Ước Nguyện Mùa Xuân (Scandal In Spring)

Contents

Ước Nguyện Mùa Xuân (Scandal In Spring) **1**
1. Chương 1 . . . 2
2. Chương 2 . . . 10
3. Chương 3 . . . 18
4. Chương 4 . . . 24
5. Chương 5 . . . 34
6. Chương 6 . . . 45
7. Chương 7 . . . 54
8. Chương 8 . . . 59
9. Chương 9 . . . 66
10. Chương 10 . . . 75
11. Chương 11 . . . 85
12. Chương 12 . . . 96
13. Chương 13 . . . 101
14. Chương 14 . . . 104
15. Chương 15 . . . 110
16. Chương 16 . . . 116
17. Chương 17 . . . 119
18. Chương 18 . . . 125
19. Chương 19 . . . 130

Ước Nguyện Mùa Xuân (Scandal In Spring)

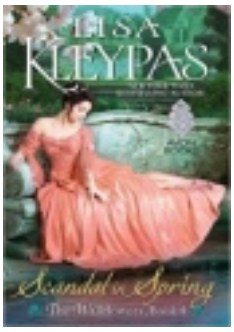

Giới thiệu
Wallflower #4Thể loại: Lãng mạnDịch giả: Song Vang

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/uoc-nguyen-mua-xuan-scandal-in-spring

1. Chương 1

Prologue

“Ta đã có quyết định về tương lai của Daisy,” Thomas Bowman thông báo với vợ và con gái.

“Dù nhà Bowmans chẳng bao giờ muốn thừa nhận thất bại, thì chúng ta cũng không thể làm ngơ trước sự thật được.”

“Sự thật đó là gì, hở cha?” Daisy hỏi.

“Con không dành cho giới quý tộc Anh.” Hơi nhăn mặt, Ngài Bowman nói thêm. “Hoặc có lẽ quý tộc Anh không phải dành cho con. Cha nhận được một kết quả nghèo nàn cho sự đầu tư vào công cuộc kiếm chồng cho con. Con có biết như thế nghĩa là gì không, Daisy?”

“Con là một cổ phiếu đang mất giá chăng?” Nàng đoán.

Người ta chưa bao giờ nghĩ rằng Daisy là một cô gái trưởng thành đến thời điểm hiện tại. Nhỏ nhắn, mảnh dẻ, tóc đen, nàng vẫn còn vẻ lanh lợi và hồ hởi của một cô bé trong khi phụ nữ ở tuổi nàng đã sẵn sàng trở thành những mệnh phụ trẻ chín chắn. Khi nàng ngồi đó với đầu gối co lên, trông nàng như một con búp bê Trung Hoa bị bỏ rơi trên trường kỷ. Nó làm ngài Bowman phiền muộn khi nhìn con gái ông ôm quyển sách trong lòng với một ngón tay kẹp giữa những trang giấy để đánh dấu. Rõ ràng nàng có thể chịu khó chờ đợi ông kết thúc xong để có thể quay lại với nó.

“Bỏ nó xuống.” Ông nói.

“Vâng, thưa cha.” Daisy lén lút mở quyển sách để xem lại số trang và đặt nó sang bên cạnh. Cử chỉ nhỏ đó làm ngài Bowman đau nhói. Sách, sách…cái vật đơn thuần đó đã dẫn đến kết quả thất bại đầy hổ thẹn của con gái ông trên thị trường hôn nhân.

Bập bập điếu xì gà lớn, Bowman ngồi xuống một chiếc ghế cầu kỳ trong phòng khách riêng của khách sạn sang trọng mà họ đã chiếm cứ từ hơn hai năm trước. Vợ ông, Mercedes, ngồi ghé lên chiếc ghế lưng cao mảnh khảnh gần bên. Bowman là một người đàn ông mập mạp, tròn như thùng phuy, sự tăng trọng lượng cuả ông cũng tỉ lệ thuận với đầu óc kinh doanh chiến lược của ông. Dù đầu ông đã hói, nhưng ông lại sở hữu một bộ ria chổi xể lớn, như thể mọi nguồn năng lượng cần thiết cho số tóc trên đầu ông đã chuyển địa chỉ sang mép ông vậy.

Mercedes đã bắt đầu đời sống hôn nhân trong vóc dáng một cô thiếu nữ hết sức mảnh khảnh, và khi năm tháng trôi qua bà thậm chí còn trở nên mỏng manh hơn, như một bánh xà phòng từ từ mòn đi thành mảnh nhỏ. Mái tóc đen bóng mượt của bà luôn được buộc giản dị, ống tay áo ôm khít lấy cổ tay nhỏ đến nỗi ngài Bowman có thể bẻ gãy như bẻ một cành cây con. Ngay cả khi bà ngồi im không động đậy, như lúc này đây, Mercedes vẫn gây ra ấn tượng của một người luôn hoạt động không ngừng.

Bowman chưa bao giờ hối hận vì đã chọn Mercedes làm vợ - tham vọng sắt đá của bà phù hợp một cách hoàn hảo với tham vọng của ông. Bà là một phụ nữ mạnh mẽ, cứng rắn ở tất cả các khía cạnh, luôn luôn chiến đấu để tạo ra một vị trí trong xã hội cho gia đình Bowman. Chính Mercedes là người đã khăng khăng rằng vì nhà Bowman không thể chen chân vào tầng lớp thượng lưu ở New York, thì họ sẽ mang những cô con gái sang nước Anh. “Chúng ta sẽ dễ dàng qua mặt bọn họ,” bà nói quả quyết. Và ơn Chúa, họ đã thành công với cô con gái cả Lillian.

Lillian không hiểu đã xoay sở thế nào để tóm được giải thưởng đáng giá nhất nước Anh, Lord Westcliff, người có huyết thống như vàng ròng. Bá tước là một thành tựu đáng kể đối với gia đình. Nhưng bây giờ Bowman sốt ruột muốn trở về Mỹ. Nếu Daisy cập bến với một người chồng có tước vị như con bé phải thực hiện ngay vào lúc này, tận dụng thời gian sẽ tránh được sự thua lỗ.

Ngẫm nghĩ về năm đứa con của mình, Bowman tự hỏi sao mà chúng có quá ít nét tính cách của ông trong người đến vậy. Cả ông và Mercedes đều là người đầy nghị lực, và cho đến nay họ có ba đứa con trai quá ư bình lặng, quá ư chấp nhận hiện tại, quá ư chắc chắn rằng mọi thứ mình muốn sẽ chỉ đơn giản rơi tọt vào tay như quả chín rời khỏi cành. Lillian dường như là đứa duy nhất thừa hưởng chút ít tính năng nổ của dòng họ Bowman…nhưng con bé lại là phụ nữ và do đó cực kỳ là lãng phí.

Và rồi đến Daisy. Trong tất cả những đứa con, Daisy luôn là đứa khó hiểu nhất đối với ngài Bowman. Ngay từ khi còn bé Daisy đã chưa bao giờ rút ra một đáp án chính xác từ những câu chuyện ông kể cho nghe, chỉ hỏi những câu dường như chẳng bao giờ liên quan tới điểm mấu chốt mà ông cố gắng chỉ ra. Khi ông giải thích lí do tại sao các nhà đầu tư muốn hạ thấp mức nguy hiểm và tiết chế hàng tồn kho nên đặt đồng vốn vào cổ phiếu của chứng khoán quốc gia, Daisy đã ngắt lời ông bằng câu hỏi, "Cha ơi, không phải rất tuyệt sao nếu những chú chim ruồi tổ chức tiệc trà và chúng ta được thu nhỏ lại để được mời tham dự?"

Trong suốt những năm qua mọi nỗ lực của ngài Bowman nhằm thay đổi Daisy đã gặp phải sự chống cự dũng cảm. Nàng thích bản thân mình như hiện có và vì thế có cố gắng làm bất kỳ điều gì với nàng cũng giống như dồn một đàn bướm lại với nhau, hoặc như ghim một miếng thạch lên cây vậy.

Vì lẽ đó Bowman vô cùng điên tiết bởi bản tính không thể đoán trước nổi của con gái, ông hoàn toàn không ngạc nhiên trước sự thiếu vắng số lượng đàn ông sẵn sàng sống trọn đời bên con bé. Nó sẽ trở thành loại người mẹ nào đây, có thể nó sẽ nói chuyện tầm phào về những nàng tiên xinh đẹp trượt xuống những dải cầu vồng thay vì nhồi nhét những quy tắc hợp lệ vào đầu bọn trẻ.

Mercedes nhảy vào câu chuyện, giọng bà căng thẳng vì khiếp hãi. "Ngài Bowman yêu quý, mùa vũ hội còn lâu mới kết thúc cơ mà. Tôi cho rằng Daisy sẽ thực hiện xuất sắc. Lord Westcliff đã giới thiệu nó với vài quý ông rất hứa hẹn, tất cả bọn họ cực kỳ hứng thú với viễn cảnh được trở thành anh em đồng hao với ngài bá tước."

"Tôi thấy điều đó nói lên rằng," ngài Bowman u ám nói, "Mồi nhử của các quý ông đầy hứa hẹn đó là giành được vị trí anh em đồng hao với Westcliff hấp dẫn hơn việc lấy được Daisy làm vợ." Ông ghim vào Daisy cái nhìn chằm chằm khắc nghiệt. "Có ai trong số các anh chàng đó sẽ ngỏ lời với con không?"

"Làm sao mà con bé biết được-" Mercedes phản đối.

"Phụ nữ luôn biết những chuyện như vậy. Trả lời đi, Daisy-có khả năng con đã làm hài lòng một trong số các chàng trai đó không?"

Con gái ông lưỡng lự, vẻ bối rối xuất hiện trong đôi mắt đen cụp xuống của nàng "Không, thưa cha," cuối cùng nàng thẳng thắn thừa nhận.

"Như ta đã đoán." Đan những ngón tay to bè lại với nhau trước bụng, Bowman hách dịch quan sát hai phụ nữ đang im thin thít. "Sự thiếu thành công của con đã trở nên bất tiện, con gái à. Cha thấy phiền về những phí tổn không cần thiết cho những bộ váy áo và trang sức lòe loẹt, những chuyến xe ngựa mệt mỏi đưa con đến các buổi vũ hội vô ích. Hơn thế nữa, ta rất phiền vì cái dự án này đã giữ chân ta tại nước Anh trong khi ta cần phải ở Mỹ. Vì vậy ta quyết định chọn một người chồng cho con.

Daisy ngây ra nhìn ông. "Đó là ai vậy, cha?"

"Matthew Swiff"

Nàng nhìn ông chằm chằm như thể ông mất trí.

Mercedes hít một hơi thở vội vã. "Chuyện đó thật vô nghĩa, ông Bowman! Hoàn toàn vô nghĩa! Nó chẳng giúp cho chúng ta hay Daisy tiến thêm bước nào trong sự kết hợp như vậy. Mr.Swiff không phải một quý tộc, tài sản anh ta cũng chẳng đáng bao nhiêu-"

'Cậu ta thuộc gia đình Boston Swiff," Bowman phản bác lại, "một gia đình khó mà coi thường được. Một tên tuổi có vai vế và huyết thống tốt để kết hợp. Quan trọng hơn là, Swiff rất nhiệt tình với tôi. Và cậu ấy là một trong những kẻ có năng lực kinh doanh nhất tôi từng đương đầu. Tôi muốn cậu ta là con rể, muốn cậu ta thừa kế công ty khi thời điểm đến."

"Ông đã có ba thằng con trai thừa kế để thừa hưởng công ty rồi còn gì," Mercedes bất bình nói.

"Không có đứa nào để tâm đến chuyện kinh doanh hết. Bọn chúng không có niềm đam mê đối với nó." Nghĩ đến Matthew Swiff, con người đầy năng động dưới sự dạy dỗ của ông trong suốt mười năm qua, Bowman cảm thấy nhói lên bởi lòng kiêu hãnh. Thằng bé giống với Bowman còn hơn cả con ruột ông. "Không đứa nào trong số chúng có tham vọng sôi sục và sự tàn nhẫn của Swiff cả." Bowman tiếp tục. "Tôi muốn cậu ấy trở thành cha đứa cháu thừa tự của tôi."

"Ông mất hết tỉnh táo rồi!" Mercedes hét lên kịch liệt.

Daisy nói bằng một giọng bình tĩnh đến mức xén ngọt sự ầm ĩ của cha nàng. "Con nên chỉ ra rằng sự hợp tác của con là không cần thiết trong chuyện này. Nhất là giờ đây chúng ta đang xúc tiến vấn đề về những người thừa tự của cha. Và con đảm bảo với cha rằng, không thế lực nào trên trái đất bắt buộc được con chịu đựng những đứa con với người đàn ông mà con thậm chí còn không quý mến."

"Cha nên nghĩ rằng con muốn trở thành người có ích cho ai đó," Bowman làu bàu. Nó luôn là khả năng của ông để dập tắt sự nổi loạn có nguy cơ bùng phát. "Cha nghĩ con sẽ muốn một người chồng và một mái nhà của chính mình hơn là tiếp tục cuộc sống ăn bám hiện giờ."

Daisy lùi lại như thể ông vừa tát nàng. "Con không phải kẻ ăn bám."

"Ồ! Vậy hãy giải thích cho cha xem thế giới có được lợi lộc gì từ sự hiện diện của con nào. Đã bao giờ con làm điều gì cho bất cứ ai chưa?"

Đối mặt với nhiệm vụ phải bào chữa cho tình trạng của nàng, Daisy lạnh lùng nhìn ông và giữ nguyên sự im lặng.

"Đây là tối hậu thư của ta," Bowman nói. "Hãy tìm ra một người chồng phù hợp cho đến cuối tháng Năm này, nếu không ta sẽ gả con cho Swiff đó."

"Em không nên kể với chị chuyện này," Daisy rền rĩ, đi tới đi lui trong phòng khách nhà Marsden vào buổi chiều muộn hôm ấy. "Tình trạng của chị cần tránh sự lo lắng. Nhưng em không thể giữ mãi nó trong lòng bằng không em sẽ nổ tung ra mất, điều mà có thể khiến chị còn lo lắng gấp bội."

Chị gái nàng ngẩng đầu lên khỏi bờ vai vững chắc của Westcliff. "Kể đi." Lillian nói, một lần nữa nuốt xuống cơn buồn nôn. "Chị chỉ lo lắng khi mọi người giữ bí mật với chị thôi."

Cô đang ngồi ngả người dựa trên chiếc xô pha nhỏ, nghỉ ngơi trong cánh tay của Westcliff trong khi anh xúc từng thìa kem chanh đưa vào miệng cô. Cô nhắm mắt lại lúc nuốt vào, hàng mi đen rủ xuống như những vầng trăng lưỡi liềm tương phản với gò má nhợt nhạt.

"Khá hơn chứ?" Westcliff dịu dàng hỏi, lau giọt nước đi lạc xuống khóe môi cô.

Lillian gật đầu, khuôn mặt cô trắng bệch. "Vâng, em nghĩ có tác dụng rồi đấy. Hừm, tốt hơn anh nên cầu nguyện cho đứa bé là con trai đi, Westcliff, vì đây là cơ hội duy nhất của anh về một người thừa kế. Em sẽ không bao giờ trải qua chuyện này lần nữa đâu-"

"Há miệng ra nào," anh nói, bón cho cô một thìa kem nữa.

Bình thường Daisy sẽ cảm thấy xúc động bởi hình ảnh cuộc sống riêng tư trong gia đình Westcliff…hiếm có ai được chứng kiến một Lillian yếu đuối như thế, hay một Marcus dịu dàng và lo lắng đến vậy. Nhưng Daisy quá quẫn trí bởi những vấn đề riêng của mình đến nỗi nàng gần như chẳng để ý đến cử chỉ thân mật của họ khi buột ra, "Cha đã đưa cho em một tối hậu thư. Tối nay ông ấy-"

"Đợi đã," Marcus nhẹ nhàng nói, điều chỉnh lại vòng ôm khi anh thận trọng đỡ vợ dịch sang bên cạnh, cô nặng nề tựa vào anh, bàn tay mảnh mai trắng trẻo đặt lên đường cong trên bụng. Anh thầm thì những lời khó có thể nghe thấy vào mái tóc lộn xộn đen như gỗ mun của cô, và cô gật đầu với một tiếng thở dài.

Bất cứ ai từng chứng kiến sự chăm sóc đầy âu yếm của Westcliff đối với người vợ trẻ đều không thể không nhận thấy những thay đổi rõ rệt của ngài bá tước, người luôn được biết đến như một gã đàn ông lạnh lùng. Anh trở nên dễ gần hơn rất nhiều – anh hay mỉm cười hơn, cười vang cũng nhiều hơn – và những tiêu chuẩn của anh đối với lễ nghi khuôn phép đã hạ thấp xuống. Một điều tốt đẹp đối với người mong ước lấy Lillian làm vợ và có Daisy làm em gái vợ mình.

Đôi mắt của Westcliff, sâu thẳm và nâu sẫm gần như đen, hơi nheo lại khi anh tập trung vào Daisy. Dù anh chưa nói lời nào, Daisy vẫn đọc được trong ánh mắt anh sự khao khát bảo vệ Lillian khỏi bất cứ ai hoặc bất cứ điều gì làm phiền đến sự yên tĩnh của cô.

Đột nhiên Daisy thấy xấu hổ vì đã vội vã chạy thẳng đến đây kể lể về sự đối xử bất công của cha mình. Nàng nên giữ những vấn đề đó cho riêng mình thay vì chạy đến với chị gái như một đứa trẻ nhiều chuyện.

Nhưng rồi đôi mắt nâu của Lillian mở ra, và chúng mới ấm áp và vui vẻ làm sao, và hàng ngàn kỷ niệm tuổi thơ nhảy múa trong bầu không khí giữa hai người như những ngọn lửa rực rỡ. Sự thân thiết của hai chị em là thứ gì đó mà ngay cả người chồng che chở nhất cũng không thể phá vỡ được.

"Kể chị nghe nào," Lillian nói, nép vào vai Westcliff, "Con người độc ác đó đã nói gì vậy?"

"Nếu em không tìm ra đối tượng để kết hôn vào cuối tháng Năm thì ông ấy sẽ chọn một người chồng cho em. Và chị đoán thử đó là ai? Đoán xem nào!"

"Chị không thể hình dung ra," Lillian nói, "Cha không tỏ ra bằng lòng bất cứ ai."

"Ồ, có đấy," Daisy đáp một cách đáng lo ngại, "Trên thế giới này còn một người được ông ấy ưng thuận trăm phần trăm."

Bây giờ thì ngay cả Westcliff cũng bắt đầu quan tâm. "Có phải là người anh quen biết không?"

"Anh sẽ sớm biết thôi," Daisy nói. "Cha đã cử anh ta tới đây. Tuần tới anh ta sẽ đến điền trang Hamsphire vào buổi săn hươu."

Westcliff lật lại trí nhớ về những cái tên Thomas Bowman đã đề nghị anh đưa vào danh sách khách mời cho kỳ đi săn mùa xuân. "Một người Mỹ phải không?" anh hỏi. "Có phải là ngài Swift?"

"Đúng thế"

Lillian nhìn Daisy sửng sốt. Rồi cô quay mặt vào vai Westcliff với một tiếng thở hổn hển đứt quãng. Ban đầu Daisy sợ rằng chị mình sẽ khóc, nhưng chẳng mấy chốc nàng đã thấy hiển nhiên là Lillian đang khúc khích cười không thể ngừng lại. "Không…thật sự không…vô lý làm sao…em không bao giờ có thể."

"Chị sẽ không thấy thấy thích thú đến thế nếu như chị được đề nghị lấy anh ta đâu." Daisy quắc mắt nói.

Westcliff liếc nhìn từ người này sang người kia. "Có chuyện gì không ổn với Mr Swift vậy? Từ những điều mà cha nói thì dường như anh ấy là một người cầu hôn đứng đắn đấy chứ!"

"Mọi thứ về anh ta đều không ổn," Lillian nói, phát ra tiếng khụt khịt của tràng cười cuối cùng.

"Nhưng cha em quý anh ta mà," Westcliff nói.

"Ôi," Lillian chế giễu, "Sự phù phiếm của cha được thỏa mãn bởi cái lối Mr Swiff cố gắng phấn đấu cạnh tranh với ông và bám lấy từng lời ông ấy nói."

Bá tước cân nhắc những lời nói của cô trong khi vẫn tiếp tục múc từng thìa kem ấn vào môi Lillian. Cô thốt lên một tiếng hài lòng khi thứ chất lỏng mát lạnh chạy xuống cổ họng.

"Có phải cha đã sai vì đã khẳng định Mr Swiff là thông minh?" Westcliff hỏi Daisy.

"Anh ta rất thông minh," nàng thừa nhận. "Nhưng người ta không thể trò chuyện nổi với anh ta – anh ta hỏi hàng ngàn câu, và hấp thu mọi thứ người ta nói mà chẳng trao lại gì hết."

"Có lẽ Swiff xấu hổ," Westcliff nói.

Giờ đến lượt Daisy cười nắc nẻ. "Em cam đoan với anh, bá tước, Mr Swiff không xấu hổ đâu. Anh ta-" nàng dừng lại, cảm thấy khó tìm được từ ngữ nào để diễn đạt suy nghĩ của mình.

Sự lạnh lẽo ăn vào tận xương tủy của Matthew Swiff được đồng hành bởi cái vẻ ta đây không thể chịu đựng nổi của anh ta. Mọi người không thể nói với anh ta điều gì – bởi anh ta biết tất cả. Vì Daisy lớn lên trong một gia đình đông đúc với những tính cách kiên quyết không thỏa hiệp, nên nàng có một chút năng lực xử trí khi lại có thêm một con người cứng rắn và hay tranh cãi trong cuộc sống của mình.

Theo quan điểm của nàng nó không biện hộ được cho Swiff rằng anh ta hoà hợp rất tốt với gia đình Bowman.

Có lẽ Swiff nên tỏ ra dễ chịu hơn vì ở anh ta không có một chút gì là hấp dẫn hay cuốn hút. Nhưng anh ta thật may mắn khi không có sự phong nhã mềm mại trong tính cách và ngoại hình. Không khiếu hài hước, không có những biểu hiện rõ ràng của lòng tử tế. Thêm vào đó anh ta lại được tạo ra một cách vụng về, cao và không cân đối, và quá gầy đến nỗi chân tay anh ta dường như có tất cả tố chất cần thiết của những

quả đậu tây. Nàng nhớ lại hình dáng chiếc áo khoác của anh ta treo phất phơ trên đôi vai rộng như thể bên trong nó chẳng có gì.

"Tốt hơn hãy liệt kê tất cả những điều em không thích ở anh ta ra," cuối cùng Daisy nói, "nó dễ hơn nhiều so với việc nêu lên những lí do khả dĩ giải thích vì sao em nên thích anh ta."

"Anh ta thậm chí không hấp dẫn," Lillian thêm vào. "Anh ta là một cái túi xương." Cô vỗ vỗ vào bộ ngực rắn chắc của Westcliff ngầm tán dương sức mạnh thể chất của anh.

Westcliff trông rất thích thú. "Ngài Swiff có nét nổi bật nào khả dĩ bù lại không?"

Cả hai chị em cùng suy nghĩ. "Anh ta có hàm răng đẹp," rốt cuộc Daisy miễn cưỡng đáp.

"Sao em biết?" Lillian hỏi, "Anh ta có bao giờ cười đâu!"

"Em đánh giá anh ấy thật khắt khe," Westcliff nhận xét "Nhưng có thể Mr Swiff đã thay đổi kể từ lần cuối em gặp anh ấy."

"Không nhiều lắm đâu, nếu không em đã đồng ý kết hôn với anh ta rồi." Daisy đáp.

"Em không phải kết hôn với anh ta nếu như em không muốn." Lillian dữ dội nói, lay lay cánh tay chồng. "Phải vậy không, Westcliff?"

"Đúng vậy, em yêu," anh thì thầm, vuốt những sợi tóc trên mặt cô ra phía sau.

"Và anh sẽ không để cho cha mang Daisy khỏi em chứ?" Lillian nài nỉ.

"Đương nhiên là không. Có vài việc luôn luôn có thể thương lượng được."

Lillian ngả vào anh, hoàn toàn tin tưởng vào khả năng của chồng mình. "Đó," cô lầm bầm với Daisy. "Không cần lo lắng nữa…thấy không? Westcliff có mọi thứ…" cô dừng lại để ngáp thật to, "…cần thiết trong tay…"

Thấy cái cách mí mắt chị gái mình trĩu xuống, Daisy mỉm cười âu yếm. Nàng gặp ánh mắt Westcliff qua đầu Lillian, và nàng ra dấu mình nên đi. Anh đáp lại bằng cái gật đầu lịch sự, sự quan tâm của anh hoàn toàn quay lại với gương mặt buồn ngủ của Lillian. Và Daisy không thể không tự hỏi đã có người đàn ông nào từng nhìn nàng như thế chưa, như thể nàng là một kho báu trong cánh tay của anh ta.

Daisy chắc chắn Westcliff sẽ cố gắng giúp nàng bằng bất cứ cách nào có thể, chỉ vì Lillian. Nhưng lòng tin của nàng vào sức ảnh hưởng của bá tước bị giảm đi bởi ý thức được ý chí sắt đá không lay chuyển của cha mình.

Cho dù nàng sẽ chống lại mọi biện pháp ông dùng đến để tống khứ nàng đi, Daisy vẫn có một cảm giác tồi tệ là lợi thế sẽ không đứng về phía nàng.

Nàng dừng lại nơi ngưỡng cửa căn phòng và quay nhìn lại hai vợ chồng trên ghế xô pha với vẻ đăm chiêu tư lự, Lillian đã ngủ thiếp đi nhanh chóng, đầu tựa vào ngực Westcliff. Khi bá tước bắt gặp ánh mắt buồn bã của nàng, một bên lông mày anh nhướng lên dò hỏi.

"Cha em…" Daisy mở miệng, rồi cắn môi. Người đàn ông này là một cộng sự kinh doanh của cha nàng. Thật không thích hợp khi chạy đến chỗ Westcliff cùng những lời than phiền. Nhưng vẻ kiên nhẫn trên nét mặt anh khuyến khích nàng tiếp tục. "Ông nói em là đứa ăn bám," nàng nói, giữ giọng khẽ khàng để tránh ảnh hưởng tới Lillian. "Ông ấy bảo em hãy nói xem thế giới có được lợi ích gì khi có mặt em, hoặc em đã làm được gì cho mọi người hay chưa."

"Và em trả lời sao?" Westcliff hỏi.

"Em…không thể nghĩ ra điều gì để nói."

Đôi mắt màu cà phê của Westcliff không thể dò đọc nổi. Anh ra dấu cho nàng lại gần chiếc xô pha, và nàng tuân theo. Trước sự ngạc nhiên của nàng, anh cầm lấy bàn tay nàng trong tay mình và siết chặt ấm áp. Ngài bá tước luôn thận trọng này chưa từng làm điều tương tự trước đó.

"Daisy," Westcliff dịu dàng nói, "Mọi cuộc đời không phải được đánh giá bằng những thành tựu lớn lao. Mà được đo bằng con số vô hạn của những hành động nhỏ bé. Mỗi lần em làm một việc tốt cho ai đó hoặc

mang lại nụ cười trên gương mặt họ, nó sẽ làm cho cuộc đời em thêm ý nghĩa. Đừng bao giờ nghi ngờ giá trị của mình, cô bạn nhỏ. Không có Daisy Bowman thế giới sẽ trở thành một nơi tối tăm ảm đạm."

Một vài người sẽ tranh cãi rằng Stony Cross Park là một trong những địa điểm đẹp nhất nước Anh. Điền trang Hamsphire duy trì được một địa hình cực kỳ đa dạng, từ những cánh rừng gần như không vượt qua nổi tới những bãi cỏ cùng đầm lầy ẩm ướt rực rỡ sắc hoa, và tòa dinh thự xây bằng những khối đá ong lớn nằm trên một sườn dốc nhìn xuống dòng sông Itchen phía dưới.

Sức sống dạt dào khắp mọi nơi. Những chồi non xanh mướt mọc lên từ thảm lá mục dưới chân vết nứt của những cây sồi và tuyết tùng. Những bông hoa chuông nổi bật lên trên nền tối sẫm của khu rừng.

Những con châu chấu đỏ nhảy qua các bãi cỏ phủ kín anh thảo dại và cây cải xoong, trong khi những con chuồn chuồn kim thanh nhã màu xanh bay lượn trên những cánh hoa cầu kỳ trắng muốt của loài hoa đậu tây mọc trên đầm lầy. Mọi vật mang hơi thở mùa xuân, không khí đượm mùi hương ngọt ngào của hoa hoàng dương bên hàng rào và bãi cỏ xanh mượt.

Sau khi trải qua mười hai tiếng đồng hồ trên xe ngựa được Lillian miêu tả như hành trình qua địa ngục, gia đình Westcliff, gia đình Bowman, và khách khứa đủ loại lấy làm hài lòng vì rốt cuộc đã tới Stony Cross Park.

Bầu trời ở đây khác với Hamsphire, có màu xanh dịu mát, và không khí tràn ngập một sự bình yên hạnh phúc. Không có những tiếng lanh canh của bánh xe và vó ngựa trên những đường phố lát đá, không có những người bán dạo hoặc ăn mày, hoặc nhà máy huýt còi inh ỏi, hoặc bất kỳ sự rung chuyển liên miên tấn công vào tai ta trong thị trấn. Nơi đây chỉ có tiếng hót ríu rít của những con chim cổ đỏ trong hàng rào, tiếng lách tách của những chú gõ kiến xanh mổ vào thân cây, và thỉnh thoảng là tiếng lao vút của những con bói cá từ đám lau sậy ven sông.

Lillian, người từng coi vùng nông thôn là nơi tẻ ngắt, đã vui mừng khôn xiết được trở lại điền trang. Cô cảm thấy khỏe hơn trong không khí của Stony Cross Park, và sau đêm đầu tiên ở thái ấp trông cô khá hơn nhiều so với những tuần trước đây. Giờ đây tình trạng thai nghén của cô chẳng bao lâu nữa không thể che đậy bằng những chiếc váy chiết eo cao, cô đang bước vào thời kỳ sắp sinh nở, điều đó có nghĩa cô không còn có thể tới những nơi công cộng được nữa. Tuy nhiên tại điền trang của mình, Lillian sẽ có một sự tự do tương xứng, mặc dù cô sẽ hạn chế những hoạt động giao tiếp xuống chỉ trong một nhóm nhỏ những vị khách mà thôi.

Daisy vui mừng khi nàng được thu xếp ở trong căn phòng yêu thích nhất của mình trong tòa dinh thự. Căn phòng xinh đẹp và đáng yêu trước đây thuộc về tiểu thư Aline, em gái Westcliff, giờ đây đã định cư ở Mỹ cùng chồng và con trai. Nét quyến rũ nhất của phòng ngủ là chiếc tủ nhỏ gắn liền với căn phòng được mang tới từ Pháp và lắp ráp lại. Nó có nguồn gốc từ một lâu đài ở thế kỷ mười bảy và phù hợp hoàn hảo với một chiếc ghế dài dành cho những giấc ngủ trưa và việc đọc sách.

Nằm cuộn tròn trên một góc chiếc ghế dài với quyển sách trong tay, Daisy cảm thấy như đang thoát khỏi phần còn lại của thế giới. Ôi, giá như nàng có thể ở lại Stony Cross này và sống cùng chị nàng mãi mãi! Nhưng ngay cả khi ý nghĩ đó nảy ra trong đầu nàng đã biết mình sẽ không bao giờ hoàn toàn hạnh phúc theo cách đó. Nàng muốn có cuộc sống của riêng nàng…người chồng của riêng nàng, và những đứa trẻ của riêng nàng.

Trong trí nhớ của Daisy đây là lần đầu tiên nàng và mẹ trở thành những đồng minh, Sợi dây gắn kết họ với nhau là khao khát ngăn chặn một cuộc hôn nhân với Matthew Swiff đáng ghét.

"Cái gã xấu xa đó," Mercedes đã la lên. "Không nghi ngờ gì nữa, chính hắn đã nhồi nhét toàn bộ ý tưởng đáng nguyền rủa đó vào đầu cha con…mẹ luôn nghi hắn ta…"

"Mẹ nghi ngờ điều gì ạ?" Daisy hỏi, nhưng mẹ nàng chỉ mím chặt môi lại đến khi chúng tạo thành một đường mỏng dính.

Khi Mercedes nghiên cứu danh sách khách mời, bà thông báo cho Daisy biết rằng phần lớn các quý ông đủ tư cách đều đang ở đây. "Ngay cả nếu họ không hoàn toàn trực tiếp thừa kế tước hiệu, thì họ cũng đến từ những gia đình quý tộc." Mercedes nói. "Và không ai đoán trước được…đôi khi xảy ra thảm họa…những dịch bệnh không thể tránh…những vụ tai nạn lớn. Hàng loạt thành viên trong gia đình có thể bị xóa sổ cùng

một lúc và chồng con có thể trở thành quý tộc một cách nghiễm nhiên!" Mong chờ đầy hy vọng vào cái ý tưởng là tai ương sẽ xảy đến với toàn bộ họ hàng nhà chồng tương lai của Daisy,

Mercedes càng chăm chú hơn nữa vào bản danh sách.

Daisy sốt ruột chờ sự xuất hiện của Evie và St.Vincent vào cuối tuần. Nàng nhớ Evie quá chừng, đặc biệt từ lúc Annabelle mải bận bịu với em bé và Lillian quá chậm chạp để đồng hành với nàng trên những con đường đi bộ lộng gió nàng yêu thích.

Vào ngày thứ ba từ khi nàng đến Hamsphire, Daisy tự mình ra ngoài vào một buổi chiều đẹp như tranh. Nàng chọn con đường mòn cổ xưa mà nàng đã đi ngang qua trong nhiều chuyến viếng thăm trước đây. Mặc một chiếc váy muslin màu xanh nhạt in những bông hoa, và một đôi giày đi bộ chắc chắn, nàng vung vẩy những sợi ruy băng của chiếc mũ rơm trên tay.

Bước dọc theo con đường trũng băng qua những bãi cỏ ẩm ướt rực rỡ những bông hoa dại màu vàng và cây gọng vó, Daisy ngẫm nghĩ về vấn đề của mình.

Tại sao đối với nàng việc tìm một người đàn ông lại khó khăn đến thế?

Không phải vì nàng không muốn yêu một người nào đó. Thật ra, nàng rất đồng tình với ý nghĩ rằng dường như là một sự bất công phi lý khi mà đến lúc này nàng vẫn chẳng tìm được ai. Nàng đã cố gắng! Nhưng luôn luôn có một điều gì đó bị sai.

Nếu có một quý ông tuổi tác phù hợp, thì anh ta lại thụ động hoặc là vênh váo. Nếu anh ta tử tế và thú vị, thì người đó nếu không đủ già để làm ông của nàng thì cũng có những vấn đề rắc rối như là thường xuyên bốc mùi hoặc làm bắn nước bọt vào mặt nàng khi nói chuyện.

Daisy biết mình không phải là giai nhân tuyệt sắc. Nàng quá nhỏ nhắn và mảnh mai, và mặc dù nàng được khen ngợi là có đôi mắt đen và mái tóc nâu sẫm tương phản với làn da trắng, nàng cũng nghe thấy những từ như "tí hon" và "tinh quái" vẳng đến tai rất nhiều lần. Phụ nữ thấp bé không hấp dẫn những kẻ cầu hôn vì không gần với bất kỳ con số nào mà các bức tượng đẹp đẽ và thần vệ nữ sở hữu.

Cũng có lời nhận xét là Daisy dành quá nhiều thời gian cho những cuốn sách của nàng, điều này có lẽ đúng. Nếu được phép, Daisy sẽ dành hết ngày này qua ngày khác để đọc sách và mơ mộng. Bất kỳ người nào đồng trang lứa và có óc xét đoán sẽ kết luận chắc như đinh đóng cột rằng nàng sẽ không trở thành một người vợ hữu ích trong những công việc quản lý nhà cửa, bao gồm những bổn phận xoay quanh việc để ý đến từng chi tiết nhỏ. Và người đó sẽ đúng với giả thuyết này.

Daisy không thể chú tâm nhiều đến nội dung trong tủ đựng thức ăn hoặc cần bao nhiêu xà phòng cho việc giặt giũ hàng ngày. Nàng quá say sưa với tiểu thuyết, thơ ca và lịch sử, tất cả những thứ đó truyền cảm hứng cho những ý tưởng viển vông vô tận khi nàng nhìn chăm chăm vô định qua cửa sổ…trong khi trí tưởng tượng của nàng tiếp tục những chuyến phiêu lưu kỳ thú, du hành trên những tấm thảm thần kỳ, lênh đênh qua các đại dương xa lạ, truy tìm kho báu trên những hòn đảo nhiệt đới.

Và có những quý ông mang đầy vẻ bí hiểm rùng rợn xuất hiện trong những giấc mơ của Daisy, được bồi đắp bởi những những câu chuyện về các anh hùng táo bạo với những chiến công hiển hách. Những người đàn ông tưởng tượng ấy hấp dẫn và thú vị hơn nhiều so với người thật ngoài đời…họ nói bằng những lời văn đẹp đẽ. Họ xuất sắc trong những trận đọ kiếm và đấu súng tay đôi, và họ đặt những nụ hôn ngây ngất lên những người con gái họ yêu thích.

Tất nhiên Daisy không ngây thơ tới mức nghĩ những người đàn ông đó thực sự tồn tại, nhưng nàng phải thú nhận rằng với tất cả những hình ảnh lãng mạn đó trong đầu, thì người đàn ông ngoài đời dường như thật kinh khủng…chà, quá buồn tẻ nếu đem ra so sánh.

Ngửa mặt lên đón ánh nắng nhạt xiên thành những sợi tơ rực rỡ qua những vòm cây trên đầu, Daisy hát vang một giai điệu dân ca rộn rã có tên là "Bà cô trên gác xép."

Đến đây hỡi những chàng trai

Dù chàng giàu hay nghèo

Dù chàng ngu ngốc hay hóm hỉnh

Dù chàng là ai đi nữa

Chỉ cần chàng không cưới em vì lòng trắc ẩn

Chẳng mấy chốc nàng đã đến được đích của mình – nơi mùa xuân bừng nở mà nàng và các bông-hoa-bên-lề khác đã ghé qua vài lần ngày trước. Cái giếng ước. Theo truyền thuyết vùng này, trong giếng có một linh hồn cư ngụ, nếu bạn ném một cây kim xuống giếng thì linh hồn đó sẽ ban cho bạn một điều ước. Điều nguy hiểm duy nhất là, nếu đứng quá gần thì linh hồn trong giếng có thể kéo bạn xuống đó để làm vợ anh ta mãi mãi.

Ở những lần trước Daisy đã ước cho những người bạn của nàng – và chúng luôn trở thành sự thật. Giờ đây nàng cần phép màu đó cho chính mình.

Nhẹ đặt chiếc mũ rơm xuống nền đất, Daisy lại gần cái hố nhỏ và ngó xuống làn nước đục ngầu. Nàng thò tay vào trong túi chiếc váy và lôi ra một gói giấy đầy kim.

"Giếng ước ơi," nàng nói, "Tôi toàn gặp vận rủi khi tìm một người đàn ông mà tôi muốn lấy làm chồng, tôi trông cậy nơi người. Không yêu cầu, không điều kiện. Điều tôi mong ước chỉ là…một người đàn ông tử tế mà thôi. Tôi đã sẵn sàng để đón nhận rồi."

Nàng lấy những cây kim trong gói giấy ra thành hai và ba cái một, ném chúng xuống giếng. Những mảnh kim loại sáng lấp lánh trong không khí trước khi đáp xuống mặt nước bị khuấy động và chìm sâu vào làn nước tối tăm.

"Cả chỗ kim đó tôi chỉ dành cho một điều ước thôi," nàng bảo với cái giếng. Nàng đứng đó một lúc lâu với đôi mắt nhắm nghiền, hoàn toàn tập trung. Âm thanh của mặt nước bị bao phủ bởi tiếng huýt của một con chim chích màu ô liu đang nhào xuống một chú sâu giữa buổi trưa, và tiếng vo vo của một con chuồn chuồn.

Đột nhiên có tiếng răng rắc vang lên sau lưng nàng, như tiếng lạo xạo của bàn chân giẫm lên cành cây.

Quay người lại, Daisy trông thấy bóng một người đàn ông đang đi tới chỗ nàng. Anh ta chỉ còn cách nàng vài thước. Sự choáng váng khi phát hiện ra có người ở rất gần trong khi nàng nghĩ chỉ có mình mình khiến cho tim nàng chao đảo thành những nhịp dồn dập lo lắng.

Anh cao và rắn rỏi như chồng của Annabelle, bạn nàng. Mặc dù bề ngoài anh có phần trẻ hơn, có lẽ chưa đến ba mươi tuổi. "Thứ lỗi cho tôi," anh nói với giọng trầm trầm khi nhìn thấy vẻ mặt nàng. "Tôi không có ý định làm cô sợ."

"Ồ, ngài đâu có làm tôi sợ," nàng nói dối đầy vui vẻ, tim vẫn đập loạn xạ. "Tôi chỉ hơi…kinh ngạc một chút thôi."

Anh lại gần nàng trong một dáng đi nhẹ nhàng thong thả, hai tay đút trong túi quần. "Tôi đến điền trang từ hai tuần trước," anh nói, "họ bảo là cô đang đi dạo bên ngoài."

Dường như anh ta còn hơn là quen biết. Anh đang nhìn nàng như chờ nàng nhận ra. Nàng cảm thấy sự hối thúc của một lời xin lỗi phiền lòng luôn xuất hiện trong hoàn cảnh quên mất tên một người mình từng gặp.

"Ngài là khách của Lord Westcliff ư?" nàng hỏi, cố xác định anh ta là ai.

Anh trao cho nàng một cái nhìn tò mò và hơi mỉm cười. "Đúng vậy, cô Bowman."

Anh biết tên nàng. Daisy chăm chú nhìn anh trong sự bối rối ngày một gia tăng. Nàng không thể tưởng tượng làm thế nào lại quên một người đàn ông hấp dẫn nhường này. Những đường nét của anh mạnh mẽ và kiên định, quá đàn ông để được coi là đẹp, quá ấn tượng để được coi là bình thường. Và đôi mắt anh mang màu trời xanh thẳm của những buổi sáng huy hoàng, tương phản mãnh liệt với màu da rám nắng của anh. Có điều gì đó không bình thường ở anh ta, một loại sức sống trần trụi bị kìm nén gần như khiến nàng bước lùi lại, áp lực của nó quá ư mạnh mẽ.

Khi anh nghiêng đầu xuống nhìn nàng những tia sáng màu gụ trượt trên mái tóc nâu sẫm của anh. Những lọn tóc dày được cắt ngắn hơn nhiều so với kiểu tóc được ưa chuộng ở Châu âu. Kiểu tóc của Mỹ. Nghĩ về điều đó, anh ta nói bằng trọng âm Mỹ. Và cái mùi sạch sẽ tươi mát nàng vừa nhận thấy…nếu nàng không nhầm lẫn, thì nó là mùi hương từ…xà phòng của nhà Bowman?

Đột ngột Daisy đã biết anh ta là ai. Hai đầu gối nàng gần như biến mất phía dưới

"Ngài," nàng thầm thì, đôi mắt mở to bàng hoàng khi nàng nhìn vào gương mặt của Matthew Swiff.

2. Chương 2

Nàng hẳn đã hơi lảo đảo, vì anh ta đã đưa tay ra giữ lấy nàng, những ngón tay của anh bao phủ phần trên cánh tay nàng.

"Ngài Swiff," nàng nghẹn lời, ráng sức lùi lại theo bản năng.

"Cô sẽ ngã xuống giếng mất. Hãy lại đây với tôi."

Cái siết tay của anh nhẹ nhàng nhưng kiên quyết khi anh kéo nàng lui lại vài thước cách xa mặt nước đang sủi tăm. Bực mình vì bị lôi đi như một con ngỗng lạc bầy, Daisy cứng người lại phản đối. Có những điều, nàng nghĩ, vẫn chẳng hề thay đổi. Matthew Swiff vẫn độc đoán như mọi khi.

Nàng không thể thôi nhìn chằm chằm anh ta. Lạy chúa, nàng chưa từng trông thấy một sự biến chuyển lớn đến thế trong đời. Cái người được gọi là "túi đựng xương," như Lillian đã miêu tả, đã trở thành một người đàn ông to lớn và thành đạt, toát ra sức mạnh cường tráng. Anh mặc một bộ com lê tao nhã, được may rộng hơn kiểu trang phục đàn ông chật khít hồi trước. Tuy vậy những nếp gấp dễ chịu của lớp vải không giấu được sức mạnh cơ bắp bên dưới.

Sự thay đổi của anh ta còn hơn là về thể chất. Sự chín chắn đã mang lại cho anh một vẻ tự tin rành rành, một ánh mắt của người đàn ông biết rõ bản thân và năng lực của mình. Daisy nhớ lại thời gian đầu khi anh mới tới làm việc cho cha nàng…anh gầy giơ xương, một con người cơ hội với đôi mắt lạnh lẽo trong bộ trang phục đắt tiền nhưng rộng thùng thình và đôi giày xác xơ.

"Đó là tính cách của người Boston xưa," cha nàng nói một cách khoan dung khi đôi giày cổ lỗ sĩ đó gây ra những lời bàn tán trong gia đình. "Họ làm ra một đôi giày và áo khoác tồn tại mãi mãi với thời gian. Làm kinh tế là một tôn giáo đối với họ bất kể đó là gia tộc thịnh vượng đến đâu."

Daisy vùng ra khỏi bàn tay Swiff. "Anh đã thay đổi," nàng nói, gắng lấy lại tự chủ.

"

Cô thì không," anh đáp. Khó mà biết câu nhận xét đó ngụ ý về một lời khen ngợi hay chỉ trích. "Cô đang làm gì nơi cái giếng này vậy?"

"Tôi…tôi cho rằng…" Daisy cố tìm một lời giải thích khả dĩ lọt tai, nhưng không thể nghĩ ra. "Nó là một cái giếng ước."

Vẻ mặt anh vẫn nghiêm nghị, nhưng có một nét nghi ngờ lung linh trong đôi mắt xanh rực rỡ như thể anh đang thầm thích thú. "Cô tin chắc nó có quyền lực sao?"

"Người trong làng ai cũng đến đây hết," Daisy gắt gỏng trả lời. "Nó là một cái giếng ước trong truyền thuyết."

Anh ta nhìn nàng chằm chằm theo cái cách nàng luôn thấy ghét, thu lấy mọi thứ, không một chi tiết nào thoát khỏi tầm mắt anh ta. Daisy cảm thấy má mình nóng bừng lên dưới sự khảo cứu của anh. "Thế cô đã ước điều gì?" anh hỏi.

"Đó là chuyện riêng tư."

"Vì biết rõ cô," anh nói, "nên có thể nó chẳng có ý nghĩa gì hết."

"Anh không biết gì về tôi cả," Daisy vặc lại. Ý nghĩ cha sẽ trao nàng cho người đàn ông quá nhầm lẫn về nàng trong mọi chuyện…nó thật điên rồ. Hôn nhân với anhh ta sẽ là một vụ đổi chác làm ăn của tiền bạc và những bổn phận, của sự thất vọng và coi thường lẫn nhau. Và một điều chắc chắn là anh ta chẳng cuốn

hút nàng nhiều nhặn gì hơn nàng đối với anh ta. Anh ta không đời nào lấy một cô gái như nàng nếu không đưa công ty của cha nàng ra làm mồi nhử.

"Có lẽ là không," Swiff thừa nhận, nhưng những từ đó vang lên nghe giả tạo làm sao. Anh ta nghĩ mình biết chính xác nàng là ai và là cái gì. Ánh mắt họ gặp nhau, đo lường và thách thức.

"Dưới ánh sáng của cái giếng huyền thoại," Swiff nói, "Tôi ghét phải bỏ qua một cơ hội tốt thế này." Anh cho tay vào trong túi, lục lọi rất nhanh và rút ra một đồng bạc lớn. Đã lâu lắm rồi kể từ khi Daisy nhìn thấy đồng tiền của Mỹ.

"Anh cần ném một cây kim cơ," nàng nói.

"Tôi không có kim."

"Đó là đồng năm đô la đấy," Daisy nghi ngờ nói. "Anh sẽ không ném nó đi theo cách đó, phải không?"

"Tôi đâu có ném đi. tôi đang thực hiện một vụ đầu tư đấy chứ. Tốt hơn cô hãy nói cho tôi biết quy cách thủ tục để ước đi – đó là một món tiền lớn không nên phí phạm."

"Anh đang chế nhạo tôi."

"Tôi đang hết sức nghiêm chỉnh. Và vì tôi chưa làm việc này bao giờ, một vài lời khuyên sẽ được hoan nghênh." Anh chờ nàng trả lời, và khi hiển nhiên điều đó chẳng xảy ra, một thoáng hài hước ẩn trong khóe miệng anh. "Dù sao thì tôi vẫn sẽ quăng đồng xu này."

Daisy tự rủa mình. Cho dù rõ ràng là anh ta đang chế giễu nàng, nàng vẫn không thể cưỡng lại. Một điều ước không phải là thứ được lãng phí, đặc biệt là một điều ước đáng giá năm đô la. Chết tiệt!

Nàng tiến lại gần cái giếng và nói cộc lốc, "trước tiên hãy nắm đồng xu trong lòng bàn tay anh cho đến khi nó ấm lên."

Swiff bước đến đứng cạnh nàng. "Và sau đó?"

"Nhắm mắt lại và tập trung vào thứ anh mong muốn nhất." Nàng thêm một lời giải thích mỉa mai vào trong giọng. "Và nó phải là một lời ước cá nhân, không thể là thứ gì như liên doanh liên kết hay tín dụng ngân hàng đâu."

"Tôi thực sự nghĩ tới những điều ngoài công việc kinh doanh mà."

Nàng liếc anh đầy ngờ vực, và anh khiến nàng ngạc nhiên với nụ cười thoáng xuất hiện.

Nàng đã bao giờ thấy anh ta cười chưa nhỉ? Có lẽ một hay hai lần gì đó, nàng có một ký ức mơ hồ xa lắc về một dịp như thế, hồi đó khuôn mặt anh rất gầy đến nỗi tất cả những gì nàng nhận thấy là ấn tượng về một hàm răng trắng trên một vẻ mặt cau có chẳng có một chút xíu nào của niềm vui. Nhưng nụ cười này hơi khác đi một chút, nó khiến nàng vừa cảm thấy nguôi giận vừa như bị trêu ngươi…và một thoáng ấm áp làm nàng tự hỏi chính xác là kiểu đàn ông nào đang ẩn sau bề ngoài đạo mạo của anh ta đây.

Daisy thấy nhẹ cả người khi nụ cười đó biến mất và anh ta khoác lại vẻ mặt lạnh như đá quen thuộc. "Nhắm mắt lại," nàng nhắc nhở, "Hãy bỏ mọi thứ ra khỏi tâm trí ngoại trừ điều ước của anh."

Hàng mi dày của anh nhắm nghiền, tạo cho nàng cơ hội nhìn anh ta thỏa thích mà không sợ anh ta nhìn lại. Đó không phải là kiểu khuôn mặt mà một cậu bé có thể mang một cách thoải mái…những đường nét quá mạnh mẽ, cái mũi quá dài, quai hàm bướng bỉnh.

Nhưng rốt cuộc Swiff cũng đã trưởng thành về mặt ngoại hình. Những nét khắc khổ của khuôn mặt đã được làm mềm mại bởi hàng mi đen cong vút và cái miệng rộng ẩn giấu nhục cảm.

"Giờ thì sao nữa?" anh lầm bầm, hai mắt vẫn nhắm nghiền.

Nhìn anh chằm chằm, Daisy cảm thấy khiếp hãi bởi một thôi thúc quét qua người nàng…để bước lại gần hơn và khám phá làn da rám nắng trên má anh với những ngón tay nàng. "Khi hình ảnh đó đã ăn sâu vào tâm trí anh," nàng chật vật để nói, "hãy mở mắt ra và ném đồng xu xuống giếng."

Hàng mi anh nâng lên để lộ đôi mắt sáng như những ngọn lửa bị mắc kẹt trong lớp thủy tinh xanh biếc.

Không cần nhìn vào giếng, anh ném đồng xu vào chính giữa mặt nước.

Daisy nhận ra tim mình bắt đầu đập mạnh như cái lần nàng đọc những đoạn văn khủng khiếp trong quyển Lời cam kết của Penelope, kể về một thiếu nữ bị một con quỷ hung ác bắt giữ và giam nàng trong một ngọn tháp cho đến khi nàng đồng ý hiến dâng sự trong trắng cho hắn.

Daisy đã biết cuốn tiểu thuyết đó thật ngớ ngẩn ngay khi nàng chưa đọc, nhưng nó không làm giảm đi niềm say mê của nàng một chút nào. Và nàng đã thất vọng một cách vô lý khi Penelope được cứu thoát khỏi sự hủy hoại sắp xảy ra bởi vị anh hùng tóc vàng dịu dàng Reginald, người không hấp dẫn bằng một nửa con quỷ kia.

Đương nhiên viễn cảnh bị giam trong ngọn tháp mà không có lấy một quyển sách nghe chẳng lôi cuốn tí nào đối với Daisy. Nhưng những đoạn độc thoại đe dọa của tên quỷ đối với sắc đẹp của Penelope, và khao khát của hắn với nàng, và sự trụy lạc hắn sẽ phủ lên nàng, thì khá là kích thích.

Nó đơn giản chỉ là một rủi ro khi Swiff hóa ra lại trông giống con quỷ đẹp trai trong những tưởng tượng của Daisy.

"Anh đã ước điều gì thế?" Nàng hỏi.

Một bên khóe miệng anh ta nhếch lên. "Đó là chuyện riêng tư."

Daisy quắc mắt khi nhận ra lời gạt đi khi nãy của nàng được lặp lại. Phát hiện chiếc mũ rơm nằm dưới đất gần đó. Nàng bước tới nhặt nó lên, nàng cần thoát khỏi sự hiện diện khó chịu của anh ta. "Tôi trở về trang viên đây," nàng nói vọng qua vai mình. "Chúc một ngày tốt lành, ngài Swiff. Hãy tận hưởng nốt cuộc đi dạo của ngài nhé."

Trước sự hoảng hốt của nàng, anh ta đuổi kịp nàng chỉ bằng vài sải chân dài và bước song song bên cạnh nàng. "Tôi sẽ đưa cô về."

Nàng từ chối nhìn anh ta. "Tốt hơn là anh đừng làm thế!"

"Sao lại không? Chúng ta đi cùng một hướng mà."

"Nhưng tôi thích đi bộ trong yên tĩnh."

"Vậy tôi sẽ hoàn toàn im lặng." Bước đi của anh ta chẳng hề nao núng.

Luận ra rằng thật vô ích để phản đối khi hiển nhiên anh ta đã quyết định. Daisy mím chặt môi lại với nhau. Cảnh vật - đồng cỏ, khu rừng – vẫn đẹp như lúc trước, nhưng sự thích thú của nàng đối với chúng đã biến mất.

Nàng không thấy ngạc nhiên khi Swiff lờ đi những lời phản đối của nàng. Không nghi ngờ gì là anh ta hình dung hôn nhân của họ trong một thứ ánh sáng tương tự. Nó sẽ chẳng quan trọng cho dù nàng muốn gì, hoặc nàng yêu cầu gì. Anh ta sẽ gạt những mong ước của nàng qua một bên và khăng khăng theo cách của chính anh ta.

Hẳn anh ta nghĩ nàng vẫn dễ bảo như một đứa trẻ. Với tính kiêu ngạo thâm căn cố đế của mình, có lẽ anh ta còn cho rằng nàng sẽ rất sung sướng khi anh ta chịu hạ cố cưới nàng làm vợ. Nàng tự hỏi liệu anh ta có để tâm tới việc ngỏ lời cầu hôn hay không. Rất có khả năng là anh ta sẽ quẳng chiếc nhẫn vào lòng nàng và chỉ thị cho nàng đeo nó vào.

Khi cuộc đi bộ tai ác tiếp tục diễn ra, Daisy đấu tranh để giữ cho mình khỏi vùng chạy. Đôi chân của Swiff dài tới nỗi một bước của anh ta bằng hai bước của nàng. Sự oán giận dâng lên thành cục nghẹn trong cổ họng Daisy.

Nó tượng trưng cho tương lai của nàng, cái cuộc đi bộ này. Nàng chỉ có thể lê bước tới trước với ý thức rằng bất kể nàng đi được bao xa hay nàng có đi nhanh đến đâu chăng nữa, nàng cũng không thể vượt được anh ta.

Cuối cùng nàng không thể chịu đựng sự im lặng cứng nhắc này thêm nữa. "Có phải chính anh đã nhét ý tưởng đó vào đầu cha tôi không?" Nàng buột ra.

“Ý tưởng nào?”

“Ồ, đừng tỏ ra chiếu cố với tôi,” nàng cáu kỉnh nói. “Anh thừa biết tôi đang đề cập đến chuyện gì.”

“Không, tôi không biết.”

Rõ ràng anh ta rất ngoan cố trong những trò chơi như thế này. “Sự thỏa thuận của anh với cha tôi ấy,” nàng nói. “Anh muốn lấy tôi để được thừa hưởng công ty.”

Swiff dừng phắt lại một cách đột ngột đến mức nếu trong một hoàn cảnh khác sẽ khiến nàng bật cười. Cảnh tượng đó trông như thể anh ta vừa va phải một bức tường vô hình. Daisy cũng dừng lại, khoanh hai tay lại trước ngực khi nàng quay lại đối diện với anh ta.

Vẻ mặt anh ta hoàn toàn trống rỗng. “Tôi…” Giọng anh khàn khàn và anh phải hắng giọng trước khi có thể nói. “Tôi không biết cô đang nói về cái quái quỷ gì?”

“Anh không biết sao?” Daisy lắp bắp hỏi.

Vậy giả định của nàng đã sai - cha nàng vẫn chưa đề cập kế hoạch của ông với Swiff.

Nếu một người có thể chết vì xấu hổ. Thì Daisy sẽ chết ngay lập tức. Nàng đã để bản thân mình bị phơi trần trước lời phủ nhận khinh miệt nhất trong đời nàng. Tất cả những gì Swiff phải làm là nói rằng anh ta chưa bao giờ đồng ý với cái viễn cảnh kết hôn với một bông – hoa – bên – lề.

Tiếng xào xạc của đám lá và tiếng líu ríu của con chim chích dường như được khuếch đại lên trong sự im lặng liền sau đó. Mặc dù việc đọc được ý nghĩ của Swiff là bất khả, Daisy vẫn cảm nhận được anh ta đang nhanh chóng phân tích các khả năng và các kết luận.

“Cha tôi nói như thể việc đó đã được dàn xếp,” nàng nói. “Tôi tưởng anh đã thảo luận với cha tôi trong chuyến đi gần đây nhất của ông tới New York.”

“Ông ấy chưa bao giờ đề cập bất cứ chuyện gì tương tự như thế cả. Ý nghĩ kết hôn với cô chưa bao giờ lướt qua tâm trí tôi. Và tôi không có tham vọng muốn thừa kế công ty.”

“ Anh chẳng có gì ngoài tham vọng.”

“Đúng vậy,” anh nói, nhìn nàng sát sao. “Nhưng tôi không cần thiết phải cưới cô để đảm bảo cho tương lai của mình.”

“Cha tôi hình như lại nghĩ anh sẽ tận dụng bất cứ cơ hội nào để trở thành con rể ông. Vì anh giành được sự yêu mến đặc biệt của ông ấy.”

“Tôi đã học được một điều lớn lao từ ông.” Một câu trả lời thận trọng có thể đoán trước.

“Tôi chắc chắn về điều đó.” Daisy dùng vẻ mặt khinh miệt để che chắn cho mình. “Ông ấy đã dạy anh nhiều bài học giúp ích cho anh trên thương trường. Nhưng không một bài học nào có ích cho anh trong vụ làm ăn của cuộc đời đâu.”

“Cô không tán thành công việc của cha mình,” Swiff tự nói với mình hơn là hỏi nàng.

“Đúng, vì cái cách ông hiến dâng cả trái tim và tâm hồn cho nó và bỏ mặc những người yêu quý ông ấy.”

“Nó đã chu cấp cho cô một cuộc sống xa hoa,” anh chỉ ra, “bao gồm cả cơ hội cưới một nhà quý tộc nước Anh nữa.”

“Tôi đâu có yêu cầu sự xa xỉ! Tôi không mong muốn điều gì khác ngoài một cuộc sống bình yên.”

“Để được ngồi trong thư viện và đọc sách ư?” Swiff phỏng đoán với một chút thích thú. “Đề đi dạo trong vườn? Để tận hưởng niềm vui với bạn bè cô?”

“Đúng vậy!”

“Sách là một sự xa xỉ. Cả những ngôi nhà đẹp và vườn cây nữa. Đã bao giờ cô nghĩ rằng có ai đó phải trả tiền cho cuộc sống yên bình của cô chưa?”

Câu hỏi đó rất giống lời buộc tội của cha nàng về kẻ ăn bám khiến Daisy chững lại.

Khi Swiff thấy phản ứng của nàng, vẻ mặt anh liền thay đổi. Anh định nói điều gì đó, nhưng Daisy đã ngắt lời một cách khô khan. "Đó không phải việc anh cần quan tâm tôi định hướng cuộc đời mình ra sao và ai trang trải cho nó, và anh không có quyền nói những lời đó với tôi."

"Tôi có nếu tương lai của tôi liên quan tới cô."

"Không có chuyện đó đâu."

"Đó là một giả thuyết đầy khả năng."

Ôi, Daisy ghét những người vận dụng mọi điểm trong ngữ nghĩa học trong khi tranh luận làm sao. "Việc kết hôn của chúng ta sẽ không là điều gì khác ngoài một giả thuyết," nàng nói với anh. "Cha tôi đã ra hạn cho tôi đến cuối tháng Năm này phải tìm ra một ai đó để kết hôn – và tôi sẽ làm được."

Swiff nhìn nàng chăm chăm với sự quan tâm cảnh giác. "Tôi có thể đoán ra kiểu đàn ông mà cô đang tìm kiếm. Tóc vàng hoe, quý phái, tình cảm, vui tính và có thời gian rảnh rỗi dư dả cho những hành động đầy ga lăng-"

"Đúng vậy," Daisy cắt ngang, tự hỏi làm thế nào mà cách miêu tả của anh ta khiến những đặc điểm đó nghe lố bịch đến vậy

"Tôi cũng nghĩ thế." Vẻ tự mãn trong giọng nói của anh khiến những dây thần kinh của nàng căng ra. "Chỉ có một lí do khả dĩ khiến một cô gái với vẻ bề ngoài như cô trải qua ba mùa vũ hội mà không có một lời hứa hôn là cô đặt ra những tiêu chuẩn quá cao không thể thực hiện nổi. Cô chỉ muốn một người đàn ông hoàn hảo. Đó là lí do vì sao cha cô buộc phải đưa ra lời tuyên bố đó."

Nàng bị xao lãng một lúc bởi những từ "một cô gái với vẻ bề ngoài như cô," như thể nàng rất xinh đẹp vậy. Quyết định rằng lời nhận xét đó chỉ bắt nguồn từ một tính tình thâm hiểm sâu xa, Daisy cảm thấy thân nhiệt của nàng đang leo thang nhanh chóng. "Tôi không khao khát cưới một người đàn ông hoàn hảo," nàng nói qua hàm răng nghiến chặt. Không giống với chị gái mình, người biết chửi thề một cách lưu loát đầy ngoạn mục, nàng thấy thật khó khăn để thốt nên lời mỗi khi giận dữ. "Tôi biết rõ rằng không có người nào như vậy."

"Vậy tại sao cô vẫn chẳng tìm được ai trong khi đến cả chị gái cô cũng tóm được một ông chồng?"

"Ý anh là gì khi nói 'đến cả chị gái tôi'?"

"Cưới Lillian, bạn sẽ trở thành triệu phú." Cách nói xấc xược ấy đã gây ra sự thích thú đầy ác ý trong cộng đồng xã hội thượng lưu ở thành phố Mahattan. "Cô có nghĩ tại sao không có một ai ở New York từng ngỏ lời với chị cô bất chấp khoản hồi môn kếch xù của cô ấy không? Vì cô ấy là cơn ác mộng tồi tệ nhất của những người đàn ông."

Đó là sự thật.

"Chị gái tôi là một kho báu và chỉ Westcliff mới có con mắt tinh tường để nhận ra điều đó. Anh ấy có thể cưới bất cứ ai, nhưng chị tôi là người duy nhất anh ấy muốn. Tôi thách anh lặp lại quan điểm của mình về chị tôi trước mặt bá tước đấy!" Daisy quay phắt người và đi xăm xăm dọc theo con đường mòn, bước nhanh hết mức mà đôi chân ngắn của nàng cho phép.

Swiff dễ dàng đuổi kịp nàng, hai bàn tay anh đút sâu trong túi quần một cách hờ hững. "Cuối tháng Năm…" Anh chế nhạo, không hề có một chút hổn hển nào trong hơi thở bất chấp vận tốc của họ. "Chỉ chưa đầy hai tháng nữa. Cô sẽ làm thế nào để tìm ra một vị hôn phu với khoảng thời gian dài như vậy?"

"Tôi sẽ đứng trên một góc phố và mặc một tấm áp phích quảng cáo trên người nếu buộc phải làm thế."

"Mong ước chân thành của tôi cho sự thành công của cô, tiểu thư Bowman. Trong bất kỳ trường hợp nào, tôi không chắc là mình sẽ sẵn sàng phô trương như một người chiến thắng một cách mặc nhiên như vậy."

"Anh sẽ không trở thành người chiến thắng một cách mặc nhiên! Yên tâm, Mr Swiff, không điều gì trên thế giới này khiến tôi ưng thuận làm vợ anh đâu. Tôi thấy tiếc cho những phụ nữ tội nghiệp phải kết thúc cuộc đời với anh – tôi không thể nghĩ ra có ai đó xứng đáng có được một kẻ lạnh lùng, đầy tự mãn như anh làm chồng-"

"Đợi đã." Giọng anh dịu lại như có khả năng bắt đầu sự dàn hòa. "Daisy…"

"Đừng có gọi tên tôi!"

"Cô nói đúng. Thật không phải phép chút nào. Tôi vô cùng xin lỗi. Điều tôi định nói là, thưa cô Bowman, không cần thiết cho sự thù địch ở đây. Chúng ta đang đối mặt với một vấn đề có tầm quan trọng rất lớn tới cả hai. Tôi mong chờ chúng ta có thể cư xử lịch sự đúng mức đủ để tìm ra một giải pháp có thể chấp nhận được."

"Chỉ có duy nhất một giải pháp mà thôi," Daisy nói dứt khoát, "đó là anh sẽ bảo với cha tôi rằng anh thẳng thừng từ chối kết hôn với tôi dưới bất kỳ hoàn cảnh nào. Hứa với tôi điều đó thì tôi sẽ cố cư xử lịch sự với anh."

Swiff dừng lại trên đường, buộc Daisy phải dừng lại theo. Quay lại đối mặt với anh, nàng nhướng mày lên đầy hi vọng. Chúa biết đó không phải là một lời hứa khó khăn gì với anh ta để chế tạo ra một quan điểm giống như những lời phát biểu vừa nãy. Nhưng anh ta đang nhìn nàng theo cái cách không thể hiểu nổi, hai bàn tay anh vẫn đút sâu trong túi quần, thân hình cứng đơ bất động. Như là anh đang lắng nghe điều gì đó.

Ánh mắt anh lướt trên người nàng trong sự đánh giá công khai, và có một tia kì lạ trong mắt anh khiến nàng rùng mình đến tận xương tủy . Anh ta vẫn nhìn nàng chăm chăm, nàng nghĩ, như một con hổ đang chờ đợi vậy. Nàng nhìn trả lại anh, cố gắng liều lĩnh phân tích sự làm việc linh hoạt của tâm trí anh ta, để giải mã những góc khuất của sự thích thú và khao khát hoang sơ. Nhưng khao khát cái gì nhỉ? Không phải nàng, chắc chắn rồi.

"Không," anh nhẹ nhàng nói, như đang nói cho chính mình nghe.

Daisy lắc đầu hoang mang. Môi nàng khô rang, và nàng phải làm ướt nó bằng đầu lưỡi mình trước khi có thể nói. Nàng bị mất bình tĩnh khi cái nhìn của anh dõi theo chuyển động nhỏ đó. "Có phải từ 'không' đó nằm trong câu…'không, tôi sẽ không lấy cô?"' Nàng hỏi.

"Từ 'không' đó."' Anh đáp, "nằm trong câu…'Không, tôi sẽ không hứa điều đó."

Và cùng lúc đó, Swiff vượt qua nàng và tiếp tục đi về tòa trang viên, bỏ lại nàng suýt vấp ngã phía sau anh.

"Hắn ta đang cố hành hạ em đấy," Lillian nói bằng vẻ ghê tởm khi Daisy thuật lại toàn bộ câu chuyện vào cuối ngày. Họ ngồi trong một phòng khách riêng trên gác ở trang viên cùng với hai người bạn thân thiết, Annabelle Hunt và Evie, Lady St.Vincent. Bọn họ đã gặp nhau hai năm về trước, một bộ tứ hoa – bên – lề của các mùa vũ hội không thể lọt vào mắt bất kỳ quý ông nào có thể lấy làm chồng.

Đó là một niềm tin phổ biến trong xã hội thời Victoria rằng phụ nữ, với bản chất đồng bóng và đầu óc kém cỏi của mình, không thể có một tình bạn cao quý như của đàn ông. Chỉ đàn ông mới có lòng trung thành với bạn bè, và chỉ đàn ông mới có những mối quan hệ hoàn toàn trung thực và cao cả.

Daisy nghĩ nó đúng là rác rưởi. Nàng và những hoa – bên – lề khác…à, những bông – hoa – bên – lề ngày trước…đã chia sẻ một mối liên hệ sâu sắc, hoàn toàn tin cậy. Họ giúp đỡ nhau, khích lệ nhau mà không hề có dấu hiệu của cạnh tranh hay ghen tỵ. Daisy yêu quý Annabelle và Evie cũng nhiều như nàng đối với Lillian vậy. Nàng có thể dễ dàng mường tượng những năm tháng còn lại của họ, trò chuyện về những đứa cháu nội ngoại bên tách trà và đĩa bánh quy, và đi du lịch cùng nhau như một hội những quý bà tóc bạc miệng lưỡi chua cay.

"Chị không tin lấy một giây là Mr Swiff lại không biết gì về chuyện đó," Lillian nói tiếp. "Hắn ta là kẻ nói dối và hắn đang liên minh với cha. Đương nhiên hắn ta muốn thừa hưởng công ty rồi."

Lillian và Evie ngồi trong những chiếc ghế bọc vải thêu kim tuyến đặt bên cửa sổ, trong khi Daisy và Annabelle nằm dài trên sàn nhà giữa đống lộn xộn sặc sỡ của áo váy. Một bé gái bụ bẫm với mái tóc quăn đen rối tung đang bò loanh quanh giữa hai người, thỉnh thoảng ngừng lại với vẻ chăm chú cao độ để bứt thứ gì đó từ tấm thảm với những ngón tay bé tẹo.

Bé Isabelle, con gái của Annabelle và Simon Hunt, được sinh ra khoảng chừng mười tháng trước. Chắc chắn chưa có đứa trẻ nào được say mê đến thế bởi mọi người trong nhà kể cả bố cô bé.

Trái ngược với mọi sự trông đợi, Mr.Hunt mạnh mẽ và đầy chất đàn ông hoàn toàn không thất vọng khi đứa con đầu tiên của mình lại là con gái. Anh tôn thờ cô bé, không hề có vẻ hối tiếc khi ôm bé nơi công cộng, thủ thỉ với con theo một cách mà những ông bố khác hiếm khi dám làm. Hunt thậm chí còn bảo với Annabelle hãy sinh thêm nhiều con gái nữa trong tương lai, quả quyết một cách gian xảo rằng tham vọng của anh là luôn muốn được nhiều phụ nữ yêu quý.

Đúng như mong đợi, đứa bé là một tạo vật kì diệu – nó sẽ là một nhiệm vụ bất khả thi dành cho Annabelle để sinh ra một đứa con ít xinh đẹp hơn.

Nhấc cơ thể cứng cáp đang giãy giụa của Isabelle lên, Daisy giụi mặt vào vùng da mượt mà ở cổ cô bé trước khi thả cô bé xuống thảm trở lại. "Giá mà chị nghe anh ta nói," Daisy nói, "Sự kiêu ngạo thật không thể tin nổi. Swiff cho rằng hoàn toàn là lỗi của em khi em vẫn chưa kết hôn. Anh ta nói hắn là em đã đặt ra những tiêu chuẩn quá cao. Anh ta quở trách em về giá thành những cuốn sách của em và nói có người phải chi trả cho cách sống đắt đỏ của em."

"Hắn ta không dám đâu," Lillian quả quyết, gương mặt cô đỏ bừng bởi cơn giận dữ đột ngột.

Daisy lập tức hối hận vì đã kể với cô, bác sĩ của gia đình đã khuyên Lillian không được để xúc động mạnh khi cô đang gần với tháng cuối cùng của thời kì mang thai. Cô đã từng có mang năm ngoái và sớm bị sẩy thai. Sự mất mát đó thật khó khăn với Lillian, chưa kể đến sự ngạc nhiên vì thể trạng cô rất khỏe mạnh.

Mặc dù bác sĩ đã bảo đảm rằng tai nạn đó không phải là lỗi của cô, Lillian vẫn u sầu hàng tuần liền sau đó. Nhưng với sự an ủi vững vàng của Westcliff và sự động viên yêu thương của những người bạn, Lillian dần dần trở lại bản chất dũng cảm thường ngày của mình.

Giờ đây Lillian lại có mang và cô cực kỳ cẩn trọng về tình trạng của mình, lưu tâm đến khả năng sẽ sảy thai lần nữa. Thật không may cô không phải một trong những phụ nữ luôn hồng hào khỏe mạnh trong thời kì sinh nở. Cô ốm yếu, hay nôn mửa và thường xuyên gắt gỏng, bực tức trước sự hạn chế mà tình trạng của cô buộc phải chịu đựng.

"Chị sẽ không nhịn việc này đâu," Lillian tuyên bố. "Em sẽ không lấy Matthew Swiff, và chị sẽ gửi cha xuống chỗ quỷ dữ nếu ông ấy cố mang em ra khỏi nước Anh."

Vẫn ngồi trên sàn nhà, Daisy vươn người tới và dịu dàng đặt tay lên đầu gối chị gái. Nàng ép đôi môi mình nở một nụ cười làm yên lòng khi nàng chăm chú nhìn vào gương mặt bừng bừng của Lillian.

"Mọi chuyện sẽ ổn thôi," nàng nói. "Chúng ta sẽ nghĩ ra điều gì đó. Chúng ta sẽ tìm được." Họ thân thiết với nhau trong rất nhiều năm. Trong sự thiếu vắng tình yêu của cha mẹ, Lillian và Daisy trở thành nguồn an ủi và yêu thương duy nhất của nhau từ lâu đến nỗi họ khó có thể nhớ được.

Evie, thành viên ít nói nhất trong bốn người, lên tiếng với một chút cà lăm hay xuất hiện khi cô lo lắng hoặc xúc động mạnh. Khi bọn họ gặp nhau hai năm trước, tật nói lắp của Evie khá trầm trọng mà mỗi lần cô thực hiện một đoạn đối thoại là một lần thất bại nặng nề. Nhưng từ khi trốn khỏi gia đình ngược đãi mình và kết hôn với Lord St.Vincent, Evie đã trở nên tự tin hơn hẳn.

"Có – có phải Mr Swiff thực sự đồng ý một cô dâu không phải do anh ta lựa chọn không?" Evie hất một sợi tóc đỏ óng ánh rơi trước trán ra sau. "Nếu điều anh ta nói là thật – rằng tình trạng tài chính của anh ta rất vững chắc – thì chẳng có lí do gì để anh ta kết hôn với Daisy."

"Vấn đề còn lớn hơn cả tiền bạc," Lillian trả lời, cựa quậy trên ghế để tìm một vị trí thoải mái hơn. Hai bàn tay cô đặt trên cái bụng căng tròn. "Cha coi hắn như con trai mình, vì không một ông anh nào của chúng tớ đi theo cách mà ông muốn."

"Cách ông ấy muốn?" Annabelle hoang mang hỏi, cô cúi người xuống hôn lên những ngón chân nhỏ xíu ngọ nguậy khiến Isabelle bật ra tiếng cười khúc khích.

"Tức là hết lòng với Công ty," Lillian giải nghĩa. "Có năng lực, nhẫn tâm và bất chấp thủ đoạn. Một người đàn ông đặt công việc lên trên hết trong cuộc sống. Đó chính là ngôn ngữ mà họ có tiếng nói chung, cha tớ và Mr.Swiff. Ransom anh trai tớ đã cố tìm một vị trí trong công ty, nhưng cha luôn đưa anh ấy ra đọ sức với Mr. Swiff."

“Và Mr.Swiff luôn dành chiến thắng,” Daisy nói. “Tội nghiệp Ransom.”

“Hai ông anh trai còn lại thậm chí còn chẳng buồn thử sức nữa,” Lillian nói.

“Nh – Nhưng còn cha ruột của Mr.Swiff thì sao?” Evie hỏi. “Ông ấy không phản đối khi con trai mình thực tế lại trở thành con của người khác à?”

“À, việc đó luôn luôn là một điểm kì quặc,” Daisy đáp. “Mr.Swiff đến từ một gia đình nổi tiếng ở New England. Họ định cư ở Plymouth và một vài người trong đó đến Boston lập nghiệp từ thế kỉ mười bảy. Gia tộc Swiff được biết đến bởi tổ tiên xuất sắc của họ, nhưng chỉ rất ít người trong bọn họ giữ lại được tiền bạc. Như cha em thường nói, Thế hệ đầu tiên làm ra của cải. thế hệ thứ hai tiêu hết, và thế hệ thứ ba chỉ còn lại cái tên. Dĩ nhiên, khi nói về dòng họ Boston cổ xưa này, quá trình đó trải qua những mười thế hệ thay vì ba – họ chậm chạp hơn nhiều về mọi mặt-“

“Lại lan man rồi đấy, em thân yêu,” Lillian ngắt lời. “Trở lại điểm chính đi.”

“Xin lỗi,”Daisy cười toét miệng trước khi tiếp tục. “Chà, bọn em nghi là đã có vài chuyện xích mích giữa Mr.Swiff và họ hàng của mình bởi vì hầu như chưa bao giờ thấy anh ta nhắc đến. Và anh ta hiếm khi tới Massachusetts để thăm viếng họ hàng. Vậy nên nếu cha của Mr. Swiff có phản đối con trai mình gia nhập vào một gia đình khác thì chúng ta cũng chẳng thể biết được.”

Bốn phụ nữ cùng im lặng một lúc trong khi cân nhắc tình hình.

“Chúng ta sẽ tìm cho Daisy một người,” Evie nói, “Giờ đây chúng ta có thể mở rộng phạm vi ra khỏi giai cấp quý tộc, nó sẽ khiến cho vấn đề trở nên dễ dàng hơn. Vẫn còn nhiều quý ông chấp nhận được về dòng dõi mà không cần có tước hiệu.”

“Hunt có khá nhiều bạn bè chưa kết hôn,” Annabelle nói, “Anh ấy có thể thực hiện bất kỳ cuộc giới thiệu nào.”

“Em rất cảm kích về điều đó,” Daisy nói, “Nhưng em không thích cái ý nghĩ kết hôn với một người làm ăn. Em không thể hạnh phúc với một nhà tư bản công nghiệp khô khan được.” Ngừng lại, nàng nói vẻ hối lỗi. “Tất nhiên là em không ám chỉ Mr.Hunt.”

Annabelle bật cười. “Chị sẽ không đánh đồng tất cả những người làm ăn đều là những nhà tư bản khô khan đâu. Nhiều lúc Mr. Hunt cũng tỏ ra khá nhạy cảm và dễ xúc động.”

Ba người còn lại nhìn nàng đầy hồ nghi, không một ai có thể hình dung người chồng to lớn, liều lĩnh của Annabelle lại nhạy cảm theo bất cứ cách nào. Mr.Hunt thông minh và hấp dẫn. Nhưng nói rằng anh dễ xúc động cũng chẳng khác gì nói là một con voi bay vo ve được như con muỗi.

“Chúng ta sẽ ghi nhận lời của cậu,” Lillian nói, “Quay lại vấn đề, nhân tiện – Evie, cậu sẽ hỏi Lord St.Vincent liệu anh ấy có biết quý ông nào phù hợp với Daisy không? Giờ chúng sẽ mở rộng định nghĩa của từ ‘phù hợp’, anh ấy phải có khả năng tìm được kiểu người tử tế. Chúa biết là anh ấy sở hữu thông tin về mọi người đàn ông ở nước Anh có hai si linh cọ vào nhau trong túi.”

“Tớ sẽ hỏi anh ấy,” Evie nói dứt khoát. “Tớ chắc chắn chúng ta có thể tiếp cận với vài ứng cử viên có tiềm năng.”

Là chủ sòng bạc Jenner, một sòng bạc độc quyền do cha của Evie sáng lập từ nhiều năm trước, Lord St.Vincent nhanh chóng đưa việc kinh doanh lên mức thành công chóng mặt mà trước đây nó chưa từng đạt tới. St.Vincent điều hành câu lạc bộ với một sự đòi hỏi rất cao, giữ các hồ sơ chi tiết về đời sống cá nhân và tình trạng tài chính của tất cả mọi thành viên của nó.

“Cảm ơn mọi người,” Daisy chân thành nói, đầu óc nàng nấn ná những ý nghĩ về câu lạc bộ. “Em tự hỏi…chị có nghĩ Lord St.Vincent có thể tìm ra quá khứ bí ẩn của Mr. Rohan không? Có thể anh ấy thuộc dòng dõi quý tộc bị thất lạc từ lâu hay cái gì đó đại loại như vậy.”

Một sự im lặng ngắn ngủi rắc xuống căn phòng như một cơn gió những bông tuyết tí hon. Daisy cảm thấy những ánh mắt đầy ý nghĩa đang trao qua đổi lại giữa chị gái nàng và hai người bạn. Nàng đột nhiên thấy không thoải mái với họ, và còn khó chịu hơn nữa với bản thân vì đã đề cập đến người đàn ông đang trợ giúp điều hành câu lạc bộ.

Rohan là một thanh niên mang nửa dòng máu gypsy với mái tóc đen và đôi mắt màu gỗ phỉ sáng. Họ chỉ gặp nhau có một lần, khi Rohan đánh cắp một nụ hôn từ nàng. Ba nụ hôn, nếu căn cứ theo sự thực, và nó vượt xa những kinh nghiệm về tình ái trong cả cuộc đời nàng. Đó cũng là kinh nghiệm tình ái duy nhất trong cuộc đời nàng.

Rohan đã hôn nàng như thể nàng là một phụ nữ trưởng thành chứ không phải cô em gái của người khác, với nhục cảm ngọt ngào gợi đến tất cả những điều bị cấm đoán mà một nụ hôn thường dẫn tới. Đáng lẽ Daisy nên tát anh mới phải. Thay vì vậy nàng đã mơ thấy nụ hôn đó ít nhất là một trăm ngàn lần.

"Chị không nghĩ vậy đâu, em thân yêu," Evie nói vô cùng dịu dàng, và Daisy mỉm cười quá ư rạng rỡ, như thể nàng đã kể một câu chuyện cười.

"Ồ, dĩ nhiên là anh ta không phải! Nhưng chị biết trí tưởng tượng của em rồi đấy… nó luôn lao vào mọi bí ẩn dù nhỏ nhặt nhất."

"Chúng ta phải tập trung vào những điều quan trọng, Daisy," Lillian nghiêm khắc nói. "Không tưởng tượng hay truyện trò gì hết…và không nghĩ về Rohan nữa. Anh ta chỉ là một sự xao lãng thôi."

Cơn bốc đồng ban đầu của Daisy thôi thúc nàng bật ra vài lời đáp trả chua cay mà nàng luôn có mỗi khi Lillian tỏ ra quyền hành. Tuy nhiên, khi nhìn đôi mắt nâu của chị gái, cùng một màu như màu bánh gừng cay của mắt nàng, nàng thấy ánh lên một nét sợ hãi trong đó và một tình yêu đầy che chở trào lên trong nàng.

"Chị nói đúng," nàng nói, cố nặn ra một nụ cười. "Chị không cần phải lo lắng đâu. Chị biết mà, em sẽ làm bất cứ điều gì cần thiết để được ở bên chị. Thậm chí là cưới một người đàn ông mình không yêu."

Lại một sự im lặng khác, và rồi Evie lên tiếng. "Chúng ta sẽ tìm một người đàn ông em có thể yêu được, Daisy ạ. Và hi vọng rằng cảm giác ban đầu giữa hai người sẽ lớn lên theo thời gian." Một nụ cười hài hước khẽ thoáng qua đôi môi đầy đặn của cô. "Đôi khi điều đó vẫn xảy ra đấy."

3. Chương 3

"Thỏa thuận của anh với cha tôi ấy…"

Câu nói của Daisy cứ văng vẳng trong đầu Matthew rất lâu sau khi họ chia tay. Anh sẽ kéo Bowman ra một góc ngay khi có cơ hội để hỏi ông chuyện quái gì đang diễn ra. Nhưng trong lúc khách khứa rối rít như thế này thì cơ hội đó chắc phải chờ cho tới tối.

Matthew tự hỏi phải chăng ông già Bowman thực sự nảy ra cái ý tưởng gán ghép anh với Daisy. Lạy chúa Jesu, trong suốt những năm qua Matthew đã ấp ủ bao ý nghĩ liên quan tới Daisy, nhưng chẳng cái nào trong đó dính dáng đến hôn nhân cả. Nó luôn vượt quá xa phạm vi những khả năng có thể xem xét. Cho nên Matthew chưa từng hôn nàng, chưa từng khiêu vũ với nàng hay thậm chí đi dạo với nàng, hoàn toàn biết rõ chúng chỉ dẫn đến những kết quả bất hạnh.

Những bí mật trong quá khứ luôn ám ảnh hiện tại và gây nguy hiểm cho tương lai của anh. Matthew chưa bao giờ nguôi đi linh cảm rằng danh tính mà anh đã tạo ra có thể vỡ tan tành bất cứ lúc nào…Tất cả những gì người ta cần làm là đặt những miếng ghép lại với nhau, để nhận ra anh thực sự là ai và là con người như thế nào. Daisy xứng đáng có một người chồng trung thực và trọn vẹn, không phải người xây dựng cuộc đời mình từ những lời dối trá.

Nhưng điều đó không ngăn được Matthew khỏi lòng ham muốn nàng. Anh đã luôn ham muốn Daisy, với cường độ mãnh liệt dường như tỏa ra từ mọi lỗ chân lông trên da anh. Nàng ngọt ngào, tốt bụng, sáng tạo, cực kỳ lí trí nhưng lại lãng mạn đến ngớ ngẩn, đôi mắt đen của nàng lấp lánh tràn đầy mơ mộng. Nhiều lúc nàng thật vụng về do đầu óc luôn bận suy nghĩ mà chẳng biết mình đang làm gì. Nàng hay quên mất bữa tối vì để hết tâm trí vào cuốn sách. Nàng thường xuyên làm mất đê khâu, dép đi trong nhà và những mẩu

bút chì. Nàng rất thích ngắm sao. Hình ảnh không thể nào quên của Daisy khi nàng bâng khuâng vươn người qua thành ban công vào đêm nào, dáng người nghiêng nghiêng ngộ nghĩnh của nàng in trên nền trời đêm, đã xộc thẳng vào Matthew một khát khao nhức nhối nhất muốn lao đến chỗ nàng và hôn nàng đến bất tỉnh.

Matthew đã hình dung được lên giường với nàng một cách thường xuyên nhiều hơn mức độ anh nên có. Nếu một điều như vậy có thể xảy ra, ắt hẳn anh sẽ rất dịu dàng với nàng…anh sẽ tôn thờ nàng, sẽ làm bất cứ điều gì để nàng vui lòng. Anh ao ước sự ve vuốt của mái tóc nàng trên hai tay anh, phần nhô ra mềm mại của xương hông nàng dưới lòng bàn tay anh, sự mượt mà của bờ vai nàng trên môi anh. Cơ thể say ngủ của nàng trong vòng tay anh. Anh muốn tất cả những điều đó, thật nhiều và thật nhiều hơn nữa.

Điều khiến Matthew ngạc nhiên là chẳng một ai đoán được những cảm xúc của anh cả. Daisy có thể thấy nó hàng ngàn lần nếu nàng nhìn anh. Thật may cho Matthew là nàng chưa từng làm thế. Nàng luôn luôn lướt qua anh như một trong những bánh răng trong cỗ máy của công ty cha nàng. Và Matthew vô cùng biết ơn về điều này

Tuy nhiên, có cái gì đó đã thay đổi. Anh nghĩ đến cách Daisy chằm chằm nhìn anh vào sáng nay, vẻ thảng thốt trong nét mặt nàng. Có phải diện mạo của anh đã khác so với ngày trước không?

Matthew lơ đãng thọc tay vào sâu trong túi quần và đi xuyên qua khu vực bên trong dinh thự Stony Cross. Anh chưa bao giờ chú ý đến ngoại hình của mình ngoài việc đảm bảo cho tóc được cắt và mặt được sạch sẽ. Cách giáo dục nghiêm khắc ở New England đã tiêu diệt bất cứ mầm mống xa hoa nào, vì dòng họ Bostonian ghét cay ghét đắng tính tự cao tự đại và làm mọi điều có thể để tránh những gì mới mẻ và hợp thời trang.

Nhưng trong hai năm gần đây Thomas Bowman đã khăng khăng rằng Matthew phải đến tiệm may của ông ở Park Avenue, và ghé qua chỗ một nhà tạo mẫu tóc thay vì ra cửa hiệu, và phải sửa móng tay ít nhất một lần trong một thời gian cho phù hợp với một quý ông ở địa vị anh. Cũng bởi sự cương quyết của Bowman, Matthew đã thuê một đầu bếp cùng một quản gia, có nghĩa là anh đã được ăn uống đủ bữa. Những điều đó, cộng với việc mất đi những dấu vết cuối cùng của thời thanh niên, đã tạo cho anh một vẻ ngoài chín chắn. Anh tự hỏi phải chăng nó đã hấp dẫn Daisy, và lập tức nguyền rủa chính mình vì đã quan tâm đến điều đó.

Nhưng cách nàng nhìn anh ngày hôm nay…như thể nàng đang thực sự nhìn anh, thực sự chú ý đến anh, thì đây là lần đầu tiên.

Nàng chưa bao giờ trao cho anh một ánh mắt trong những dịp hiếm hoi anh ghé thăm gia đình nàng ở đại lộ số năm. Tâm trí anh quay lại với lần đầu tiên anh gặp Daisy, tại một bữa ăn tối riêng tư chỉ có gia đình tham dự.

Phòng ăn đã được đặt sẵn rực rỡ trong những ngọn đèn ấm áp tỏa ra từ ngọn chúc đài bằng pha lê, các bức tường được phủ kín bởi giấy dán tường sang trọng và những phào chỉ mạ vàng. Toàn bộ một mặt tường được xếp nối tiếp nhau bởi bốn tấm kính khổng lồ, lớn hơn bất cứ tấm kính nào anh từng thấy.

Hai trong số ba người con trai đã có mặt, cả hai đều là những thanh niên cường tráng và rõ ràng là có trọng lượng gấp đôi trọng lượng của Matthew. Mercedes và Thomas ngồi phía đối diện ở cuối bàn. Hai người con gái, Lillian và Daisy, ngồi cùng một bên, lén lút dịch đĩa và ghế ngồi của hai bọn họ lại gần nhau hơn.

Thomas Bowman có mối bất hòa khá căng thẳng với cả hai cô con gái, lần lượt lờ họ đi và đưa ra những lời phê bình gay gắt. Cô chị Lillian đã phản ứng lại khá cáu kỉnh.

Nhưng Daisy, lúc đó mới mười lăm tuổi, chăm chú nhìn cha với một vẻ suy đoán, đúng hơn là vui vẻ và dường như còn đẩy sự bực mình của ông đến giới hạn khả năng chịu đựng. Cô bé đó làm cho Matthew muốn mỉm cười. Với nước da trắng như tỏa sáng, đôi mắt màu nâu vàng kì lạ và những đường nét hiếu động, Daisy Bowman dường như đến từ một khu rừng bị phù phép, nơi cư trú của những sinh vật trong thần thoại.

Điều ngay lập tức trở nên rõ ràng với Matthew là bất kì cuộc chuyện trò nào có Daisy tham gia đều có khuynh hướng xoay chiều sang những chủ đề hấp dẫn không mong đợi. Anh thầm thích thú khi Thomas Bowman bắt phạt Daisy ngay trước mặt mọi người vì trò nghịch mới đây nhất của cô bé. Hình như cả nhà Bowman gần đây đã náo loạn lên bởi bọn chuột do tất cả những cái bẫy họ đặt đều hỏng.

Một trong những người hầu tố cáo rằng Daisy đã lén lút đi vòng quanh nhà lúc nửa đêm, cố ý tháo hết các loại bẫy ra để cứu những con chuột khỏi bị giết hại.

"Truyện đó có đúng không, hả con gái?" Thomas Bowman đã quát lớn, ánh mắt ông đầy giận dữ khi nhìn chằm chằm Daisy.

"Cũng hơi đúng ạ," cô thừa nhận. "Nhưng còn một cách giải thích khác."

"Và đó là gì?" Bowman gay gắt hỏi.

Giọng cô bé chuyển sang đầy hào hứng. "Con nghĩ chúng ta đang tổ chức cuộc thi chú chuột nào thông minh nhất New York!"

Từ lúc đó trở đi Matthew chưa bao giờ từ chối những lời mời đến biệt thự của Bowman, không chỉ bởi nó làm ông già hài lòng mà nó còn tạo cho anh cơ hội được nhìn thấy Daisy. Anh đã thu thập càng nhiều cái nhìn trộm càng tốt, biết rằng đó là tất cả những gì anh có được ở nàng. Và những khoảng thời gian anh dành ra ở công ty cha nàng, bất chấp mọi vẻ lễ độ lạnh nhạt của nàng, đã trở thành những khoảnh khắc duy nhất trong cuộc đời anh thấy mình đến gần với hạnh phúc.

Giấu kín những suy nghĩ phiền muộn lại, Matthew lang thang xa hơn vào khu dinh thự. Anh chưa từng ra nước ngoài bao giờ nhưng đây chính xác là điều anh đã mường tượng về nước Anh. Những khu vườn được xén tỉa và những ngọn đồi xanh xa xa, và những ngôi làng mộc mạc nằm dưới chân khu điền trang hùng vĩ.

Ngôi nhà và đồ đạc trong đó đều cổ kính và trông như sắp hỏng đến nơi. Nhưng dường như trong mọi ngóc ngách đều chứa những thứ vô giá như bình hoa, tượng, hoặc các bức tranh anh từng nhìn thấy trong những cuốn sách lịch sử nghệ thuật. Có lẽ mùa đông nơi đây hơi khắc nghiệt, nhưng với sự phong phú của các loại lò sưởi, những tấm thảm dày và những bức rèm nhung, khó có thể nói rằng sống ở đây là một sự chịu đựng.

Khi Thomas Bowman, hay đúng hơn là thư ký của ông, viết thư đề nghị Matthew đến giám sát việc thành lập một chi nhánh của Công ty xà phòng ở Anh. Thôi thúc ban đầu của Matthew là từ chối, anh yêu thích thử thách và trách nhiệm. Nhưng việc ở gần Daisy Bowman – ngay cả chỉ trong cùng một đất nước – cũng đã vượt quá sức chịu đựng của anh. Sự hiện diện của nàng đâm xuyên qua anh như những mũi tên, hứa hẹn một tương lai của ham muốn vĩnh viễn không bao giờ được thỏa mãn.

Đó là vài dòng cuối cùng của viên thư ký, thông báo về tình hình của gia đình Bowman, đã thu hút sự quan tâm của Matthew.

Có một tin đồn, viên thư ký viết, rằng cô Bowman nhỏ sẽ không thành công khi tìm một quý ông thích hợp để làm đám cưới. Vì thế Mr.Bowman đã quyết định đưa cô ấy về New York nếu đến cuối mùa xuân này cô ấy vẫn chưa đính hôn…"

Nó đã đặt Matthew vào tình huống khó xử. Nếu Daisy trở lại New York, thì chết tiệt là Matthew sẽ sang Anh. Anh sẽ đi nước đôi bằng cách chấp nhận vị trí ở Bristol, và đợi xem liệu Daisy có xoay sở được một tấm chồng không. Nếu nàng làm được, Matthew sẽ tìm người thay thế mình và quay lại New York.

Chừng nào còn có một đại dương ngăn cách giữa họ, thì chừng đó mọi chuyện vẫn ổn thỏa.

Khi Matthew băng qua lối vào sảnh chính, anh trông thấy Lord Westcliff. Bá tước đi cùng một người đàn ông cao lớn tóc đen, người sở hữu phần nào dáng vẻ của một tên cướp biển bất chấp trang phục tao nhã của mình. Matthew đoán anh ta là Simon Hunt, cộng sự làm ăn của Westcliff và theo như tin tức thì là người bạn thân nhất của anh. Mặc dù tất cả những thành công về tài chính của Hunt – tất cả báo cáo đều nói rất đáng nể - anh ta lại là con trai một người bán thịt, không có quan hệ máu mủ nào với dòng họ quý tộc.

"Mr Swiff," Westcliff thoải mái nói, khi họ gặp nhau gần chân cầu thang chính. "Hình như anh vừa trở về từ cuộc đi dạo của mình. Tôi hi vọng những phong cảnh đã làm anh hài lòng."

"Cảnh vật ở đây thật tuyệt vời, thưa ngài," Matthew đáp. "Tôi mong sẽ có nhiều cuộc đi dạo như thế này quanh điền trang. Tôi trở về sớm vì tình cờ gặp tiểu thư Bowman trên đường."

"À." Gương mặt Westcliff không biểu lộ điều gì. "Không nghi ngờ đó là một ngạc nhiên dành cho cô Bowman."

Và không phải sự hoan nghênh là những từ không nói thành lời. Matthew gặp cái nhìn không hề chớp mắt của bá tước. Một trong những kỹ năng hữu ích của anh là đọc được sự biến đổi trong phút chốc trên nét mặt và dáng điệu khiến những suy nghĩ của người ta bị rối loạn. Nhưng Westcliff là một người đàn ông tự chủ hiếm thấy. Và Matthew khâm phục anh ta vì điều này.

"Tôi nghĩ sẽ an toàn hơn khi nói đó là một trong những điều ngạc nhiên cô Bowman mới nhận được gần đây," Matthew trả lời. Đó là một phép thử có chủ tâm nhằm tìm hiểu xem Westcliff có biết gì về vụ hôn nhân được sắp đặt cho Daisy hay không?

Bá tước chỉ đáp lại bằng một cái nhướng mày vô cùng kín đáo, như thể anh thấy câu nhận xét thật thú vị nhưng không nhất thiết phải trả lời. Chết tiệt thật, Matthew nghĩ với sự kính phục ngày càng tăng.

Westcliff quay sang người đàn ông tóc đen đứng bên cạnh. "Hunt à, tôi xin giới thiệu Mr. Swiff – một người Mỹ mà tôi vừa đề cập với anh ban nãy. Ngài Swiff, đây là Mr. Simon Hunt."

Họ bắt tay nhau. Hunt lớn hơn Swiff khoảng năm đến mười tuổi, và trông như anh có khả năng thiện chiến như quỷ dưới địa ngục. Một người liều lĩnh, tự tin, người được cho là rất thích xỏ xiên những thói khoe khoang tự phụ và những điệu bộ thượng lưu màu mè.

"Tôi đã được nghe về những thành tựu của ngài trong việc phát triển hệ thống xe lửa," Matthew nói với Hunt. "Đó là một thỏa thuận có lợi ích rất lớn ở New York về việc ngài đã hợp nhất kinh nghiệm lành nghề của người Anh và những phương thức chế tạo tiên tiến của người Mỹ."

Hunt mỉm cười nhạo báng, "Dù rằng tôi muốn nhận tất cả những lời tán thưởng đó về mình, thì tính khiêm tốn bắt buộc tôi phải tiết lộ rằng Westcliff đóng một vai trò trong đó. Anh ta và người em rể là những cộng sự của tôi."

"Hiển nhiên sự kết hợp đó đã mang lại thành công lớn," Matthew đáp.

Hunt quay sang Westcliff. "Anh ấy thật là một tài năng tâng bốc," anh nhận xét. "Chúng ta có thể thuê anh ấy không?"

Khóe miệng Westcliff cong lên thích thú. "Tôi sợ rằng cha vợ tôi sẽ phản đối đó. Tài năng của Mr. Swiff cần dùng để xây dựng một nhà máy và mở một văn phòng đại diện của Công ty ở Bristol."

Matthew quyết định lái cuộc đối thoại sang một hướng khác. "Tôi vừa đọc một bài báo về động thái mới đây trong nghị viện về việc quốc hữu hóa ngành đường sắt nước Anh," anh nói với Westcliff. "Tôi rất muốn được nghe những ý kiến của ngài về vấn đề này, thưa bá tước."

"Chúa tôi, đừng để anh ta bắt đầu nữa đấy," Hunt nói.

Chủ đề đó gây ra một vẻ bực dọc thể hiện trên hàng lông mày Westcliff. "Điều cuối cùng dân chúng cần đến là để cho Chính phủ kiểm soát ngành công nghiệp. Chúa cứu chúng ta khỏi sự nhúng mũi sâu hơn nữa từ các chính trị gia. Chính quyền sẽ điều hành các tuyến đường sắt kém cỏi hệt như trong tất cả các vấn đề khác. Sự độc quyền sẽ dập tắt khả năng cạnh tranh trong ngành công nghiệp, hậu quả là những mức thuế cao ngất ngưởng, chưa kể đến-"

"Chưa kể đến," Hunt ranh mãnh cắt ngang, "một thực tế là Westcliff và tôi không muốn chính phủ xén bớt những lợi nhuận trong tương lai của chúng tôi."

Westcliff ném cho anh một ánh mắt lạnh lùng. "Tình cờ là tôi lại định nói đến quyền lợi tốt nhất cho công chúng kia"

"May mắn làm sao," Hunt bình luận, "rằng trong trường hợp này thì điều gì có lợi nhất cho công chúng lại tình cờ cũng có lợi nhất cho anh."

Matthew cố nén một nụ cười.

Đảo mắt, Westcliff bảo với Matthew, "như anh thấy đấy, Mr Hunt không bỏ lỡ bất cứ cơ hội nào để chế nhạo tôi."

"Tôi chế nhạo bất cứ ai," Hunt nói, "anh chỉ tình cờ là mục tiêu dễ dàng nhất mà thôi."

Westcliff quay sang Matthew và nói, “Hunt và tôi đang ra ngoài hiên sau để hút xì gà, anh tham gia cùng chúng tôi chứ?”

Matthew lắc đầu. “Tôi e rằng mình không hút thuốc.”

“Tôi cũng vậy,” Westcliff rầu rĩ nói. “Thói quen của tôi là thỉnh thoảng lại thèm một điếu xì gà, nhưng không may mùi thuốc lá không được nữ bá tước hoan nghênh trong tình trạng hiện nay của cô ấy.”

Phải mất một lúc Matthew mới nhớ ra “nữ bá tước” chính là Lillian Bowman, Thật kì cục khi cô gái Lillian hài hước, hăm hở và nóng tính ấy giờ lại là phu nhân Westcliff.

“Anh và tôi sẽ trò chuyện trong lúc Hunt hút thuốc,” Westcliff cho anh biết. “Đi với chúng tôi nào.”

“Lời mời” này đường như không cho phép khả năng một sự từ chối, nhưng dù sao Matthew cũng thử. “Cám ơn ngài, nhưng có một vấn đề chắc chắn tôi mong muốn thảo luận với một ai đó, và tôi-“

“Một ai đó chính là Mr Bowman, tôi cho là vậy.”

Chết tiệt thật, Matthew nghĩ, anh ta biết. Ngay cả nếu không phải vì những lời đó, anh vẫn có thể biết dựa vào cái cách Westcliff đang nhìn anh. Westcliff biết về ý định của Bowman là gán ghép anh với Daisy…và không hề lấy làm ngạc nhiên, Westcliff có một quan điểm về chuyện này.

“Anh sẽ thảo luận vấn đề ấy với tôi trước đã,” bá tước nói tiếp.

Matthew thận trọng liếc nhìn về phía Simon Hunt, người trao cho anh một ánh mắt thản nhiên đáp lại. “Tôi chắc rằng,” Swiff nói, “Mr Hunt không muốn bị làm phiền bởi cuộc thảo luận về những chuyện riêng tư của người khác-“

“Không phiền chút nào,” Hunt vui vẻ nói. “Tôi thích nghe những câu chuyện về người khác. Đặc biệt khi đó là những chuyện riêng tư.”

Ba người bọn họ đi tới hàng hiên sau, nơi trông xuống hàng mẫu vườn xén tỉa gọn ghẽ được ngăn cách bởi những con đường rải sỏi và những hàng rào được điêu khắc tỉ mẩn. Một vườn cây ăn quả những cây lê cổ thụ có thể nhìn thấy giữa những khoảng xanh ngợp. Cơn gió nhẹ thổi qua những khu vườn mang đầy hương hoa. Hơi thở của con sông gần đó ẩn dưới tiếng xào xạc của gió luồn qua các thân cây.

Ngồi xuống bên một chiếc bàn đặt ngoài trời, Matthew bắt mình ngả người thư giãn ra lưng ghế. Anh và Westcliff quan sát Simon Hunt cắt bỏ phần đầu điếu xì gà bằng con dao bỏ túi. Matthew giữ nguyên im lặng, kiên nhẫn chờ cho Westcliff lên tiếng trước.

“Bao lâu rồi,” Westcliff hỏi đột ngột, “anh biết được kế hoạch của Bowman về anh và Daisy với một đám cưới?”

Mattthew đáp không hề ngắc ngứ, “Khoảng một tiếng mười lăm phút trước.”

“Vậy, đó không phải là ý tưởng của anh?”

“Hoàn toàn không,” Matthew khẳng định với anh.

Ngả người ra sau, bá tước đan những ngón tay lại với nhau trên phần bụng săn chắc của mình. “Anh sẽ kiếm được lợi lộc lớn nhờ vào sự sắp xếp đó.”

“Thưa ngài,” Matthew chán nản nói, “Nếu tôi có một khả năng trong đời mình, thì nó đang kiếm ra tiền. Tôi không cần phải say mê đi cưới vợ vì điều đó.”

“Tôi rất vui khi nghe anh nói vậy,” bá tước trả lời. “Tôi vẫn còn nhiều câu muốn hỏi anh, nhưng trước tiên tôi sẽ làm sáng tỏ vị trí của mình đã. Tôi rất quý trọng em vợ tôi, và tôi coi việc bảo vệ cô ấy là trách nhiệm của mình. Vì đã thân thuộc với gia đình Bowman, chắc là anh biết về quan hệ thân thiết giữa nữ bá tước và em gái cô ấy. Nếu xảy ra chuyện gì khiến Daisy không hạnh phúc, thì vợ tôi cũng sẽ đau đớn như vậy…và tôi sẽ không cho phép điều đó xảy ra.”

“Hiểu rồi,” Matthew nói cụt ngủn. Có một sự mỉa mai buốt giá trong thực tế là anh đang được cảnh báo tránh xa Daisy ra trong khi anh sẵn sàng làm bất cứ điều gì trong khả năng của mình để không phải cưới

nàng. Anh thôi thúc muốn bảo Westcliff hãy xéo đi với quỷ cho rồi. Thay vì vậy anh ngậm chặt miệng và giữ nguyên vẻ điềm tĩnh bề ngoài.

"Daisy có một cá tính khác thường," Westcliff nói, "Một bản chất ấm áp và lãng mạn, nếu cô ấy bị ép buộc vào một cuộc hôn nhân không tình yêu, cô ấy sẽ bị hủy hoại. Cô ấy xứng đáng có một người chồng yêu thương tất cả những gì thuộc về cô ấy, và là người sẽ bảo vệ cô ấy khỏi những thực tế nghiệt ngã trong cuộc sống. Một người chồng cho phép cô ấy thỏa sức mơ mộng."

Thật ngạc nhiên khi nghe những lời tình cảm như vậy từ miệng Westcliff, người được khắp nơi biết đến như một người thực dụng và điềm đạm. "Câu hỏi của ngài là gì vậy, bá tước?" Matthew hỏi.

"Anh sẽ hứa với tôi rằng anh sẽ không kết hôn với em vợ tôi chứ?"

Matthew bắt gặp cái nhìn chằm chằm đầy lạnh lẽo trong đôi mắt đen của bá tước. Thật không khôn ngoan khi định vượt mặt một người đàn ông như Westcliff, người không có thói quen bị từ chối. Nhưng Matthew đã chịu đựng đức tính sấm sét ầm ĩ của Thomas Bowman trong nhiều năm qua, đứng đối mặt với ông trong khi những người khác lẩn trốn trong sợ hãi trước cơn thịnh nộ của ông ta.

Dù Thomas Bowman có thể là một người tàn nhẫn và luôn nhạo báng, nhưng ông ta không mong muốn gì hơn là có một người đàn ông sẵn sàng đương đầu với mình. Vậy cho nên Matthew nhanh chóng trở thành người chịu đựng những cơn thủy triều tồi tệ và nêu ra những sự thật khó nghe mà người ta sợ hãi không dám đưa cho ông.

Matthew đã được rèn luyện lâu năm, điều đó giải thích tại sao sự tấn công áp đảo của Westcliff không ảnh hưởng gì đến anh.

"Tôi sợ rằng không được, thưa ngài," Matthew nói nhã nhặn.

Simon Hunt đánh rơi điếu xì gà.

"Anh không hứa với tôi ư?" Westcliff hỏi vẻ không tin.

"Không," Mathew cúi xuống nhanh chóng nhặt điếu xì gà bị rơi và trả lại cho Hunt, người đang quan sát anh với một tia cảnh báo trong mắt như thể anh ta đang ngấm ngầm cố ngăn cản anh đừng nhảy khỏi vách đá.

"Tại sao lại không?" Westcliff yêu cầu. "Vì anh không muốn đánh mất vị trí của mình với Bowman sao?"

"Không, ông ấy không thể thiếu tôi trong lúc này." Matthew khẽ mỉm cười trong nỗ lực giành lại những từ ngữ của sự kiêu hãnh. "Tôi hiểu biết về quá trình sản xuất, quảng cáo, và tiếp thị hơn bất cứ ai ở Công ty Bowman…và tôi có được lòng tin của ông già đó. Nên tôi sẽ không bị sa thải ngay cả khi tôi từ chối lấy con gái ông ta."

"Vậy thì khá là đơn giản cho anh để dừng toàn bộ chuyện này lại," bá tước nói, "tôi muốn có lời hứa của anh, Swiff, ngay bây giờ."

Một người đàn ông bình thường sẽ cảm thấy bị đe dọa trước lời yêu cầu đầy uy quyền của Westcliff. "Có thể tôi sẽ cân nhắc chuyện này," Matthew điềm tĩnh phản công, "Nếu ngài cho tôi một động cơ chính đáng. Ví dụ như, nếu ngài hứa xác nhận tôi cho vị trí lãnh đạo toàn bộ các chi nhánh và đảm bảo vị trí đó cho tôi trong vòng ít nhất, để xem nào… ba năm."

Westcliff nhìn anh đầy hoài nghi.

Sự im lặng căng thẳng bị phá vỡ khi Simon Hunt phá lên cười. "Lạy chúa, anh ấy thật trơ tráo đến hỗn xược," (Thực ra câu này Simon Hunt nói khá là bậy nên mình không dịch nguyên văn được). Anh la lên. "Hãy ghi nhớ những lời tôi nói, Westcliff, tôi sẽ thuê anh ấy cho Consolidated đó."

"Tôi không rẻ đâu đấy," Matthew nói, khiến Hunt còn cười dữ hơn nữa đến nỗi suýt nữa lại đánh rơi xì gà.

Thậm chí đến Westcliff cũng phải mỉm cười, dù là miễn cưỡng. "Chết tiệt thật," anh lẩm bẩm. "Tôi sẽ không xác nhận cho anh một cách dễ dàng đến thế - nếu không có khoản đặc cọc. Không cho đến khi tôi bị thuyết phục rằng anh xứng đáng với vị trí đó."

"Vậy dường như chúng ta đi vào ngõ cụt rồi," Matthew tỏ ra thân thiện. "Cho đến lúc này."

Hai người đàn ông còn lại trao đổi ánh mắt với nhau, ngầm đồng ý thảo luận vấn đề này sau, ngoài tầm nghe của anh. Khiến Matthew bứt rứt vì tò mò, nhưng anh khẽ nhún vai. Biết rằng còn quá nhiều chuyện anh cần phải kiểm soát. Ít nhất anh đã làm rõ rằng mình không dễ bị bắt nạt, và anh vẫn đang để ngỏ những lựa chọn của mình.

Hơn nữa…anh khó có thể hứa hẹn điều gì về chuyện này khi mà Bowman còn chưa đề cập nó với anh.

4. Chương 4

"Rõ ràng Daisy là còi cọc nhất trong mấy đứa," Thomas Bowman nói vào buổi tối muộn hôm ấy, đi đi lại lại qua khu tiếp khách riêng nối liền với phòng của ông. Ông và Matthew đã hẹn gặp nhau sau bữa tối khi các vị khách khác đã tụ tập ở tầng dưới. "Nó thật bé nhỏ và nhẹ dạ, 'hãy đặt cho con bé một cái tên rắn rỏi và thực tế,' tôi đã bảo vợ mình khi con bé được sinh ra. Jane hoặc Constance hay cái gì đó đại loại như vậy.

Thay vì vậy bà ấy lại chọn Marguerite…một cái tên Pháp, Cậu hãy nhớ kỹ!…sau tên của một người bà con bên ngoại của bà ấy. Và rồi nó còn xuống cấp hơn khi Lillian, lúc ấy mới có bốn tuổi, khám phá ra rằng Marguerite là một từ tiếng Pháp chỉ một loài hoa tầm thường chết giẫm. Nhưng từ đó trở đi Lillian gọi luôn con bé là Daisy, và nó mắc kẹt…

Trong lúc Bowman tiếp tục nói dông dài, Matthew nghĩ cái tên đó mới hoàn hảo làm sao, bông hoa bé nhỏ với những cánh hoa trắng hiện ra quá đỗi thanh tú và cũng dũng cảm lạ thường. Nó nói lên rằng trong một gia đình toàn những tính cách áp đảo người khác thì Daisy luôn luôn giữ nguyên được sự thật bướng bỉnh về bản tính của mình.

"…Đương nhiên là tôi sẽ phải bọc đường cho thỏa thuận này," Thomas Bowman vẫn đang nói. "Tôi biết cậu đủ rõ để chắc rằng cậu sẽ chọn cho mình một kiểu phụ nữ hoàn toàn khác, một người có những năng lực thiết thực hơn là một cô gái phù phiếm như Daisy. Vì thế-"

"Không cần thiết phải bọc đường đâu," Matthew điềm tĩnh ngắt lời. "Daisy…nghĩa là, cô Bowman, là hoàn toàn-" xinh đẹp, gợi cảm, quyến rũ, "-chấp nhận được. Cưới được một phụ nữ như cô Bowman tự nó đã là một phần thưởng rồi."

"Tốt," Bowman lầm bầm, rõ ràng không bị thuyết phục. "Cậu quá ư hào hiệp mới nói như thế. Mặc dù vậy, tôi vẫn đề nghị với cậu một phần thưởng lớn coi như một khoản hồi môn hào phóng, nhiều cổ phần hơn nữa trong công ty và những thứ tương tự. Cậu sẽ thấy hài lòng, tôi cam đoan thế. Bây giờ nói về việc tổ chức đám cưới-"

"Tôi không nói là đồng ý mà," Matthew cắt ngang.

Bowman dừng việc đi bộ lại và nhìn anh chằm chằm thắc mắc.

"Điểm đầu tiên," Matthew thận trọng nói tiếp, "là rất có khả năng cô Bowman sẽ tìm được một người cầu hôn trong vòng hai tháng tới."

"Con bé chẳng tìm được người cầu hôn nào cỡ cậu đâu," Bowman nói.

Matthew nghiêm trang trả lời dù trong lòng thấy thích thú. "Cám ơn ngài. Nhưng tôi không tin là cô Bowman sẽ cùng chia sẻ sự đánh giá cao của ngài."

Ông già phác một cử chỉ tùy tiện. "Chà! Đầu óc phụ nữ hay thay đổi như thời tiết nước Anh ấy. Cậu có thể thuyết phục để con bé thích cậu. Tặng nó một bó hoa, tung ra vài lời ca tụng những ưu điểm của con bé…hay tốt hơn là, trích dẫn vài đoạn trong những cuốn thơ ca trời đánh mà nó đọc. Quyến rũ một phụ nữ thì dễ ợt, Swiff à. Tất cả những gì cậu phải làm là-"

"Ngài Bowman," Matthew ngắt lời với một thoáng cảnh giác đột ngột. Lạy Chúa trên trời. Điều cuối cùng anh cần là một bài giảng về kỹ năng tán tỉnh từ sếp của mình. "Tôi tin mình có thể xoay sở được mà không cần bất cứ lời khuyên nào, đó không phải vấn đề."

"Vậy cái gì…à," Bowman ném cho anh một nụ cười kiểu ta – đây - biết – tỏng. "Tôi hiểu rồi."

"Ngài hiểu cái gì?" Matthew bứt rứt hỏi.

"Rõ ràng cậu sợ phản ứng của tôi nếu sau này cậu quyết định rằng con gái tôi không đáp ứng được những yêu cầu của cậu. Nhưng chừng nào cậu còn hành xử thận trọng, thì tôi sẽ không nói lấy một lời."

Matthew thở dài và xoa xoa mắt, đột nhiên cảm thấy mệt lử. Chuyện này hơi quá tải để đối mặt sớm đến thế sau khi con tàu của anh vừa cập bến Bristol. "Ngài đang nói rằng ngài sẽ tìm ra cách khác nếu như tôi đi lạc khỏi vợ mình ư," anh nói hơn là hỏi.

"Đàn ông chúng ta luôn đối mặt với nhiều cám dỗ. Đôi khi chúng ta vẫn đi lạc mà. Cả thế giới này ai chả vậy."

"Tôi thì không," Matthew nói thẳng. "Tôi đã nói là làm, cả trong công việc cũng như cuộc sống riêng. Nếu hoặc khi tôi đã hứa chung thủy với một phụ nữ, thì tôi sẽ như vậy. Dù xảy ra chuyện gì đi nữa."

Bộ ria nặng nề của Bowman hếch lên thích thú. "Cậu còn đủ trẻ trung để có thể cư xử đứng đắn đó."

"Bộ già rồi thì không thể ư?" Matthew hỏi với một thoáng chế nhạo nhưng không ác ý.

"Những lề thói đứng đắn luôn phải trả một cái giá xa xỉ. Một ngày nào đó cậu sẽ khám phá ra thôi."

"Lạy chúa, tôi hi vọng là không." Matthew chìm sâu xuống ghế và vùi mặt vào hai bàn tay, những ngón tay anh lùa sâu trong các lọn tóc dày.

Sau một lúc lâu Bowman đánh bạo hỏi. "Chẳng lẽ việc lấy Daisy làm vợ đối với cậu thật sự khủng khiếp như vậy sao? Trước sau gì cậu cũng sẽ phải cưới vợ. Và con bé thì đi cùng với lợi lộc, như công ty chẳng hạn. Cậu sẽ được trao quyền kiểm soát lợi nhuận sau khi tôi chết."

"Ông sẽ sống lâu hơn tất cả chúng tôi," Matthew lẩm bẩm.

Bowman phá lên một tràng cười hài lòng. "Tôi muốn cậu thừa kế công ty," ông khăng khăng nói, đây là lần đầu tiên ông nói chuyện thẳng thắn về chủ đề này. "Cậu giống tôi hơn bất cứ đứa con trai nào của tôi. Công ty mà trao vào tay cậu sẽ tiến xa hơn bất kỳ ai khác. Cậu có một năng khiếu…một khả năng để bước vào một căn phòng và tiếp quản nó…cậu chẳng sợ ai, và tất cả đều biết thế, họ sẽ kính trọng cậu vì điều đó. Hãy lấy con gái tôi đi, Swiff, và xây dựng nhà máy của tôi, đến khi cậu trở về, tôi sẽ trao cho cậu cả New York."

"Ông có thể thêm vào cả đảo Rhode được không? Nó đâu có lớn lắm." (Rhode Island là tiểu bang nhỏ nhất nước Mỹ).

Bowman phớt lờ câu hỏi mỉa mai đó. "Tôi còn nhiều tham vọng cho cậu ngoài công ty ra. Tôi có quan hệ với những người đầy quyền lực, và cậu đã nằm trong tầm ngắm của họ. Tôi sẽ giúp cậu đạt được bất kỳ điều gì đầu óc cậu mường tượng ra…và cái giá của nó thì rất nhỏ. Lấy Daisy và sinh cho tôi những đứa cháu. Đó là tất cả những gì tôi yêu cầu."

"Đó là tất cả," Matthew ngạc nhiên lặp lại.

Khi Matthew bắt đầu làm việc cho Bowman mười năm trước đây, anh chưa bao giờ mong đợi người đàn ông này sẽ trở thành người cha thay thế của anh. Bowman giống như một thùng thuốc nổ, lùn tịt, béo tròn và nóng tính đến mức người ta có thể đoán trước một trong những tràng chửi rủa khét tiếng của ông bằng cách quan sát cái đầu hói của ông trở nên đỏ bừng giận dữ. Nhưng Bowman rất thông minh với các con số, và khi nó liên quan đến quản lí con người thì ông sắc sảo và không ngoan đến không thể tin nổi. Ông cũng rất hào phóng đối với những ai làm ông hài lòng, và là một người giữ đúng lời hứa và thực hiện đầy đủ bổn phận của mình.

Matthew đã học được một bài học giá trị từ Thomas Bowman, là làm thế nào để đánh hơi được điểm yếu của đối thủ và biến nó thành lợi thế của mình, khi nào tấn công và khi nào nên phòng thủ…và anh cũng học

được rằng, mọi việc hoàn toàn ổn thỏa để thả lỏng bản tính hung hăng của anh trong kinh doanh chừng nào anh vẫn còn chưa bước qua lằn ranh của sự tàn bạo tột cùng. Những doanh nhân ở New York – dân làm ăn thật sự, chứ không phải dạng quý tộc cưỡi ngựa xem hoa – sẽ không nể trọng anh trừ khi anh thể hiện toàn bộ sự chịu chơi của mình.

Cùng lúc đó Matthew còn học được cách kiềm chế cơn nóng giận bằng tài ngoại giao sau khi nhận ra rằng chiến thắng trong một cuộc tranh cãi không có ý nghĩa nhiều lắm nếu không đạt được mục đích mình mong muốn. Vẻ quyến rũ đến với anh không hề dễ dàng, với bản tính luôn đề phòng của anh. Nhưng anh chịu khó giành được từng chút một, như một công cụ cần thiết để công việc được tiến hành trôi chảy.

Thomas Bowman hậu thuẫn cho anh trong từng bước trên con đường đó và mách nước cho anh trong một hai thương vụ bấp bênh. Matthew biết ơn sự dìu dắt của ông. Và anh không thể cưỡng lại cảm giác yêu mến ông chủ nóng tính của mình bất chấp những lỗi lầm của ông – bởi vì một vài sự thật trong tính cách quyền hành của ông chỉ ra rằng họ rất giống nhau.

Làm sao một người như Bowman lại sinh ra được một cô con gái như Daisy nhỉ, đó đúng là một trong những bí ẩn lớn nhất của cuộc sống.

"Tôi cần một khoảng thời gian để cân nhắc chuyện này," Matthew nói.

"Còn gì để mà cân nhắc chứ?" Bowman phản đối. "Tôi đã chẳng nói là – " Ông dừng lại khi nhìn thấy vẻ mặt của Matthew. "Được rồi, được rồi. Tôi cho là không cần thiết phải có câu trả lời ngay lập tức. Chúng ta sẽ bàn chuyện này sau vậy."

"Anh đã nói chuyện với Mr Swiff chưa?" Lillian hỏi khi Marcus bước vào phòng ngủ của họ. Cô đã ngủ lơ mơ trong khi gắng đợi anh, và đang chật vật để ngồi dậy trên giường.

"Ồ, Anh nói với anh ấy rồi," Marcus rầu rĩ đáp, nhún vai thoát khỏi chiếc áo khoác ngoài. Anh vắt chiếc áo được may đo đắt tiền qua tay vịn chiếc ghế kiểu Louis XIV.

"Em đã đúng, có phải không? Hắn ta thật ghê tởm, đáng ghét. Kể em nghe hắn đã nói gì đi!"

Marcus ngắm người vợ đang mang thai của anh, trông vô cùng xinh đẹp với mái tóc dài xõa tung và đôi mắt còn trĩu xuống vì ngái ngủ, khiến tim anh đập lỗi một nhịp.

"Chưa đâu," anh thì thầm, ghé người ngồi xuống giường. "Trước tiên anh muốn ngắm em một lát đã."

Lillian mỉm cười và lùa hai bàn tay qua mái tóc đen lộn xộn. "Em trông thật kinh khủng."

"Không." Anh nhích lại gần hơn, giọng nói thấp xuống. "Mọi phần trên người em rất đáng yêu." Hai bàn tay anh nhẹ nhàng trượt trên những đường cong phong phú của cơ thể cô, êm dịu hơn là khuấy động. "Anh có thể làm gì cho em đây?" Anh thầm thì.

Cô vẫn mỉm cười. "Chỉ cần liếc nhìn em thôi là thấy anh đã làm khá đủ rồi đó, thưa ngài." Ôm lấy anh với hai cánh tay mảnh dẻ, cô để anh ngả đầu vào ngực mình. "Westcliff," cô nói giữa mái tóc anh, "Em không bao giờ có thể sinh con cho ai ngoài anh đâu."

"Điều đó nghe thật vững dạ."

"Em cảm thấy thật quá sức…và vô cùng lo lắng. Có sai không khi em nói mình không thích mang thai?"

"Tất nhiên là không," Marcus quay lại, giọng anh chìm lấp giữa hai bầu ngực cô. "Anh cũng không thích chuyện đó tí nào."

Câu nói khiến cô cười toe toét. Buông anh ra, cô ngả người xuống đống gối. "Em muốn nghe về Mr Swiff. Nói cho em nghe chuyện gì diễn ra giữa anh với gã bù nhìn biết đi đáng ghét ấy."

"Anh sẽ không miêu tả anh ta như một tên bù nhìn đâu, một cách chuẩn xác. Có vẻ anh ta đã thay đổi từ lần cuối em gặp anh ta."

"Hmm," Lillian rõ ràng không hài lòng trước tiết lộ đó. "Dù sao anh ta trông vẫn hãm tài."

"Vì anh hiếm khi chú mục vào vẻ hấp dẫn của đàn ông," Marcus khô khan nói. "Anh không đủ khả năng để làm người đánh giá sành sỏi. Nhưng anh nghĩ hiếm có ai miêu tả Mr Swiff như một gã bù nhìn."

“Anh đang nói là Mr Swiff hấp dẫn hả?”

“Anh tin nhiều người cũng khẳng định như vậy.”

Lillian huơ một bàn tay ra trước mặt anh. “Nói xem em đang có mấy ngón tay đây?”

“Ba,” Marcus nói, thích thú. “Tình yêu của anh, em đang làm gì vậy?”

“Kiểm tra thị lực của anh. Em nghĩ tầm nhìn của anh có vấn đề rồi. Đây này, cứ nhìn theo những ngón tay của em nhé – “

“Sao em không nhìn theo những cử động của ngón tay anh nhỉ?” Anh gợi ý, với tới vạt áo của cô.

Lillian túm lấy tay anh và nhìn vào đôi mắt lấp lánh của anh. “Marcus, nghiêm túc đi nào. Tương lai của Daisy đang bị đe dọa!”

Marcus thẳng người lên. “Tốt rồi.”

“Kể em nghe chuyện đó đi,” cô hối thúc.

“Anh đã tuyên bố với Mr Swiff một cách khá lạnh lùng rằng anh sẽ không cho phép ai làm Daisy không hạnh phúc. Và anh yêu cầu anh ta đưa ra lời hứa sẽ không lấy cô ấy.”

“Ôi, tạ ơn chúa,” Lillian thở dài nhẹ nhõm.

“Anh ta từ chối.”

“Gì cơ?” Miệng cô há hốc vì ngạc nhiên. “Nhưng chưa người nào dám từ chối anh.”

“Hình như Mr Swiff chưa được thông báo về chuyện đó,” anh nói.

“Marcus, anh sẽ làm điều gì đó, phải không? Anh sẽ không để Daisy bị hăm dọa và ép buộc vào cuộc hôn nhân với Swiff-“

“Suỵt! em yêu. Anh xin hứa, Daisy sẽ không bị ép buộc cưới bất cứ ai trái với mong muốn của cô ấy. Tuy nhiên…” Marcus lưỡng lự, tự hỏi anh nên thừa nhận bao nhiêu phần sự thật cho chính xác đây. “Quan điểm của anh về Mr Swiff hơi khác với của em đấy.”

Lông mày cô nhíu lại. “Quan điểm của em chính xác hơn. Em biết hắn ta lâu hơn anh.”

“Em biết anh ấy cách đây vài năm rồi,” Marcus đều giọng. “Ai cũng có thể thay đổi, Lillian ạ. Và anh nghĩ phần lớn những gì cha em khẳng định về Swiff đều là sự thật.”

“Et tu, Marcus?” (*)

Anh bật cười trước điệu bộ rất kịch của Lillian và đưa tay xuống dưới những lớp chăn. Lôi một bàn chân trần của cô ra ngoài, anh kéo nó lên lòng và bắt đầu xoa bóp những đường cong đau nhức của cô với từng nhịp vuốt ve sâu của hai ngón tay cái. Cô thở ra và nằm thư giãn trên gối.

Marcus nhận thấy điều anh phát hiện ra ở Swiff vượt xa mọi tưởng tượng. Anh ta là một thanh niên thông minh, khôn ngoan và lịch sự. Kiểu người luôn nghĩ trước khi nói. Marcus luôn cảm thấy thoải mái với những người đàn ông như vậy.

Nhìn bề ngoài, thì việc gán ghép Matthew Swiff với Daisy Bowman thật khập khiễng đến phi lý. Nhưng Marcus hoàn toàn không đồng ý với niềm tin chắc như đinh đóng cột của Lillian là Daisy nên lấy một người đàn ông có cùng bản chất lãng mạn và nhạy cảm như cô bé. Sự kết hợp kiểu đó sẽ không cân bằng. Sau tất cả, thì mọi con tàu dù lênh đênh đến mấy cũng cần có mỏ neo.

“Chúng ta phải đưa Daisy đến London càng sớm càng tốt,” Lillian day dứt. “Mùa vũ hội đang bước vào đỉnh điểm, còn con bé thì bị chôn vùi ở Hamsphire cách biệt khỏi tất cả các buổi dạ tiệc và vũ hội-“

“Chính cô ấy đã chọn đến đây mà,” Marcus nhắc nhở cô, với lấy bàn chân còn lại của cô. “Cô ấy sẽ không bao giờ tha thứ cho mình nếu bỏ lỡ thời khắc em bé được sinh ra.”

"Ôi, phiền thật. Em thà để Daisy bỏ lỡ vụ sinh nở này và gặp gỡ những anh chàng thích hợp thay vì phải chờ đợi ở đây cùng em cho đến khi thời gian của con bé đã hết và nó phải lấy Matthew Swiff và chuyển đến New York theo hắn ta và rồi em sẽ không bao giờ được gặp nó nữa-"

"Anh cũng đã nghĩ tới điều đó," Marcus nói. "Đó là lí do tại sao anh đảm trách việc mời một số ứng viên thích hợp đến Stony Cross Park cho buổi săn hươu này."

"Anh đã làm vậy thật sao?" Đầu cô nhấc lên khỏi gối.

"St. Vincent và anh đã lên một bảng danh sách và tranh cãi về những phẩm chất xuất sắc nhất của các ứng cử viên. Bọn anh đã lựa chọn được cả một tá. Bất cứ ai trong bọn họ cũng phù hợp với em gái em."

"Ôi, Marcus, anh là người thông minh nhất, tuyệt vời nhất-"

Anh phẩy tay trước những lời ca tụng và lắc đầu với một nụ cười toe toét, nhớ đến những cuộc tranh cãi nảy lửa. "St.Vincent khó tính phát sợ, để anh kể cho em nghe. Nếu anh ấy mà là phụ nữ, thì không có người đàn ông nào đủ xứng đáng với anh ấy đâu."

"Họ không bao giờ xứng đáng," Lillian trâng tráo bảo anh. "Đó là lí do vì sao phụ nữ chúng em có một câu nói…'Hãy nhắm cho thật cao, rồi từ từ hạ thấp xuống."'

Anh khịt mũi. "đó là điều em đã làm phải không?"

Một nụ cười làm cong khóe môi cô. "Không, thưa ngài. Em đã nhắm cao và đạt được còn xa hơn những gì dự tính cơ." Và cô cười khúc khích khi anh trườn lên thân hình duỗi dài của cô và hôn cô thật nồng nàn.

Mặt trời hãy còn chưa mọc lúc một nhóm khách khứa quyết định đi câu cá hồi ăn xong bữa sáng vội vã trên hàng hiên sau và tản đi để thay sang những bộ đồ vải tuýt và vải chéo thô cùng vải lanh. Những người hầu còn ngái ngủ theo sau các quý ông đến con suối có cá hồi, mang theo cần câu, giỏ đựng cá và những hộp gỗ đựng mồi câu và dụng cụ. Cánh đàn ông sẽ đi vào tầm đẹp nhất của buổi sáng trong khi các quý bà quý cô còn đang ngủ.

Tất cả các quý cô trừ Daisy ra. Nàng thích câu cá, nhưng không cần hỏi nàng cũng biết mình không được hoan nghênh ở tất cả các nhóm đàn ông. Và trong khi ngày xưa nàng và Lillian thường đi cùng nhau, giờ đây chị gái nàng chắc chắn không ở trong điều kiện có thể làm vậy được nữa.

Daisy đã cố hết sức thuyết phục Evie và Annabelle đi cùng nàng tới chiếc hồ nhân tạo mà Westcliff đã trữ cá hồi một các hào phóng, nhưng cả hai người dường như chẳng nhiệt tình gì mấy trước viễn cảnh đó.

"Chị sẽ có khoảng thời gian tuyệt vời," Daisy dụ dỗ. "Em sẽ dạy chị cách quăng dây – rất là dễ, thật đấy. Đừng có nói là chị sẽ ở nhà trong một sáng mùa xuân đẹp đến nhường này!"

Khi sự thể hóa ra là, Annabelle thì cho rằng ngủ muộn là một ý kiến hay. Và vì St. Vincent chồng của Evie quyết định không đi câu nữa, Evie nói rằng cô thích ở trên giường với chồng hơn."

"Chị sẽ thấy vui hơn nếu đi câu với em," Daisy bảo cô.

"Không," Evie dứt khoát nói, "Chị sẽ không thấy thế."

Cảm thấy bực bội và phần nào hơi cô đơn, Daisy ăn bữa sáng một mình và khởi hành tới chỗ chiếc hồ, mang theo chiếc cần câu dẻo dai ưa thích của nàng với phần đầu làm bằng sừng ở hàm cá voi và cái để cuộn dây ở phần đế.

Đó là một buổi sáng rực rỡ, không khí mát dịu và sống động. Hoa xô đỏ còn sót lại từ mùa đông nổi bật lên trong màu xanh sáng và những khóm oải hương màu tía dọc theo các hàng rào mận gai. Daisy băng qua một cánh đồng cỏ xanh dẫn tới một bãi đất tràn ngập cây mao lương hoa vàng, cỏ thi, và những cánh hoa hồng tươi của loài hồng dại.

Khi vòng qua một cây dâu tằm, Daisy trông thấy một đám hỗn loạn bên mép nước…hai cậu bé, và thứ gì đó giữa chúng, một loài vật hay con chim nào đó…một con ngỗng? sinh vật đó đang phản ứng lại với những tiếng kêu của ngỗng trời, đập cánh rối rít trước tiếng cười nắc nẻ của hai thằng bé.

"Này này." Daisy gọi to. "Gì thế này, chuyện gì đang xảy ra thế hả?"

Nhìn thấy vị khách không mời xuất hiện, hai thằng bé hét lên và ù té chạy, những đôi chân guồng nhanh tới mức chẳng nhìn rõ khi chúng khuất xa dần khỏi bờ hồ.

Daisy rảo bước nhanh hơn và đến gần con ngỗng đang phẫn nộ. Đó là một con ngỗng xám to lớn, một loài vật được biết đến với bộ lông màu xám, cái cổ rắn chắc và chiếc mỏ màu cam sắc bén.

"Khổ thân anh bạn," Daisy nói khi trông thấy hai chân con vật bị buộc lại bởi thứ gì đó. Lúc nàng lại gần hơn, con vật thù địch lao tới trước như muốn tấn công nàng. Đột ngột nó bị khựng lại bởi sợi dây thít chặt vào chân. Daisy dừng lại và đặt bộ cần câu xuống. "Tao sẽ cố giúp mày," nàng nói với con vật hung hăng. "Nhưng thái độ như thế là hơi khó chịu đấy. Nếu mày có thể kìm chế cơn nóng giận..." Nhích dần về phía con ngỗng, Daisy tìm hiểu nguồn cơn của vấn đề. "Ôi trời," nàng nói. "Mấy tên quỷ con đó...chúng đang ép mày bắt cá cho chúng phải không?"

Con ngỗng kêu lên một tràng đồng ý.

Một sợi dây câu dài được buộc quanh chân con ngỗng, dẫn tới một cái thìa bằng thiếc với một lỗ nhỏ đục xuyên qua thìa. Một lưỡi câu được ngoắc vào cái lỗ đó. Nếu không phải đang thương cảm cho chú ngỗng bị ngược đãi, chắc Daisy đã phá lên cười.

Thật là mưu trí. Khi con ngỗng bị quăng xuống nước và phải vội bơi vào bờ, cái thìa bằng thiếc sẽ sáng lên giống một con cá tuế. Nếu một con cá hồi bị thu hút trước con mồi, nó sẽ mắc vào lưỡi câu, và con ngỗng sẽ kéo nó theo. Nhưng cái lưỡi câu đã bị mắc vào bụi gai, thực sự là đã giam con ngỗng lại.

Daisy giữ cho giọng thật dịu dàng và cử động thật chậm rãi khi nàng bò tới chỗ bụi gai. Con ngỗng bất động ngó nàng với một con mắt đen lấp lánh.

"Mày là một anh chàng dễ thương," Daisy vỗ về, thận trọng với tới sợi dây. "Chúa tôi, mày to béo quá. Nếu mày chịu khó kiên nhẫn thêm một chút nữa, Tao sẽ - ối!" Đột nhiên con ngỗng lao tới và mổ vào cánh tay nàng một cú như trời giáng từ cái mỏ sắc nhọn.

Rụt người lại, Daisy liếc xuống vết lõm nhỏ trên da nàng, đang bắt đầu tím lại. Nàng quắc mắt với con ngỗng hiếu chiến. "Mày đúng là đồ vô ơn! Vì thế tao sẽ buộc phải bỏ mặc mày y nguyên tại chỗ."

Xoa xoa vết thương nhức nhối trên tay, Daisy băn khoăn không biết có thể dùng cần câu của mình để gỡ sợi dây ra khỏi bụi gai được không...nhưng nó vẫn chưa giải quyết được việc tháo cái thìa ở chân con ngỗng ra. Nàng sẽ phải quay lại khu trang viên để tìm người giúp đỡ.

Lúc đang cúi xuống để nhặt bộ cần câu lên, nàng nghe thấy những âm thanh bất ngờ. Có ai đó đang huýt sáo một điệu nhạc kì quặc quen thuộc. Daisy chăm chú lắng nghe, cố nhớ ra giai điệu. Đó là một bài hát được thịnh hành ở New York ngay trước khi nàng sắp sửa ra đi, có tên là "Cái Kết Của Một Ngày Hoàn Hảo."

Có ai đó đang đi về phía nàng từ hướng dòng sông. Một người đàn ông trong bộ quần áo ướt đẫm, mang một chiếc giỏ câu và đội một chiếc mũ vành nhỏ cũ kỹ. Anh ta mặc chiếc áo khoác thể thao bằng vải tuýt và chiếc quần vải thô, và thật không thể không nhận thấy những lớp quần áo đẫm nước dính sát vào các đường nét săn chắc trên thân hình anh ta. Các giác quan của nàng nhảy dựng lên cảnh báo, kích động nhịp tim nàng sang một tốc độ mới.

Anh ta dừng lại giữa điệu nhạc dang dở khi trông thấy nàng. Đôi mắt anh xanh hơn cả nước hay màu trời, đầy sửng sốt trên gương mặt rám nắng. Khi anh lịch sự ngả mũ xuống, mặt trời tỏa những tia sáng rực rỡ màu gụ trong những lọn tóc dày đen sẫm của anh.

"Thôi xong," Daisy tự nhủ. Không chỉ vì anh ta là người cuối cùng nàng muốn gặp lúc này, mà vì nàng buộc phải thừa nhận rằng trông anh ta đẹp trai lạ thường. Nàng không muốn trông thấy anh ta quá hấp dẫn, cũng chẳng muốn cảm thấy tò mò về anh ta đến vậy, sự khao khát muốn đột nhập vào đời tư của anh ta và khám phá những bí mật, những niềm vui và nỗi sợ hãi của anh ta. Tại sao nàng chưa bao giờ để tâm tới anh ta trước đó chứ? Có lẽ vì lúc ấy nàng quá trẻ con. Có lẽ người đã thay đổi không phải là anh ta, mà là nàng.

Swiff lại gần nàng một cách thận trọng. "Cô Bowman."

“Chào buổi sáng, Mr Swiff. Sao anh không đi câu cùng những người khác?”

“Giỏ cá của tôi đầy rồi. Và tôi được nhiều cá hơn mọi người đến mức nếu cứ tiếp tục thì sẽ làm tất cả bọn họ bẽ mặt mất.”

“Anh thật khiêm tốn quá,” Daisy chế nhạo. “Cần câu của anh đâu rồi?”

“Westcliff đang cầm nó.”

“Tại sao?”

Đặt giỏ cá xuống đất, Swiff đội mũ trở lại. “Tôi mang nó theo từ bên Mỹ. Đó là chiếc cần câu được chia làm nhiều đoạn làm từ gỗ mại châu, với phần đầu bằng gỗ tần bì rất dễ uốn và dây câu có độ dài tăng lên gấp bội kiểu Kentucky, cùng với tay quay cân bằng.”

“Dây câu dài thường không hiệu quả,” Daisy nói.

“Dây câu kiểu Anh thì không,” Swiff sửa lại. “Nhưng ở Mỹ chúng ta đã thực hiện một vài cải tiến. Ngay khi Westcliff nhận thấy tôi có thể quăng cần câu trực tiếp từ cuộn dây, anh ấy gần như giằng lấy nó từ tay tôi. Lúc chúng ta đang nói đây thì anh ấy đang thực hành với nó đấy.”

Biết sự say mê của anh rể mình luôn dành cho những sáng chế công nghệ mới, Daisy mỉm cười rầu rĩ, nàng cảm thấy ánh mắt của Swiff đang chiếu vào người, và nàng không muốn nhìn trả lại anh ta, nhưng mặc dù vậy nàng vẫn thấy mình đang nhìn anh chằm chằm.

Thật mâu thuẫn khi kết hợp những ký ức về gã thanh niên đáng ghét nàng từng biết với mẫu đàn ông cường tráng này. Anh ta như một đồng penny vừa xuất xưởng, sáng loáng và hoàn hảo. Ánh sáng ban mai trượt qua làn da anh và mắc lại lấp lánh nơi hàng mi dài và những nếp nhăn tỏa ra quanh đuôi mắt. Nàng muốn chạm vào gương mặt anh, để làm anh mỉm cười và cảm nhận những đường cong của môi anh dưới những ngón tay nàng.

Sự im lặng cứ kéo dài, trở nên căng thẳng và lúng túng cho đến khi bị phá vỡ bởi tiếng kêu thảm thiết từ con ngỗng.

Swiff nhìn về phía con chim to lớn. “Thì ra cô có bạn đồng hành.” Khi Daisy kể lại việc hai thằng bé đã làm với con ngỗng, Swiff cười. “Lũ nhóc thông minh thật.”

Lời nhận xét không làm sự thương xót trong Daisy nguôi bớt. “ Tôi muốn giúp nó,” Daisy nói, “nhưng khi tôi thử lại gần, nó đã mổ vào tôi. Tôi cứ nghĩ rằng gia cầm thì sẽ dễ gần hơn chứ.”

“Loài ngỗng xám này không được cho là có tính khí ôn hòa đâu,” Swiff cho cô hay. “Đặc biệt là những con đực. Có lẽ nó đang cố chứng tỏ cho cô thấy ai mới là ông chủ.”

“Nó đã chứng minh quan điểm của mình rất rõ,” Daisy nói, xoa xoa cánh tay.

Swiff cau mày khi trông thấy vết bầm trên tay cô lớn dần. “Có phải đó là vết cắn của nó không? Cho tôi xem nào.”

“Không, nó ổn rồi-“ nàng định nói tiếp, nhưng anh đã tiến tới. Những ngón tay dài của anh bao quanh cổ tay nàng, ngón cái của bàn tay còn lại lướt nhẹ xung quanh vết tím sẫm.

“Cô thật dễ bị thương,” anh lẩm bẩm, mái tóc đen của anh cúi xuống cánh tay nàng.

Tim Daisy phát ra một loạt những nhịp đập nặng nhọc trước khi chuyển sang một nhịp nhanh hơn. Anh mang mùi của không khí bên ngoài – mặt trời, nước, mùi cỏ tươi. Và sâu hơn trong mùi hương thoang thoảng như hương trầm là mùi mồ hôi đàn ông ấm áp như trêu ngươi. Nàng đấu tranh với thôi thúc muốn bước vào vòng tay anh, áp vào cơ thể anh…và cầm lấy tay anh đưa lên ngực nàng. Sự khao khát câm lặng đó làm nàng choáng váng.

Ngước nhìn gương mặt mờ tối vì ngược nắng của anh, “Tôi…” Nàng lo lắng giật tay ra. “Chúng ta phải làm gì bây giờ?”

“Về con ngỗng ư?” Anh nhún đôi vai rộng. “Chúng ta có thể vặn cổ nó và trưng dụng nó cho bữa tối luôn.”

Lời gợi ý làm cả Daisy và con ngỗng cùng nhìn anh chằm chằm giận dữ.

"Thật là một lời đùa cợt xấu xa, Mr Swiff."

"Tôi không hề nói đùa."

Daisy bước qua đứng chắn giữa anh và con ngỗng. "Tôi sẽ tự mình giải quyết chuyện này, anh có thể đi được rồi.

"Tôi sẽ không khuyên cô coi nó là con vật cưng. Thậm chí cô sẽ nhận thấy nó nằm trên đĩa của mình nếu cô ở lại Stony Cross Park đủ lâu."

"Tôi chẳng quan tâm nếu việc đó có biến tôi thành kẻ đạo đức giả," nàng nói. "Không bao giờ tôi ăn thịt một con ngỗng mình quen biết."

Dù Swiff không hề nhếch miệng cười, Daisy vẫn có cảm giác anh ta đang thích thú.

"Bỏ những chủ đề triết học qua một bên," anh nói, "còn một vấn đề thiết thực trước mắt là cô định giải phóng đôi chân nó bằng cách nào đây. Cô sẽ bị mổ thâm tím khắp mình mẩy đó."

"Nếu anh giữ chặt nó lại, thì tôi có thể với tới cái thìa và-"

"Không," Swiff kiên quyết. "Cho dù vì toàn bộ trà ở Trung Hoa đi chăng nữa."

"Thành ngữ đó chẳng có nghĩa lý gì với tôi," nàng bảo anh, "Về mặt sản lượng trên toàn thế giới, thì trà Ấn Độ vẫn nhiều hơn Trung Hoa."

Đôi môi Swiff khẽ giật khi anh cân nhắc điểm này. "Vì Trung Hoa đứng đầu trong các nước sản xuất cây gai dầu," anh nói, "Tôi cho là có thể nói thế này 'Cho dù vì tất cả cây gai dầu ở Trung Hoa đi chăng nữa…nhưng có vẻ không giống nhau lắm. Tùy cô muốn diễn đạt ra sao, tôi sẽ không giúp con ngỗng đó đâu."

"Làm ơn đi," Daisy nói.

Swiff nhìn nàng với vẻ chịu đựng.

"Làm ơn đi mà," nàng lặp lại.

Không quý ông nào có thể từ chối một quý cô nói từ đó những hai lần.

Lẩm bẩm điều gì đó khó đoán nổi bên dưới hơi thở, Swiff đặt giỏ câu xuống đất trở lại.

Một nụ cười tự mãn nở trên môi Daisy. "Cảm ơn anh."

Tuy nhiên nụ cười của nàng kém tươi khi anh cảnh báo, "Cô nợ tôi chuyện này đấy."

"Đương nhiên rồi," Daisy đáp trả, "tôi chưa bao giờ trông đợi anh làm việc gì đó một cách không công."

"Và khi tôi đòi nợ, cô sẽ không nghĩ tới chuyện từ chối chứ, dù đó là việc gì,"

"Với một điều kiện, tôi sẽ không đồng ý lấy anh chỉ vì anh đã giải cứu một con ngỗng khốn khổ bị mắc bẫy."

"Tin tôi đi," Swiff u ám nói, "Chuyện cưới xin không có phần ở đây." Anh bắt đầu cởi áo khoác, khó khăn lột bỏ lớp vải tuýt màu ô liu ẩm ướt khỏi bờ vai rộng.

"A-Anh đang làm gì vậy?" Mắt Daisy mở lớn.

Miệng anh nhếch lên bực dọc. "Tôi sẽ không để cho con chim đáng nguyền rủa ấy phá hỏng áo khoác của mình."

"Không cần thiết phải om sòm lên về vài sợi lông vũ dính vào áo anh."

"Lông vũ không phải thứ mà tôi lo lắng," anh nói cộc lốc.

"Ôi," Daisy cố kìm lại nụ cười bất chợt.

Nàng quan sát anh cởi áo khoác và áo gi lê. Cái áo sơ mi trắng nhàu nát bám chặt vào bộ ngực vạm vỡ, trở nên ướt hơn và gần như trong suốt khi dính vào từng múi cơ bắp hằn lên ở bụng anh và biến mất bên dưới chiếc thắt lưng ướt sũng của quần dài. Hai sợi dây đeo màu trắng vắt trên vai và căng qua tấm lưng đầy

sức mạnh của anh. Anh vứt đống vải ướt lên trên chiếc giỏ câu để tránh bị lấm bẩn. Một làn gió nhẹ đùa giỡn trên những lớp tóc ngắn, nhanh chóng thổi một lọn tóc trước trán anh lên.

Sự kì lạ của tình huống…con ngỗng rủi ro, Matthew Swiff sũng nước trong chiếc áo sơ mi xắn đến khuỷu…gây nên một tràng cười không thể nén được từ Daisy, nàng hấp tấp đưa tay lên miệng, nhưng nó đã buột ra rồi.

Anh lắc đầu, một nụ cười đáp lại hiện trên gương mặt. Daisy nhận thấy những nụ cười của anh không bao giờ kéo dài được lâu, chúng biến mất nhanh như khi xuất hiện. Giống như việc bắt gặp một hiện tượng tự nhiên hiếm hoi, như một ngôi sao băng, thoáng qua và đầy ấn tượng.

"Nếu cô kể chuyện này với ai, cô nhóc tinh ranh…thì cô sẽ phải trả giá đấy." Lời nói đầy đe dọa…nhưng có gì đó trong giọng nói của anh…một sự mượt mà khêu gợi…gửi một cơn rùng mình cả nóng lẫn lạnh dọc xương sống nàng.

"Tôi sẽ không nói với bất cứ ai," Daisy nói như hụt hơi. "Tình huống này sẽ làm hại đến tôi cũng như anh vậy."

Swiff với tới chiếc áo khoác vừa vứt xuống, lôi ra một con dao nhíp và đưa nó cho nàng. Có phải là nàng tưởng tượng không, hay những ngón tay anh thật sự nấn ná lại vài giây trên lòng bàn tay nàng?

"Cái này để làm gì vậy?" Nàng hỏi không thoải mái.

"Để cắt sợi dây ở chân con ngỗng. Nhớ cẩn thận – nó sắc lắm đấy. Tôi không muốn cô bất cẩn mà cắt đúng động mạch."

"Đừng lo, tôi sẽ không làm đau nó đâu."

"Tôi đang nói về mình, chứ không phải con ngỗng." Anh lướt ánh mắt ước lượng lên con vật nôn nóng. "Nếu mày gây khó dễ cho tao," anh bảo con ngỗng, "mày sẽ biến thành món pa tê tối nay đấy."

Con ngỗng giương cánh lên đe dọa để khiến nó trông càng to lớn hết sức.

Tiến lên một bước thận trọng, Swiff đặt một chân lên sợi dây, rút ngắn phạm vi di chuyển của con ngỗng. Con vật đập cánh và kêu rít, lưỡng lự một thoáng trước khi đưa ra quyết định lao mình tới trước. Swiff túm lấy con ngỗng, chửi thề khi anh cố tránh những cú mổ tới. Một đám lông vũ bay cuộn lên quanh hai đối thủ.

"Đừng bóp cổ nó," Daisy kêu lên, nhìn thấy Swiff đã tóm lấy cổ con ngỗng.

Có lẽ là may mắn khi câu đáp lại của Swiff bị chìm lấp trong trận quần thảo và tiếng ngỗng kêu quang quác. Không biết làm cách nào mà Swiff đã xoay sở giữ được con chim to lớn đó lại đến khi nó trở thành một đống quằn quại, phun phì phì trong tay anh. Rối bù và bị phủ kín bởi lông ngỗng và đất cát, anh trừng trừng nhìn Daisy, "mau lại đây và cắt dây đi," anh nạt.

Nàng vội vã tuân theo, quỳ thụp xuống bên cạnh cặp đôi đang móc nghoéo vào nhau, nàng rón rén với tới bàn chân lấm bùn của con ngỗng, nó kêu quang quác và giãy giụa thoát ra.

"Vì Chúa, đừng có rụt rè thế," cô nghe thấy Swiff sốt ruột nói, "cứ tóm chặt vào và làm luôn đi."

Nếu không vì có con ngỗng nặng ba mươi pound đầy giận dữ chắn giữa hai người, Daisy đã trừng mắt với anh rồi. Thay vì vậy nàng giữ lấy sợi dây buộc chân cho thật chắc và thận trọng trượt mũi dao vào bên dưới sợi dây. Swiff nói đúng – lưỡi dao sắc đến nguy hiểm. Chỉ với một nhát cắt sợi dây đã dễ dàng đứt làm hai.

"Xong rồi," nàng reo lên chiến thắng, thu con dao lại. "Anh có thể thả ông bạn lông lá của mình ra rồi đấy, Mr Swiff."

"Cảm ơn cô," anh mỉa mai đáp lại.

Nhưng khi Swiff thả tay trả tự do cho con ngỗng, nó bất chợt phản ứng lại. Nhất quyết báo thù, đổ hết lỗi cho cái kẻ bắt giữ nó vì những rủi ro nó mắc phải, con vật quay lại và nhằm thẳng mặt anh mổ luôn một phát.

"Ôi" Swiff ngã ngồi về phía sau, một tay bưng lấy mắt trong lúc con ngỗng chạy vụt đi với tiếng kêu thỏa mãn.

“Mr Swiff!” Daisy bò tới chỗ anh trong sự lo lắng, ngồi lọt vào giữa hai chân anh. Nàng kéo tay anh, “cho tôi xem nào.”

“Tôi không sao,” anh nói, dụi dụi mắt.

“Cho tôi xem nào,” nàng lặp lại, đưa cả hai tay giữ lấy đầu anh.

“Tôi sẽ yêu cầu món thịt ngỗng băm vào tối nay,” anh lẩm bẩm, để cho nàng xoay đầu anh lại.

“Anh sẽ không làm điều đó.” Daisy nhẹ nhàng kiểm tra vết thương nhỏ ở gần sát lông mày anh và dùng ống tay áo để lau đi một vết máu. “Thật tệ khi ăn thịt ai đó ngay sau khi vừa cứu người ta xong.” Giọng nàng run run như muốn cười. “May mà con ngỗng nhắm không chuẩn. Tôi không nghĩ mắt anh sẽ bị bầm đen đâu.”

“Tôi rất vui khi cô thấy nó thú vị,” anh lầm bầm. “Cô có biết là mình đang dính đầy lông ngỗng không.”

“Anh cũng thế mà.” Từng cụm lông tơ nhỏ màu trắng xám bị mắc lại trên mái tóc nâu sáng lấp lánh của anh. Tiếng cười bật ra từ miệng nàng khúc khích, như những bong bóng nước nổi lên trên mặt hồ. Nàng bắt đầu gỡ những sợi lông khỏi tóc anh, những lọn tóc dày cù vào ngón tay nàng buồn buồn.

Thẳng người lên, Swiff chạm tới tóc nàng, đã bắt đầu tuột ra khỏi những chiếc kẹp tóc. Những ngón tay anh đầy dịu dàng khi nhặt lông ngỗng khỏi những sợi tóc đen óng ả.

Một hoặc hai phút cứ thế yên lặng trôi qua. Daisy chăm chú vào công việc mà tư thế không đứng đắn của nó chưa từng xảy ra với nàng bao giờ. Lần đầu tiên nàng ở đủ gần để nhận thấy màu xanh đa dạng trong mắt anh, màu xanh cobalt bao phủ từ bên ngoài tới tận viền tròng mắt. Và bề mặt làn da anh, mượt mà và rám nắng, với dấu tích mờ tối của bộ râu vừa mới cạo nơi quai hàm.

Nàng nhận ra Swiff thận trọng tránh ánh mắt nàng, anh tập trung vào việc tìm từng mẩu vụn sót lại trên tóc nàng. Đột nhiên nàng nhận thức được sự giao tiếp sục sôi giữa hai cơ thể, sức mạnh cứng rắn của anh bên dưới nàng, hơi thở nóng bỏng của anh phả vào má nàng. Quần áo anh ẩm ướt, sức nóng của làn da anh đốt cháy nàng xuyên qua bất kì nơi nào nó chạm vào.

Họ sững người lại cùng một lúc, níu lấy nhau như trong một cái ôm ghì dang dở, trong khi từng tế bào trên làn da của Daisy dường như được lấp đầy bằng lửa lỏng. Mê đắm, lạc lối, nàng để bản thân mình buông rơi trong đó, cảm nhận được mạch đập ở tận đầu ngón tay. Chẳng còn sợi lông ngỗng nào nữa, nhưng Daisy thấy những ngón tay mình vẫn nhẹ nhàng lách qua những nếp tóc lượn sóng của anh.

Thật dễ dàng để lăn nàng xuống bên dưới anh, sức nặng của anh ấn nàng xuống nền đất ẩm. Sự cứng rắn của đầu gối họ cọ vào nhau qua những lớp vải, làm bùng lên một bản năng nguyên thủy ở anh muốn nàng mở ra cho anh, để anh muốn làm gì với đôi chân nàng tùy thích.

Nàng nghe hơi thở của Swiff nhưng ngừng lại. Anh kẹp chặt hai bàn tay lên phía trên cánh tay nàng và chẳng nhẹ nhàng gì xô nàng khỏi lòng anh.

Đáp xuống bãi cỏ với một cú đập mạnh, Daisy cố thu gom lại bản tính hài hước của mình, nàng lẳng lặng tìm lại con dao nhíp trên mặt đất và đưa trả cho anh.

Sau khi trượt con dao vào trong túi, anh thực hiện công cuộc phủi lông ngỗng và bùn đất trên hai bắp chân.

Tự hỏi sao anh ta cứ ngồi trong tư thế như bị chuột rút kì quặc ấy mãi được, Daisy chật vật đứng lên. “Ồ,” nàng ngập ngừng, “Tôi cho là mình sẽ phải lẻn vào trong dinh thự qua lối đi của những người hầu. Nếu mẹ trông thấy tôi, bà sẽ nổi vài cơn tam bành lên mất.”

“Tôi sẽ quay lại bờ sông,” Swiff nói, giọng anh khàn khàn. “Để xem Westcliff làm ăn thế nào với sợi dây câu. Và có thể tôi sẽ kiếm được vài con cá nữa.”

Daisy cau mày khi nhận ra anh ta đang cố ý tránh mặt nàng.

“Tôi cứ nghĩ là anh đã đứng ngập đến thắt lưng trong nước lạnh đủ cho cả ngày hôm nay rồi.” Nàng nói.

“Hình như là chưa,” Swiff lẩm bẩm, quay lưng về phía nàng khi anh cúi nhặt gi lê và áo khoác.

(*) Câu này bắt nguồn từ câu 'Et tu, Brute' là một cụm từ La tinh thường được sử dụng trong thơ ca, là câu nói cuối cùng của nhà độc tài Julius Caesar. Trở nên bất hủ qua vở kịch Julius Caesar của Shakespeare, lời trích dẫn này được sử dụng rộng rãi trong văn hóa phương tây như một ví dụ điển hình của sự phản bội.

Ngày 15 tháng 3, năm thứ 44 trước công nguyên, Caesar bị tấn công bởi một nhóm các nhà nghị sĩ, bao gồm cả Marcus Junius Brutus, người bạn thân của Caesar. Ban đầu Caesar đã chống cự lại những kẻ tấn công, nhưng khi ông nhìn thấy Brutus, ông được cho rằng đã nói những từ đó và cam chịu chấp nhận số mệnh. (wikipedia)

5. Chương 5

Bối rối và bực bội, Daisy rảo bước rời khỏi chiếc hồ nhân tạo.

Nàng sẽ không kể với ai về chuyện vừa xảy ra, mặc dù nàng rất muốn làm Lillian thích thú về vụ đương đầu với con ngỗng. Nhưng nàng không muốn để lộ ra rằng nàng đã nhìn thấy một khía cạnh khác của Matthew Swiff, và rằng nàng đã nhanh chóng cho phép bản thân bị ve vãn trước sức hấp dẫn nguy hiểm từ anh ta. Nó không có ý nghĩa gì hết, thật sự thế.

Dù Daisy vẫn còn trong trắng, nàng cũng đủ hiểu về những chuyện xác thịt để biết rằng cơ thể người phụ nữ có thể hưởng ứng trước một người đàn ông mà không cần có sự rung động của trái tim. Vì nàng đã một lần phản ứng trước Cam Rohan, nó đã khiến nàng xáo trộn khi nhận thấy mình bị thu hút bởi Matthew Swiff theo một cách tương tự. Hai người đàn ông khác nhau đến vậy, một lãng mạn, một kín đáo. Một bên là người thanh niên gypsy đẹp trai đã khuấy đảo trí tưởng tượng của nàng với những khả năng kỳ lạ...một bên là người đàn ông của kinh doanh, cứng rắn, đầy tham vọng và thực tế.

Daisy đã thấy cuộc diễu hành không ngớt của những người đàn ông mưu cầu quyền lực suốt những năm tháng sống ở Đại lộ số 5. Họ muốn sự hoàn hảo, một người vợ có thể trở thành bà chủ nhà tốt nhất và tổ chức những bữa tối và những buổi dạ hội thành công nhất, và mặc những chiếc áo dài đẹp nhất, và sinh ra những đứa trẻ xuất sắc nhất để lặng lẽ chơi trong phòng trẻ ở trên lầu trong khi cha chúng đàm phán những hợp đồng kinh doanh trong phòng làm việc dưới lầu.

Và Matthew Swiff, với nỗ lực kinh khủng của mình, người đã được cha nàng lựa chọn vì tài năng và trí thông minh của anh ta, sẽ trở thành người chồng chính xác nhất trong tưởng tượng. Anh sẽ muốn một người vợ xây dựng cuộc đời mình quanh những mục tiêu của anh ta, và sẽ phán xét cô ta hà khắc mỗi khi cô thất bại trong việc làm hài lòng anh. Chẳng thể nào có tương lai với người đàn ông như thế.

Nhưng có một điểm trong tính cách của Matthew Swiff chứng tỏ anh vẫn có sự lương thiện: anh ta đã cứu con ngỗng.

Cho đến lúc Daisy lẻn được vào dinh thự, tắm rửa và thay một chiếc váy mặc ban ngày khác, những người bạn và chị gái nàng đã tụ tập trong căn phòng buổi sáng để dùng trà và bánh mì nướng. Họ ngồi quanh một chiếc bàn tròn bên cửa sổ, cùng nhìn lên khi Daisy bước vào.

Annabelle ôm Isabelle áp vào vai mình, xoa xoa tấm lưng nhỏ trong vòng tay vỗ về. Một vài chiếc bàn khác đã kín người, hầu hết là phụ nữ, cho dù có sự hiện diện của khoảng nửa tá đàn ông, bao gồm cả Lord St. Vincent.

"Xin chào," Daisy rạng rỡ nói, đi tới chỗ chị gái. "Giấc ngủ của chị thế nào, chị thân yêu?"

"Tuyệt diệu." Lillian trông thật đáng yêu, đôi mắt cô trong sáng, mái tóc được chải hết khỏi gương mặt và giữ lại bằng một tấm lưới bằng lụa hồng ở sau gáy. "Chị ngủ với cái cửa sổ mở toang, và cơn gió từ hồ thổi vào rất trong lành. Em đã đi câu sáng nay đấy à?"

"Không ạ," Daisy cố nói sao cho nghe thật thoải mái. "Em chỉ đi dạo thôi."

Evie vươn người về phía Annabelle để đón lấy đứa bé. "Để mình bế cho," cô nói. Đứa bé đang gặm ngấu nghiến một ngón tay nhỏ và chảy dãi dầm dề. Đón lấy đứa trẻ không ngừng cựa quậy, Evie giải thích cho Daisy, "Con bé đang mọc răng, tội nghiệp."

"Nó cáu gắt suốt cả sáng nay," Annabelle nói, Daisy thấy đôi mắt xanh sáng của cô hơi mệt mỏi, đôi mắt của một người mẹ trẻ. Dấu vết của sự kiệt sức càng làm nổi bật sắc đẹp của cô, khiến những đường nét hoàn hảo như nữ thần trở nên mềm mại.

"Không phải bây giờ còn quá sớm với thời điểm mọc răng của con bé sao?" Daisy hỏi.

"Nó mang họ Hunt mà," Annabelle nói cộc lốc. "Và gia đình Hunt là những người khỏe mạnh khác thường. Theo lời chồng chị, mọi người trong gia đình anh ấy hầu như đều đã có răng lúc sinh ra." Cô lo lắng quan sát con mình. "Chị nghĩ mình nên đưa con bé ra khỏi đây."

Hàng chục ánh mắt bất bình ném về phía họ. Trẻ con, nhất là trẻ sơ sinh, không được cho mang vào khu vực của người lớn. Trừ phi là để hoàn toàn phô trương, với đứa bé được mặc đầy diềm đăng ten và ruy băng trắng và được trưng ra trong một khoảnh khắc ngắn ngủi theo đúng chuẩn mực thông thường, và rồi bị mang ngược lại phòng trẻ một cách vội vã.

"Vớ vẩn," Lillian nói ngay lập tức, không buồn hạ thấp giọng. "Isabelle hầu như không la hét hay làm ồn. Con bé chỉ hơi khích động thôi, tớ nghĩ mọi người đều có thể xoay sở chịu đựng một chút."

"Thử một thìa nữa xem," Annabelle nói thầm, giọng nói nhỏ nhẹ của cô đượm vẻ lo âu. Cô nhấc chiếc thìa bạc lạnh ngắt từ cái bát nhỏ đựng nước đá, và nói với Daisy, "Mẹ chị gợi ý đưa cho con bé cái này – bà bảo nó luôn có tác dụng với Jeremy em trai chị."

Daisy ngồi xuống cạnh Daisy, quan sát cô bé con cắn khẽ cái thìa. Khuôn mặt tròn nhỏ nhắn của Isabelle đỏ bừng và những giọt nước mắt ứa ra từ đôi mắt cô bé, khi cô bé khóc thút thít, một phần nướu mềm mại sưng tấy lộ ra, và Daisy nhăn mặt thương xót.

"Con bé cần ngủ một chút," Annabelle nói. "Nhưng nó quá đau nên không ngủ được."

"Tội nghiệp cưng."

Trong lúc Evie cố dỗ dành cô bé thì có một xáo trộn nhỏ phía bên kia căn phòng. Có ai đó vừa đến đã gây được sự chú ý. Xoay người trên ghế, Daisy trông thấy dáng người cao và nổi bật của Matthew Swiff.

Vậy là anh ta đã không quay lại bờ sông. Anh hẳn đã đợi cho đến khi Daisy đi thật xa, rồi mới đi về trang viên mà không cần phải tháp tùng nàng.

Cũng giống cha nàng, Swiff thấy nàng chẳng đáng để anh ta quan tâm. Daisy tự bảo mình không nên để ý làm gì, nhưng nhận thức đó vẫn khiến nàng đau nhói.

Anh đã thay sang bộ áo vét được là hoàn hảo, màu xám sẫm với áo gi lê xanh sáng, cà vạt đen cứng nhắc được thắt một cách bảo thủ. Mặc dù mốt ở Châu âu lúc bấy giờ là đàn ông để râu quai nón dài và để tóc buông xõa như lượn sóng , rõ ràng là phong cách đó chưa đến được nước Mỹ. Matthew Swiff cạo râu nhẵn nhụi, và mái tóc nâu của anh được cắt ngắn sát gáy, tạo cho anh một vẻ bề ngoài hơi trẻ con.

Daisy lén quan sát khi những thủ tục giới thiệu diễn ra. Nàng trông thấy sự vui vẻ trên mặt những quý ông lớn tuổi khi họ nói chuyện với anh ta, sự ghen tỵ ở những người đàn ông trẻ hơn. Và vẻ tán tỉnh háo hức ở đám phụ nữ.

"Chúa trên thiên đường," Annabelle thì thào, "Ai vậy?"

Lillian trả lời gắt gỏng. "Đó là Mr Swiff."

Mắt của cả Annabelle và Evie cùng mở tròn.

"Cùng là Mr Swiff mà cậu đã miêu tả như một b-bao tải đựng xương hả?" Evie hỏi.

"Cái người mà cậu nói là lý thú như đĩa rau bi na héo ư?" Annabelle thêm vào.

Vẻ cau có của Lillian sâu đến nỗi hoàn toàn là một cái quắc mắt. Dứt sự chú ý khỏi Swiff, cô bỏ một cục đường vào tách trà. "Mình cho là có thể hắn ta không gớm guốc lắm so với sự miêu tả," cô thừa nhận.

"Nhưng đừng để vẻ bề ngoài của hắn đánh lừa các cậu. Một khi các cậu quen với bản chất bên trong người đàn ông, nó sẽ thay đổi ấn tượng về ngoại hình của anh ta ngay."

"Mình ch-cho là sẽ có khá nhiều phụ nữ muốn trở nên quen thuộc với bất cứ phần nào của hắn ta," Evie nhận xét, khiến Annabelle cười rúc rích trong tách trà.

Daisy liếc nhanh qua vai và nhận thấy đúng là như vậy, đám phụ nữ đang xốn xang, cười khúc khích, đưa ra những bàn tay trắng muốt để được anh cầm và hôn.

"Tất cả sự nháo nhác này chỉ vì hắn ta là người Mỹ và do đó là một vật thể lạ," Lillian lầm bầm. "Nếu có ông anh nào của mình ở đây, tất cả phụ nữ sẽ quên phắt luôn Swiff."

Mặc dù Daisy rất muốn đồng ý, nhưng nàng khá chắc chắn là các ông anh trai của mình không thể gây ra ảnh hưởng như Mr Swiff. Họ chỉ có lợi thế là được thừa kế một gia sản lớn trong tương lai, chứ anh em nhà Bowman không có những mưu mẹo mánh khóe xã hội được trau dồi một cách cẩn thận như Swiff.

"Anh ta đang nhìn về hướng này đấy," Annabelle thông báo, bộ dạng của cô càng trở nên căng thẳng và hơi lo lắng. "Anh ta đang cau mày, cùng với tất cả những người khác. Đứa bé gây ồn ào quá rồi. Mình sẽ mang nó ra ngoài và-".

"Đừng mang nó đi đâu," Lillian ra lệnh. "Đây là nhà mình, còn cậu là bạn mình, và bất cứ ai không quan tâm đến sự ầm ĩ của con bé cũng đồng thời được hoan nghênh ở đây."

"Anh ta đang đến đấy," Evie thì thào. "Suỵt."

Daisy cắm mắt vào tách trà, sự căng thẳng cuộn lên trong từng thớ thịt.

Swiff đến bên bàn và cúi chào lịch thiệp. "Thưa phu nhân," anh nói với Lillian, "Rất vui khi được gặp lại bà. Cho phép tôi bày tỏ lời chúc mừng muộn màng tới đám cưới của bà và Lord Westcliff, và..." Anh lưỡng lự, vì hiển nhiên là Lillian đang mang thai, thật bất lịch sự khi đề cập đến tình trạng của cô. "Bà trông khá ổn." Anh nói nốt.

"Tôi có kích cỡ của một con bò," Lillian nói huỵch toẹt, đâm thủng nỗ lực ngoại giao của anh.

Miệng Swiff mím chặt như thế đang đấu tranh kìm nén một nụ cười. "Hoàn toàn không," anh ôn hòa nói, và liếc nhìn Lillian và Evie. Cả hai người đang chờ đợi Lillian đưa ra lời giới thiệu.

Lillian bất đắc dĩ phải chiều theo. "Đây là Mr Swiff," cô lầm bầm, chỉ tay về phía anh. "Mrs. Simon Hunt và Lady St.Vincent."

Swiff khéo léo cúi xuống cánh tay đưa ra của Annabelle, anh sẽ làm điều tương tự với Evie nếu cô không đang bận bế đứa trẻ. Tiếng ọ ẹ và thút thít của Isabelle đang leo thang và sớm trở thành tiếng khóc thét đến nơi nếu không ai làm điều gì đó.

"Đó là Isabelle con gái tôi," Annabelle nói với vẻ xin lỗi. "Con bé đang mọc răng.

Điều đó sẽ khiến anh ta bỏ đi càng nhanh càng tốt, Daisy nghĩ thầm. Đàn ông rất khiếp sợ trẻ con khóc lóc.

"À," Swiff cho tay vào trong áo khoác và lục lọi một cách huyên náo bộ sưu tập các món đồ linh tinh. Anh ta có cái quái gì trong đó thế? Nàng nhìn anh lôi ra con dao nhíp, một đoạn dây câu và một chiếc khăn tay trắng tinh.

"Mr Swiff, ngài đang làm gì vậy?" Evie hỏi với nụ cười trêu chọc.

"Chế tạo thứ gì đó." Anh xúc vài viên nước đá để vào giữa cái khăn tay, túm những mép khăn vào và buộc lại bằng sợi dây câu. Sau khi để lại con dao vào túi, anh với tới đứa bé với không chút mảy may của vẻ bị ép buộc.

Tròn xoe mắt, Evie đành đưa đứa trẻ ra. Bốn phụ nữ quan sát trong sự ngạc nhiên khi Swiff bế Isabelle áp vào vai anh với sự thoải mái thuần thục. Anh đưa cho cô bé chiếc khăn bọc nước đá, cô bé bắt đầu gặm ngấu nghiến mặc dù vẫn đang khóc.

Dường như quên béng những ánh mắt như bị thôi miên của mọi người trong phòng. Anh đi tha thẩn ra chỗ cửa sổ và thì thầm dịu dàng với đứa bé. Có vẻ như anh đang kể cho đứa bé nghe vài câu chuyện nào đó. Chừng một hai phút sau đứa bé nín bặt.

Khi Swiff quay lại bàn Isabelle đã ngủ gà ngủ gật và thở đều đặn, miệng ngậm chặt túi nước đá tạm bợ.

"Ôi, Mr Swiff," Annabelle vui sướng nói, giơ tay đón lấy con. "Ngài mới thông minh làm sao, cảm ơn ngài."

"Anh đã nói gì với con bé thế?" Lillian hỏi.

Anh nhìn cô và trả lời ôn tồn, "Tôi muốn đánh lạc hướng cô bé đủ lâu để nước đá làm tê nướu đi, cho nên tôi giải thích cặn kẽ cho cô bé nghe hiệp ước Buttonwood năm 1792."

Daisy lần đầu tiên cất tiếng hỏi. "Đó là hiệp ước gì vậy?"

Swiff giờ mới liếc nhìn nàng, khuôn mặt anh phẳng lặng và lịch sự, và trong một giây Daisy nửa tin rằng những sự việc sáng nay chỉ có trong giấc mơ của nàng. Nhưng trên da thịt và những dây thần kinh của nàng vẫn giữ lại cảm giác về anh, dấu vết cứng rắn của cơ thể anh.

"Hiệp ước Buttonwood đã dẫn tới sự hình thành thị trường chứng khoán New York và ủy ban điều hành việc trao đổi chứng khoán," Swiff nói. "Tôi nghĩ nó chứa khá nhiều thông tin hữu ích, nhưng hình như Miss Isabelle mất hứng thú khi tôi bắt đầu nói về cơ cấu phí của hiệp ước."

"Tôi hiểu rồi," Daisy nói. "Anh làm con bé chán tới mức ngủ gục."

"Cô nên nghe bảng liệt kê của tôi về sự thiếu cân bằng trong những cán cân thị trường dẫn đến vụ sụp đổ 37," Swiff nói, "Tôi được nghe kể là nó còn tốt hơn cả cồn thuốc phiện."

Nhìn chăm chăm vào đôi mắt xanh lấp lánh của anh, Daisy miễn cưỡng mỉm cười, và anh trao cho nàng một trong những nụ cười chớp nhoáng và chói lọi quen thuộc. Gương mặt anh trở nên ấm áp một cách khó hiểu.

Sự chú ý của Swiff lưu lại trên nàng một lúc rất lâu, như thể anh bị say mê bởi điều gì đó trong mắt nàng. Đột ngột anh dứt ánh mắt khỏi nàng và cúi chào cả bàn lần nữa. "Tôi sẽ để cho quý vị tiếp tục thưởng thức tách trà của mình. Chúc mọi người ngon miệng, các quý bà quý cô." Quay sang Annabelle, anh trang trọng nói thêm. "Bà có cô con gái thật đáng yêu, thưa bà. Tôi sẽ không để ý đến sự thiếu hứng thú của cô ấy tới bài thuyết trình kinh doanh của mình đâu."

"Ngài thật là tử tế, thưa ngài," Annabelle đáp, đôi mắt lung linh.

Swiff trở lại phía bên kia căn phòng trong khi cả bốn phụ nữ trẻ đều tự làm cho mình bận rộn, khuấy hăng say một cách không cần thiết những thìa đường trong tách trà, vuốt đi vuốt lại những chiếc khăn ăn trên lòng.

Evie là người đầu tiên lên tiếng. "Cậu nói đúng," cô bảo Lillian, "anh ta thật là khủng khiếp."

"Đúng thế," Annabelle nhiệt thành đồng ý. "Lúc nhìn thấy anh ta, ý nghĩ đầu tiên đến trong tâm trí mình là 'món rau bi na héo.' "

"Im đi, cả hai cậu," Lillian đốp lại sự chế nhạo của họ, và cắn ngập răng mình vào miếng bánh mì nướng.

Lillian kiên quyết kéo Daisy ra bãi cỏ ở phía đông vào buổi chiều, nơi hầu hết những thanh niên đang chơi môn bóng gỗ. Bình thường thì Daisy chẳng thấy phiền, nhưng nàng vừa đọc tới phần hấp dẫn trong cuốn tiểu thuyết mới về một nữ gia sư tên là Honoria, người vừa mới đụng đầu một hồn ma trên gác mái. "Ngươi là ai?" Honoria run rẩy, nhìn chăm chăm hồn ma trông giống hệt người yêu cũ của nàng, Lord Clayworth. Con ma đang chuẩn bị trả lời thì Lillian dứt khoát giật quyển sách từ tay Daisy và kéo nàng ra khỏi thư viện.

"Trời ơi," Daisy kêu ca. "Trời ơi là trời…Lillian, em vừa mới đọc tới chỗ gay cấn nhất."

"Khi chúng ta nói chuyện ở đó thì có ít nhất nửa tá đàn ông thích hợp đang chơi bóng gỗ ngoài trời," chị nàng quả quyết. "Và chơi cùng bọn họ sẽ hữu ích hơn nhiều việc ngồi đọc sách một mình."

"Em chẳng biết gì về môn bóng gỗ cả."

"Tốt, hãy đề nghị họ dạy em. Nếu có một việc mà đàn ông rất thích làm, thì đó chính là dạy bảo phụ nữ cách làm điều gì đó."

Họ đi đến sân bóng, nơi những chiếc ghế và bàn đã được kê dành cho khán giả. Một nhóm người chơi đang lăn những quả bóng lớn làm bằng gỗ dọc theo thảm cỏ, cười phá lên khi quả bóng của một cầu thủ, hoặc chiếc ki, bị rơi xuống rãnh đào bên rìa sân.

"Hmm," Lillian nói, quan sát đám người tụ tập. "Chúng ta có đối thủ cạnh tranh." Daisy nhận ra ba phụ nữ chị nàng đang nhắc đến: Miss Cassandra Leighton, Lady Miranda Dowden, và Elspeth Higginson. "Chị không thích mời bất cứ phụ nữ nào chưa kết hôn đến Hamsphire," Lillian nói, "Nhưng Westcliff bảo rằng làm thế thì lộ liễu quá. Thật may là em xinh hơn tất cả bọn họ. Mỗi tội là em lùn quá."

"Em không lùn," Daisy phản đối.

"Thế thì là xinh xinh."

"Em không thích từ đó hơn gì. Nó khiến cho em có vẻ tầm thường."

"Còn tốt hơn từ còi cọc," Lillian nói, "đó là từ duy nhất khác đi mà chị nghĩ ra để miêu tả sự thiếu chiều cao của em." Cô cười toe toét trước cái quắc mắt của Daisy. "Đừng có làm bộ mặt như thế, cưng. Chị đang mang em đến bữa tiệc thịnh soạn toàn những đàn ông độc thân và em có thể chọn bất cứ - ôi, chết tệt."

"Cái gì? Cái gì vậy?"

"Hắn ta cũng tham gia kìa."

Chẳng cần hỏi hắn ta là ai….giọng điệu bực bội của Lillian đã làm danh tính của hắn ta hoàn toàn rõ ràng.

Nghiên cứu đám người lố nhố, Daisy nhìn thấy Matthew Swiff đang đứng ở cuối con đường nhỏ cùng vài người đàn ông khác, quan sát khoảng cách giữa những quả bóng đang được đo đạc. Cũng giống những người khác, anh mặc quần sáng màu, áo sơ mi trắng, và chiếc áo chẽn không tay. Anh cao dong dỏng và cân đối, dáng điệu thoải mái thấm đẫm sự tự tin về thể chất.

Ánh mắt anh không bỏ sót thứ gì, có vẻ như anh tham gia trò chơi này một cách nghiêm túc. Matthew Swiff là người không bao giờ làm việc gì thấp hơn mức khả năng của mình, ngay cả ở một trò chơi bình thường trên bãi cỏ.

Daisy khá chắc là anh đua tranh với mọi thứ diễn ra hàng ngày trong cuộc sống. Và nó không khớp lắm với hiểu biết của nàng về lớp thanh niên có đặc quyền ở thành phố Boston cổ, hoặc New York cổ xưa, loại con ông cháu cha được nuông chiều luôn được cho biết là họ không cần phải làm việc nếu không thích. Nàng tự hỏi không biết Swiff đã từng làm việc gì chỉ vì niềm hứng thú chưa.

"Bọn họ đang quyết định xem ai đạt điểm cao nhất," Lillian nói. "Nghĩa là người nào ném quả bóng gần quả cầu màu trắng nhất nằm trên đường kẻ cuối sân.

"Sao chị biết rõ trò chơi này thế?" Daisy hỏi.

Lillian cười. "Westcliff dạy chị đấy. Anh ấy rất giỏi môn này tới mức thường xuyên bị ngồi ngoài vì chẳng ai thắng nổi nếu để anh ấy chơi."

Họ đi tới chỗ nhóm khá giả ngồi trên ghế, nơi Westcliff đang ngồi cùng Evie và Lord St. Vincent, và gia đình Craddock, một thiếu tá về hưu và vợ ông ta. Daisy định thẳng tiến tới chiếc ghế ngoài cùng, nhưng Lillian đẩy nàng về phía sân bóng.

"Đi đi," Lillian ra lệnh với cùng một tông giọng người ta dùng để sai con chó đi tìm cái gậy về.

Thở dài, Daisy từ bỏ khao khát về cuốn tiểu thuyết đọc dở và lê bước về phía trước. Nàng đã gặp ít nhất là ba quý ông trong vài dịp trước. Không phải là những viễn cảnh tệ lắm, thật vậy. Đó là Mr. Hollingberry, một người đàn ông dễ thương khoảng ba mươi tuổi, má tròn xoe và hơi béo lùn nhưng dù sao cũng hấp dẫn. Và Mr. Mardling, với dáng dấp một vận động viên, mái tóc quăn hoe vàng và đôi mắt xanh.

Còn có hai người đàn ông nàng chưa từng nhìn thấy ở Stony Cross trước đó, Mr Alain Rickett, người trông như một học giả với cặp kính và chiếc áo khoác nhăn nheo…và Lord Llandrindon, một quý ông tóc đen đẹp trai có chiều cao trung bình.

Llandrindon tiếp cận Daisy ngay tức khắc, tình nguyện giải thích luật chơi cho nàng. Daisy cố không ngó qua vai anh để nhìn Mr. Swiff, người đang bị bao vây bởi những phụ nữ khác. Họ đang cười khúc khích và trêu đùa nhau, hỏi xin lời khuyên của anh về cách cầm quả bóng cho hợp lý và nên bước bao nhiêu bước trước khi thả quả bóng vào sân.

Swiff hình như không biết sự có mặt của Daisy, nhưng khi nàng cúi nhặt một quả bóng gỗ từ đống bóng dưới đất, cảm thấy nhoi nhói ở gáy. Nàng biết rằng anh đang nhìn mình.

Daisy cực kỳ hối hận vì đã năn nỉ anh ta giúp nàng cứu con ngỗng bị mắc bẫy. Tình tiết đó đã làm nổi lên một vài điều ngoài tầm kiểm soát của nàng, những ý nghĩ rầy rà dường như không thể xua đuổi. Không được lố bịch như thế nữa, Daisy tự bảo mình. Tập trung vào quả bóng đi, và nàng ép mình lắng nghe thật chăm chú lời khuyên của Lord Llandrindon về chiến thuật của trò choi.

Quan sát hoạt động trên sân, Westcliff nhẹ nhàng nhận xét. “Cô ấy đang hòa hợp tốt với Llandrindon, nhìn từ bên ngoài. Và anh ta là một trong những triển vọng hứa hẹn nhất. Tuổi tác phù hợp, học hành đầy đủ, và có tính cách dễ chịu.

Lillian ước lượng dáng vóc của Llandrindon từ xa. Thậm chí chiều cao của anh ta cũng đạt chuẩn, không quá cao với Daisy, người không hề thích khi người khác cao vượt lên mình. “Anh ta có một cái tên kì cục,” Lillian vô ý nói to. “Không biết anh ta đến từ đâu?”

“Thurso,” Lord St. Vincent đáp, anh ngồi cạnh Evie ở phía bên kia.

Một sự đình chiến không thoải mái đã tồn tại giữa Lillian và St. Vincent sau rất nhiều xung đột trong quá khứ. Mặc dù chưa bao giờ thực sự thích anh ta, Lillian vẫn quyết định một cách ủ rũ rằng phải chịu đựng St. Vincent, vì anh ta là bạn thân lâu năm của Westcliff.

Lillian biết nếu đề nghị chồng mình chấm dứt tình bạn đó thì anh sẽ làm thế vì cô, nhưng cô rất yêu anh nên không nỡ đưa ra một yêu cầu như vậy. Và có người bạn như St. Vincent là một điều tốt cho Marcus. Với sự hài hước và khả năng nhận thức nhạy bén của mình, anh đã góp phần mang lại sự cân bằng cần thiết cho cuộc sống quá nhiều áp lực của Marcus. Marcus, một trong những người quyền lực nhất nước Anh, rất cần một người nào đó cư xử thoải mái mà không nghiêm trang quá mức với anh.

Một ưu điểm nữa ở St. Vincent là anh ta hóa ra lại là người chồng tốt của Evie. Thực tế thì anh ta gần như tôn thờ cô. Người ta chưa bao giờ nghĩ họ sẽ thành một đôi – Evie hoa – bên – lề nhút nhát, St. Vincent kẻ phóng đãng không tim, và họ đã phát triển một sự gắn bó khác thường với nhau.

St. Vincent tự tin và thạo đời, sở hữu vẻ đẹp nam tính sáng chói đến mức người ta đôi khi nín thở khi nhìn thấy anh. Nhưng chỉ lời nói của Evie mới khiến anh nghe theo.

Mặc dầu tình cảm của họ kín đáo hơn, ít để lộ ra ngoài hơn so với vợ chồng Hunt hay Westcliff, một xúc cảm bí ẩn và đam mê vẫn tồn tại giữa hai người họ.

Và chừng nào Evie vẫn hạnh phúc, thì Lillian sẽ tỏ ra thân ái với St. Vincent.

“Thurso,” Lillian nghi ngờ lặp lại, liếc nhìn từ St. Vincent đến chồng mình. “Với em nó nghe không giống tiếng Anh lắm.”

Hai người đàn ông trao đổi ánh mắt với nhau, và Marcus bình thản đáp. “Thực ra thì nó thuộc Scotland.”

Mắt Lillian nheo lại. “Llandrindon là người Xcốt-len ư? Nhưng anh ta đâu có nói giọng đó.”

“Anh ta đã giành những năm tháng chủ yếu của cuộc đời ở các trường nội trú nước Anh và sau đó là Oxford,” St. Vincent nói.

“Hmm.” Kiến thức về địa lý của Lillian là vừa đủ, nhưng cô chưa từng nghe nói đến Thurso. “Và Thurso chính xác là ở đâu? Có phải vừa vượt qua biên giới không?”

Westcliff hơi tránh ánh mắt cô. “Xa hơn về phía bắc một chút. Gần quần đảo Orkney.”

"Mép phía bắc của lục địa sao?" Lillian không tin vào tai mình. Phải mất rất nhiều nỗ lực cô mới giữ cho giọng nói ở mức thì thào giận dữ. "Sao chúng ta không chỉ cần tiết kiệm thời gian của mình và đày Daisy tới Siberi luôn đi? Nơi đó có lẽ còn ấm áp hơn! Chúa tôi, làm sao hai anh có thể đồng ý cho Landrindon làm ứng cử viên nhỉ?"

"Tôi phải nhét anh ta vào đấy," St. Vincent phản ứng. "Anh ta sở hữu ba điền trang và nguyên một đàn ngựa đua thuần chủng. Và mỗi lần anh ta tới câu lạc bộ thì lợi nhuận hàng đêm của tôi tăng lên ít nhất là năm ngàn bảng."

"Thế thì anh ta là kẻ tiêu tiền như rác," Lillian ảm đạm nói.

"Điều đó càng khiến cho anh ta phù hợp với Daisy hơn," St. Vincent nói. "Một ngày nào đó anh ta sẽ cần đến tiền của gia đình cô."

"Tôi không quan tâm anh ta phù hợp tới mức nào, mục đích chính là giữ Daisy ở trong nước. Làm sao tôi gặp Daisy thường xuyên được nếu nó ở đất nước Scotland trời đánh đó?"

"Nó vẫn gần hơn so với Bắc Mỹ mà," Westcliff chỉ ra bằng một giọng thực tế.

Lillian quay sang Evie với hi vọng tìm thấy đồng minh. "Evie, nói gì đi chứ!"

"Việc Lord Llandrindon đến từ đâu không thành vấn đề." Evie với tay nhẹ gỡ một sợi

tóc đen óng mắc vào khuyên tai của Lillian. "Daisy sẽ không lấy anh ấy đâu."

"Sao cậu nghĩ thế?" Lillian thận trọng hỏi.

Evie mỉm cười với cô. "Ồ…chỉ là cảm giác của mình thôi."

Trong nỗi khao khát muốn kết thúc trò chơi để quay về với cuốn tiểu thuyết, Daisy nắm bắt được lối chơi rất nhanh. Cầu thủ đầu tiên lăn một quả bóng trắng, được gọi là jack, tới cuối vạch kẻ ở bãi cỏ nhưng không vượt qua đó. Mục tiêu là lăn ba quả bóng bằng gỗ, gọi là bowls, cho đến khi chúng dừng lại ở càng gần jack càng tốt.

Phần khó là ở chỗ quả bóng gỗ cố tình bị làm hơi méo một bên, để người ta không thể nào ném được một đường thẳng tắp. Daisy sớm học được cách bù lại sự thiếu cân xứng ấy bằng cách ném hơi nghiêng về bên trái hoặc bên phải, tùy từng trường hợp. Mặt sân rất chắc chắn với cỏ được cắt sát và nền đất đầm chặt, thật là tốt vì Daisy đang vội chơi cho xong để quay lại với Honoria và con ma nọ.

Vì số đàn ông và phụ nữ là ngang nhau, nên những người chơi được chia làm hai người một đội. Daisy cùng cặp với Llandrindon, một người chơi thành thạo.

"Cô rất giỏi đấy, tiểu thư Bowman," Lord Llandrindon la lên. "Có chắc là cô chưa từng chơi bao giờ không?"

"Chưa bao giờ," Daisy vui vẻ đáp. Nhặt một khối cầu bằng gỗ lên, nàng xoay mặt phẳng sang bên phải. "Hẳn đó là do những chỉ dẫn chuyên nghiệp của ngài, thưa ngài." Tiến hai bước về mép đường kẻ, Daisy kéo lùi tay lại và đẩy quả bóng ra trong một cú xoay tròn khéo léo. Nó va vào những quả bóng ngáng đường của các đối thủ một cách tài tình và dừng lại với khoảng cách chính xác là hai inch so với jack. Họ đã thắng vòng này.

"Tốt lắm," Mr. Rickett nói, ngừng lại để lau kính. Đeo lại vào mắt, anh mỉm cười với Daisy và nói thêm, "Cô di chuyển thật là duyên dáng, tiểu thư Bowman. Thật vui sướng khi được chứng kiến kĩ năng của cô."

"Đó hoàn toàn không phải kĩ năng đâu," Daisy khiêm tốn. "Chỉ là vận may của người mới chơi thôi, tôi e là vậy."

Lady Miranda, một cô gái tóc vàng mảnh khảnh với nước da trắng như sứ, đang xăm soi bàn tay mịn màng của mình với vẻ lo âu. "Tôi tin là mình đã bị gãy mất một móng tay rồi," cô thông báo.

"Để tôi đưa cô về ghế ngồi," Rickett ngay lập tức lo lắng nói, như thể cô ta vừa gãy một cánh tay chứ không phải một cái móng tay vậy, và hai người họ dắt nhau rời khỏi sân.

Daisy buồn nản nghĩ rằng mình nên cố ý chơi cho thua, và rồi sẽ không phải chơi tiếp vòng nữa. Nhưng thật không công bằng với đồng đội của mình khi bị thua chung cuộc. Và Lord Llandrindon dường như cực kì sung sướng với thành công của họ.

"Bây giờ," Llandrindon nói, "hãy xem chúng ta đối mặt với ai ở vòng cuối cùng."

Họ quan sát hai đội còn lại đang thi đấu, Mr. Swiff và Miss Leighton đấu với Mr. Mardling và Miss Higginson. Mr. Mardling là một cầu thủ không ổn định, ngay sau những cú ném thông minh lại là những lần ném vụng về, trong khi Miss Higginson thì trước sau như một. Cassandra Leighton chơi tệ đến vô phương và thực tế là tỏ ra rất thích thú, cười rúc ra rúc rích không ngừng suốt cả trận đấu. Tiếng cười đó quả thực rất khó chịu, nhưng có vẻ Matthew Swiff không lấy thế làm phiền.

Swiff là một người chơi năng nổ và khôn khéo, cân nhắc cẩn thận từng cú ném, dễ dàng tiết chế cảm xúc mỗi khi ném bóng. Daisy nhận thấy anh chẳng có vẻ gì là hối tiếc mỗi khi loại những quả bóng của đối thủ nằm ngáng đường, hay di chuyển jack để đưa họ vào thế bất lợi.

"Một cầu thủ ghê gớm," Lord Llandrindon nhẹ nhàng nhận xét với Daisy, đôi mắt anh lấp lánh. "Cô nghĩ chúng ta có thể thắng nổi anh ta không?"

Đột nhiên Daisy quên phắt cuốn tiểu thuyết đang đợi nàng trong dinh thự. Viễn cảnh đối đầu với Matthew Swiff trong trò chơi này khiến nàng tràn ngập sự đề phòng. "Không chắc lắm, nhưng chúng ta có thể cố gắng mà, phải không?"

Llandrindon bật cười tán thưởng. "Đương nhiên là chúng ta có thể."

Swiff và Miss Leighton đã giành phần thắng, và bên thua rời sân với những lời chúc mừng tốt đẹp.

Bốn người chơi còn lại nhặt bóng và jack lên, và quay trở lại đường ném. Mỗi đội sẽ có bốn quả bóng tất cả, hai lần ném cho mỗi người.

Khi Daisy quay lại đối diện với Matthew Swiff, anh mới nhìn nàng lần đầu tiên kể từ lúc đến. Ánh mắt anh, trực diện và thách thức, khiến tim nàng đập thình thịch trong lồng ngực, bơm máu chảy rần rần khắp các tĩnh mạch. Những sợi tóc rối bù của anh xõa xuống trán, và làn da rám nắng sáng bừng với những giọt mồ hôi lấp lánh.

"Chúng ta sẽ tung đồng xu để quyết định bên nào ném trước," Lord Llandrindon gợi ý.

Swiff gật đầu, dứt ánh mắt khỏi người Daisy.

Cassandra Leighton kêu ré lên sung sướng khi cô và Swiff giành phần thắng ở trò tung đồng xu. Một cách thành thục Swiff lăn quả bóng trắng ra phía đầu sân vào một vị trí hoàn hảo.

Miss Leighton nhặt một quả bóng gỗ lên, ôm nó sát vào ngực theo một cách khiến Daisy nghi ngờ đó là một mánh khóe được tính toán để kêu gọi sự chú ý tới tài sản trời phú của cô ta. "Ngài phải cho tôi lời khuyên, Mr. Swiff," cô ta nói, trượt lên anh một ánh mắt tuyệt vọng bên dưới hàng mi cong vút. "Liệu tôi nên ném với phần dẹt của quả bóng về bên phải hay là bên trái đây?"

Swiff tiến lại gần, chỉnh lại quả bóng trong tay cô. Miss Leighton phô trương rõ rệt niềm vui sướng trước sự quan tâm anh dành cho mình. Anh thì thầm một vài lời khuyên, chỉ dẫn đường đi tốt nhất cho quả bóng trong lúc Miss Leighton ngả người sát vào anh hơn cho đến khi đầu họ gần như chạm vào nhau. Một cảm giác bực bội dần dần cuộn lên trong ngực Daisy, thắt chặt những thớ thịt ở cổ họng nàng như cái nút chai.

Cuối cùng Swiff cũng lùi lại, Miss Leighton tiến tới trước bằng những bước đi yểu điệu, thả tay cho quả bóng lăn đi. Nhưng sự tiến triển của nó thật yếu, quả bóng lắc lư và lăn sang bên phải dừng nửa chừng ở giữa sân. Phần còn lại của trận đấu sẽ khó khăn hơn nhiều với quả bóng ấy trừ phi có ai đó chịu lãng phí một trong những cú ném của mình để gạt văng nó sang một bên.

"Chết tiệt thật," Daisy lầm bầm dưới hơi thở.

Miss Leighton gần như sụp xuống với những tràng cười khúc khích. "Khổ thân tôi, tôi đã làm rối tung mọi thứ lên rồi phải không?"

"Hoàn toàn không," Swiff thoải mái nói. "Sẽ chẳng có gì vui thú nếu không có thử thách."

Daisy cáu kỉnh tự hỏi tại sao anh đối xử quá tốt với Miss Leighton đến thế. Nàng không nghĩ là mẫu đàn ông như anh lại bị hấp dẫn bởi kiểu phụ nữ ngờ nghệch.

"Đến lượt của cô đấy," Lord Llandrindon giục, đưa một quả bóng cho Daisy.

Nàng ôm những ngón tay quanh mặt gỗ sứt sẹo của quả bóng và xoay xoay cho đến

khi cảm thấy độ phù hợp. Nhìn chằm chằm hình dáng quả bóng trắng phía xa xa, hình dung đường đi cho quả bóng gỗ. Nàng bước lên ba bước, vung tay ra sau và đẩy quả bóng ra một cách nhanh gọn. Quả bóng gỗ lăn trên mặt sân, khéo léo tránh quả bóng của Miss Leighton, và vòng một đường cua ở giây cuối cùng để dừng ngay trước mặt quả bóng trắng.

"Xuất sắc!" Llandrindon kêu lên. Trong khi những khán giả chúc mừng và vỗ tay tán thưởng.

Daisy liếc nhìn Matthew Swiff. Anh đang nhìn nàng với một nụ cười uể oải, phủ lên nàng một sự khảo cứu tới thấu xương. Thời gian ngưng lại như thể bị gim chặt bởi những chiếc ghim lấp lánh. Thật là hiếm hoi, nếu đã có người đàn ông nào từng nhìn Daisy theo cách đó.

"Cô làm điều đó có chủ đích không?" Swiff nhẹ nhàng hỏi. "Hay đó chỉ là một cú ném may mắn?"

"Có chủ đích," Daisy đáp.

"Tôi nghi ngờ điều đó."

Daisy xù lông lên, "Tại sao?"

"Bởi vì không một người chơi mới toanh nào lại có thể lên kế hoạc và thực hiện một cú ném như thế."

"Anh đang nghi ngờ sự trung thực của tôi sao, Mr Swiff?" Không đợi anh đáp lời, Daisy gọi chị gái, người đang quan sát họ từ đám ghế khán giả. "Lillian, chị đã thấy em chơi bóng gỗ bao giờ chưa?"

"Tất nhiên là chưa," câu trả lời nhấn mạnh của Lillian vẳng đến.

Quay lại với Swiff, Daisy nhìn anh đầy thách thức.

"Để thực hiện được cú ném ấy," Swiff nói, "cô phải tính toán tốc độ bóng trên sân, góc quay cần thiết để bù lại độ nghiêng của bóng, và điểm hãm nơi bóng đổi hướng. Trong khi cũng phải xét đến cả tốc độ gió. Và cô phải có cả kinh ngiệm ném bóng từ trước."

"Đó là cách chơi của anh phải không?" Daisy tươi cười hỏi. "Tôi chỉ hình dung mình muốn quả bóng đi tới đâu, và tôi ném thôi."

"May mắn cộng với khả năng trực giác ư?" Anh ném cho cô cái nhìn trịch thượng. "Cô không thể chiến thắng theo lối đó."

Thay cho câu trả lời Daisy bước lui xuống và khoanh tay lại. "Đến lượt anh," nàng nói.

Swiff cúi xuống nhặt quả bóng bằng một tay. Vừa điều chỉnh lại quả bóng anh vừa đi tới đường kẻ và đứng ngắm nghía mặt sân. Dù đang bực tức, Daisy vẫn cảm thấy cái giật mạnh của sự kích thích nhói lên trong bụng khi nhìn anh. Phân tích cảm giác đó, nàng tự hỏi sao anh ta lại có được sức ảnh hưởng sâu sắc về thể chất lên nàng đến thế. Hình dáng anh, những cử chỉ của anh, lấp đầy nàng với sự rùng mình bối rối của nhận thức.

Swiff thả quả bóng đi bằng một cú ném mạnh mẽ, nó ngoan ngoãn lao xuống sân, mô phỏng cú ném của Daisy một cách hoàn hảo, nhưng với một đà được suy tính. Đánh văng dễ dàng quả bóng của Daisy ra khỏi thảm cỏ, chiếm chỗ của nó trước mặt quả bóng trắng.

"Anh ta hất quả bóng của tôi xuống rãnh kìa," Daisy phản đối. "Nó có đúng luật không?"

"Ồ, có đấy," Lord Llandrindon nói. "Hơi chút tàn nhẫn, nhưng hoàn toàn đúng luật. Bây giờ là lúc thích hợp để nhắc đến từ 'bóng chết' "

"Quả bóng của tôi bị chết sao?" Daisy phẫn nộ hỏi.

Swiff đáp trả sự tức giận của nàng bằng một cái nhìn không lay chuyển. "Đừng bao giờ gây cho kẻ thù một vết thương dù là nhỏ."

"Chỉ có anh mới trích dẫn Machiavelli trong một trận bóng thôi," Daisy nói qua hàm răng nghiến chặt.

"Xin lỗi," Lord Llandrindon nói nhã nhặn, "nhưng tôi tin rằng đã đến lượt mình." Nhận thấy chẳng ai trong hai người tỏ ra chú ý, anh nhún vai và đi tới vạch kẻ. Quả bóng của anh lao nghiêng nghiêng và dừng lại cách quả bóng trắng một quãng khá xa.

"Tôi luôn chơi để giành chiến thắng," Swiff nói với Daisy.

"Lạy Chúa," Daisy nói trong sự cáu tiết, "anh nói y hệt cha tôi. Anh đã từng xét tới khả năng có những người chơi đơn thuần chỉ vì niềm vui chưa? Như một hoạt động vui vẻ hàng ngày? Hay là mọi thứ phải được đẩy tới sự xung đột sống chết?"

"Nếu không phải để chiến thắng, thì trò chơi đó là vô nghĩa."

Nhận thấy mình đã hoàn toàn trượt ra khỏi sự quan tâm của Swiff, Cassandra Leighton cố gắng xen vào. "Tôi cho rằng giờ đến lượt mình, Mr. Swiff. Anh có thể vui lòng đưa cho tôi một quả bóng không?"

Swiff làm theo với một cái liếc thoáng qua về phía cô, sự chú ý của anh tập trung hoàn toàn vào khuôn mặt nhỏ nhắn căng thẳng của Daisy. "Đây," anh lỗ mãng nói, quẳng trái bóng vào đôi tay Miss Leighton.

"Anh có thể cho tôi lời khuyên…" Miss Leighton bắt đầu, nhưng giọng cô tắt dần khi Swiff và Daisy tiếp tục cãi nhau.

"Được thôi, Mr. Swiff," Daisy lạnh lùng nói. "Nếu anh không thể tham gia một trò ném bóng đơn giản mà không biến nó thành một cuộc chiến, thì anh sẽ có chiến tranh. Chúng ta sẽ chơi vì điểm số." Nàng không chắc chính mình đã bước lên trước hay là anh, nhưng đột nhiên họ đã đứng đối đầu nhau, đầu anh cúi xuống nàng.

"Cô không thể thắng tôi đâu," Swiff thấp giọng nói. "Cô là người mới chơi, hơn nữa lại là một phụ nữ. Sẽ không công bằng trừ khi tôi bị chỉ định một khoản chấp nào đó."

"Đồng đội của anh là Miss Leighton," nàng thì thầm sắc lẻm. "Theo tôi, bấy nhiêu đó đủ để chấp rồi. Và có phải anh đang ám chỉ rằng phụ nữ không thể ném bóng giỏi như đàn ông?"

"Không. Tôi đang nói thẳng ra là họ không thể đấy chứ."

Trong Daisy sục sôi giận dữ, được tăng thêm bởi khao khát hừng hực muốn đánh anh ta ngã lăn ra đất. "Chiến tranh," nàng lặp lại, hiên ngang quay lại phần sân của mình.

Nhiều năm sau nó vẫn được gọi là trận đấu khốc liệt nhất ở Stony Cross mà người ta từng chứng kiến. Trận đấu được tăng lên thành ba mươi điểm, và rồi năm mươi, và rồi Daisy không đếm được nữa. Họ giành giật nhau trên từng inch mặt sân, trong từng điều luật của trò chơi. Họ nghĩ tới nghĩ lui trước mỗi lần ném như thể vận mệnh quốc gia phụ thuộc vào đó. Và hầu như cả hai người cùng dồn toàn lực để hất văng bóng của đối thủ xuống rãnh.

"Bóng chết!" Daisy hét toáng lên sau khi thực hiện một cú ném hoàn hảo đã đẩy bóng của Swiff rơi khỏi sân.

"Có lẽ cô nên được nhắc nhở, thưa cô Bowman," Swiff nói, "Mục đích của trò chơi không phải là hất tôi ra khỏi sân. Cô cần phải làm sao để quả bóng của cô ở càng gần jack càng tốt."

"Chẳng phải sự thật trời đánh là anh vẫn cứ hất văng chúng ra khỏi đường đi sao!"

Daisy nghe thấy Miss Leighton thở hổn hển trước ngôn ngữ của nàng. Điều này thật sự không giống nàng – nàng chưa từng chửi thề bao giờ - chỉ là những sự kiện gần đây khiến nàng khó có thể giữ được đầu óc điềm tĩnh.

"Tôi sẽ không đánh bóng của cô ra ngoài nữa," Swiff đề nghị, "nếu cô cũng dừng việc đánh văng bóng của tôi đi."

Daisy cân nhắc lời đề nghị đó trong nửa giây. Nhưng sự thật không may là, thật quá, quá ư sung sướng khi hất được bóng của anh ta xuống rãnh. "Không, cho dù vì tất cả cây gai dầu ở Trung Hoa đi chăng nữa, Mr. Swiff."

"Được lắm," Nhặt một quả bóng đã bị méo mó lên, Swiff đẩy nó ra trong một đường đi mạnh mẽ, nó tạo ra một vụ va chạm dữ dội với trái bóng của nàng thành một tiếng rắc đinh tai trong không khí.

Miệng Daisy há hốc khi nhìn hai nửa rời ra của trái bóng lảo đảo lăn xuống rãnh. "Anh đã làm vỡ nó!" Nàng la lên, bước vòng quanh anh với hai bàn tay nắm chặt. "Và anh đã ném sai lượt! Miss Leighton mới là người ném lượt này. Đồ ác ôn tàn nhẫn!"

"Ồ không," Miss Leighton bứt rứt nói, "Tôi hoàn toàn bằng lòng để Mr. Swiff ném thay mình…khả năng của anh ấy giỏi hơn rất nhiều…" Giọng cô ta giảm dần vì nhận ra chẳng ai lắng nghe mình cả.

"Tới lượt ngài," Swiff nói với Lord Llandrindon, người đang sửng sốt bởi cấp độ mới đầy dữ dội của cuộc chơi.

"Ồ, không phải thế!" Daisy giật quả bóng khỏi tay Llandrindon. "Anh ấy là một quý ông đích thực nên sẽ không đánh văng bóng của anh. Còn tôi thì không."

"Không," Swiff đồng tình, "cô chắc chắn không phải là một quý ông rồi."

Sải bước tới vạch kẻ, Daisy khom người và đẩy quả bóng ra với tất cả sức lực của mình, nó lăn vèo vèo trên sân và va chạm với quả bóng của Swiff cho tới mép sân, nơi nó loạng choạng không vững trước khi rơi huỵch xuống rãnh. Nàng bắn cho Swiff một ánh mắt báo thù, và anh đáp lại bằng cái gật đầu khen ngợi giễu cợt.

"Tôi phải nói rằng," Llandrindon nhận xét, "màn trình diễn của cô với trò ném bóng thật là hiếm có, tiểu thư Bowman. Tôi chưa từng nhìn thấy người mới chơi nào xuất sắc như thế. Cô làm thế nào để mỗi lần ném đều hoàn hảo hết vậy?"

"Ở đâu có niềm vui lớn lao, thì ở đó sự khó khăn không thể tồn tại," nàng đáp, và nhìn thấy đường xẻ trên má Swiff căng ra trong một nụ cười đột ngột khi anh nhận ra nàng đã trích dẫn Machiavelli.

Trận đấu tiếp tục, và cứ thế tiếp diễn. Buổi chiều đã ngả sang chạng vạng, Daisy dần dần nhận thấy họ đã không còn Lord Llandrindon, Miss Leighton và hầu hết khán giả. Thật rõ là Lord Westcliff đã muốn vào nhà đến mức nào, nhưng Daisy và Swiff vẫn triệu anh đến để phân xử hoặc để đo đạc vì chỉ có sự đánh giá của anh mới khiến họ tin tưởng.

Một giờ trôi qua, và một giờ nữa, trò chơi quá hấp dẫn với cả hai người để có thời gian nghĩ tới cảm giác đói, khát, hay kiệt sức. Đến một lúc nào đó, Daisy không chắc thời gian chính xác, thì tính đua tranh của họ biến thành sự tán thưởng miễn cưỡng với kĩ năng của đối thủ. Khi Swiff khen ngợi một cú ném bậc thầy của nàng hay khi nàng nhận thấy mình đang lặng ngắm những suy tính trong im lặng của anh, cách mắt anh nheo lại và đầu anh hơi nghiêng về một bên…nàng như bị mê hoặc. Chỉ có đôi lần Daisy từng có cảm giác cuộc sống thực tế thú vị hơn nhiều lần cuộc sống trong mơ mộng của nàng, và đây là một trong số đó.

"Đúng là trẻ con," giọng nói nhạo báng của Westcliff khiến cả hai người ngây ra nhìn anh. Anh đang đứng lên khỏi ghế và duỗi dài những cơ bắp bị ngồi lì quá lâu. "Tôi e rằng trò chơi này đã kéo dài quá đủ với mình. Hai người cứ việc thi đấu thoải mái, nhưng cho tôi xin kiếu khỏi đây."

"Vậy ai sẽ làm trọng tài?" Daisy phản đối.

"Vì chẳng có người nào tính điểm kể từ nửa giờ trước," bá tước khô khan nói, "nên sự phân xử của tôi không còn cần thiết nữa."

"Có, chúng tôi có tính mà," Daisy cãi, và quay sang Swiff. "Anh được bao nhiêu điểm rồi?"

"Tôi không biết."

Mắt họ gặp nhau, Daisy khó khăn lắm mới ngăn được nụ cười của sự ngượng nghịu bất chợt.

Vẻ thích thú lấp lánh trong mắt Swiff. "Tôi nghĩ là cô đã thắng," anh nói.

"Ồ, không cần phải chiếu cố tôi," Daisy nói, "Anh chơi giỏi hơn mà, rất có thể tôi đã

thua. Đó là một phần của trò chơi."

"Tôi không hề chiếu cố. Điểm số của chúng ta liên tục được san bằng ít nhất là…" Swiff dò dẫm trong túi áo khoác một hồi và lấy ra một chiếc đồng hồ. ".. trong hai giờ."

"Nghĩa là có nhiều khả năng anh vẫn dẫn trước ngay từ đầu."

"Nhưng cô đã phá vỡ nó sau vòng đấu thứ ba-"

"Trời đất!"Tiếng Lillian vang lên từ rìa sân, nghe vô cùng bực bội. Cô đã đi vào nhà

chợp mắt được một giấc và trở ra để thấy bọn họ vẫn ở trong sân bóng. "Hai người đã cãi nhau cả buổi chiều như một đôi chồn sương, và giờ lại cãi vã xem bên nào thắng cuộc. Nếu không có ai ngăn chặn việc này lại, hai người sẽ gây ầm ĩ ngoài sân đến tận nửa đêm mất. Daisy, em dính đầy đất cát và đầu tóc như cái tổ chim rồi kìa. Đi vào trong nhà chỉnh trang lại ngay."

"Không cần phải to tiếng thế," Daisy hòa nhã đáp lại, đi theo sau chị gái. Nàng ngoài nhìn Swiff qua vai…một cái nhìn thân thiện nàng chưa từng dành cho anh bao giờ, rồi quay đi và tăng nhịp bước.

Swiff cúi xuống định nhặt những quả bóng lên.

"Cứ để đấy," Westcliff nói. "Những người hầu sẽ thu dọn sau. Thời gian của cậu tốt hơn là dành để chuẩn bị cho bữa tối, sẽ bắt đầu trong gần một giờ nữa.

Swiff sốt sắng thả đám bóng xuống và đi cùng Westcliff trở vào nhà. Anh nhìn theo dáng người nhỏ nhắn, thon thả của Daisy cho đến khi nàng khuất khỏi tầm mắt.

Westcliff không bỏ qua ánh mắt say mê của anh. "Cậu có cách tiếp cận thận độc đáo cho việc tán tỉnh," anh nhận xét. "Tôi không nghĩ là đánh bại Daisy trong một trò chơi bình thường sẽ giành được sự chú ý của cô ấy, nhưng hình như nước cờ đó đã thành công."

Swiff lặng ngắm mặt đất dưới bước chân mình, ép cho giọng nói thật lạnh nhạt hờ hững. "Tôi không có tán tỉnh cô Bowman."

"Thế thì có vẻ tôi đã hiểu sai niềm đam mê lồ lộ của cậu chỉ là dành cho môn bóng gỗ."

Swiff bắn cho anh một ánh mắt phòng thủ. "Tôi thừa nhận là cô ấy rất thú vị. Nhưng chuyện đó không có nghĩa là tôi muốn lấy cô ấy."

"Chị em nhà Bowman nguy hiểm ở chỗ đó đấy. Khi một người bọn họ thu hút được sự chú ý của cậu, tất cả những gì cậu biết là họ là sinh vật khó chịu nhất cậu gặp phải. Nhưng rồi cậu sẽ khám phá ra rằng cô ấy càng khiến cậu điên tiết bao nhiêu, thì cậu càng khó lòng chờ đợi đến lúc được gặp lại cô ấy bấy nhiêu. Giống như tiến trình của một căn bệnh nan y, nó lan từ bộ phận này tới bộ phận khác. Sự thèm muốn bắt đầu hình thành. Tất cả phụ nữ dường như đều nhạt nhòa và xám xịt khi đem ra so sánh.

Cậu muốn cô ta tới mức gần như phát điên. Cậu không thể ngừng nghĩ tới-"

"Tôi chẳng hiểu ngài đang nói gì," Matthew ngắt lời, mặt tái đi. Anh không phải loại người không thể chống lại căn bệnh nan y đó. Đàn ông còn có nhiều lựa chọn khác trong cuộc sống. Và bất kể Westcliff chắc chắn thế nào đi nữa, nó chẳng hơn gì là một thôi thúc thể xác, một thôi thúc có quyền lực xấu xa, giày vò, gây mất trí…nhưng có thể chế ngự được bởi ý chí quyết tâm.

"Nếu cậu đã nói vậy, "Westcliff nói, nghe chẳng có vẻ gì là tin tưởng.

6. Chương 6

Nhìn vào tấm gương đặt trên nóc chiếc tủ gỗ anh đào, Matthew cẩn thận thắt chiếc cà vạt trắng được hồ cứng trang trọng với những ngón tay khéo léo. Anh đang đói, nhưng ý nghĩ xuống dùng bữa tối kiểu cách

và dài lê thê trong phòng ăn lớn làm anh thấy bất an. Anh cảm thấy như như mình đang bước trên một tấm ván hẹp lơ lửng trong không khí. Và chỉ một sơ suất sẽ khiến anh kề cận với sự tận số.

Anh không bao giờ nên cho phép mình chấp nhận lời thách thức của Daisy, không nên ở lại và chơi trận đấu ác nghiệt đó trong mấy tiếng đồng hồ.

Tất cả chỉ vì Daisy đáng yêu quá, và trong lúc thi đấu sự chú ý của nàng tập trung hoàn toàn vào anh. Nàng là cô gái khó chịu, và hấp dẫn nhất anh từng gặp. Như bão tố và cầu vồng bao bọc lấy nhau thật ăn khớp trong một gói quà.

Thật mắc dịch, sao mà anh muốn ngủ với nàng đến thế. Matthew ngạc nhiên khi thấy Llandrindon hay bất cứ người đàn ông nào ở đó có thể tỏ ra chừng mực trước sự có mặt của nàng.

Đã đến lúc phải kiểm soát tình trạng này. Anh sẽ làm bất cứ việc gì nếu cần để đẩy nàng đến với Llandrindon. So với những người chưa có vợ ở thời điểm hiện tại, nhà quý tộc Scốt len là lựa chọn tốt nhất. Llandrindon và Daisy sẽ có một cuộc sống êm đềm, không sóng gió. Và mặc dù đôi khi Llandrindon có thể lăng nhăng, như hầu hết đám đàn ông nhàn rỗi khác. Daisy sẽ quá bận rộn với việc gia đình và sách vở của nàng để nhận ra điều đó. Hoặc nếu có, nàng sẽ học được cách nhắm mắt làm ngơ trước sự thiếu thận trọng của anh ta và trốn tránh vào trong những mơ mộng của mình.

Và Llandrindon sẽ không bao giờ hiểu rõ giá trị của món quà kì diệu là có được Daisy trong cuộc đời anh ta.

Matthew đăm chiêu đi xuống cầu thang và gia nhập cùng đám người thanh lịch đã tụ tập ở đó để cùng diễu hành vào phòng ăn lớn. Phụ nữ trong những chiếc áo dài sặc sỡ được thêu, đính hạt, và tô điểm bởi những sợi ruy băng. Đàn ông được bao phủ trong màu đen và trắng trang nghiêm. Sự giản dị trong trang phục của họ cốt để làm nền cho sự phô trương của những phụ nữ.

"Swiff," tiếng chào đón nồng nhiệt của Bowman vang lên. "Lại đây nào, tôi muốn cậu đưa ra giá trị ước tính của sản lượng gần đây nhất cho những ông bạn đây nghe." Trong con mắt của Bowman chẳng khi nào là không thích hợp để bàn chuyện làm ăn. Swiff ngoan ngoãn nhập hội với nửa tá đàn ông đang đứng trong góc, và kê ra những con số ông chủ của anh muốn.

Một trong những tài năng của Matthew là anh có thể lưu những danh sách số học dài dằng dặc trong đầu. Anh yêu những con số, hình dạng và những bí ẩn của chúng, cái cách những thuật toán phức tạp được biến đổi trở thành đơn giản. Trong toán học, không giống với cuộc đời, luôn luôn có một giải pháp, một câu trả lời rõ ràng.

Nhưng trong lúc đang nói ánh mắt anh bắt gặp Daisy và những cô bạn của nàng đang đứng cùng Lillian, và một nửa trí óc anh lập tức tắt ngấm.

Daisy mặc một chiếc áo dài màu vàng bơ ôm sát vòng eo thanh mảnh và tôn cao hình dáng xinh xắn của bộ ngực lên trong đường cổ áo cắt thấp bằng sa tanh xếp nếp. Những sợi ruy băng bằng sa tanh vàng được tết thành những sợi dây tinh tế để cố định cổ áo.

Mái tóc đen của nàng vấn cao với vài lọn tóc quăn buông rơi trên cổ và bờ vai. Trông nàng duyên dáng và hoàn hảo, như một trong những bông hoa ngọt ngào trên một khay tráng miệng mà người ta không bao giờ cho rằng để ăn.

Matthew muốn kéo cái cổ áo đó xuống cho đến khi hai cánh tay nàng bị những sợi dây bằng sa tanh đó bó chặt. Anh muốn kéo lê miệng mình trên làn da thanh nhã của nàng, tìm kiếm hai núm nhỏ trên bầu ngực nàng, khiến cho nàng quằn quại-"

"Nhưng ngài có thực sự nghĩ là," giọng Mr. Mardling vang lên, "Còn có nhiều phạm vi để mở rộng thị trường không? Xét cho cùng, chúng ta đang bàn về tầng lớp bình dân. Cho dù là quốc tịch nào, cũng được biết tới như một thực tế là không thích tắm rửa thường xuyên."

Swiff kéo sự chú ý trở lại với quý ông cao lớn ăn mặc chải chuốt, mái tóc vàng của anh ta sáng rực lên dưới ánh nến từ những ngọn chúc đài. Trước khi trả lời, anh tự nhắc nhở mình rằng có thể không có ác ý nào ẩn sau câu hỏi đó. Những tầng lớp có đặc quyền thường có những nhận thức sai lầm về người nghèo, nếu như họ chịu khó nghĩ tới những người đó.

“Thật ra,” Matthew nhã nhặn nói, “những số liệu khả quan chỉ ra rằng ngay khi xà phòng được sản xuất hàng loạt với mức giá phải chăng, thị trường tiêu thụ sẽ tăng thêm khoảng mười phần trăm mỗi năm. Con người ở mọi tầng lớp đều muốn mình sạch sẽ, Mr. Mardling ạ. Vấn đề là ở chỗ xà phòng chất lượng tốt luôn là một món đồ đắt đỏ và vì thế khó có được thị trường rộng lớn.”

“Sản xuất hàng loạt,” Mardling ngẫm nghĩ thành tiếng, khuôn mặt xương xương nhăn lại trong suy luận. “Có vài sự phản đối về cụm từ đó…nó dường như là một cách cho phép những tầng lớp thấp bắt chước theo giai cấp thượng lưu.”

Matthew nhìn đám đàn ông đứng thành vòng tròn xung quanh, nhận thấy đỉnh đầu của Bowman đang đỏ lên – chưa bao giờ là dấu hiệu tốt – và rằng Westcliff vẫn lặng thinh, đôi mắt đen không thể dò nổi.

“Chính xác là cụm từ ấy đấy, Mr. Mardling,” Matthew nghiêm giọng nói. “Sản xuất hàng loạt những mặt hàng như quần áo và xà phòng sẽ tạo cho người nghèo một cơ hội để sống với những tiêu chuẩn về sức khỏe và phẩm cách như những người trong chúng ta.”

“Nhưng làm cách nào để phân biệt được ai với ai?” Mardling phản đối.

Matthew ném cho anh ta cái nhìn nghi ngờ. “Tôi sợ rằng tôi không hiểu câu hỏi của ngài

lắm.”

Llandrindon tham gia cuộc tranh luận. “Tôi tin rằng điều Mardling đang hỏi,” anh ta nói, “là làm sao có thể biết sự khác biệt giữa một cô bán hàng và một phụ nữ giàu có nếu cả hai người đều sạch sẽ và ăn mặc giống nhau. Và nếu một quý ông không thể nói ra họ là ai dựa vào vẻ bề ngoài, thì làm sao anh ta biết đối xử với họ theo cách nào?”

Sững người trước sự trịch thượng của câu hỏi, Matthew cẩn thận cân nhắc câu trả lời. “Tôi luôn luôn cho rằng tất cả phụ nữ nên được đối xử bằng sự tôn trọng bất kể vị trí của họ là ở đâu.”

“Nói rất hay,” Westcliff nói cụt ngủn, khi Llandrindon mở miệng định tranh cãi.

Không ai mong muốn mâu thuẫn với bá tước, nhưng Mardling dồn ép, “Westcliff, ngài không nhận thấy thật tai hại trong việc khuyến khích lớp người nghèo định nâng địa vị của mình lên cao ư? Để cho phép bọn chúng ra vẻ như không có gì khác biệt giữa chúng và chúng ta?”

“Tác hại duy nhất mà tôi thấy,” Westcliff lẳng lặng nói, “trong việc làm ngã lòng những con người muốn cuộc sống của họ tốt đẹp hơn, là do nỗi sợ hãi sẽ bị mất đi vị thế kẻ mạnh của chúng ta.”

Lời tuyên bố khiến cho Matthew thấy mến bá tước hơn nhiều so với lúc trước.

Bận tâm với câu hỏi về những cô gái buôn bán trong giả thuyết, Llandrindon nói với Mr.

Mardling. “Đừng lo lắng, Mardling – bất kể phụ nữ trang điểm kĩ tới đâu, một quý ông luôn có thể phát hiện ra những manh mối khiến họ hiện nguyên hình. Một quý cô luôn có giọng nói nhỏ nhẹ, lên bổng xuống trầm, trong khi phụ nữ nơi chợ búa nói với tông giọng

the thé và từ ngữ thông tục.”

“Đương nhiên,” Mardling nói vẻ nhẹ nhõm. Gã ra vẻ hơi rùng mình khi thêm vào, “một cô gái buôn bán sẽ ăn vận lòe loẹt, nói bằng giọng khu đông Luân Đôn…như mấy cái móng tay trên bảng đá.”

“Đúng thế,” Llandrindon phá lên cười. “Hoặc như trông thấy một bông cúc tầm thường trong một bó hoa hồng vậy.”

Tất nhiên là câu bình luận chẳng ngụ ý gì. Một sự im lặng đột ngột bao trùm khi

Llandrindon nhận ra anh ta vừa tình cờ xúc phạm tới con gái ngài Bowman, hơn nữa còn gọi cả tên nàng ra.

“Một loài hoa toàn diện, hoa cúc,” Matthew nhận xét, phá tan im lặng. “Đáng yêu trong vẻ đẹp tươi thắm và mộc mạc. Tôi luôn nghĩ rằng loài hoa ấy phù hợp với bất kì sự sắp đặt nào trong những bó hoa.”

Cả đám ồn ào trong sự đồng tình ngay tức thời - “quả đúng vậy,” và “chắc chắn rồi.”

Lord Westclif nhìn Matthew với ánh mắt hài lòng.

Một khoảng thời gian ngắn ngủi ngay sau đó, không biết là được lên kế hoạch từ trước hay bị thay đổi trong phút cuối cùng, mà Matthew thấy mình đã ngồi bên trái Westcliff nơi bàn ăn lớn. Vẻ ngạc nhiên rõ rệt hiện trên mặt nhiều vị khách khi họ thấy một chỗ ngồi danh dự lại dành cho một người đàn ông trẻ có địa vị bình thường.

Giấu kín sự ngạc nhiên của chính mình, Matthew trông thấy Bowman đang cười rạng rỡ với anh trong niềm kiêu hãnh của một ông bố…và Lillian đang liếc nhìn chồng cô bằng ánh mắt trừng trừng kín đáo có thể gây khiếp sợ trong trái tim những người đàn ông yếu bóng vía.

Sau bữa tối yên ổn các vị khách tản ra thành nhiều nhóm nhỏ. Vài người đàn ông muốn uống rượu vang và hút xì gà ở hiên sau, phụ nữ muốn uống trà, trong khi những người còn lại hướng tới phòng khách để chơi bài và chuyện gẫu.

Khi Matthew đang đi ra ngoài hiên, thì cảm thấy ai đó vỗ lên vai mình. Anh nhìn xuống thấy đôi mắt ranh mãnh của Cassandra Leighton. Cô ta là một sinh vật dũng cảm mà kỹ năng bẩm sinh dường như là để lôi kéo sự chú ý tới bản thân mình.

"Mr. Swiff," cô nói, "tôi đã cam đoan rằng ngài sẽ tham gia cùng bọn tôi trong phòng khách. Tôi sẽ không cho phép ngài từ chối đâu. Lady Miaranda và tôi đã chuẩn bị vài trò chơi mà tôi nghĩ ngài sẽ thấy thú vị.." Cô ta nháy mắt đầy quỷ quyệt. "Chúng tôi đang lên một âm mưu, ngài thấy đấy."

"Âm mưu," Matthew cảnh giác lặp lại.

"Ồ vâng." Cô cười khúc khích. "Chúng tôi đã quyết định thêm một chút xấu xa vào đó trong chiều nay."

Matthew chưa khi nào thích những trò chơi trong phòng khách, nó yêu cầu một tính cách phù phiếm mà anh chẳng bao giờ tập trung nổi. Hơn nữa nó khá phổ biến trong bầu không khí dễ dãi của xã hội Anh Quốc. Hình phạt của mấy trò chơi đó bao gồm những trò chơi khăm và những hành vi tai tiếng tiềm ẩn. Swiff có một ác cảm bẩm sinh và nhạy bén với chuyện tai tiếng. Và nếu anh đã từng mắc vào một lần. Nó phải là do một nguyên nhân chính đáng, chứ không phải hậu quả ngu xuẩn từ mấy trò chơi phòng khách.

Tuy nhiên, trước khi định trả lời, Matthew nhìn thấy thứ gì xuất hiện trong tầm nhìn của anh…một ánh vàng. Đó là Daisy, tay nàng nhẹ nhàng đặt lên cánh tay Llandrindon khi họ đang đi tới hành lang dẫn vào phòng khách.

Phần lô gíc trong đầu Matthew chỉ ra rằng. Nếu Daisy đang theo đuổi một hành vi tai tiếng với Llandrindon, thì đó là chuyện riêng của nàng. Nhưng một phần sâu thẳm, nguyên thủy hơn trong tâm trí Matthew thì phản đối với một sự chiếm hữu khiến cho chân anh tự động dịch chuyển.

"Ôi, dễ thương quá," Cassandra Leighton ríu rít, ngoắc tay mình vào cánh tay anh.

"Chúng ta sẽ vui lắm đây."

Đây là một phát hiện mới mẻ và không được hoan nghênh, thôi thúc nguyên sơ đó đột ngột tóm lấy sự tự chủ trong phần còn lại của cơ thể Matthew. Đầy cau có, Matthew đi cùng Miss Leighton, trong lúc cô ta tuôn ra một tràng những lời vô nghĩa.

Một nhóm đàn ông và phụ nữ đã tụ tập ở phòng khác, cười đùa và tán chuyện. Sự dè dặt dầy đặc trong không khí, như thể một vài người chơi đã được cảnh báo rằng họ sắp tham gia vào một trò gì đó hư hỏng.

Matthew đứng gần ngưỡng cửa, mắt anh lập tức tìm kiếm Daisy. Nàng ngồi cạnh lò sưởi với Llandrindon, anh ta đang hơi nghiêng người trên tay ghế của nàng.

"Trò chơi đầu tiên," Miranda vừa nói vừa cười toe toét, "sẽ là một vòng quay của 'những loài vật.' " Cô đợi cho tiếng những tiếng cười rì rầm lắng xuống trước khi tiếp tục. "Tất cả các bạn đều chưa biết luật chơi, chúng khá là đơn giản. Mỗi quý cô hãy tự chọn một quý ông làm bạn đồng hành, và mỗi quý ông sẽ được chỉ định một loài động vật để bắt chước theo – chó, lợn, lừa và nhiều con vật tương tự. Các quý cô sẽ được đưa ra khỏi phòng và bị bịt mắt, khi trở lại, họ sẽ cố gắng xác định vị trí của bạn đồng hành. Các quý ông sẽ giúp đỡ các quý cô bằng cách phát âm chính xác tiếng kêu của loài vật đó. Quý cô nào tìm

được bạn đồng hành chậm nhất sẽ bị phạt."

Matthew thầm rên rỉ. Anh ghét những trò chơi chẳng phục vụ cho mục đích nào ngoài việc biến những người tham gia thành một lũ ngu xuẩn. Là một người không thích bị bẽ mặt, dù là tình nguyện hay không, thì đây là một tình huống mà anh sẽ làm bất cứ điều gì để tránh cho xa.

Nhìn sang Daisy, anh thấy nàng không cười như những phụ nữ khác, mà trông rất quyết tâm. Đây là cố gắng của nàng để hòa nhập với đám đông, để cư xử như đám phụ nữ đầu rỗng xung quanh nàng. Quỷ tha ma bắt, chẳng trách gì nàng lại là một hoa – bên – lề, nếu đây là điều được trông đợi ở những cô gái trẻ chăm chăm muốn lấy chồng.

"Ngài sẽ là bạn đồng hành của tôi, Mr. Swiff," Miss Leighton kêu to.

"Một đặc ân của tôi," Matthew đáp lại lịch thiệp, và cô ta cười hinh hích như thể anh vừa nói câu gì cực kỳ thú vị. Matthew chưa từng gặp một phụ nữ nào cứ cười liên miên không dứt như thế. Anh nửa lo sợ là cô ta sẽ lên cơn tai biến ngập máu nếu không chịu dừng lại

mất.

Một chiếc mũ đựng đầy những mẩu giấy nhỏ được phân phát ra xung quanh, Matthew nhặt lấy một tờ và đọc.

"Con bò," anh thông báo với Miss Leighton một cách lạnh lùng, và cô ta cười rúc rích.

Cảm thấy như một thằng đần, Matthew đứng sang một bên trong khi Miss Leighton và tất

cả những phụ nữ khác rời khỏi phòng.

Đám đàn ông đi tìm vị trí chiến lược cho mình, cười như nắc nẻ khi thấy trước niềm vui bị va đụng và mò mẫm bởi những phụ nữ bị bịt mắt khác nhau.

Một vài tiếng kêu được thực hành vang lên từ phòng khách.

"Quác quác!"

"Meo meo!"

"Ộp ộp!"

Những tiếng ầm ầm vì cười bắt đầu nổ ra ra. Khi các quý cô bị bịt mắt diễu hành vào phòng, cả không gian bùng lên đủ thứ tiếng kêu của động vật. Nghe như một sở thú tâm thần. Các quý cô tỏa ra tìm đồng đội của mình, va phải những người đàn ông đang kêu be

be, chiêm chiếp, khụt khịt.

Matthew cầu Chúa rằng Westcliff, Hunt, và lạy trời, đừng là Bowman, sẽ không có việc gì để bước vào phòng và trông thấy anh như thế này. Anh sẽ không bao giờ ngẩng đầu lên được mất.

Lòng tự trọng của anh bị xử lý bằng một cú đánh choáng người khi anh nghe thấy giọng Cassandra Leighton – "Mr Bò đâu rồi?"

Matthew thốt ra một tiếng thở dài, "Ò," anh nói dứt khoát. Tiếng cười rinh rích của Miss Leighton vọng qua không gian, cô ta dần dần hiện ra, hai bàn tay dò dẫm vào những người ngay gần đó. Vài tiếng kêu bất ngờ chít chít và quác quác phát ra khi cô ta tìm đường qua đám đông.

"Ồ, Mr. B – bò," Miss Leighton gọi. "Tôi cần thêm sự giúp đỡ của ngài."

Matthew quắc mắt, "Ò."

"Thêm một lần nữa," giọng cô ta rung rung.

Thật may cho Cassandra Leighton là việc bịt mắt đã che cho cô ta không trông thấy ánh mắt giết người của Matthew. "Ò."

Khúc khích, khúc khích, khúc khích. Miss Leighton tiến lại gần, hai cánh tay vươn ra, những ngón tay xòe ra và nắm lại trong không khí. Cô ta chạm vào anh, hai bàn tay sờ soạng thắt lưng anh và trượt xuống dưới. Matthew chộp lấy cổ tay cô ta và kiên quyết kéo nó lên.

"Có phải tôi đã tìm thấy Mr. Bò?" Cô ta gian xảo hỏi, ngả người vào anh.

Anh đẩy vào lưng cô ta bằng một cú thúc khuỷu tay. "Đúng thế."

"Hoan hô tôi!" Cô ta la to, cởi bỏ khăn bịt mắt.

Những đôi khác cũng đã tìm ra nhau, tiếng động vật kêu dần dần giảm đi khi được khẳng định. Cuối cùng chỉ còn lại một âm thanh…Một nỗ lực vụng về bắt chước loại côn trùng

nào đó. Một con châu chấu voi? Hoặc dế?

Matthew ngẩng đầu để xem ai đang phát ra âm thanh đó, và bạn đồng hành kém may mắn của anh ta hóa ra là ai. Những lời cảm thán, và những tiếng rì rầm của tràng cười thân mật. Đám đông rẽ ra để lộ Daisy Bowman đang tháo khăn bịt mắt, trong khi Lord

Llandrindon nhún vai hối lỗi. "Đó không phải âm thanh một con dế phát ra," Daisy phản đối, mặt đỏ hồng và cười nắc nẻ. "Ngài kêu như thể có gì chặn họng vậy!"

"Đó là điều tốt nhất tôi có thể làm," Llandrindon bất lực nói.

Ôi Chúa, Matthew nhắm nghiền mắt. Đó là Daisy.

Cassandra Leighton dường như hài lòng quá mức. "Tệ quá." Cô ta nói.

"Không tranh cãi nữa," Lady Miranda hoan hỉ nói, bước tới đứng giữa Daisy và

Llandrindon. "Nó đã xảy ra và cậu phải chịu phạt rồi, bạn thân yêu!"

Nụ cười của Daisy nao núng. "Hình phạt là gì?"

"Nó được gọi là 'đóng vai hoa – bên – lề,' " Lady Miranda giải thích. "Cậu phải đứng dựa vào tường và rút thăm tên một quý ông từ chiếc mũ. Nếu người ấy từ chối hôn cậu, cậu sẽ vẫn phải dựa tường và tiếp tục rút thăm những cái tên khác cho đến khi có người chấp thuận đề nghị của cậu."

Nụ cười của Daisy vẫn nguyên vẹn, nhưng khuôn mặt nàng trắng bệch, chỉ còn lại hai vệt đỏ bừng trên gò má.

Mẹ kiếp, Matthew dữ tợn nghĩ.

Đây là một tình huống vô cùng khó xử. Tình tiết bất ngờ này sẽ khởi đầu những tin đồn có thể sản sinh ra một vụ tai tiếng dễ dàng. Anh không thể cho phép điều đó. Vì lợi ích của gia đình nàng, vì bản thân nàng. Và cả anh nữa…nhưng đó là điều mà anh không muốn nghĩ tới.

Một cách tự động, anh bắt đầu bước lên, nhưng Miss Leighton túm chặt tay anh. Những móng tay dài của cô ta cắm sâu vào tay áo khoác. "Không can thiệp," cô ta cảnh báo. "Ai tham gia trò chơi cũng phải sẵn sàng chấp nhận hình phạt!" Cô ta đang mỉm cười, nhưng có một vẻ khắc nghiệt ẩn trong đôi mắt mà Matthew không thích. Cô ta định tận hưởng từng giây phút một sự sụp đổ của Daisy.

Phụ nữ quả là những sinh vật nguy hiểm.

Liếc nhìn khắp phòng, Matthew thấy vẻ đề phòng trên mặt các quý ông. Không một người đàn ông nào ở đây sẽ ngoảnh mặt đi trước cơ hội được hôn Daisy Bowman. Matthew khao khát muốn đập đầu cả bọn lại với nhau và lôi Daisy ra khỏi phòng. Thay vì vậy anh chỉ có thể đứng nhìn chiếc mũ được đưa đến cho nàng, và nàng thò tay vào trong nó bằng những ngón tay run rẩy.

Rút ra một mẩu giấy, Daisy đọc nó trong im lặng. Đôi lông mày thanh mảnh cau lại. Một sự im lặng trùm lên khắp phòng, một vài tiếng thở mắc nghẹn trong hi vọng…Và rồi Daisy

đọc cái tên ra mà không ngẩng lên.

"Mr. Swiff." Nàng nhét mẩu giấy trở vào chiếc mũ trước khi nó có thể bị xác nhận.

Matthew cảm thấy trái tim mình bị kẹt cứng trong lồng ngực. Anh không chắc sự việc vừa mới được giải quyết rốt ráo hay trở nên tệ hơn theo cấp số nhân.

"Chuyện đó là không thể," Miss Leighton rít lên. "Không thể là ngài được."

Matthew nhìn xuống cô ta, hoàn toàn lơ đãng. "Sao lại không?"

"Bởi vì tôi không cho tên của ngài vào trong mũ."

Gương mặt anh không dò đọc nổi. "Rõ ràng đã có người làm điều đó." Anh giật tay mình khỏi sự kìm kẹp của cô ta.

Một sự im lặng hồi hộp bao phủ căn phòng khi Matthew đi đến chỗ Daisy, và rồi những tiếng khúc khích kích động rải rác trong đám đông. Daisy kiểm soát vẻ mặt của mình một cách đáng khâm phục. Nhưng sự nổi loạn điên cuồng của màu sắc vẫn hiện trên mặt nàng. Thân hình mảnh dẻ của nàng căng thẳng như sợi dây cung. Nàng gắng nở một nụ cười bất cần trên môi. Matthew có thể nhìn thấy mạch đập dữ dội nơi cổ họng nàng. Anh muốn áp miệng mình lên nhịp đập rung rung ấy và ve vuốt nó với lưỡi anh.

Dừng lại trước mặt nàng, anh nhìn chăm chú vào mắt nàng, cố đọc những suy nghĩ trong

đó.

Ai là kẻ cao tay trong tình huống này?

Nhìn bề ngoài thì chính là anh….nhưng Daisy mới là người đọc tên anh ra.

Nàng đã chọn anh. Vì sao chứ.

"Tôi nghe thấy tiếng anh trong suốt trò chơi," Daisy nói, khẽ khàng đến nỗi không ai có thể đọc được. "Anh nghe như một chú bò gặp nhiều vấn đề về tiêu hóa ấy."

"Xét từ những kết quả chung cuộc, thì con bò của tôi vẫn tốt hơn con dế của Llandrindon," Matthew chỉ ra.

"Ngài ấy nghe chẳng giống con dế tí nào. Mà như thể đang dọn dẹp đờm dãi trong họng

vậy."

Matthew nghiêm nghị cố nén một nụ cười phá. Nàng trông bực bội và đáng yêu đến nỗi anh chỉ muốn kéo ập nàng vào người mình. Thay vì vậy anh nói, "Chúng ta hãy để cho

chuyện này kết thúc, được chứ?"

Anh ước gì Daisy đừng đỏ mặt dữ dội như thế. Nước da trắng trẻo của nàng khiến nó càng thêm rõ rành rành, hai má nàng trông như những bông hoa anh túc đỏ thẫm.

Một tập hợp các hơi thở được hít vào từ đám đông khi Matthew bước tới gần hơn, cho đến khi thân hình hai người gần như chạm vào nhau. Đầu Daisy ngả về phía sau, mắt nàng nhắm nghiền, đôi môi khẽ mím lại. Với tới bàn tay nàng, Matthew nâng nó lên môi và đặt một nụ hôn giản dị lên mu bàn tay.

Mắt Daisy mở bừng ra. Trông nàng thật choáng váng.

Tiếng cười bùng lên nhiều hơn từ đám đông, và thêm vài tiếng quở trách khôi hài.

Sau khi đáp trả những lời châm biếm không ác ý với vài quý ông. Matthew quay lại với Daisy và nói bằng một giọng lễ độ nhưng kiên quyết, "lúc trước cô đã nói, thưa cô Bowman, là cô muốn ghé qua chỗ chị gái bây giờ. Tôi có thể hộ tống cô tới đó được không?"

"Nhưng cậu chưa đi được!" Cassandra la lên từ cuối phòng. "Chúng ta mới chỉ bắt đầu thôi!"

"Không, cảm ơn ngài," Daisy nói với Matthew. "Tôi chắc là chị tôi có thể đợi thêm một lát nữa, trong khi tôi còn bận ở đây."

Matthew ném cho nàng một ánh mắt cứng rắn và sắc bén. Anh nhìn thấy sự thay đổi đột ngột trên nét mặt nàng rằng nàng đã hiểu.

Anh đang nhắc đến món nợ hôm trước.

Đi với tôi ngay, ánh mắt anh yêu cầu, và không tranh cãi nữa.

Anh cũng thấy rằng nàng rất muốn từ chối anh, nhưng ý thức về danh dự của nàng không cho phép điều đó. Đã nợ thì phải trả.

Daisy khó nhọc nuốt xuống. "Nhưng mặt khác…" Nàng dường như mắc nghẹn ở từng từ. "Tôi đã hứa sẽ ngồi với chị ấy trong lúc uống trà."

Matthew đưa tay ra cho nàng. "Xin phục vụ cô, tiểu thư Bowman."

Có vài tiếng phản đối, nhưng lúc họ bước qua ngưỡng cửa, đám đông đang bận bịu tổ chức một trò chơi khác. Có Chúa biết những vụ xì căng đan nào đang được trù tính trong phòng khách. Chừng nào cả anh và Daisy đều không dính vào, thì Matthew mặc xác.

Daisy giật tay ra khỏi anh ngay khi ra đến hành lang. Họ băng qua hàng chục thước và đến ô cửa để mở của thư viện, nhận thấy không có ai, Daisy lao vào trong phòng mà không nói lời nào.

Matthew theo sau nàng và đóng cửa lại cho kín đáo. Nó không thích hợp, nhưng cũng không ai lại đi cãi nhau ngoài hành lang.

"Tại sao anh làm thế?" Daisy yêu cầu, quay lại trước mặt anh ngay lập tức.

"Đem cô ra khỏi đám trò chơi đó ư?" Mất bình tĩnh, Matthew dùng một tông giọng chỉ trích. "Cô không nên ở đó, và cô biết thế."

Daisy giận dữ đến mức đôi mắt đen của nàng dường như tóe lửa. "Vậy thì tôi nên ở đâu, Mr. Swiff? Đọc sách một mình trong thư viện à?"

"Việc đó còn tốt hơn gây ra một vụ tai tiếng."

"Không tốt hơn đâu. Tôi ở nơi chính xác mà tôi thuộc về, làm chính xác những việc mà người khác ai cũng làm, và mọi chuyện đều ổn thỏa cho đến khi bị anh phá hỏng!"

"Tôi?" Matthew không thể tin vào tai mình. "Tôi phá hỏng buổi tối của cô?"

"Đúng vậy."

"Như thế nào?"

Nàng trừng trừng nhìn anh buộc tội. "Anh đã không hôn tôi."

"Tôi…" Mất hết cảnh giác, Matthew hoang mang nhìn nàng. "Tôi có hôn cô mà."

"Hôn vào tay," Daisy khinh miệt, "Việc đó chẳng có nghĩa lý gì hết."

Matthew không chắc làm thế nào anh đột ngột bị chuyển phắt từ vị trí đúng đắn đáng trọng sang kẻ phản đối lỗ mãng. "Cô nên thấy biết ơn mới phải."

"Vì cái gì?"

"Nó chẳng phải là quá rõ ràng sao? Tôi đã cứu vớt danh tiếng của cô!"

"Nếu anh đã hôn tôi," Daisy bắt bẻ, "Nó chỉ càng làm danh tiếng ấy được cải thiện mà thôi. Nhưng anh đã công khai cự tuyệt, như thế có nghĩa là Llandrindon và Mardling và tất cả những người ở đó biết rằng ở tôi có gì đó không bình thường."

"Tôi không cự tuyệt cô."

"Nó chắc chắn giống một sự cự tuyệt. Đồ đểu cáng!"

"Tôi không phải kẻ đểu cáng. Nếu tôi hôn cô ở nơi công cộng, thì tôi mới là kẻ đểu cáng." Matthew ngừng lại trước khi thêm vào một cách cáu tiết, "và chẳng có gì bất thường với cô hết. Vì cái quỷ gì mà cô lại nói vậy?"

"Tôi là một hoa - bên - lề. Không một ai muốn hôn tôi cả."

Điều này thật quá sức chịu đựng. Daisy Bowman giận dữ vì anh đã không làm điều anh mong ước và mơ về nó trong bao năm qua. Anh đã cư xử một cách đáng kính, mẹ kiếp, và thay vì lấy làm cảm kích nàng lại tức giận.

"…Có phải tôi là kẻ khó ưa không?" Daisy vẫn thao thao. "Có phải việc đó quá khó chịu không?"

Anh đã muốn nàng quá lâu. Anh đã nhắc nhở mình hàng ngàn lần về tất cả những lí do anh không thể có được nàng. Điều đó giúp cho việc chịu đựng sự thật là nàng ghê tởm anh trở nên dễ dàng hơn rất nhiều và chẳng còn lí do gì để mà hi vọng. Nhưng cái khả năng là những cảm xúc của nàng có thể đã thay đổi, rằng nàng cũng muốn anh, khiến anh rùng mình từ đầu đến chân.

Thêm một phút nữa và anh trở nên rối loạn.

"…Không biết làm bất cứ việc gì mà phụ nữ thường làm để quyến rũ đàn ông," Daisy đang cáu tiết nói. "Và khi cuối cùng tôi có cơ hội để kiếm một ít kinh nghiệm, thì anh-" nàng dừng phắt lại và cau mày khi thấy vẻ mặt anh. "Sao trông anh lạ thế?"

"Như thế nào?"

"Như là đang đau đớn vậy?"

Đau. Phải. Đây là kiểu đau người đàn ông cảm thấy khi anh ta thèm muốn duy nhất một phụ nữ trong nhiều năm ròng và thấy bản thân anh ta đang ở một mình với người phụ nữ này, rồi phải chịu đựng những lời trách móc của nàng ta rằng anh đã không hôn nàng trong khi tất cả những gì anh muốn là xé tung quần áo của nàng ra và chiếm lấy nàng ngay tại đây, trên sàn nhà.

Nàng muốn kinh nghiệm ư? Matthew sẵn sàng cho nàng kinh nghiệm suốt cả cuộc đời. Cơ thể anh trở nên quá cứng nhắc không thể chịu đựng đến mức sự cọ xát với lớp vải quần cũng đủ làm anh nhăn mặt. Chiến đấu để lấy lại kiểm soát, anh tập trung vào việc điều hòa nhịp thở, thở. Nhưng chỉ càng thêm nhức nhối, cho đến khi màn sương màu đỏ tụ lại trước tầm mắt anh.

Anh không nhận thấy mình đã với tới nàng, nhưng đột nhiên hai tay anh đã đặt lên nàng, siết lấy cánh tay nàng nơi lớp sa tanh vàng được thẩm thấu bởi hơi ấm cơ thể nàng. Nàng rất nhẹ và mềm mại, như một con mèo…Anh có thể nhấc nàng lên rất dễ dàng, ấn nàng sát vào tường.

Đôi mắt đen của Daisy mở to và sửng sốt. "Anh đang làm gì thế?"

"Tôi muốn cô trả lời một câu hỏi," Matthew cố gắng để thốt nên lời. "Tại sao cô lại kêu tên tôi lúc ở trong đó?"

Hàng loạt cảm xúc nối đuôi nhau lướt qua khuôn mặt nàng…Ngạc nhiên, tội lỗi, xấu hổ. Từng inch trên da nàng đều đỏ bừng lên. "Tôi không biết anh có ý gì. Tên anh ở trên tờ giấy. Tôi chẳng có lựa chọn nào ngoài-"

"Cô nói dối," Matthew nói cộc lốc. Tim anh ngừng lại khi nàng không trả lời.. Nàng sẽ không phủ nhận nó. Mặt nàng đã chuyển sang đỏ thẫm, "Tên tôi không có trong tờ giấy đó," anh nói tiếp với một nỗ lực to lớn. "Nhưng cô vẫn cứ đọc lên. Tại sao?"

Cả hai người họ đều biết rằng chỉ có thể là một lí do duy nhất. Mathew nhắm mắt lại trong một thoáng. Mạch đập của anh nóng bỏng và quá nhanh đến mức đà dồn dập của nó nhoi nhói trong tĩnh mạch.

Anh nghe thấy tiếng Daisy ngập ngừng. "Tôi chỉ muốn biết anh…làm sao mà anh…tôi chỉ muốn…"

Sự cám dỗ này đã lên tới đỉnh điểm. Matthew cố bắt mình thả nàng ra. Nhưng hai tay anh vẫn không rời những đường cong mảnh dẻ được bao bọc bởi lớp sa tanh vàng. Thật tuyệt vời cái cảm giác được ôm nàng. Anh nhìn chằm chằm khuôn miệng thanh tú của nàng, vết lõm rất nhỏ nhưng ngọt ngào nằm giữa bờ môi dưới. Một nụ hôn thôi. Anh liều lĩnh nghĩ. Chắc chắn ít nhất anh sẽ có điều đó. Nhưng một khi đã bắt đầu…anh không chắc mình có thể ngừng lại được không.

"Daisy…" Anh cố gắng tìm những từ để xoa dịu tình trạng này, nhưng thật khó để nói cho mạch lạc. "Tôi sẽ nói chuyện với bố cô…ngay khi có dịp…Tôi không thể kết hôn với cô trong bất cứ điều kiện nào."

Nàng vẫn không nhìn vào anh. "Sao anh không nói với ông ấy ngay từ trước?"

Bởi vì anh muốn nàng để ý tới anh.

Bởi vì anh muốn giả bộ như, cho dù chỉ trong một thời gian ngắn ngủi, là điều anh chưa bao giờ dám mơ tới đang nằm trong tầm tay.

“Tôi muốn chọc tức cô,” anh nói.

“Tốt, anh đã làm được rồi.”

“Nhưng chưa bao giờ tôi xem xét nó một cách nghiêm túc. Tôi không bao giờ có thể lấy cô được.”

“Vì tôi là một hoa - bên - lề,” nàng ủ rũ nói.

“Không, đó không phải-”

“Tôi là đứa không ai ưa.”

“Daisy, cô có dừng lại không-”

“Thậm chí không xứng đáng có một nụ hôn.”

“Được thôi.” Matthew quát lên, buông rơi nốt chút kiềm chế cuối cùng. “Mẹ kiếp, cô thắng rồi. Tôi sẽ hôn cô.”

“Tại sao?”

“Bởi vì nếu tôi không hôn thì cô sẽ không bao giờ ngừng than vãn về chuyện đó.”

“Giờ thì quá muộn rồi! lẽ ra anh nên hôn tôi ở trong phòng khách kia nhưng anh đã không làm thế. Và anh vừa phá tan bất cứ cơ hội nào trong tương lai của tôi để nhận được một nụ hôn từ bất cứ ai. Tôi sẽ không nguôi giận vì một phần thưởng an ủi thứ cấp đâu.”

“Thứ cấp?”

Đó là một sai lầm. Matthew có thể thấy Daisy nhận ra điều đó ngay khi nàng vừa thốt ra.

Nàng vừa đóng dấu cho số phận của mình.

“T-tôi định nói là thiếu nhiệt tình,” nàng nói không kịp thở, cố vặn vẹo để thoát khỏi anh. “Hiển nhiên là anh không hề muốn hôn tôi và vì thế-“

“Cô nói thứ cấp.” Anh lôi giật nàng lại. “Có nghĩa là giờ đây tôi phải chứng minh một vài điều.”

“Không, không cần,” Nàng vội vã nói. “Thật đấy. Anh không phải-“ Nàng thốt lên một tiếng kêu khẽ khi anh giữ chặt một bàn tay sau gáy nàng, và tất cả mọi âm thanh tắc nghẹn khi anh kéo mạnh nàng về phía mình.

7. Chương 7

Daisy cố gắng vô ích để ngồi cho vững, nhưng khi chiếc xe sa vào một vết lún sâu, Daisy bị hất văng khỏi xe. Hubert tiếp tục chạy tán loạn xuống đường trong khi Daisy ngã xuống mặt đất cứng trong một cú đập choáng váng.

Không khí thoát hết khỏi người nàng, và nàng ngột ngạt và khó thở. Nàng có cảm giác về một sinh vật khổng lồ, một con quái vật đang xông tới chỗ nàng, nhưng một tiếng súng xé tan không gian và khiến tai nàng ù đặc.

Tiếng eng éc thấu xương của một con vật…rồi không còn gì nữa.

Daisy cố gắng ngồi dậy, và rơi phịch sấp bụng trên mặt đất khi hai lá phổi của nàng đau thắt lại. Lồng ngực nàng có cảm giác như nằm giữa một cái mỏ kẹp. Đó là cơ hội tốt để cho mấy cái bánh xốp trong dạ dày ra ngoài, nhưng nghĩ tới sự đau đớn của việc đó cũng đủ để nàng giữ chúng ở lại.

Trong khoảnh khắc, hàng loạt tiếng vó ngựa ầm ầm rung chuyển mặt đất dưới má nàng. Cuối cùng cũng hít được một hơi thở nông, nàng chống người lên khuỷu tay và ngước cằm lên.

Ba kỵ sĩ - không, bốn - đang phi nước đại về phía nàng, móng ngựa tung những đám mây bụi trên mặt đường. Một trong những người đàn ông nhảy xuống ngựa trước khi nó dừng lại, đi gấp tới chỗ nàng trong những sải chân như nuốt chửng mặt đất.

Daisy nhấp nháy mắt ngạc nhiên khi anh ta quỳ thụp xuống và đỡ nàng dậy cùng một lúc. Đầu nàng ngả lên cánh tay anh, và nàng thấy mình đang nhìn đăm đăm mơ hồ lên khuôn mặt tối sầm của Matthew Swiff.

"Daisy." Đó là giọng nói nàng chưa từng nghe thấy trước đó, dữ dội và cấp bách. Dùng một tay để đỡ nàng, anh lướt bàn tay còn lại trên người nàng tìm kiếm vội vã những thương tích. "Em có bị đau không?"

Daisy cố giải thích rằng nàng vừa bị tống hết không khí ra khỏi người, và dường như anh hiểu những từ ngữ rời rạc của nàng. "Được rồi," anh nói, "đừng cố nói nữa. Hãy thở chậm thôi." Cảm thấy nàng cựa quậy, anh ôm sát nàng vào vòng tay. "Dựa vào tôi đây này." Tay anh lướt trên tóc nàng, gạt chúng khỏi gương mặt. Những cơn rùng mình nhỏ chạy khắp người nàng, và anh ôm nàng chặt hơn. "Bình tĩnh nào, cô bé. Giờ em an toàn rồi."

Daisy nhắm mắt để che giấu nỗi ngạc nhiên. Matthew Swiff đang thì thầm những lời âu yếm và ôm nàng trong vòng tay rắn chắc của anh, và xương cốt nàng dường như mềm nhũn như đường nấu chảy.

Những năm tháng đánh lộn và ẩu đả bừa bãi với chị gái đã rèn luyện cho Daisy cách phục hồi nhanh chóng khi bị ngã. Trong những hoàn cảnh khác nàng đã bật dậy và phủi bụi trên người rồi. Nhưng mọi tế bào tràn ngập sung sướng trong cơ thể nàng đang nằng nặc đòi duy trì khoảnh khắc này càng lâu càng tốt.

Những ngón tay dịu dàng của Matthew vuốt lên một bên mặt nàng. "Hãy nhìn tôi đi, và nói tôi biết em đau ở đâu."

Hàng lông mi nàng ngước lên. Gương mặt anh sát trên gương mặt nàng. Nằm trọn trong đôi mắt xanh lạ thường của anh, nàng thấy như mình đang trôi nổi trên tầng tầng màu sắc. "Anh có hàm răng rất đẹp," nàng chếnh choáng bảo anh, "nhưng anh biết không, mắt anh thậm chí còn đẹp hơn…"

Swiff cau mày, bề mặt ngón tay cái của anh lướt trên gò má nàng. Sự đụng chạm của anh mang đến một làn sóng màu hồng trên da nàng. "Cô có thể cho tôi biết tên cô không?"

Nàng chớp mắt. "Anh quên rồi à?"

"Không, tôi muốn biết liệu cô có quên nó không."

"Tôi chẳng bao giờ đần độn tới mức quên cả tên mình," nàng nói. "Tôi là Daisy Bowman."

"Sinh nhật của cô?"

Nàng không thể ngăn một nụ cười nửa miệng. "Nếu tôi nói sai thì anh cũng chẳng biết được."

"Sinh nhật của cô?" Anh kiên quyết.

"Mùng năm tháng ba."

Miệng anh cong lên chế giễu. "Đừng giỡn nữa, tiểu yêu."

"Được rồi, ngày mười hai tháng chín. Mà sao anh biết sinh nhật tôi vậy?"

Thay vì trả lời, Swiff ngẩng lên và nói với mấy người đi cùng, đang đứng xung quanh họ. "Đồng tử của cô ấy bình thường," anh nói. "Và cô ấy tỉnh táo. Cũng không gãy cái xương nào."

"Cảm ơn Chúa," Giọng của Westcliff.

Nhìn qua bờ vai rộng của Swiff, Daisy thấy anh rể nàng đứng ngay trước mặt họ. Mr. Mardling và Lord Llandridon cũng ở đó luôn, khoác những vẻ mặt thương cảm.

Westcliff cầm một khẩu súng trường trong tay. Anh ngồm xổm xuống cạnh nàng. "Chúng ta đang trên đường trở về sau buổi đi săn," bá tước nói. "Đây là một dịp may ngẫu nhiên khi bọn anh đến đúng lúc em bị ngã."

"Em thề rằng đó là một con lợn lòi hoang." Daisy nói trong sự kinh ngạc.

"Nhưng chuyện đó không thể," Lord Llandrindon nhận xét với tiếng cười kẻ cả. "Sự tưởng tượng của cô chiếm ưu thế so với thực tế rồi, Miss Bowman. Không còn con lợn lòi hoang nào ở nước Anh từ hàng trăm năm nay."

"Nhưng tôi đã thấy-" Daisy bắt đầu đề phòng.

"Được rồi," Swiff lẩm bẩm, siết chặt vòng tay. "Tôi cũng thấy mà."

Vẻ mặt Westcliff rầu rĩ. "Miss Bowman không hoàn toàn nhầm lẫn đâu," anh nói với Llandrindon. "Chúng tôi có một vấn đề nội bộ với vài vụ gia súc trốn thoát, chúng đã sinh ra một hoặc hai lứa rất dữ tợn. Chỉ mới tháng trước một phụ nữ cưỡi ngựa đã bị tấn công bởi một trong số chúng."

"Ý anh là em vừa bị tấn công bởi một con lợn giận dữ ư?" Daisy hỏi, gắng gượng ngồi lên. Swiff đỡ một cánh tay sau lưng nàng và ấp ủ nàng trong sự ấm áp từ cơ thể anh.

Tia nắng cuối cùng lóe lên nơi chân trời, thoáng làm nàng lóa mắt. Xoay mặt đi để tránh, Daisy cảm thấy cằm của Swiff cọ vào tóc nàng.

"Không phải giận dữ," Westcliff nói, "mà hoang dã, thế nên mới nguy hiểm. Những con lợn nhà được thả vào nơi hoang dã dễ trở nên hung hãn và khá to lớn. Tôi đoán con vật mà chúng ta vừa thấy nặng ít nhất là hai mươi xtôn." Thấy Swiff có vẻ bối rối, bá tước bèn lý giải, "Khoảng chừng ba trăm pound."

Swiff giúp Daisy đứng dậy, dùng thân hình vững chắc làm chỗ dựa cho nàng. "Từ từ thôi," anh lẩm bẩm. "Có thấy chóng mặt không? Hay buồn nôn?"

Daisy tuyệt nhiên khỏe khoắn. Nhưng thật tuyệt vời khi đứng đó với anh nên nàng nói yếu ớt, "cũng có hơi hơi."

Bàn tay anh đưa lên đầu nàng, nhẹ nhàng ngả nó vào vai mình. Thân nhiệt của nàng leo thang khi cảm thấy được che chở trong vòng tay anh, sự vững chắc kì diệu của cơ thể anh. Tất cả điều này đến từ Matthew Swiff, một người kém lãng mạn nhất nàng từng biết.

Lần đi thăm này đã gây ra hết ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác.

"Tôi sẽ đưa cô về," Swiff nói bên tai nàng. Da nàng nhoi nhói trong sự đáp ứng sung sướng. "Cô nghĩ có thể ngồi phía trước tôi được không?"

Làm thế nào mà mọi chuyện trở nên lộn nhào thế này, Daisy nghĩ, nàng cảm thấy rùng mình một cách trơ tráo khi thấy trước viễn cảnh đó. Nàng có thể ngả người trong vòng tay anh khi anh mang nàng đi trên lưng ngựa, và nàng có thể bí mật ấp ủ một hay hai câu chuyện tưởng tượng của mình. Nàng sẽ vờ như đang ở trong một chuyến phiêu lưu bị bắt cóc bởi tên kẻ cướp táo bạo-

"Tôi e rằng như vậy sẽ không sáng suốt," Lord Llandrindon cắt ngang với một tràng cười khanh khách. "Căn cứ theo tình trạng các vụ việc xảy ra giữa hai vị…"

Daisy tái nhợt, nghĩ ngay rằng anh ta đang đề cập đến những khoảnh khắc bốc lửa trong thư viện. Nhưng không có cách nào Llandrindon biết được chuyện đó cả. Nàng không hé răng lấy một lời, và Swiff thì kín miệng như một con trai về đời tư của anh ta. Không, Llandrindon hẳn đang nói về cuộc đua tranh của họ ở sân bóng.

"Tôi nghĩ sẽ tốt hơn nếu tôi là người hộ tống tiểu thư Bowman về nhà," Llandrindon nói, "để ngăn ngừa bất cứ vụ xô xát nào xảy ra."

Daisy liếc ánh mắt sắc như dao vào bộ mặt tươi hơn hớn của tay tử tước và ước gì anh ta ngậm mồm lại. Nàng hé môi định phản đối, nhưng Swiff đã đáp lời.

"Có lẽ ngài nói đúng đấy, thưa ngài."

Ôi, khỉ gió, Daisy thấy lạnh toát và bất bình khi Swiff nhẹ đẩy nàng khỏi nơi nương náu ấm áp của cơ thể anh.

Westcliff quan sát mặt đất với nét mặt khắc nghiệt. "Tôi phải tìm con vật đó và xẻ thịt nó."

"Không phải là vì em đấy chứ, em hy vọng thế," Daisy áy náy nói.

"Có vết máu trên mặt đất," bá tước trả lời. "con vật đã bị thương, thà loại bỏ đi còn

hơn để nó phải chịu đựng đau đớn.

Mr Mardling chạy đi lấy khẩu súng của mình, háo hức nói. "Tôi sẽ đi với ngài, bá tước."

Trong thời gian đó Lord Llandrindon đã trèo lên ngựa. "Đưa cô ấy lên đây," anh ta nói với Swiff, "và tôi sẽ hộ tống cô ấy an toàn về đến dinh thự."

Swiff nâng gương mặt Daisy lên và rút một chiếc khăn tay trắng từ trong túi ra. "Nếu về đến nhà mà cô vẫn thấy chóng mặt," anh nói, cẩn thận lau sạch những vết bẩn trên mặt nàng, "tôi sẽ gọi một bác sĩ đến đấy, hiểu không?"

Mặc dù bộ dạng anh hống hách, vẫn có một vẻ dịu dàng khó nắm bắt trong ánh mắt anh khiến Daisy muốn nép mình vào trong áo khoác của anh và lắng nghe nhịp đập của trái tim anh. "Anh cũng về luôn chứ," nàng hỏi, "hay là ở lại với Lord Westcliff?"

"Tôi sẽ đi ngay sau cô." Nhét chiếc khăn vào túi, Swiff cúi xuống và bế nàng lên dễ dàng. "Ôm cho chắc nhé."

Daisy vòng tay qua cổ anh, cổ tay nàng râm ran khi áp vào làn da nóng rực ở gáy và những sợi tóc mềm mát lạnh của anh. Anh mang nàng đi như thể nàng nhẹ tựa lông hồng, ngực anh cứng như đá, hơi thở anh ôn hòa và đều đều bên má nàng. Da anh mang mùi hương của nắng và không khí bên ngoài. Nàng phải vất vả lắm mới kìm nén được không rúc vào cổ anh.

Sửng sốt trước hấp lực mạnh mẽ của anh đối với nàng, Daisy giữ im lặng khi Swiff đưa nàng lên cho Llandrindon, đang ngồi trên con ngựa hồng to lớn. Tử tước đặt nàng phía trước anh ta, chỗ mép yên cương ấn vào đùi nàng.

Llandrindon là một người đẹp trai, thanh lịch, tóc đen và những đường nét bảnh bao. Nhưng cảm giác về vòng tay của Llandrindon bao quanh nàng, bộ ngực phẳng, mùi hương của anh ta...có điều gì đó không đúng. Bàn tay anh ta đặt ở eo nàng thật xa lạ và xâm phạm.

Daisy có thể khóc vì thất vọng khi tự hỏi tại sao nàng không thể muốn anh ta thay vì người đàn ông sai trái đối với nàng.

"Chuyện gì xảy ra thế?" Lillian hỏi khi Daisy bước vào phòng khách nhà Marsden, cô đang ngồi tựa trên đi văng với một quyển tạp chí. "Nhìn em như thể vừa bị một cái xe ngựa chẹt qua ấy."

"Thực ra là em đã đương đầu với một con lợn cục cằn."

Lillian tủm tỉm cười và đặt quyển tạp chí sang một bên. "Có thể là ai được nhỉ?"

"Em không ẩn dụ gì đâu. Đó là một con lợn thực sự." Ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, Daisy thuật lại tai nạn bất ngờ , đặt nó dưới một ánh sáng khôi hài.

"Em không bị sao chứ?" Lillian hỏi trong sự lo lắng.

"Hoàn toàn không," Daisy trấn an cô. "Và Hubert cũng thế. Nó về đến chuồng ngựa cùng một lúc với em và Llandrindon."

"Thật may mắn."

"Vâng, Hubert thật thông minh khi tìm được đường về-"

"Không, không phải con ngựa phiền phức ấy. Chị đang nói đến chuyện em về nhà cùng Llandrindon cơ. Không phải là chị khuyến khích em mồi chài anh ta, nhưng mặt khác-"

“Anh ấy không phải người em muốn cưỡi ngựa cùng.” Daisy nhìn đăm đăm xuống những lớp váy lấm bẩn và tập trung vào nhặt những sợi lông ngựa khỏi mặt vải muslin thanh nhã.

“Không thể đổ lỗi cho em về chuyện đó,” Lillian nói. “Llandrindon đẹp mã nhưng quá tẻ nhạt. Chị chắc chắn em muốn cưỡi ngựa về nhà với Mr. Mardling hơn.”

“Không,” Daisy nói. “Em rất sung sướng vì không phải về cùng anh ta. Người duy nhất em muốn đi cùng là-“

“Không.” Lillian bịt tai lại. “Đừng có nói. Chị không muốn nghe.”

Daisy nhìn cô chằm chằm, nghiêm nghị. “Chị thật sự muốn vậy à?”

Lillian nhăn nhó. “Âm ti địa ngục,” cô lẩm bẩm. “Trời đánh thánh vật. Cái tên-“

“Khi em bé ra đời,” Daisy nói với một nụ cười yếu ớt. “Chị thực sự phải dừng ngay việc sử dụng ngôn ngữ tục tĩu ấy đi.”

“Vậy chị sẽ cho phép mình xả láng hết cỡ đến khi thằng bé sinh ra.”

“Chị chắc chắn là một thằng bé sao?”

“Tốt hơn là thế, vì Westcliff cần một người thừa kế và chị thì sẽ không bao giờ trải qua chuyện này nữa.” Lillian chà hai bàn tay lên đôi mắt mệt mỏi. “Vì sự lựa chọn duy nhất còn lại là Matthew Swiff,” cô gắt gỏng, “nên chị cho rằng anh ta chính là người em muốn về cùng.”

“Vâng. Bởi vì…em bị anh ấy cuốn hút.” Thật nhẹ nhõm khi nói to được điều đó. Cổ

họng Daisy, đau tức và nghẹn lại, cuối cùng cũng giãn ra cho phép nàng thở một hơi dài và sâu.

“Em định nói về cảm xúc xác thịt?”

“Các cảm xúc khác cũng thế.”

Lillian tựa má lên bàn tay, được cuộn lại thành một nắm đấm sắc bén. “Có phải vì cha muốn một cuộc hôn nhân?” cô hỏi. “Em đang hi vọng bằng cách nào đó thắng được sự phê chuẩn của ông ấy?”

“Ồ không, trong bất cứ điều gì, sự phê chuẩn của cha là một điểm chống lại Mr. Swiff. Em cóc cần làm hài lòng ông ấy – em biết rất rõ rằng đó là chuyện bất khả thi.”

“Vậy thì chị chẳng hiểu tại sao em lại muốn một người đàn ông hoàn toàn không hợp với mình. Em không phải kẻ liều lĩnh, Daisy. Bốc đồng, có. Lãng mạn, chắc chắn rồi.

Nhưng em cũng thực tế và thông minh đủ để hiểu hậu quả của việc dính líu với anh ta. Chị nghĩ vấn đề là em tuyệt vọng. Em là người cuối cùng trong chúng ta chưa được kết hôn. Và rồi cha đưa cái tối hậu thư ngu ngốc này ra, và-“

“Em không tuyệt vọng.”

“Nếu em đang cân nhắc việc lấy Matthew Swiff, chị nói đó là sự tuyệt vọng cùng cực.”

Daisy chưa bao giờ bị cáo buộc là có tính tình nóng nảy – danh hiệu đó luôn đến với Lillian. Nhưng sự phẫn nộ lấp đầy lồng ngực nàng như hơi nước trong cái ấm đang sôi, và nàng phải đấu tranh để không bùng nổ.

Nhìn vào chiếc bụng căng tròn của chị gái đã giúp nàng bình tĩnh lại. Lillian đang đối mặt với nhiều nỗi lo lắng và sự bấp bênh mới. Giờ Daisy lại đang bổ sung thêm vấn đề.

“Em chẳng nói gì về chuyện muốn lấy anh ta cả,” Daisy đáp. “Em đơn thuần chỉ muốn tìm hiểu nhiều hơn về anh ta. Chuyện anh ta là người như thế nào. Em không thấy có gì tai hại trong đó.”

“Nhưng em sẽ không tìm được,” Lillian tranh cãi với sức thuyết phục lớn. “Đó là điểm chính. Anh ta sẽ không cho em thấy con người thật của anh ta đâu, anh ta sẽ lừa dối em. Kỹ năng sống của anh ta là tìm ra thứ người ta muốn và sản xuất nó cho họ, tất cả chỉ vì lợi ích của anh ta. Cứ nhìn cái cách biến bản thân mình thành đứa con trai cha mong muốn của anh ta xem. Giờ thì anh ta sẽ đóng vai người đàn ông mà em luôn mong muốn.”

"Anh ấy không thể biết được-" Daisy cố nói, nhưng Lillian cắt ngang trong một đà hùng hổ, sự phẫn nộ vượt xa khả năng của một vụ tranh cãi có lý lẽ.

"Anh ta chẳng có hứng thú gì với em cả, trái tim và trí óc em, con người em…anh ta muốn kiểm soát những cổ phần trong công ty, và anh ta thấy em như một phương tiện để tiếp cận nó. Hiển nhiên anh ta đang cố làm cho em thích anh ta…anh ta quyến rũ em đến mất lí trí cho đến cái ngày sau đám cưới khi em khám phá ra tất cả chỉ là ảo ảnh. Anh ta giống hệt cha, Daisy! Anh ta sẽ tiêu diệt em, hoặc biến em thành người nào đó giống như mẹ. Đó là cuộc sống mà em muốn phải không?"

"Tất nhiên là không."

Lần đầu tiên Daisy nhận ra nàng không thể nói với chị gái về một điều quan trọng.

Có quá nhiều điều nàng muốn nói…rằng không phải tất cả mọi điều Matthew Swiff đã nói và làm là được tính toán. Rằng anh đã khăng khăng nàng sẽ cưỡi ngựa cùng anh về dinh thự và thay vào đó anh lại giao nàng cho Llandrindon mà không phản đối một lời. Nàng cũng muốn kể là Swiff đã hôn nàng, và nó mới tuyệt diệu làm sao, và chuyện đó làm nàng lo lắng tới mức nào.

Nhưng không thể tranh cãi được chuyện gì khi Lillian đang điên tiết. Họ chỉ quay mòng mòng như đèn cù mà thôi.

Sự im lặng như một tấm chăn ủ lửa.

"Vậy đấy?" Lillian ra lệnh. "Em sẽ làm gì nào?"

Đứng lên, Daisy phủi bụi trên hai cánh tay và nói ảo não. "Để khởi đầu. Em nghĩ tốt hơn là nên đi tắm."

"Em biết chị muốn nói gì mà!"

"Thế chị muốn em làm gì?" Daisy hỏi với một vẻ lễ độ khiến Lillian quắc mắt.

"Nói với Matthew Swiff hắn ta là một con cóc ghê tởm và đừng hòng có chuyện em sẽ cân nhắc việc lấy hắn ta.

8. Chương 8

"…rồi nó bỏ đi," Lillian giận dữ nói, "mà không nói cho mình biết nó định sẽ làm gì hay đang nghĩ gì trong đầu, và chết tiệt là, mình biết có nhiều chuyện nó giấu mình-"

"Bạn thân mến," Annabelle khẽ ngắt lời, "cậu có chắc đã cho cô bé cơ hội để nói tất cả với cậu không?"

"Ý cậu là sao? Mình ngồi ngay trước mặt nó. Mình tỉnh táo và mình có hai tai. Con bé còn cần thêm cơ hội nào nữa chứ?"

Thao thức và không ngủ được, Lillian phát hiện ra Annabelle cũng chưa ngủ sau khi thức cùng con gái. Họ trông thấy nhau từ ban công riêng của hai phòng, và đã xuống gặp nhau ở tầng dưới. Đã nửa đêm. Theo gợi ý của Annabelle, họ đi tản bộ trong phòng trưng bày nhà Marsden, một căn phòng dài hình chữ nhật được bao quanh bởi những bức chân dung khắc khổ của dòng họ và những kiệt tác nghệ thuật vô giá. Bao bọc trong những chiếc áo choàng mặc ngoài, họ khoác tay nhau đi lang thang qua phòng trưng bày, tốc độ của họ bị hạn chế bởi bước chân chậm chạp của Lillian.

Lillian thấy mình gần gũi với Annabelle với tần suất ngày càng tăng trong suốt thời kỳ mang thai. Annabelle hiểu những gì cô sẽ phải trải qua, có kinh nghiệm thực tế từ chính bản thân. Và sự hiện diện điềm tĩnh của Annabelle luôn luôn dễ chịu.

"Ý mình là," Annabelle nói, "có thể cậu đã quá mải mê nói với Daisy cậu cảm thấy như thế nào mà quên mất hỏi xem cô ấy cảm thấy ra sao."

Lillian lắp bắp phẫn nộ. "Nhưng con bé - nhưng mình-" Cô ngừng lại và cân nhắc chuyện đó. "Cậu nói đúng," cô cộc cằn thừa nhận. "Mình không hỏi nó. Mình quá kinh hãi trước ý nghĩ Daisy bị Matthew Swiff

hấp dẫn đến mức mình thật sự không muốn bàn luận về chuyện đó. Mình chỉ muốn bảo con bé phải làm gì và rồi kết thúc ở đấy."

Họ đi đến cuối gian trưng bày và tiếp tục băng qua một lối đi giữa những hàng cây cảnh. "Cậu có nghĩ có chuyện gì thân mật giữa hai người đó không?" Annabelle hỏi. Thấy vẻ hoảng hốt của Lillian, cô liền giải thích, "chỉ như một nụ hôn…hay một cái ôm chẳng hạn…"

"Ôi Chúa." Lillian lắc đầu. "Mình không biết. Daisy ngây thơ lắm. Sẽ rất dễ dàng cho tên nham hiểm đó cám dỗ con bé."

"Anh ta thật sự bị cô ấy bỏ bùa, theo quan điểm của mình. Tại sao lại không chứ? Cô ấy được mọi người yêu mến, dễ thương và thông minh-"

"Và giàu có," Lillian ảm đạm nói.

Annabelle mỉm cười. "Giàu có chưa bao giờ có tác hại," cô thừa nhận. "Nhưng trong trường hợp này, mình nghĩ không chỉ có thế thôi đâu."

"Làm sao mà cậu chắc chắn quá vậy?"

"Bạn thân mến, điều đó là hiển nhiên. Cậu đã thấy cách hai người họ nhìn nhau chưa. Nó thật…hão huyền."

Lillian nhăn nhó. "Bọn mình dừng lại một lát được không? Lưng mình đau quá."

Annabelle lập tức đồng ý, giúp cô di chuyển tới chiếc ghế dài bọc đệm chạy dọc theo trung tâm gian trưng bày. "Mình nghĩ từ giờ đến lúc đứa bé ra đời sẽ là một khoảng thời gian ngắn ngủi," Annabelle lẩm bẩm. "Thậm chí mình mạo muội đoán là cậu bé sẽ đến sớm hơn là bác sĩ dự báo."

"Tạ ơn Chúa. Mình chưa bao giờ mong muốn điều gì quá mức như việc không phải mang thai." Lillian thực hiện một nỗ lực cố gắng để nhìn thấy mũi đôi dép lê qua cái bụng căng tròn của mình. Tâm trí cô vòng trở lại với chủ đề về Daisy. "Mình sẽ thành thật với con bé về những quan điểm của mình," cô nói đột ngột. "Mình nhìn Matthew Swiff đúng như con người hắn ta, ngay cả nếu như con bé không nhận thấy."

"Mình nghĩ cô ấy đã biết rõ những quan điểm của cậu rồi," Annabelle khô khan nói.

"Nhưng cuối cùng thì quyết định là ở cô ấy. Mình đánh bạo đoán là khi cậu đang cố gắng xác định những tình cảm của mình với Lord Westcliff, Daisy đã không hề thử tác động lên cậu bằng cách này hay cách khác."

"Tình huống này khác hoàn toàn," Lillian phản đối. "Matthew Swiff là một kẻ đê tiện! Và hơn nữa, nếu Daisy lấy hắn, rốt cuộc hắn sẽ mang nó sang Mỹ và mình khó mà gặp lại nó nữa."

"Và cậu muốn cô ấy ở dưới đôi cánh của cậu mãi mãi," Annabelle lẩm bẩm.

Lillian quay lại ném cho cô một ánh mắt báo điềm xấu. "Cậu cho rằng mình ích kỷ tới mức không cho con bé làm chủ cuộc đời nó chỉ vì muốn nó ở cạnh mình ư?"

Bình tĩnh trước cơn giận dữ của cô, Annabelle mỉm cười thông cảm. "Hai chị em cậu luôn luôn như vậy phải không? Người này luôn là nguồn thương yêu và bạn bè độc nhất của người kia. Nhưng tất cả đang thay đổi, bạn thân yêu ạ. Giờ cậu đã có gia đình của mình, một người chồng và một đứa con – và cậu không nên mong muốn điều ít hơn cho Daisy."

Mũi Lillian bắt đầu cay cay. Cô ngoảnh đi khỏi Annabelle, và trước sự xấu hổ của mình, mắt cô trở nên nóng bỏng và ngấn nước. "Mình hứa là sẽ thích người đàn ông tiếp theo mà nó thích. Dù anh ta là ai. Chỉ cần người đó không phải là Mr. Swiff."

"Cậu không nên thích bất cứ người đàn ông nào mà cô ấy thích." Annabelle vòng tay qua vai cô và trìu mến nói thêm, "Cậu hơi có phần chiếm hữu đấy, cưng."

"Và cậu thì phiền toái đến không ngờ," Lillian nói, ngả đầu lên bờ vai mềm mại của Annabelle. Cô tiếp tục sụt sịt trong khi Annabelle ôm cô trong cánh tay thật chắc chắn và vỗ về mà mẹ của cô chưa bao giờ có khả năng. Thật nhẹ nhõm khi khóc được, nhưng cũng hơi xấu hổ. "Mình ghét làm một cái bình tưới nước," cô trệu trạo.

"Đó là do tình trạng của cậu thôi," Annabelle dỗ dành. "Nó hoàn toàn tự nhiên. Cậu sẽ trở lại bình thường sau khi đứa bé được sinh ra."

"Nó sẽ là con trai," Lillian bảo cô, đưa những ngón tay lên lau mắt. "Và rồi chúng ta sẽ sắp xếp một cuộc hôn nhân giữa con cái chúng ta, để Isabelle có thể trở thành nữ bá tước."

"Mình cứ nghĩ cậu không tin vào những cuộc hôn nhân do sắp đặt."

"Mình không tin mãi cho đến bây giờ. Không thể tin tưởng được vào bọn trẻ với những quyết định quan trọng như chọn đối tượng kết hôn."

"Cậu nói đúng. Bọn mình phải quyết định thay cho chúng nó."

Họ cười khúc khích với nhau, và Lillian cảm thấy tâm trạng của cô nhẹ nhõm được một chút.

"Mình có một ý này," Annabelle nói. "Hãy đi xuống bếp và ngó qua chạn thức ăn. Mình cá là còn vài cái bánh quả lí gai sót lại từ bữa tráng miệng. Chưa kể đến món bánh xốp mứt dâu tây."

Lillian ngẩng đầu lên và chùi cái mũi ướt vào tay áo. "Cậu thực sự cho rằng một đĩa bánh ngọt sẽ làm mình khá hơn ư?"

Annabelle mỉm cười. "Nó không thể gây hại gì, phải không nào?"

Lillian cân nhắc một thoáng. "Đi thôi," cô nói, và cùng bạn mình đứng lên khỏi ghế.

Mặt trời buổi sáng xiên những tia nắng qua cửa sổ khi những người hầu kéo các tấm rèm ở lối vào sảnh chính lên và buộc chúng lại bằng những sợi dây lụa có núm tua. Daisy đi đến phòng ăn sáng, biết rằng khả năng có bất cứ vị khách nào đã dậy là rất thấp. Nàng đã cố ngủ càng lâu càng tốt trong khi năng lượng thao thức không yên cứ quấy rầy, đòi hỏi sự giải thoát đến khi rốt cuộc nàng vùng dậy và mặc quần áo vào.

Những người phục vụ đang bận rộn đánh bóng đồ đồng và đồ gỗ, quét những tấm thảm, mang những chiếc xô và giỏ đựng vải lanh. Xa hơn nữa là tiếng lanh lảnh của những chiếc ấm kim loại và tiếng leng keng của bát đĩa khi đồ ăn được chuẩn bị trong nhà bếp để phục vụ bữa sáng.

Cánh cửa phòng làm việc riêng của Lord Westcliff đang mở, và Daisy liếc vào trong căn phòng ốp gỗ khi đi ngang qua. Đó là một căn phòng đẹp, đơn giản và sơ sài với một dãy cửa sổ lắp kính màu tạo ra ánh sáng như cầu vồng trên thảm trải sàn. Daisy dừng lại với một nụ cười khi thấy một người đang ngồi ở chiếc bàn lớn. Hình dáng của mái tóc đen và đôi vai rộng giống hệt Mr. Hunt, người thường sử dụng phòng làm việc của Westcliff mỗi khi anh đến Stony Cross.

"Chào buổi sáng…" nàng cất tiếng, rồi dừng lại khi anh ta quay lại nhìn nàng.

Nàng cảm thấy nhói lên một niềm vui khi nhận ra đấy không phải là Mr. Hunt mà là Mr. Swiff.

Anh đứng lên khỏi ghế, và Daisy rụt rè nói, "Không, làm ơn, tôi xin lỗi vì đã cắt ngang…"

Giọng nàng lạc đi khi nhận ra ở anh có gì khang khác. Anh đang đeo một đôi kính có gọng bằng thép thanh mảnh.

Một đôi kính, trên khuôn mặt có đường nét mạnh mẽ…và tóc anh rối như thể anh vừa lơ đãng vò những món tóc phía trước trán. Tất cả điều đó kết hợp với sự phong phú của những cơ bắp và vẻ nam tính cường tráng trông thật kinh ngạc…và gợi tình.

"Anh bắt đầu đeo nó từ khi nào thế?" Daisy chật vật để hỏi.

"Khoảng một năm trước đây." Anh mỉm cười rầu rĩ và tháo cặp kính ra bằng một tay.

"Tôi cần nó để đọc. Quá nhiều buổi tối muộn phải nghiền ngẫm những bản hợp đồng và báo cáo."

"Nó…nó rất hợp với anh."

"Vậy sao?" Vẫn mỉm cười, Swiff lắc đầu, như thể chưa bao giờ anh để tâm đến vẻ ngoài của mình. Anh bỏ cặp kính vào túi áo gi lê. "Cô thế nào rồi?" Anh dịu dàng hỏi. Mất một lúc Daisy mới nhận ra anh đang hỏi về cú ngã khỏi xe ngựa của nàng.

"Ồ, tôi khỏe rồi, cảm ơn anh." Anh đang nhìn nàng theo cách như mọi khi, tập trung, không dao động. Nó luôn khiến cho nàng không thoải mái. Nhưng chỉ lúc này, ánh mắt anh không có vẻ phê phán. Thực tế là anh đang nhìn nàng như thể nàng là thứ duy nhất trên thế giới đáng nhìn. Nàng bồn chồn với những nếp váy của chiếc áo dài mu xơ lin màu hồng in những bông hoa nhỏ.

"Cô dậy sớm nhỉ," Swiff nói.

"Tôi hay dậy sớm. Tôi không tưởng tượng được tại sao nhiều người ở trên giường muộn đến vậy vào buổi sáng. Có mỗi việc ngủ thôi thì như thế là quá nhiều." Khi Daisy vừa nói xong thì nàng mới nhớ ra còn một việc khác mà người ta làm trên giường ngoài ngủ, và nàng đỏ bừng mặt.

Matthew Swiff khoan dung không chế nhạo nàng, mặc dù nàng trông thấy nụ cười phảng phất ẩn trong khóe miệng anh. Bỏ qua chủ đề nguy hiểm về những thói quen ngủ nghê, anh ra hiệu về xấp giấy sau lưng mình. "Tôi đang chuẩn bị để tới Bristol sớm. Có vài vấn đề cần giải quyết trước khi chúng tôi quyết định đặt nhà máy ở đó."

"Lord Westcliff đã đồng ý để anh phụ trách dự án đó sao?"

"Phải, dù có vẻ như tôi sẽ phải vận động cả một ủy ban tư vấn."

"Anh rể tôi đúng là hơi quyền hành," Daisy thừa nhận. "Nhưng một khi anh ấy nhận thấy anh là người đáng tin cậy, tôi đoán anh ấy sẽ nới lỏng những kiểm soát một cách đáng kể."

Anh nhìn nàng một cách tò mò. "Nghe giống như một lời khen quá, Miss Bowman."

Nàng nhún vai với vẻ vô tư. "Bất kể anh có nhiều khuyết điểm đến mức nào, thì sự đáng tin cậy của anh đã là huyền thoại. Cha tôi luôn nói rằng người ta có thể chỉnh đồng hồ căn cứ vào giờ làm việc của anh."

Sự thích thú mỉa mai len vào giọng anh. "Đáng tin cậy, đó là sự miêu tả của một anh chàng cầu hôn lý thú."

Đã có thời Daisy sẽ đồng tình kèm theo một lời châm biếm. Khi người ta bảo một người đàn ông là "đáng tin" hay "tốt bụng," là người ta đang chỉ trích anh ta với sự tán dương tinh vi. Nhưng nàng đã trải qua ba mùa vũ hội quan sát sự thất thường của các quý ông, họ ngông nghênh, đãng trí hoặc vô trách nhiệm. Đáng tin cậy là phẩm chất tuyệt vời ở một người đàn ông. Nàng tự hỏi vì sao mình chưa bao giờ hiểu được giá trị của nó từ trước.

"Mr. Swiff…" Daisy cố nói sao cho thật bình thường, chỉ với một chút ít thành công. "Tôi đang thắc mắc một vài điều…"

"Gì vậy?" Anh lùi lại nửa bước khi nàng tiến đến gần hơn, như thể việc duy trì một khoảng cách nhất định giữa hai người là khẩn thiết.

Daisy nhìn anh chăm chú. "Vì chẳng còn khả năng là anh và tôi…là cuộc hôn này không…Tôi đang thắc mắc, khi nào thì anh định kết hôn?"

Trông anh sửng sốt, rồi kín bưng. "Tôi không nghĩ là hôn nhân sẽ thích hợp với tôi."

"Chưa bao giờ?"

"Chưa bao giờ."

"Tại sao?" Nàng yêu cầu. "Có phải vì anh quá coi trọng sự tự do của mình? Hay anh đang có kế hoạch trở thành một kẻ phóng đãng?"

Swiff bật cười, âm thanh ấm áp tới nỗi Daisy cảm thấy một sự vuốt ve mượt như nhung dọc theo xương sống nàng. "Không, tôi luôn cho rằng thật lãng phí thời gian để đeo đuổi một đám phụ nữ khi chỉ cần một người tốt là đủ."

"Anh định nghĩa thế nào là một người tốt?"

"Có phải cô đang hỏi kiểu phụ nữ nào tôi muốn kết hôn?" Nụ cười của anh kéo dài lâu hơn thường lệ, khiến những sợi lông tơ sau gáy Daisy nhoi nhói. "Tôi cho là tôi sẽ biết khi nào gặp cô ấy."

Cố gắng ra vẻ hờ hững, Daisy lang thang tới những ô cửa sổ kính màu. Nàng giơ một bàn tay lên, quan sát những ánh sáng rực rỡ in trên làn da xanh xao của mình. "Tôi có thể thấy trước cô ấy là người như thế nào." Nàng quay lưng lại với Swiff. "Cao hơn tôi, đó là điều chắc chắn."

"Hầu hết phụ nữ đều thế cả," anh chỉ ra.

"Và đầy tài năng và hữu ích," Daisy tiếp tục. "Không phải người mơ mộng. Cô ấy sẽ chú tâm vào những vấn đề thiết thực, và quản lý những người hầu một cách hoàn hảo, và cô ấy sẽ không bao giờ bị mắc lừa những người bán cá trong việc mua những con scrod sau khi chúng đã được chế biến."

"Nếu tôi từng có bất kỳ ý nghĩ nào về hôn nhân," Swiff nói, "thì cô vừa xua chúng hoàn toàn ra khỏi đầu tôi rồi."

"Anh sẽ không gặp khó khăn gì để tìm được cô ấy," Daisy nói tiếp, nghe đầy buồn bã hơn là nàng mong ước. "Có hàng trăm người như vậy ở Manhattanville. Có lẽ là hàng nghìn ấy."

"Điều gì khiến cô dám chắc là tôi muốn một người vợ theo đúng quy ước?"

Những dây thần kinh của nàng căng lên khi cảm thấy anh đang lại gần phía sau lưng.

"Bởi vì anh giống cha tôi," nàng nói.

"Không hoàn toàn."

"Và nếu anh kết hôn với ai đó không giống người phụ nữ tôi vừa nói, thì rốt cuộc anh sẽ đi tới chỗ nghĩ về cô ta như một…kẻ ăn bám."

Áp lực rất nhẹ của hai bàn tay Swiff khép lại trên đôi vai nàng. Anh xoay Daisy lại đối diện với mình. Đôi mắt xanh của anh ấm áp khi tìm kiếm mắt nàng, và nàng có một cảm giác nghi ngờ đầy lo lắng là anh đang đọc những ý nghĩ của nàng một cách chính xác. "Tôi thích nghĩ rằng," anh nói chậm rãi, "Tôi sẽ không bao giờ nghiệt ngã hoặc ngu ngốc như vậy." Ánh mắt anh thưởng thức phần da thịt lộ ra của ngực nàng. Với sự nhẹ nhàng tuyệt đối, anh vạch hai ngón tay cái qua hình dáng như đôi cánh của xương đòn nàng, cho tới khi gai ốc nổi trên hai cánh tay nàng bên dưới ống tay áo phập phồng. "Tất cả những gì tôi đòi hỏi ở một người vợ," anh thầm thì, "là cô ấy sẽ chịu đựng tôi bằng sự yêu mến. Rằng cô ấy có thể vui vẻ gặp lại tôi vào lúc cuối ngày."

Hơi thở của nàng gấp gáp dưới sự đụng chạm của những ngón tay anh. "Đó có phải đòi

hỏi khó khăn gì đâu."

"Vậy ư?"

Những ngón tay anh chạm vào phía dưới cổ họng nàng, gây lên một cái nuốt nghẹn khó khăn ở nàng. Anh chớp mắt và lập tức bỏ hai tay ra, dường như chẳng biết phải làm gì với chúng cho đến khi anh nhét chúng vào túi áo khoác.

Và anh vẫn đứng nguyên tại chỗ. Daisy băn khoăn liệu anh có cảm thấy sự lôi kéo không thể cưỡng lại được giống như nàng, một nhu cầu bối rối chỉ có thể được nguôi dịu bằng sự gần gũi hơn nữa.

Hắng giọng trong điệu bộ như một nhà kinh doanh, Daisy ưỡn thẳng lưng và rướn người lên cho đủ chiều cao năm feet cộng thêm một inch vẫn đang gây tranh cãi của nàng.

"Mr. Swiff?"

"Vâng, Miss Bowman?"

"Tôi muốn xin ngài một ân huệ."

Mắt anh nheo lại. "Chuyện gì vậy?"

"Ngay khi anh nói với cha tôi một cách dứt khoát là anh sẽ không lấy tôi, thì ông ấy sẽ…thất vọng. Anh biết ông ấy rồi đấy."

"Phải, tôi biết," Swiff cộc lốc. Bất cứ ai quen biết Bowman đều hiểu rõ ông ta, sự thất vọng không là gì ngoài một khoảng lặng chớp nhoáng trên đường dẫn tới cơn phẫn nộ cao độ.

"Tôi sợ rằng nó sẽ gây ra vài hậu quả không dễ chịu gì cho tôi. Cha tôi sẽ không vui vẻ gì khi tôi chẳng đưa ra được một ai cho tử tế. Nếu ông đoán ra tôi đã cả gan làm chuyện gì đó để chặn đứng những kế hoạch của ông về anh và tôi…chà, nó sẽ khiến tình cảnh của tôi…gặp khó khăn."

"Tôi hiểu." Swiff biết cha nàng có lẽ còn rõ hơn cả bản thân nàng nữa. "Tôi sẽ không nói cho ông ấy bất cứ điều gì," anh lặng lẽ nói. "Và tôi sẽ làm những gì có thể để mọi chuyện dễ dàng hơn với cô. Tôi sẽ tới Bristol trong hai hoặc ba ngày. Llandrindon và những người khác…chẳng một ai trong bọn họ ngốc nghếch cả, họ có một ý nghĩ sáng suốt về lí do họ được mời tới đây, và họ sẽ không tới nếu như không hứng thú. Cho nên không bao lâu nữa cô sẽ có được một lời cầu hôn từ một trong số họ."

Daisy cho rằng nàng nên cảm kích sự sốt sắng của anh khi muốn đẩy nàng vào tay người đàn ông khác. Thay vào đó, sự nhiệt tình của anh khiến nàng cảm thấy cáu kỉnh và chua chát.

Và khi người ta cảm thấy như một con ong bắp cày, thì người ta rất muốn đốt một ai đó.

"Tôi lấy làm cảm kích," nàng nói. "Cảm ơn anh. Anh đã giúp tôi rất nhiều, Mr. Swiff. Đặc biệt trong việc cung cấp cho tôi những kinh nghiệm vô cùng cần thiết. Lần tới khi hôn một người đàn ông – Lord Llandrindon chẳng hạn. Tôi sẽ biết rõ mình phải làm gì."

Nó lấp đầy Daisy cảm giác thỏa mãn được trả thù khi thấy cách miệng anh mím chặt lại.

"Không có gì," anh gầm gừ.

Nhận thấy hai tay anh đang đưa lên nửa chừng như sắp sửa bóp cổ nàng hay túm lấy vai nàng mà lắc. Daisy tặng anh một nụ cười tươi rói nhất và lỉnh ra khỏi tầm tay anh.

Khi ngày dần trôi qua ánh nắng buổi sáng bị chìm khuất trong những đám mây trải ra trên nền trời như tấm thảm khổng lồ màu xám. Mưa bắt đầu rơi đều đặn, biến những con đường đất thành bùn lầy, làm ngập những đồng cỏ và bãi lầy đã sũng nước, xua con người và động vật chạy gấp vào nơi trú ẩn của mình.

Đây là Hamsphire trong mùa xuân, láu cá và thất thường, hay chơi khăm bất ngờ. Nếu ta đánh bạo đi ra ngoài với một cái ô vào một sáng tiết trời ẩm ướt, Hamsphire sẽ toả nắng ấm như một sự hào phóng của phép màu. Nếu ta đi dạo mà không mang ô, bầu trời chắc chắn đổ mưa như trút xuống đầu ta.

Những vị khách tụ tập thành nhiều nhóm khác nhau và hoán đổi liên tục…một số trong phòng nhạc, số khác trong phòng chơi bi a, số khác trong phòng khách chơi trò chơi, uống trà hoặc diễn kịch. Nhiều quý cô tham gia vào công việc thêu thùa hay làm đăng ten trong khi các quý ông đọc sách, nói truyện và uống rượu trong thư viện. Không cuộc trò chuyện nào thoát được một buổi thảo luận nhỏ về chuyện khi nào cơn bão có thể chấm dứt.

Daisy luôn yêu thích những ngày mưa, nằm cuộn tròn trước lò sưởi với một quyển sách là niềm vui lớn nhất nàng hình dung ra. Nhưng nàng vẫn mắc kẹt trong tâm trạng bực bội khiến những câu chữ in trong sách mất đi phép màu. Nàng đi lang thang từ phòng này qua phòng khác, kín đáo quan sát hoạt động của các vị khách.

Dừng lại ở trước ngưỡng cửa phòng chơi bi a, nàng nhìn chăm chú qua khung cửa khi các quý ông uể oải đi quanh bàn với cốc rượu và cây cơ trong tay. Tiếng va chạm của những quả bóng bằng ngà cung cấp thêm một âm thanh nhát gừng vào sự ồn ào cười nói của đám đàn ông. Sự chú ý của nàng dồn vào hình dáng Matthew Swiff trong chiếc áo sơ mi xắn đến khuỷu, đang khom người trên bàn để thực hiện một cú đánh hoàn hảo.

Hai bàn tay anh thật khéo léo với cây gậy, đôi mắt xanh nheo nheo khi tập trung vào sự bố trí của những quả bóng trên bàn. Những lọn tóc bất trị lại rơi xuống trán anh một lần nữa, và Daisy khao khát muốn vén chúng lên. Khi Swiff đánh quả bóng gọn gàng rơi xuống lỗ, những tiếng cười trầm trầm phát ra, và một vài đồng bạc được trao đổi qua những bàn tay. Đứng thẳng lên, Swiff nở một nụ cười toe toét và đưa ra một lời bình phẩm với đối thủ của mình, hoá ra đó là Lord Westcliff.

Westcliff phá lên cười trước câu nhận xét và đi vòng qua bàn, một điếu xì gà chưa châm lửa kẹp giữa hàm răng khi anh cân nhắc những phương án của mình. Bầu không khí thích thú và thư giãn của những người đàn ông trong phòng là không thể nhầm lẫn.

Khi Westcliff đi quanh bàn, anh bắt gặp Daisy đang nhìn trộm nơi khung cửa. Anh bèn nháy mắt với nàng. Nàng thụt lùi lại như một con rùa rúc đầu vào mai. Thật lố bịch thay cho nàng khi rón rén quanh dinh thự để cố gắng được thoáng nhìn thấy Matthew Swiff.

Tự rủa mình trong im lặng, Daisy rời bước khỏi phòng bi a và đi thẳng tới sảnh chính và cầu thang lớn. Nàng lao một mạch lên những bậc cầu thang, không hề dừng lại cho đến khi tới phòng khách nhà Marsden.

Annabelle và Evie đang ở cùng Lillian, người đang ngồi ngả người trên chiếc ghế dài. Nét mặt cô trắng bệch và căng thẳng, vầng trán cau lại bởi những nếp nhăn. Hai cánh tay mảnh dẻ ôm quanh bụng.

"Được hai mươi phút rồi," Evie nói, ánh mắt gắn chặt vào chiếc đồng hồ trên lò sưởi.

"Chúng vẫn đến không thường xuyên lắm," Annabelle nhận xét. Cô chải mái tóc của Lillian và tết lại gọn gàng, những ngón tay gầy của cô khéo léo luồn trong những bím tóc đen dày.

"Cái gì đến không thường xuyên vậy?" Daisy hỏi với vẻ tươi vui gượng gạo lúc bước vào phòng. "Và tại sao chị cứ nhìn chăm chăm cái-" Mặt nàng tái nhợt khi đột ngột hiểu ra.

"Lạy Chúa. Có phải chị đang đau đẻ không, Lillian?"

Chị nàng lắc đầu. "Không phải đau hoàn toàn. Chỉ là một kiểu quặn lên của dạ dày thôi. Nó bắt đầu từ sau bữa trưa, và rồi thêm lần nữa một giờ sau đó, và rồi nửa tiếng tiếp theo, và lần này cách lần trước hai mươi phút."

"Westcliff đã biết chưa?" Daisy nín thở hỏi. "Em đi gọi anh ấy nhé?"

"Không," cả ba phụ nữ cùng cất tiếng một lúc.

"Không cần thiết làm anh ấy lo lắng lúc này," Lillian thêm vào bằng một giọng ngượng ngùng. "Westcliff đang tận hưởng buổi chiều với bạn bè mình. Ngay khi anh ấy biết, anh ấy sẽ lên đây đi đi lại lại và đưa ra toàn mệnh lệnh, và không một ai có được bất cứ sự bình yên nào. Đặc biệt là chị."

"Còn mẹ thì sao? Em có cần gọi bà ấy không?" Daisy phải hỏi, mặc dù nàng biết chắc câu trả lời. Mercedes không phải kiểu người có khả năng an ủi, và bất kể thực tế là bà đã sinh ra năm đứa con, bà dễ buồn nôn trước việc đề cập đến bất kì chức năng nào của cơ thể.

"Chị đã đủ đau đớn rồi," Lillian nhăn nhó đáp. "Đừng nói với mẹ chuyện gì hết. Bà ấy sẽ cảm thấy bổn phận phải ngồi đây với chị để duy trì đủ những sự hiện diện, và điều đó khiến chị bồn chồn như một con mèo. Ngay bây giờ tất cả những gì chị cần là ba người bọn em."

Bất chấp tông giọng mỉa mai của mình, cô với lấy bàn tay Daisy và nắm chặt. Sinh đẻ là một nhiệm vụ khủng khiếp, đặc biệt là trong lần đầu tiên, và Lillian cũng không phải ngoại lệ. "Annabelle bảo là việc này sẽ tiếp diễn hàng mấy ngày," cô nói với Daisy, đảo mắt lại gần nhau một cách tức cười. "Nghĩa là có thể chị sẽ không ngọt ngào như thường lệ."

"Không sao đâu cưng. Cứ việc trút lên đầu bọn em." Giữ lấy bàn tay Lillian, Daisy ngồi xuống tấm thảm trải sàn dưới chân cô.

Căn phòng im ắng ngoại trừ tiếng tích tắc của chiếc đồng hồ trên lò sưởi, và những nhát chải trên mái tóc Lillian. Giữa những bàn tay nắm chặt của hai chị em, áp lực những mạch đập của họ hòa lẫn vào nhau thành những nhịp đều đều. Daisy không chắc liệu nàng đang trao hay là nhận sự vỗ về từ chị gái. Thời khắc của Lillian đã đến, và Daisy sợ thay cho cô, cho nỗi đau và những biến chứng có thể xảy ra, và một thực tế là cuộc sống sẽ không bao giờ trở lại như cũ nữa.

Nàng liếc sang Evie, cô mỉm cười với nàng, và Annabelle, khuôn mặt cực kỳ điềm tĩnh. Họ sẽ giúp nhau vượt qua tất cả những thử thách, những niềm vui và nỗi sợ hãi trong cuộc sống của mỗi người, Daisy nghĩ, và nàng đột nhiên tràn ngập cảm giác yêu thương với tất cả. "Em sẽ không bao giờ sống xa mọi người," nàng nói. "Em muốn bốn chúng ta luôn ở bên nhau. Em không thể chịu đựng việc mất bất cứ ai trong các chị."

Nàng cảm thấy ngón chân đi dép lê của Annabelle thúc vào chân mình. "Daisy…em không bao giờ có thể mất một người bạn thật sự đâu."

9. Chương 9

Khi buổi chiều đã ngả sang chạng vạng, cơn bão tăng lên vượt xa trò chơi khăm thông thường của mùa xuân và trở thành một cuộc tấn công dữ dội. Gió mang những hạt mưa nặng trịch đập vào cửa sổ và quất vào những hàng rào được cắt tỉa kỹ lưỡng và những thân cây, trong khi những tia chớp xé toang bầu trời. Bốn người bạn vẫn ở trong phòng khách nhà Marsden, đếm những cơn co thắt của Lillian cho đến khi chúng chỉ cách nhau một khoảng thời gian đều đặn là mười phút. Lillian đã bị khuất phục và lo lắng, dù cô cố che giấu điều đó. Daisy nghi ngờ là chị nàng cảm thấy thật khó khăn khi đầu hàng một sự việc không thể tránh khỏi sẽ làm cô mất kiểm soát với cơ thể mình.

"Cậu không thể thoải mái trên cái đi văng này được," cuối cùng Annabelle nói, kéo Lillian dậy. "Đi nào, đến giờ đi ngủ rồi."

"Liệu em-" Daisy lên tiếng, nghĩ rằng rốt cuộc nên gọi Westcliff đến.

"Ử, chị cũng nghĩ thế," Annabelle nói.

Bớt căng thẳng trước viễn cảnh được làm một việc gì đó cụ thể thay vì cứ ngồi bất lực như thế này, Daisy hỏi, "Rồi sao nữa? Chúng ta có cần lấy chăn? Hay là khăn tắm?"

"Ử, ừ," Annabelle nói vọng qua vai, vòng một cánh tay vững chãi qua lưng Lillian. "Thêm cả kéo và bình nước nóng nữa. Và nói với quản gia mang dầu nữ lang lên, và một ít trà với ích mẫu thảo khô và cây tâm giá.

Trong lúc hai người giúp Lillian về phòng ngủ lớn, Daisy vội vã chạy xuống cầu thang. Nàng đến phòng bi a chỉ để thấy nó đã trống không, rồi lướt qua thư viện và một trong những phòng khách chính. Dường như Westcliff chẳng có ở chỗ nào để được tìm thấy. Cố nén sự sốt ruột, Daisy bắt mình đi thật bình thản qua những vị khách ở hành lang, và hướng đến phòng làm việc của Westcliff. Nàng nhẹ cả người khi thấy anh ở đó cùng với cha nàng, Mr. Hunt, và Matthew Swiff. Họ đang bị cuốn vào một cuộc tranh luận sôi nổi bao gồm những cụm từ như "những thiếu hụt trong mạng lưới phân phối" và "lợi nhuận trên mỗi đơn vị sản phẩm."

Cảm thấy có sự hiện diện của nàng ở khung cửa, đám đàn ông ngẩng lên. Westcliff đứng dậy khỏi tư thế ngồi dựa vào bàn của mình. "Thưa ngài," Daisy nói, "Liệu tôi có thể nói chuyện với ngài một chút không?"

Mặc dù nàng nói bình tĩnh, nhưng nét mặt nàng có điều gì đó làm anh cảnh giác. Anh không chậm một giây để đến chỗ nàng. "Gì vậy, Daisy?"

"Là về chị gái em," nàng thì thầm. "Dường như chị ấy bắt đầu đau rồi."

Nàng chưa từng nhìn thấy bá tước trông cực kỳ sửng sốt như lúc này.

"Còn quá sớm," anh nói.

"Có vẻ như đứa bé không nghĩ thế."

"Nhưng...thế này là sai ngày." Bá tước dường như hoàn toàn mất phương hướng khi đứa con của anh tính nhầm lịch trước khi đòi ra.

"Không nhất thiết," Daisy đáp một cách hợp lý. "Có khả năng bác sĩ đã đánh giá sai ngày sinh của em bé. Xét cho cùng nó cũng chỉ là vấn đề phán đoán thôi mà."

Westcliff quắc mắt. "Anh trông chờ sự chính xác hơn thế này nhiều! Gần một tháng trước khi..." Một ý nghĩ mới vụt qua anh, và anh trắng bệch đến tận chân tóc. "Đứa bé có bị sinh non không?"

Mặc dù Daisy đã có sẵn vài mối lo riêng về chuyện đó, nàng vẫn lắc đầu ngay lập tức. "Một số phụ nữ to hơn bình thường, và số khác lại nhỏ hơn. Và chị em thì rất mảnh dẻ. Em chắc đứa bé sẽ không sao đâu." Nàng trao cho anh một nụ cười động viên. "Lillian đã có những cơn đau được bốn hoặc năm giờ đồng hồ rồi, và giờ cứ mười phút hay khoảng tầm đấy chúng lại xảy ra một lần, điều mà Annabelle bảo là-"

"Cô ấy đau mấy tiếng đồng hồ mà không ai thèm nói với tôi lời nào?" Westcliff hỏi trong giận dữ.

"Ồ, nó không phải đau đẻ trừ khi khoảng thời gian giữa những cơn đau là cách đều nhau, và chị ấy bảo chị ấy không muốn làm phiền anh cho đến khi-"

Westcliff thốt ra một câu chửi thề khiến Daisy giật mình. Anh quay đi định đưa ra một mệnh lệnh nhưng những ngón tay run run lại chĩa vào Simon Hunt. "Bác sĩ," anh hét, rồi biến mất khỏi phòng với bước chạy trối chết.

Simon Hunt có vẻ chẳng lấy làm ngạc nhiên trước hành động thô lỗ của Westcliff. "Ông bạn đáng thương," anh nói với một nụ cười nhẹ, với qua bàn để trượt chiếc bút vào trong quản bút.

"Tại sao cậu ta lại gọi anh là 'Bác sĩ'?" Thomas Bowman hỏi, đang cảm thấy những hậu quả của những hớp rượu brandy từ buổi chiều.

"Tôi tin là anh ấy muốn tôi tìm một bác sĩ," Hunt đáp. "Việc mà tôi sẽ làm ngay lúc này."

Thật không may, có khó khăn trong việc đi gọi bác sĩ, một ông già đáng kính sống trong làng. Người hầu được cử đi đón bác sĩ trở về với một tin không vui, rằng trong lúc hộ tống ông bác sĩ ra xe ngựa của Westcliff đang đợi sẵn, ông già đã bị thương.

"Như thế nào?" Westcliff yêu cầu, đã bước ra khỏi phòng ngủ để nhận thông báo từ tên hầu. Một đám đông nhỏ gồm Daisy, Evie, St. Vincent, Mr. Hunt và Mr. Swiff đang đợi cả ngoài hành lang. Annabelle thì ở trong phòng với Lillian.

"Thưa ngài," người hầu nói với Westcliff bằng vẻ hối tiếc, "ông bác sĩ trượt chân trên một phiến đá lát và ngã xuống đất trước khi tôi kịp đỡ ông ấy. Chân ông ấy bị thương. Ông ấy bảo là chưa chắc xương đã gãy, nhưng dù sao đi nữa ông ấy cũng không thể đến giúp Lady Westcliff được."

Một tia sáng dữ tợn hiện lên trong đôi mắt đen của bá tước. "Sao ngươi không nắm chặt tay ông bác sĩ? Vì Chúa, ông ta già muốn hóa thạch rồi! Rõ ràng là không thể tin tưởng được khi để ông ta đi trên vỉa hè ướt một mình."

"Nếu ông ta dễ vỡ đến thế," Simon Hunt hỏi thật lí lẽ, "thì làm thế nào cái thánh tích già cả ấy có khả năng giúp ích cho Lady Westcliff?"

Bá tước quắc mắt. "Ông bác sĩ hiểu biết việc sinh đẻ hơn bất kỳ ai giữa vùng này và Porstsmouth. Ông ấy đã đỡ cho nhiều thế hệ con cái của dòng họ Marsden."

"Với tình hình này," Lord St. Vincent nói, "dòng dõi tiếp theo của nhà Marsden sẽ phải tự lực cánh sinh để ra thôi." Anh quay về phía tên hầu. "Trừ phi ông bác sĩ có bất kỳ gợi ý nào về người thay thế cho ông ta?"

"Có ạ, thưa ngài," tên hầu nói vẻ không thoải mái. "Ông ấy bảo là có một bà đỡ ở trong làng."

"Vậy thì đi tìm bà ta ngay," Westcliff quát.

"Tôi đã cố, thưa ngài. Nhưng…bà ta hơi nát rượu ạ,"

Bá tước giận dữ. "Đem bà ta về đây bằng mọi giá. Vào lúc này ta khó mà lảng tránh được một hoặc hai cốc rượu."

"À, thưa ngài…bà ấy thực sự còn hơn cả hơi nát rượu ạ."

Bá tước nhìn chằm chằm anh ta ngờ vực. "Chết tiệt, bà ta say tới mức nào?"

"Bà ấy nghĩ mình là nữ hoàng. Bà ấy hét lên với tôi rằng hãy bước lên đoàn tàu của bà ấy."

Một sự im lặng ngắn ngủi tiếp theo khi cả nhóm tiêu hóa thông tin đó.

"Tôi sẽ giết một ai đó," bá tước nói mà không nhắm cụ thể vào ai, và rồi tiếng kêu của Lillian vọng ra từ phòng ngủ khiến anh tái mặt.

"Marcus!"

"Anh đến đây," bá tước hét lên, và quay lại tên hầu với cái nhìn trừng trừng hăm dọa. "Tìm người khác đi," anh rít lên. "Một bác sĩ, một bà đỡ, một tên thầy bói chết giẫm thay thế. Chỉ cần…tìm ra ai đó…đi ngay."

Khi Westcliff biến mất trong phòng ngủ bầu không khí dường như rung lên và bốc khói theo sự khích động của anh, như hậu quả của một cú sét đánh vào. Một tràng sấm rền vang từ bầu trời bên ngoài, khiến những ngọn chúc đài va vào nhau lốp bốp và sàn nhà rung chuyển.

Người hầu gần như sắp khóc đến nơi. "Mười năm trời phục vụ bá tước và giờ đây tôi sẽ bị sa thải-"

"Quay lại chỗ ông bác sĩ đi," Simon Hunt nói, "và xem xem liệu chân ông ta khá hơn chưa. Nếu chưa, hỏi ông ta liệu có người học việc hay sinh viên nào- một người có thể đáp ứng khả năng thay thế. Trong lúc chờ đợi tôi sẽ cưỡi ngựa sang làng bên để tìm ai đó."

Matthew Swiff, người im lặng từ nãy đến giờ, lẳng lặng hỏi, "Ngài sẽ đi theo đường nào?"

"Đường phía đông," Hunt trả lời.

"Tôi sẽ đi về phía tây."

Daisy nhìn Swiff chăm chăm với sự ngạc nhiên và biết ơn. Cơn bão sẽ khiến chuyến đi bị nguy hiểm, chưa kể tới sự bất tiện. Sự thật là anh sẵn sàng đảm trách việc đó vì Lillian, người chẳng hề giấu diếm là không ưa gì anh, đã đưa anh lên mấy bậc trong nấc thang quý trọng của Daisy.

Lord St. Vincent nhăn nhó nói, "tôi cho rằng phương nam là phần của tôi rồi. Cô ấy sẽ phải sinh con trong khi trận đại hồng thuỷ đang diễn ra."

"Anh thích ở đây với Westcliff hơn à?" Simon Hunt hỏi bằng giọng mỉa mai.

St. Vincent ném cho anh một ánh mắt tràn đầy sự thích thú bị kìm nén. "Tôi sẽ đi lấy mũ."

Hai giờ trôi qua sau khi những người đàn ông lên đường, trong khi quá trình sinh nở của Lillian vẫn tiếp diễn. Những cơn đau trở nên sắc nhọn tới nỗi cướp hết hơi thở của cô. Cô nắm chặt tay chồng với sức mạnh làm khớp xương kêu răng rắc nhưng dường như anh chẳng cảm thấy gì. Westcliff kiên nhẫn và dỗ dành, dùng khăn dấp nước mát lau mặt cô, bón cho cô những ngụm ích mẫu thảo pha nước. Xoa bóp lưng và chân để giúp cô thư giãn.

Annabelle đã cho thấy khả năng của cô rất thành thạo đến mức Daisy ngờ rằng một bà đỡ cũng chẳng thể làm tốt hơn. Cô chườm nước nóng vào lưng và bụng Lillian và bảo Lillian cách vượt qua những cơn đau, nhắc nhở Lillian rằng nếu cô, Annabelle đây, đã xoay sở để sống sót được, thì chắc chắc Lillian cũng có thể.

Hậu quả của mỗi cơn đau lại làm Lillian run lên bần bật.

Annabelle nắm chặt tay cô. "Cậu không phải chịu đựng trong im lặng như thế, cưng. Cứ việc hét lên và chửi rủa nếu nó giúp ích được."

Lillian lắc đầu yếu ớt. "Mình chẳng còn năng lượng mà hét nữa. Nếu giữ im lặng thì sẽ đỡ mệt hơn."

"Mình cũng từng như vậy đó. Mặc dù mình báo trước, mọi người sẽ chẳng thương cảm hơn cho cậu nếu cậu cứ chịu đựng trong khắc kỷ đâu."

"Không cần thương cảm," Lillian hổn hển, nhắm mắt khi một cơn đau khác đến gần. "Chỉ muốn…chuyện này kết thúc thôi."

Nhìn gương mặt căng thẳng của Westcliff, Daisy ngẫm thấy dù Lillian có cần lòng thương cảm hay không, thì chồng cô đang tràn ngập với nó.

"Anh được cho là không nên ở đây," Lillian nói với Westcliff khi cơn co thắt đã qua. Cô níu lấy tay anh như thể nó là sợi dây của sự sống. "Anh phải ở dưới lầu đi qua đi lại và uống rượu như nước lã mới hợp lẽ thường."

"Chúa tôi, đúng là phụ nữ," Westcliff lẩm bẩm, thấm khuôn mặt đẫm mồ hôi của cô bằng một chiếc khăn khô. "Anh đã gây ra chuyện này cho em. Anh khó mà để em đối mặt với những hậu quả một mình."

Câu nói làm một nụ cười mờ nhạt nở trên đôi môi khô nẻ của Lillian.

Có tiếng gõ cửa nhanh và mạnh, và Daisy chạy ra trả lời. Hé cánh cửa ra vài inch, nàng thấy Matthew Swiff, ướt sũng và đầy bùn và thở hổn hển. Cảm giác nhẹ nhõm tràn qua nàng. "Tạ ơn Chúa," nàng kêu lên. "Vẫn chưa có ai quay về. Anh có tìm được người nào không?"

"Có và không."

Kinh nghiệm đã dạy Daisy rằng khi một người trả lời "có và không," thì kết quả hiếm khi là thứ người ta mong ước. "Ý anh là sao?" Nàng thận trọng hỏi.

"Ông ta sẽ lên đây trong lát nữa – ông ta đang rửa ráy. Những con đường đã biến thành bùn-hố nước ở khắp nơi - sấm sét như địa ngục – đúng là một điều kì diệu khi con ngựa không bị sét đánh hoặc gãy chân." Swiff bỏ mũ ra và quẹt trán bằng ống tay áo, để lại những vệt bẩn ngang dọc trên mặt.

"Nhưng anh đã tìm được bác sĩ chứ?" Daisy nhấn mạnh, rút một cái khăn tắm trong chiếc rổ đặt cạnh cửa và đưa cho anh.

"Không, những người hàng xóm nói ông bác sĩ đã đi Brighton được hai tuần."

"Còn bà đỡ-"

"Bận rồi," Swiff nói cụt lủn. "Bà ta đang giúp hai phụ nữ khác trong làng sắp sinh ngay lúc chúng ta đang nói đây. Bà ta bảo đôi khi chuyện này vẫn xảy ra trong một cơn bão đặc biệt tồi tệ - có điều gì đó trong không khí đã gây ra."

Daisy nhìn anh chằm chằm bối rối. "Vậy anh đã mang ai về?"

Một người đàn ông hói đầu với đôi mắt nâu hiền lành xuất hiện bên cạnh Swiff. Ông ta ướt sũng nhưng sạch sẽ - sạch hơn Swiff, ở bất cứ mức độ nào – và trông đáng kính.

"Chào buổi tối, thưa cô," ông rụt rè nói.

"Tên ông ấy là Merrit," Swiff bảo Daisy. "Ông là một bác sĩ thú y."

"Một gì?"

Mặc dù cánh cửa gần như đã đóng, cuộc đối thoại vẫn có thể bị những người trong phòng nghe thấy. Giọng nói chát chúa của Lillian vọng ra từ giường. "Anh đưa về cho tôi một bác sĩ động vật ư?"

"Ông ấy được khen ngợi rất cao," Swiff nói.

Vì Lillian đã được che kín trong quần áo ngủ, Daisy mở cửa rộng ra để cho cô trông thấy người đàn ông.

"Ông có bao nhiêu kinh nghiệm vậy?" Lillian hỏi Merrit.

"Hôm qua tôi đã đỡ một ổ chó con từ một con chó bun cái. Và trước nữa-"

"Đủ rồi," Westcliff vội vã nói khi Lillian chộp lấy tay anh trước đợt tấn công của một cơn co rút khác. "Vào đi."

Daisy cho người đàn ông vào phòng, và nàng bước ra ngoài với một cái khăn tắm sạch khác.

"Tôi đã đi đến một ngôi làng khác," Swiff nói, giọng anh khàn khàn nhuốm vẻ xin lỗi.

"Tôi không biết liệu Merrit có giúp được gì không. Nhưng các bãi lầy và nhánh sông đã ngập, và đường thì không thể qua. Và tôi thì không thể quay về mà không đem theo ai đó." Anh nhắm mắt lại trong một thoáng, khuôn mặt mệt mỏi, và nàng nhận ra chuyến cưỡi ngựa trong cơn bão đã làm anh kiệt sức đến mức nào.

Đáng tin cậy, Daisy nghĩ. Quấn một góc khăn tắm quanh ngón tay, nàng lau vết bùn trên mặt anh và thấm những hạt mưa mắc lại trên bộ râu cả ngày chưa cạo. Những sợi râu lởm chởm trên quai hàm anh khiến nàng thích thú. Nàng muốn lướt những ngón tay trần của mình qua nó.

Swiff bất động, đầu anh cúi xuống để cho nàng với tới anh dễ hơn. "Hi vọng những người khác thành công hơn tôi trong việc tìm được bác sĩ."

"Có thể họ không về kịp," Daisy trả lời. "Mọi thứ sẽ diễn ra rất nhanh vào những giờ cuối cùng."

Anh giật đầu lại như thể những cái chấm nhẹ nhàng của nàng trên mặt anh làm anh khó chịu. "Cô không quay vào đó sao?"

Daisy lắc đầu. "Sự có mặt của tôi là thừa, như mọi người nói. Lillian ghét bị vây quanh, và Annabelle thì giỏi hơn tôi nhiều để giúp chị ấy. Nhưng tôi sẽ đợi ngay đây phòng khi…khi chị ấy gọi tôi."

Lấy chiếc khăn tắm từ tay nàng, Swiff lau sạch phía sau đầu, nơi mưa đã thấm đẫm mái tóc dày và khiến nó đen ánh và bóng như da hải cẩu. "Tôi sẽ quay lại sớm," anh nói. "Tôi sẽ đi rửa qua mặt mũi và thay quần áo khô."

"Cha mẹ tôi và Lady St. Vincent đang đợi ở phòng khách Marsden," Daisy nói. "Anh có thể ở cùng họ - chỗ đó thoải mái hơn là đợi ở đây."

Nhưng khi Swiff quay lại, anh không tới phòng khách. Anh đến chỗ Daisy.

Nàng ngồi bệt ở hành lang, chân duỗi ra, lưng dựa vào tường. Chìm trong những suy nghĩ, nàng không nhận thấy sự lại gần của anh cho đến khi anh ở ngay cạnh nàng.

Mặc bộ đồ khô ráo với mái tóc còn ướt nước, anh đứng nhìn xuống nàng.

"Cho phép tôi?"

Daisy không chắc anh đang hỏi cái gì, nhưng nàng thấy mình vẫn cứ gật đầu. Swiff ngồi xuống sàn nhà trong tư thế duỗi chân giống hệt nàng. Nàng chưa bao giờ ngồi kiểu này với một người đàn ông, và chắc chắn chưa bao giờ mong chờ người đó là Matthew Swiff. Một cách thân thiện, anh trao cho nàng một chiếc cốc nhỏ rót đầy thứ chất lỏng màu mận chín.

Nhận chiếc cốc với đôi chút ngạc nhiên, Daisy đưa nó lên mũi và thận trọng ngửi.

"Madeira," nàng nói với một nụ cười. "Cảm ơn anh. Cho dù việc chúc mừng là hơi sớm vì em bé vẫn chưa ở đây."

"Đây không phải là để chúc mừng. Mà để giúp cô thư giãn."

"Làm thế nào anh biết được loại rượu tôi ưa thích vậy?"

Anh nhún vai. "Gặp may trong phán đoán thôi."

Nhưng không hiểu sao nàng biết đó không phải là sự may mắn.

Chỉ có vài cuộc trò chuyện vu vơ giữa họ, còn đâu là sự lặng im dễ chịu giữa bạn bè.

"Mấy giờ rồi?" Thỉnh thoảng Daisy lại hỏi, và anh lại rút chiếc đồng hồ bỏ túi ra.

Hơi tò mò bởi những tiếng loảng xoảng của những đồ vật trong túi áo khoác của anh,

Daisy đòi được nhìn xem có cái gì bên trong.

"Cô sẽ thất vọng đấy," Swiff nói khi anh lục lọi bộ sưu tập các vật dụng. Anh đổ một mớ vào lòng nàng trong khi Daisy phân loại sắp xếp chúng.

"Anh còn tệ hơn một tên mật thám," nàng nói với nụ cười toe toét. Có một con dao gấp và một sợi dây câu, vài đồng bạc lẻ, một cái sửa ngòi bút, một cặp kính, một hộp xà phòng bé xíu – của hãng Bowman, dĩ nhiên – và một gói giấy sáp nhỏ đựng bột vỏ liễu. Cầm gói giấy giữa ngón cái và ngón trỏ, Daisy hỏi, "anh bị bệnh đau đầu à, Mr. Swiff?"

"Không, nhưng cha cô thì có mỗi khi ông ấy nhận được những tin xấu. Tôi thường xuyên là người báo cho ông tin đó."

Daisy cười to và nhặt lên một hộp diêm nhỏ bằng bạc từ mớ đồ trong lòng nàng. "Sao lại có diêm nhỉ? Tôi cứ nghĩ là anh không hút thuốc."

"Người ta chẳng bao giờ biết khi nào sẽ cần đến lửa."

Daisy giơ lên một gói giấy đựng đầy ghim kẹp và nhướng mày thắc mắc.

"Tôi dùng chúng để kẹp các văn bản," anh giải thích. "Nhưng chúng còn có ích trong những trường hợp khác."

Nàng để một nốt chế nhạo len vào giọng mình. "Có trường hợp khẩn cấp nào mà anh chưa chuẩn bị không, Mr. Swiff?"

"Cô Bowman, nếu tôi có đủ túi tôi có thể cứu cả thế giới."

Đó là cái cách anh nói, với một vẻ nuối tiếc kiêu căng cố tình để trêu chọc nàng, nó đã đánh đổ sự phòng thủ của Daisy. Nàng cười khanh khách và cảm thấy một sức nóng ấm áp, ngay cả khi nàng nhận ra rằng thấy thích anh cũng sẽ chẳng cải thiện được những tình trạng của nàng là mấy. Cúi xuống lòng mình, nàng khảo sát một xấp danh thiếp nhỏ được buộc bằng một sợi chỉ.

"Tôi được bảo rằng hãy mang cả hai loại danh thiếp dành cho công việc và đi thăm viếng tới nước Anh," Swiff nói, "dù tôi không dám chắc về sự khác nhau giữa chúng."

"Anh không bao giờ được để lại danh thiếp công việc khi anh đến thăm một người Anh," Daisy khuyên. "Ở đây nó là một hình thức xấu xa – nó ám chỉ rằng anh đang cố gắng kiếm tiền có mục đích."

"Tôi luôn thế mà."

Daisy mỉm cười. Nàng tìm thấy một vật hấp dẫn khác, và nàng cẩm lên để kiểm tra.

Một chiếc cúc áo.

Lông mày nàng nhăn lại khi nàng nhìn chằm chằm mặt trước chiếc cúc, nó được trạm trổ với một mẫu hoa văn hình cối xay gió. Mặt sau của nó đựng một lọn tóc nhỏ màu đen đằng sau miếng thủy tinh mỏng, nó được giữ trong viền tròn bằng đồng của chiếc cúc.

Swiff tái mặt và với lấy nó, Nhưng Daisy chộp lại, những ngón tay nàng bao kín chiếc cúc.

Mạch đập của Daisy bắt đầu tăng tốc. "Tôi đã từng nhìn thấy cái này," nàng nói. "Mẹ tôi đã may cho cha một chiếc áo gi lê có năm chiếc cúc. Một chiếc được khắc hình cối xay gió, chiếc khác hình một cái cây, chiếc khác có hình cây cầu…bà đã lấy một lọn tóc của mỗi đứa con và đặt vào trong mỗi chiếc cúc. Tôi còn nhớ rõ lúc bà cắt một lọn tóc nhỏ phía sau đầu tôi nơi khó có thể nhận thấy."

Vẫn không nhìn nàng, Swiff gom lại mớ đồ trong túi áo và cẩn thận nhét vào chỗ cũ.

Khi sự im lặng cứ kéo dài, Daisy chờ trong vô vọng một lời giải thích. Cuối cùng nàng vươn tay ra và nắm lấy tay áo anh. Cánh tay anh cứng đờ, và anh nhìn đăm đăm những ngón tay nàng trên lớp vải áo.

"Làm sao anh có được nó?" Nàng thì thầm.

Swiff lặng thinh lâu lắc đến nỗi nàng nghĩ có thể anh không trả lời.

Cuối cùng anh lên tiếng với vẻ cáu kỉnh kiềm chế khiến tim nàng đau thắt. "Cha cô mặc chiếc gi lê đó đến văn phòng công ty. Nó được rất nhiều người khen ngợi. Nhưng đến chiều hôm đó ông ấy có một cơn giận dữ và trong lúc quăng lọ mực ông đã làm đổ mực lên chính mình. Chiếc gi lê bị hỏng, không dám đối mặt mẹ cô với những tin tức đó, ông ấy đã đưa chiếc áo cho tôi, cả những chiếc cúc áo, và bảo tôi tuỳ ý sử dụng."

"Nhưng anh đã giữ lại một chiếc cúc." Phổi nàng giãn ra đến khi lồng ngực chật đầy không khí và nhịp tim của nàng đập điên loạn. "Chiếc cối xay gió. Đó là của tôi. Có phải anh…có phải anh đã giữ một lọn tóc của tôi suốt chừng ấy năm?"

Lại sự im lặng dài dằng dặc. Daisy sẽ chẳng bao giờ biết làm thế nào hoặc liệu anh có trả lời hay không. Bởi vì khoảnh khắc đó bị phá vỡ bởi giọng nói của Annabelle trong hành lang. "Daaaisyyyy!"

Vẫn nắm chặt chiếc cúc, Daisy chật vật đứng lên. Swiff bật dậy một cách uyển chuyển, trước tiên giữ nàng đứng vững, rồi bàn tay anh kẹp lấy cổ tay nàng. Anh đưa bàn tay còn tự do đặt dưới bàn tay nàng và ném cho nàng một cái nhìn không dò đọc nổi.

Anh muốn lấy lại cái cúc, nàng nhận ra, và bật lên một tiếng cười ngờ vực.

"Nó là của tôi," nàng phản đối. Không phải vì nàng muốn chiếc cúc chết tiệt ấy, mà bởi vì thật lạ lẫm khi nhận ra anh sở hữu một phần nhỏ của nàng, giữ nó bên mình nhiều năm trời. Nàng có cảm giác hơi sợ hãi trước ý nghĩa của việc đó.

Swiff không cử động hay nói năng gì, chỉ chờ đợi với sự kiên nhẫn không nhượng bộ đến khi Daisy xoè tay ra và thả chiếc cúc vào lòng bàn tay anh. Anh giữ vật đó như một con chim ác là ích kỷ và buông nàng ra.

Đầy hoang mang, Daisy vội vã chạy tới phòng chị gái. Và nàng nghe thấy tiếng khóc của đứa bé, hơi thở của nàng ngưng lại với niềm vui khắc khoải. Chỉ có vài thước là đến cánh cửa phòng chị nàng, mà dường như nó biến thành vài dặm.

Annabelle gặp nàng trước cửa, trông căng thẳng và kiệt sức nhưng khoác một nụ cười rạng rỡ. Và có một bọc nhỏ xíu của vải lanh và khăn tắm trong đôi tay cô. Daisy ấp những ngón tay lên miệng và lắc đầu khe khẽ, bật cười dù rưng rưng nước mắt. "Ôi Chúa," nàng nói, nhìn chăm chăm gương mặt đỏ ửng của đứa bé, đôi mắt đen rất sáng, và mái tóc đen dày.

"Nói lời chào với cháu gái của em đi," Annabelle nói, nhẹ nhàng trao đứa bé cho nàng.

Daisy đỡ lấy đứa trẻ một cách thận trọng, kinh ngạc khi thấy nó nhẹ tới mức nào. "Chị em-"

"Lillian khoẻ," Lillian đáp cùng một lúc. "Cậu ấy làm rất cừ."

Vừa thì thầm với đứa bé Daisy vừa bước vào phòng. Lillian đang nằm dựa vào một chồng gối, mắt nhắm nghiền. Nhìn cô thật nhỏ bé trong chiếc giường to lớn, tóc cô được tết thành hai bím như một thiếu nữ trẻ. Westcliff ngồi cạnh cô, trông như thể anh vừa đánh trận Waterloo một cách đơn thương độc mã vậy.

Ông bác sĩ thú y đứng trước chậu rửa, đang xát xà phòng vào tay. Ông mỉm cười thân thiện với Daisy, và nàng cười toe toét đáp lại. "Xin chúc mừng, Mr. Merrit," nàng nói, "dường như ông vừa bổ sung thêm một loài mới vào trong danh mục của mình."

Lillian cựa quậy khi nghe thấy giọng nàng. "Daisy hả?"

Daisy tiến lại gần với đứa bé trong tay. "Ôi, Lillian, con bé là thứ đẹp nhất mà em từng thấy."

Chị nàng cười ngái ngủ. "Chị cũng nghĩ thế. Em có thể-" cô dừng lại để ngáp. "Mang nó tới chỗ cha và mẹ không?"

"Vâng, tất nhiên rồi. Tên con bé là gì vậy?"

"Merrit."

"Chị đặt theo tên bác sĩ thú y ư?"

"Ông ấy đã chứng tỏ mình rất có năng lực," Lillian đáp. "Và Westcliff bảo là chị có thể."

Bá tước kéo tấm ga trải giường chặt hơn quanh thân hình vợ và hôn lên trán cô.

"Vẫn chưa có người thừa kế," Lillian thì thầm với anh. "Em cho rằng chúng mình phải có thêm đứa nữa."

"Không, chúng ta sẽ không," Westcliff đáp bằng giọng khàn khàn. "Anh sẽ không bao giờ trải qua chuyện này lần nữa."

Daisy thích thú nhìn xuống Merrit bé nhỏ, đang ngủ thiêm thiếp trong tay nàng.

"Em sẽ đem khoe nó với mọi người," nàng êm ái nói.

Bước ra hành lang, nàng ngạc nhiên khi thấy nó vắng tanh.

Matthew Swiff đã bỏ đi.

Khi Daisy thức dậy vào sáng hôm sau, nàng thấy nhẹ nhõm khi biết Mr. Hunt và Lord St. Vincent đã trở về Stony Cross an toàn. Con đường phía nam của St. Vincent không thể qua được, nhưng Mr. Hunt gặp may hơn. Anh tìm được một bác sĩ ở làng bên cạnh, nhưng ông ta không chịu cưỡi ngựa ra ngoài trong cơn bão nguy hiểm. Dường như phải mất một lượng đáng kể sự uy hiếp Hunt mới thuyết phục được ông ta đi. Khi họ đến được dinh thự Stony Cross, viên bác sĩ khám cho Lillian và Merrit và tuyên bố cả hai đều ở

trong tình trạng rất tốt. Theo đánh giá của ông em bé tuy nhỏ nhưng hình dáng hoàn hảo, với hai lá phổi phát triển khoẻ mạnh.

Những người khách ở dinh thự đón nhận tin tức về đứa trẻ chỉ có những lời lẩm bẩm hối tiếc về giới tính của nó. Nhưng nhìn gương mặt Westcliff khi anh bế đứa con gái mới sinh, và nghe thấy anh thì thầm hứa hẹn rằng anh sẽ mua những chú ngựa con, những lâu đài và cả những vương quốc cho cô bé, Daisy biết anh không thể hạnh phúc hơn nếu đứa bé có là con trai đi nữa.

Khi ăn sáng cùng Evie trong phòng ăn, Daisy cảm thấy một mớ cảm xúc hỗn độn kì lạ. Bên cạnh niềm vui là cháu gái đã ra đời và chị nàng vẫn khoẻ mạnh, nàng cảm thấy…lo lắng, đầu óc quay cuồng, bồn chồn.

Tất cả là do Matthew Swiff.

Daisy vui mừng vì nàng vẫn chưa nhìn thấy anh hôm nay. Sau những gì nàng khám phá ra ngày hôm qua, nàng không biết phải cư xử với anh thế nào. "Evie," nàng kín đáo khẩn khoản, "có một chuyện em muốn nói với chị. Chị đi dạo trong vườn cùng em nhé?" Lúc này cơn bão đã chấm dứt, ánh nắng xám yếu ớt xuyên qua bầu trời.

"Tất nhiên rồi, nhưng ngoài kia hãy còn lầy lội…"

"Chúng ta sẽ đi trên những con đường trải sỏi. Nhưng nhất thiết phải ở ngoài trời. Chuyện này quá riêng tư để bàn bạc trong nhà."

Mắt Evie mở to, và cô uống vội tách trà đến nỗi suýt bỏng cả lưỡi.

Khu vườn đã bị xới tung bởi cơn bão, lá cây và chồi xanh nằm rải rác khắp nơi, cành cây cả nhỏ lẫn lớn nằm vắt ngang con đường nhỏ bình thường không một hạt bụi.

Nhưng không khí thơm mùi hương của đất ướt và những cánh hoa được nước mưa rửa sạch. Hít sâu vào mùi hương trong lành, hai cô bạn tản bộ dọc theo lối đi rải sỏi. Họ quấn khăn choàng quanh cánh tay và vai trong khi những cơn gió nhẹ thổi vào họ với sự sốt ruột của một đứa trẻ hối thúc họ đi nhanh lên.

Daisy hiếm khi biết đến một sự khuây khoả lớn lao như khi nàng bày tỏ nỗi lòng với Evie. Nàng kể cho cô nghe mọi chuyện đã xảy ra giữa mình và Matthew Swiff, bao gồm cả nụ hôn, kết thúc với việc phát hiện ra chiếc cúc áo anh mang theo trong túi.

Evie là một người lắng nghe tốt hơn bất cứ ai Daisy từng biết, có lẽ là do những cuộc đấu tranh với tật nói lắp của cô.

"Em không biết nghĩ sao nữa," Daisy khổ sở nói, "em không biết phải cảm thấy thế nào về bất cứ điều gì trong những chuyện ấy. Em không biết vì sao Mr. Swiff giờ đây khác hẳn lúc trước, hay vì sao em bị anh ta cuốn hút đến thế. Thật dễ dàng để ghét anh ta. Nhưng tối hôm qua khi nhìn thấy cái cúc chết giẫm ấy…"

"Nó chưa bao giờ xảy ra với em cho đến khi em nhận thấy có thể anh ấy thực sự có tình cảm với em," Evie lẩm bẩm.

"Vâng."

"Daisy…có khả năng những hành động của anh ta đều là tính toán không? Rằng anh ta đang lừa em, và chiếc cúc áo trong túi anh ta chỉ là một trò g-giải trí?"

"Không, nếu chị nhìn thấy mặt anh ấy. Rõ ràng anh ấy liều lĩnh ngăn không cho em nhận ra đó là cái gì. Ôi, Evie…" Daisy buồn rầu đá một viên đá cuội. "Em có một mối nghi ngờ khủng khiếp nhất rằng Matthew Swiff có thể thực sự là tất cả những gì em mong muốn ở một người đàn ông."

"Nhưng nếu em lấy anh ấy, anh ấy sẽ mang em về Mỹ," Evie nói.

"Vâng, rốt cuộc là thế, nhưng em không thể. Em không muốn sống xa chị gái và tất cả các chị. Và em yêu nước Anh – Em được là chính mình hơn lúc còn ở New York."

Evie cân nhắc vấn đề một cách tư lự. "Chuyện gì xảy ra nếu Mr. Swiff xem xét việc ở-ở lại đây vĩnh viễn?"

"Anh ấy không làm vậy đâu. New York có những cơ hội lớn hơn nhiều – và nếu anh ấy ở lại đây thì sẽ luôn luôn gặp bất lợi vì không phải là quý tộc."

“Nhưng nếu anh ấy sẵn lòng thử…” Evie nhấn mạnh.

“Em vẫn không bao giờ có thể trở thành hình mẫu một bà vợ mà anh ấy cần.”

“Cả hai người bọn em phải có một cuộc trò chuyện thẳng thắn,” Evie nói dứt khoát.

“Mr. Swiff là người đàn ông chín chắn và thông minh - chắc chắn anh ấy sẽ không mong chờ em trở thành một ai đó ngoài chính bản thân em.”

“Dù sao đi nữa, tất cả chỉ là giả định,” Daisy ảm đạm nói. “Anh ấy đã nói rõ rằng sẽ không lấy em trong bất cứ hoàn cảnh nào. Đó chính xác là từng lời của anh ấy.”

“Có phải vì đó là em nên anh ấy không chấp nhận, hay vì ý niệm về cuộc hôn nhân?”

“Em không biết. Tất cả những gì em biết là anh ấy phải có một cảm xúc nào đó về em nếu anh ấy giữ một lọn tóc của em trong túi áo.” Nhớ lại cách những ngón tay anh nắm chặt chiếc cúc, nàng cảm thấy cơn rùng mình chớp nhoáng và không hề dễ chịu lan dọc sống lưng. “Evie,” nàng hỏi, “Làm thế nào chị biết được mình có yêu một người hay không?”

Evie suy nghĩ về câu hỏi khi họ băng qua một hàng rào thấp hình tròn, bên trong là sự bừng nở muôn sắc màu rực rỡ của những cây báo xuân. “Chị chắc đây là lúc chị được cho là phải nói điều gì đó sáng suốt và hữu ích,” cô nói với một cái nhún vai hài hước. “Nhưng tình huống của chị khác em. St. Vincent và chị không hề mong đợi sẽ yêu nhau. Nó túm lấy bọn chị mà không báo trước.”

“Vâng, nhưng làm sao chị biết?”

“Đó là khoảnh khắc chị nhận ra anh ấy sẵn sàng chết vì chị. Chị không hề nghĩ sẽ có một ai, kể cả St. Vincent, tin rằng có khả năng hi sinh bản thân. Nó đã cho chị một bài học rằng người ta có thể cho là mình biết một người từng chân tơ kẽ tóc – nhưng người ấy có thể khiến mình ng-ngạc nhiên. Và mọi thứ dường như thay đổi từ một khoảnh khắc - đột nhiên anh ấy trở thành điều quan trọng nhất trên đời với chị.

Không, không phải quan trọng…là cần thiết cơ. Ôi, ước gì chị thông minh trong sử dụng từ ngữ-“

“Em hiểu mà,” Daisy lẩm bẩm, mặc dù nàng cảm thấy sầu muộn hơn là sáng tỏ. Nàng tự hỏi liệu mình có thể yêu một người đàn ông theo cách đó. Có lẽ những tình cảm của nàng đã dành cho chị gái và hai người bạn quá sâu sắc…có lẽ không còn đủ để lại cho bất kì ai khác.

Họ đi tới một hàng rào cây bách xù cao ở phía xa, nó kéo dài đến tận lối đi lát đá bao quanh dinh thự. Khi họ rẽ lối đi vào một lỗ hổng ở hàng rào, họ nghe thấy hai giọng nói đàn ông đang tham gia một cuộc đối thoại. Tiếng nói không lớn. Thực ra, âm lượng cực kỳ ôn hòa của cuộc nói chuyện đã để lộ rằng đó là chuyện bí mật – và do đó hấp dẫn trí tò mò – đang được thảo luận. Dừng lại sau hàng rào, Daisy ra hiệu cho Evie đứng yên và giữ im lặng.

“…không hứa hẹn để trở thành một người gây giống tốt…” một người trong bọn họ đang nói.

Lời nhận xét được nói bằng một giọng thấp nhưng bất bình phẫn nộ. “Nhút nhát ư?

Trời đất, người phụ nữ đó đủ sự dũng cảm để trèo lên đỉnh Mont-Blanc với một con dao bỏ túi và một cuộn dây. Con cái của cô ấy sẽ là những đứa trẻ tinh nghịch hoàn hảo.”

Evie và Daisy người nọ nhìn người kia với sự kinh ngạc giống nhau. Cả hai giọng nói đều dễ nhận ra là của Lord Llandrindon và Matthew Swiff.

“Thật ư,” Llandrindon hoài nghi hỏi. “Ấn tượng của tôi lại là cô ấy là một cô gái có tâm hồn văn chương, đúng hơn là một nữ học giả.”

“Phải, cô ấy thích đọc sách. Cô ấy cũng ngẫu nhiên yêu thích sự phiêu lưu. Cô ấy có một trí tưởng tượng phong phú được trợ giúp bởi niềm đam mê đầy nhiệt huyết với cuộc sống và một thể chất cứng rắn. Anh sẽ không tìm thấy một cô gái nào sánh bằng cô ấy ở bên kia Đại Tây Dương của anh hay của tôi đâu.”

“Tôi không hề có ý định tìm kiếm bên đất nước của anh,” Llandrindon nhạo báng. “Phụ nữ nước Anh có tất cả nét tiêu biểu tôi khao khát ở một người vợ.”

Họ đang nói về nàng, Daisy nhận ra, miệng nàng há hốc. Nàng bị giằng xé giữa niềm vui trước sự miêu tả của Swiff về nàng, và sự căm phẫn vì anh đang cố bán nàng cho Llandrindon như thể nàng là một lọ thuốc tự chế bày trên một chiếc xe bán dạo trên đường phố.

"Tôi đòi hỏi một người vợ đĩnh đạc," Llandrindon tiếp tục, "kín đáo, yên tĩnh…"

"Yên tĩnh? Thế còn sự hồn nhiên và thông minh? Còn một cô gái với sự tự tin được là chính mình hơn là bắt chước những hình mẫu xanh xao của loại phụ nữ dựa dẫm nói chung thì sao?"

"Tôi có một câu hỏi," Llandrindon nói.

"Là gì vậy?"

"Nếu cô ta quá xuất sắc như thế, sao anh không lấy cô ta đi?"

Daisy nín thở, rướn người lên để nghe câu trả lời của Swiff. Nàng thất vọng cùng cực khi giọng anh bị chặn lại bởi hàng rào dày đặc. "Chết tiệt," nàng lẩm bẩm và định đi theo họ.

Evie kéo nàng lại sau hàng rào. "Không," cô thì thầm dứt khoát. "Đừng thử vận may của chúng ta, Daisy. Họ không nhận ra chúng ta ở đây đã là kì diệu rồi."

"Nhưng em muốn nghe nốt phần còn lại!"

"Chị cũng thế." Họ nhìn nhau với đôi mắt mở tròn. "Daisy…" Evie nói trong sự kinh ngạc, "Chị nghĩ là Matthew Swiff yêu em đấy."

10. Chương 10

Daisy không rõ tại sao cái ý nghĩ rằng Matthew Swiff có thể yêu nàng lại làm toàn bộ thế giới của nàng đảo lộn. Nhưng quả thật là thế.

"Nếu anh ta yêu em," Daisy ngập ngừng hỏi Evie, "thì tại sao anh ta cứ nhất quyết chuyển nhượng em cho Llandrindon? Sẽ rất dễ dàng cho anh ta để đồng ý với những mưu đồ của cha em. Và anh ta sẽ được ban thưởng hậu hỹ. Nếu anh ta thực sự quan tâm đến em trong thỏa thuận đó vượt trên tất cả những chuyện khác. Cái gì có thể ngăn anh ta lại chứ?"

"Có lẽ anh ta muốn biết liệu em có đáp lại tình yêu ấy không?"

"Không, đầu óc Swiff không hoạt động theo kiểu đó, không khác gì cha em. Họ đều là người làm ăn. Những kẻ cơ hội. Nếu Mr. Swiff muốn em, anh ta sẽ không dừng lại để xin sự cho phép của em không hơn gì con sư tử dừng lại và lịch sự hỏi con linh dương liệu có phiền trở thành bữa trưa của nó không."

"Chị nghĩ hai người nên có một cuộc nói chuyện thẳng thắn," Evie tuyên bố.

"Ồ, Mr. Swiff chỉ lảng tránh và quanh co thôi, chính xác là xa nhất trong chừng mực anh ta có thể. Trừ phi…"

"Trừ phi?"

"Em có thể tìm ra cách khiến anh ta bỏ hàng rào phòng thủ xuống. Và ép anh ta phải thành thật về việc liệu anh ta có bất kỳ cảm giác nào với em hay không."

"Em sẽ làm cách nào?"

"Em không biết, chờ đã, Evie, chị biết về đàn ông gấp trăm lần em. Chị đã cưới một

người. Chị ở giữa bọn họ trong câu lạc bộ. Theo những am hiểu của chị, cách nào là nhanh nhất để đẩy một người đàn ông tới những giới hạn của sáng suốt và làm anh ta thú nhận những chuyện anh ta không muốn nói?"

Hình như hài lòng trước hình ảnh bản thân như một phụ nữ từng trải, Evie suy ngẫm câu hỏi. "Làm anh ta phát ghen, chị nghĩ thế. Chị đã thấy những người đàn ông văn minh chiến đấu như loài chó trong ngõ đằng sau câu lạc bộ chỉ để tranh giành tình cảm của một quý cô nào đó."

"Hmm, em nghi ngờ Mr. Swiff có thể bị chọc tức vì lòng ghen tuông."

"Chị cũng nghĩ thế," Evie nói. "Nhưng xét cho cùng anh ta vẫn là đàn ông thôi."

Vào buổi chiều Daisy đón đầu Llandrindon khi anh ta vào thư viện để trả lại cuốn sách vào một trong những dãy kệ sách thấp.

"Chào buổi chiều, thưa ngài," Daisy tươi tắn nói, giả bộ không để ý thấy vẻ e sợ trong mắt anh ta. Nàng cố giấu nụ cười toe toét, nghĩ rằng sau chiến dịch vận động của Matthew Swiff nhân danh nàng, Llandrindon tội nghiệp có lẽ đang cảm thấy như một con cáo muốn độn thổ.

Lấy lại tự nhiên nhanh chóng, Llandrindon nặn ra một nụ cười vui vẻ. "Xin chào, Miss Bowman. Cho phép tôi hỏi thăm tình hình chị gái cô và cháu bé thế nào?"

"Hai người đều khỏe cả, cảm ơn ngài." Daisy nhích lại gần hơn và ngó quyển sách trong tay anh ta. "Lịch sử ngành nghiên cứu bản đồ quân sự. Chà, nghe thật, ờ…hấp dẫn."

"Ồ, đúng thế đấy," Llandrindon đảm bảo với nàng. "Và là nguồn tri thức tuyệt vời. Mặc dù tôi e đã có nhiều sai sót trong khâu biên dịch. Phải đọc nó theo nguyên bản tiếng Đức mới đánh giá đúng toàn bộ giá trị của công trình này."

"Ngài đã từng đọc tiểu thuyết chưa, thưa ngài?"

Anh ta trông thật sự kinh hãi trước câu hỏi đó. "Ồ, tôi chưa bao giờ đọc tiểu thuyết. Tôi được giáo dục từ thuở bé là chỉ nên đọc những loại sách có tác dụng rèn luyện đầu óc và hoàn thiện tính cách."

Daisy bực bội bởi cái giọng trịch thượng của anh ta. "Thật đáng tiếc," nàng nói dưới hơi thở.

"Hmm?"

"Thật thú vị," nàng nhanh chóng sửa lại, giả bộ đang săm soi những hình khắc trên bìa da của cuốn sách. Nàng tặng anh ta một nụ cười mà nàng hi vọng là nó đĩnh đạc. "Có phải ngài là người say mê đọc sách không, thưa ngài?"

"Tôi cố gắng để không say mê bất cứ thứ gì. 'Sự điều độ trong mọi chuyện' là một trong những câu châm ngôn ưa thích của tôi."

"Tôi không có câu châm ngôn nào cả. Nếu như có thì tôi sẽ luôn mâu thuẫn với chúng."

Llandrindon cười khẽ. "Cô đang thừa nhận mình có bản chất hay thay đổi đấy à?"

"Tôi thích hơn khi được gọi là người có đầu óc cởi mở," Daisy nói. "Ở những đức tin hết sức đa dạng khác nhau tôi đều có thể thấy sự uyên thâm trong đó."

"À."

Daisy gần như có thể đọc được những ý nghĩ của anh ta, rằng cái gọi là đầu óc cởi mở của nàng đã đặt nàng vào khả năng chẳng có triển vọng gì. "Tôi rất thích nghe thêm những câu châm ngôn của ngài. Có lẽ là trong lúc đi tản bộ trong vườn chăng?"

"Tôi…ờ…" Đó là sự trơ tráo không thể tha thứ đối với một cô gái dám mời một quý ông đi dạo thay vì dùng cách khác quanh co hơn. Tuy nhiên, bản chất của một quý ông ở Llandrindon không cho phép anh ta từ chối. "Tất nhiên rồi, Miss Bowman. Có lẽ ngày mai-"

"Bây giờ là rất thích hợp đấy," nàng rạng rỡ.

"Bây giờ ư," câu trả lời của anh ta yếu ớt. "Vâng, hay đấy."

Khoác ngay tay anh ta trước khi anh ta có cơ hội chìa ra, Daisy kéo anh ta đi ra cửa. "Đi nào."

Chẳng có lựa chọn nào khác ngoài để cho người phụ nữ trẻ hớn hở và hăng hái như một đấu sĩ này lôi mình đi đâu thì lôi, chẳng mấy chốc Llandrindon đã thấy mình bắt đầu đi xuống một trong những chiếc cầu thang bằng đá lớn dẫn từ hàng hiên sau xuống mặt đất bên dưới. "Thưa ngài," Daisy nói, "Tôi có chuyện muốn thú nhận với ngài. Tôi đang sắp đặt một mưu đồ nhỏ và tôi hi vọng có được sự giúp đỡ của ngài."

"Một mưu đồ nhỏ," anh ta lắp bắp lặp lại. "Sự giúp đỡ của tôi, phải. Chuyện đó…ờ-"

"Tất nhiên là nó vô hại rồi," Daisy tiếp tục. "Mục đích của tôi là để khuyến khích sự quan tâm chắc chắn là có của một quý ông, vì anh ấy dường như có phần quá kín đáo khi bộc lộ tình cảm."

"Kín đáo?" Giọng Llandrindon nghe hoàn toàn mất phương hướng.

Sự đánh giá của Daisy về năng lực trí tuệ của anh ta sụt giảm mấy phần khi rõ ràng rằng tất cả những gì anh ta có thể làm là lặp lại những lời của nàng y như một con vẹt thời trang. "Vâng, kín đáo. Nhưng tôi có cảm giác là bên dưới vẻ ngoài miễn cưỡng ấy có lẽ vẫn tồn tại một cảm xúc khác."

Llandrindon, thường ngày rất đỗi duyên dáng, vấp phải một viên sỏi gồ ghề. "Cái – cái gì gây cho cô ấn tượng đó, Miss Bowman?"

"Chỉ là trực giác của phụ nữ thôi."

"Miss Bowman," anh thốt lên, "Nếu như tôi có nói hoặc làm điều gì đó khiến cô hiểu lầm rằng tôi…rằng tôi…"

"Tôi đâu có nói về anh," Daisy thẳng thừng.

"Cô không? Vậy thì ai-"

"Tôi đang đề cập tới Mr. Swiff."

Niềm vui vỡ òa của anh ta gần như có thể sờ mó được. "Mr. Swiff, đúng, đúng. Miss Bowman, anh ta ca tụng cô hàng giờ không dứt – không phải là tôi khó chịu khi nghe về vẻ đẹp quyến rũ của cô đâu, tất nhiên là thế."

Daisy mỉm cười. "Tôi sợ là Mr. Swiff sẽ vẫn tiếp tục núp trong vỏ ốc cho đến khi xảy ra chuyện gì đó xua được anh ấy ra như con gà lôi bị xua khỏi đồng lúa mì. Nhưng nếu anh không phiền để tạo ra ấn tượng là anh thật sự có hứng thú với tôi – một chuyến đi chơi bằng xe ngựa, một cuộc đi dạo, một hoặc hai điệu nhảy – nó có thể phát sinh lực đẩy để anh ấy thấy cần phải chứng tỏ bản thân mình."

"Đó là vinh hạnh của tôi," Llandrindon nói, hình như thấy vai trò của một kẻ đồng mưu hấp dẫn hơn nhiều một cái đích ngắm của hôn nhân. "Tôi cam đoan với cô, Miss Bowman, tôi có thể tạo ra vẻ bề ngoài thuyết phục nhất của một kẻ tán tỉnh."

"Tôi muốn cậu hoãn chuyến đi lại một tuần."

Matthew, đang sắp xếp lại chỗ giấy tờ cho ngay ngắn và kẹp lại bằng một chiếc ghim, không may đầu ghim đâm phải ngón tay. Rút chiếc ghim ra, anh lờ đi vết máu trên da mình và nhìn chằm chằm Westcliff với vẻ khó hiểu. Anh ta đã ở riêng với vợ và cô con gái mới sinh ít nhất là ba mươi sáu giờ đồng hồ, và đột nhiên lại quyết định xuất hiện vào buổi tối trước ngày Matthew lên đường đến Bristol và đưa ra một mệnh lệnh chẳng có ý nghĩa gì.

Matthew giữ cho giọng mình được kiểm soát chặt chẽ. "Tôi có thể hỏi vì sao không, thưa ngài?"

"Bởi vì tôi quyết định đi cùng anh. Và kế hoạch của tôi không được điều chỉnh để xuất phát vào ngày mai."

Matthew biết rõ, kế hoạch gần đây của bá tước chỉ có xoay xung quanh Lillian và đứa bé mà thôi. "Ngài không cần thiết phải đi," anh nói, bực mình vì vẻ ám chỉ rằng anh không thể tự mình xử lý được mọi chuyện. "Tôi biết rõ hơn ai hết về những khía cạnh khác nhau của vụ kinh doanh này, và những yêu cầu của nó-"

"Anh là người nước ngoài, dù sao đi nữa," Westcliff nói, nét mặt bí hiểm. "Và việc đề cập tới tên tuổi của tôi sẽ mở những cánh cửa mà nếu không có thì anh không tìm được đường vào."

"Nếu ngài nghi ngờ những kỹ năng thương lượng của tôi-"

"Chúng không phải vấn đề. Tôi hoàn toàn tin tưởng vào khả năng của anh, ở Mỹ thì như thế là đủ. Nhưng ở đây, trong một công việc có tầm quan trọng như thế này, anh sẽ cần sự bảo trợ của một ai đó có địa vị cao trong xã hội. Một người như tôi."

"Đây không phải thời Trung cổ, thưa ngài. Tôi sẽ là một thằng ngốc nếu cần phải phô trương thanh thế cùng một nhà quý tộc như là một phần của thỏa thuận kinh doanh."

"Phải diễn thuyết như một nửa của sự phô trương đó," Westcliff nhạo báng, "tôi cũng chẳng thích gì ý nghĩ đó. Nhất là khi tôi có một đứa con vừa mới sinh và một người vợ còn chưa khỏe lại sau khi sinh nở."

"Tôi không thể đợi một tuần," Matthew bùng nổ. "Tôi đã lên lịch tất cả. Tôi đã sắp xếp để gặp mặt mọi người từ quản lý bến tàu đến chủ các nhà máy nước địa phương-"

"Vậy thì những cuộc họp đó sẽ phải thay đổi lại."

"Nếu ngài nghĩ sẽ không có lời than phiền nào-"

"Những tin tức về việc tôi đi cùng cậu tuần tới sẽ đủ để dập tắt hầu hết những lời phàn nàn-"

Từ bất kỳ người đàn ông nào khác một tuyên bố như vậy sẽ được coi là ngạo mạn, còn từ miệng Westcliff nó đơn giản là sự thật.

"Mr. Bowman có biết về chuyện này không?" Matthew yêu cầu.

"Có. Và sau khi nghe quan điểm của tôi về vấn đề, ông ấy đã đồng ý."

"Thế tôi biết làm gì ở đây trong vòng một tuần?"

Bá tước nhướng đôi lông mày đen trong điệu bộ của một người mà lòng hiếu khách của anh ta chưa bao giờ bị nghi ngờ. Con người ở mọi lứa tuổi, quốc tịch và tầng lớp xã hội nài nỉ để được mời đến Stony Cross Park. Matthew có lẽ là người duy nhất trên nước Anh không muốn ở đó.

Anh không quan tâm, đã quá lâu rồi anh không làm việc thật sự - anh mệt mỏi bởi những trò giải trí rỗi hơi, mệt mỏi bởi những cuộc nói chuyện tầm phào, mệt mỏi với khung cảnh đẹp như tranh và không khí nông thôn trong lành và sự bình yên và tĩnh lặng. Anh muốn những hoạt động, chết tiệt. Chưa kể đến bầu không khí đầy bụi than của đô thị và giao thông ầm ĩ trên đường phố.

Hơn tất cả anh muốn tránh xa Daisy Bowman. Nó là sự tra tấn liên miên khi có nàng ở khoảng cách quá gần và vẫn không thể chạm vào nàng. Phải cư xử với nàng một cách bình thản lịch sự là việc bất khả, khi mà trong đầu anh lấp đầy những hình ảnh kinh khủng là được ôm nàng, cám dỗ nàng, miệng anh tìm kiếm những chỗ ngọt ngào và nhạy cảm nhất của cơ thể nàng. Và đó mới chỉ là sự bắt đầu. Matthew muốn có nhiều giờ, nhiều ngày, nhiều tuần được ở một mình với nàng…Anh muốn tất cả những ý nghĩ, những nụ cười và những bí mật của nàng. Sự tự do được phơi trần tâm hồn anh trước mặt nàng. Những điều mà không bao giờ anh có được.

"Có nhiều trò giải trí có sẵn ở dinh thự và những vùng lân cận," Westcliff lên tiếng trả lời câu hỏi của anh. "Nếu cậu khao khát loại quan hệ đặc biệt với phụ nữ, tôi cho rằng cậu có thể đến quán rượu trong làng."

Matthew đã nghe thấy vài vị khách nam giới ở trang viên khoe khoang về cuộc nhậu nhẹt một buổi tối mùa xuân với một cặp gái hầu bàn đẫy đà ở quán rượu. Chỉ cần anh có thể thỏa mãn một cách đơn giản như thế. Một cô gái điếm rắn chắc trong làng, thay vì đốm lửa ma trơi giày vò đã ám một thứ bùa nào đó lên đầu óc và trái tim anh.

Tình yêu được cho là những cảm xúc hạnh phúc và choáng váng. Như mấy vần thơ ngu ngốc viết trên thiệp Valentine được trang hoàng với lông vũ, sơn màu mè và những sợi ruy băng. Nó chẳng giống chuyện này một chút nào, mà là cảm giác bị ăn mòn, phát sốt, và trống trải…một cơn nghiện không bao giờ chấm dứt.

Nó chỉ là một nhu cầu liều lĩnh khinh suất. Và anh không phải là người liều lĩnh.

Nhưng Matthew biết nếu anh ở lại Stony Cross lâu hơn nữa, anh sẽ làm chuyện gì đó kinh khủng.

"Tôi sẽ đi Bristol," Matthew liều mạng nói. "Tôi sẽ thay đổi các cuộc họp. Tôi sẽ không làm bất cứ chuyện gì không có sự cho phép của ngài. Nhưng ít nhất tôi có thể thu thập thông tin – nói chuyện với các hãng vận tải địa phương, xem xét những con ngựa của họ-"

"Swiff," bá tước ngắt lời, giọng anh có vẻ gì đó nghe thật…ân cần?…thông cảm? khiến cho Matthew cứng đơ người phòng thủ. "Tôi hiểu lí do sự cấp bách của cậu-"

"Không, ngài không hiểu."

"Tôi hiểu hơn nhiều những gì cậu có thể nghĩ đấy. Và trong kinh nghiệm của tôi, những vấn đề đó không thể giải quyết bằng việc lẩn tránh. Cậu sẽ chẳng bao giờ trốn chạy đủ nhanh và xa đâu."

Matthew bất động, nhìn Westcliff. Bá tước có thể đang nói về Daisy, hoặc về quá khứ nhơ nhuốc của anh. Có lẽ về mặt nào anh ta cũng đúng cả.

Không phải nó đã thay đổi mọi thứ.

"Đôi khi trốn chạy là lựa chọn duy nhất," Matthew cộc cằn đáp, và rời khỏi phòng mà không ngoái đầu lại.

Và rốt cuộc, Matthew không đi Bristol nữa. Anh biết rồi đây sẽ phải ân hận vì quyết định của mình…nhưng anh không biết là tới mức độ nào.

Những ngày tiếp theo là điều Matthew sẽ nhớ mãi trong suốt quãng đời còn lại của mình như một tuần lễ của sự tra tấn tai ác.

Anh đã tới địa ngục và quay trở lại vào lúc cuộc đời anh mới chỉ bắt đầu, đã biết tới sự đau đớn của thể xác, bị tước đoạt, gần như chết đói, và nỗi sợ hãi đến ớn lạnh xương tủy. Nhưng không một điều gì trong những bất hạnh đó sánh được với nỗi đau tinh thần của việc đứng nhìn Daisy Bowman bị Llandrindon tán tỉnh.

Dường như những hạt giống anh gieo vào đầu Llandrindon về sự quyết rũ của Daisy đã bén rễ thành công. Llandrindon liên tục ở bên Daisy, truyện trò, tán tỉnh, trượt ánh mắt trên người nàng với sự suồng sã ghê tởm. Và Daisy cũng say mê thích thú y như vậy, bám lấy từng lời của hắn ta, bỏ mặc bất cứ chuyện gì đang làm ngay khi hắn xuất hiện.

Ngày thứ hai họ đi picnic riêng với nhau.

Ngày thứ ba họ đi dạo bằng xe ngựa.

Ngày thứ tư họ cùng nhau đi hái hoa chuông.

Ngày thứ năm họ đi câu cá ở hồ, trở về nhà với quần áo ướt đẫm và nước da nhuốm nắng mặt trời, cười nắc nẻ với nhau về một câu chuyện cười mà chẳng san sẻ với bất cứ ai.

Ngày thứ sáu họ khiêu vũ với nhau tại một buổi hòa nhạc ngẫu hứng buổi tối, trông khăng khít đến nỗi một vị khách đã nhận xét rằng thật thích thú khi ngắm nhìn họ.

Ngày thứ bảy Matthew thức giấc với mong muốn giết chết một ai đó.

Tâm trạng của anh không được cải thiện bởi tuyên bố khó tiêu của Thomas Bowman sau bữa ăn sáng.

"Gã ta đã thắng," Bowman càu nhàu, kéo Matthew vào thư viện để nói chuyện riêng.

"Tên khốn Xcốt len Llandrindon đã ở bên Daisy liên tục mấy giờ liền, tiết ra chất quyến rũ và phun ra tất cả những lời vô nghĩa mà phụ nữ thích nghe. Nếu cậu có bất cứ ý định nào về việc cưới con gái tôi, thì cơ hội đó đã teo nhỏ gần bằng không rồi. Cậu đã trệch khỏi con đường của mình để tránh mặt con bé, cậu lầm lì và xa cách. Và cả tuần qua cậu đeo một bộ mặt dọa ma được cả trẻ con và động vật. Ý niệm về việc tán tỉnh phụ nữ của cậu đã xác nhận mọi thứ tôi từng nghe nói về người Boston."

"Có lẽ Llandrindon là người xứng đôi nhất với cô ấy," Matthew nói cứng nhắc. "Dường như hai người đó đang phát triển cảm giác yêu mến lẫn nhau."

"Đây không phải là về cảm giác yêu mến, mà là về hôn nhân!" Đỉnh đầu Bowman bắt đầu đỏ lên. "Cậu có hiểu những lợi ích đi kèm với nó không?"

"Hơn cả chuyện tiền nong ư?"

“Còn có thể là món hời nào nữa?”

Matthew mỉa mai nhìn ông ta. “Trái tim con gái ngài. Hạnh phúc tương lai của cô ấy-“

“Ô hay! Người ta đâu có cưới nhau để được hạnh phúc. Hoặc nếu có, họ sẽ sớm khám phá ra nó chỉ là cái thùng nước gạo thôi.”

Mặc dù đang giận điên người, Matthew vẫn cười nhạt. “Nếu ông đang hi vọng lôi kéo được tôi vào con đường hôn nhân,” anh nói, “nó không có tác dụng đâu.”

“Thế còn chưa đủ hấp dẫn sao?” Thò tay vào túi áo gi lê, Bowman rút ra một đồng đô la bạc sáng chói và tung nó lên bằng ngón tay cái của ông. Đồng bạc xoay tròn về phía Swiff trong một đường cong lấp lánh. Anh bắt lấy nó, nắm lại trong lòng bàn tay. “Lấy Daisy đi,” Bowman nói, “và cậu sẽ có được nhiều hơn thế. Hơn cả một người có thể dành dụm trong cả đời anh ta.”

Một giọng nói vang lên từ ngưỡng cửa, và cả hai người đều quay lại nhìn người mới đến.

“Hay lắm.”

Đó là Lillian, trong chiếc áo dài màu hồng mặc ban ngày và một chiếc khăn quàng. Cô nhìn chằm chằm cha mình với vẻ mặt chẳng khác lòng căm hờn là mấy, đôi mắt cô đen như thủy tinh núi lửa. “Đã có ai trong đời cha có ý nghĩa hơn một con tốt thí đơn thuần chưa, hở cha?” Cô chua chát hỏi.

“Đây là cuộc thảo luận của đàn ông,” Bowman vặn lại, đỏ mặt vì cảm giác tội lỗi, hoặc tức giận, hoặc có lẽ là cả hai. “Không phải chuyện để con quan tâm.”

“Daisy là mối quan tâm của con,” Lillian nói, giọng cô nhẹ nhàng nhưng lạnh lẽo. “Và tôi sẽ giết cả hai người trước khi để các người mang bất hạnh đến cho nó.” Trước khi cha cô có thể trả lời, cô quay đi và bước xuống sảnh.

Chửi thề, Bowman rời khỏi phòng và đi theo hướng ngược lại.

Còn lại một mình trong thư viện, Matthew ném mạnh đồng bạc lên bàn.

“Tất cả nỗ lực này dành cho một người đàn ông mà anh ta chẳng thèm quan tâm,”

Daisy lẩm bẩm với chính mình, nghĩ đến những ý tưởng tàn khốc dành cho Matthew Swiff.

Llandrindon ngồi cách đấy vài thước, trên mép đài phun nước trong vườn, ngoan ngoãn ngồi im trong khi nàng phác họa chân dung anh. Nàng chưa bao giờ có tài năng đặc biệt về kí họa, nhưng nàng đã cạn đề tài để làm với anh ta.

“Cô nói gì vậy?” Nhà quý tộc Xcốt len hỏi to.

“Tôi nói là anh có mái tóc rất đẹp.”

Llandrindon vào vai một kẻ theo đuổi hết sức chu đáo, vui vẻ và tầm thường và cực kỳ đúng phép tắc. Daisy ủ rũ thừa nhận với chính mình rằng trong nỗ lực để làm Matthew Swiff phát điên vì ghen, nàng chỉ thành công trong việc làm chính bản thân phát điên vì buồn chán.

Daisy ngừng lại để đưa bàn tay lên miệng, ngăn một cú ngáp trong khi cố ra vẻ như đang chìm đắm vào bức tranh của mình.

Đây là một trong những tuần lễ khổ sở nhất đời nàng, Ngày lại ngày trôi qua trong sự chán ngắt phát bệnh, giả bộ như mình rất say sưa với sự bầu bạn của người đàn ông chẳng thể gợi lên một chút hứng thú nơi nàng. Không phải do lỗi của Llandrindon – anh ta đã hết sức nỗ lực để là người thú vị - nhưng đối với Daisy rõ ràng họ chẳng có điểm gì chung, và sẽ không bao giờ có.

Chuyện này có vẻ không làm phiền tới Llandrindon nhiều như nàng. Anh ta có thể nói những chuyện vô thưởng vô phạt hàng tiếng đồng hồ, có thể lấp đầy toàn bộ tờ báo với những tin tức xã hội ngồi lê đôi mách về những người Daisy chưa từng gặp mặt. Và anh ta lao vào bài thuyết trình dài lê thê về các chủ đề như nghiên cứu của anh ta về việc phối màu sao cho hoàn hảo cho căn phòng đi săn ở trang viên Thurso của anh ta, hoặc chi tiết các khóa học của anh ta ở trường. Dường như chẳng bao giờ có điểm dừng đối với những câu chuyện đó.

Llandrindon hình như cũng không thích những gì Daisy nói. Anh ta không cười phá lên trước những truyện nàng kể về các trò trẻ con tinh quái của nàng và Lillian, và nếu nàng nói câu gì như "Nhìn đám mây kia kìa – trông thật giống một con gà trống," anh ta bèn nhìn nàng chăm chăm như thể nàng bị điên.

Anh ta cũng không thích khi họ bàn luận về những đạo luật dành cho người nghèo và Daisy hỏi anh sự khác nhau giữa "người nghèo có giá trị sử dụng" và "người nghèo vô giá trị." "Có vẻ như, thưa ngài," nàng nói, "luật lệ được lập ra để trừng phạt những người cần sự giúp đỡ nhất."

"Một số người nghèo khổ bởi vì những lựa chọn của họ là dựa trên nền tảng đạo đức yếu kém của bản thân, và vì thế không ai giúp họ được."

"Nhưng những người thiệt mạng trong chiến tranh, ý anh là vậy ư? Nhưng điều gì sẽ xảy ra nếu những người đó không có-"

"Chúng ta sẽ không bàn về con người bị chết trong chiến tranh," anh ta nói với vẻ khiếp hãi.

Tối nhất nên hạn chế đối thoại với anh ta. Nhất là khi Llandrindon thấy thật khó theo kịp việc chuyển chủ đề nhanh thoăn thoắt của Daisy. Rất lâu sau khi nàng nói xong câu chuyện, anh ta vẫn còn hỏi về nó. "Tôi nghĩ chúng ta vẫn đang nói về con chó xù của bà dì cô?" anh ta hỏi trong hoang mang vào chính buổi sáng hôm ấy, và Daisy sốt ruột đáp, "Không, tôi kết thúc câu chuyện từ năm phút trước rồi – giờ tôi đang kể cho anh về chuyến đi xem vở ô pê ra."

"Nhưng làm thế nào mà chúng ta đi từ con chó xù sang vở ô pê ra?"

Daisy hối tiếc vì nàng đã tuyển Llandrindon vào âm mưu của mình, đặc biệt khi nó tỏ ra thật vô tích sự. Matthew Swiff chẳng biểu hiện lấy một giây ghen tuông – anh vẫn trưng ra bộ mặt trơ như đá quen thuộc, chỉ lướt ánh mắt về phía nàng hàng ngày.

"Sao em lại cau mày thế, em yêu?" Llandrindon hỏi, quan sát mặt nàng.

Em yêu? Trước giờ anh ta chưa từng dùng cái từ âu yếm đấy với nàng. Daisy liếc nhìn anh ta qua mép bức vẽ. Anh ta đang nhìn nàng đăm đăm theo một cách khiến nàng không thoải mái. "Xin đừng nhúc nhích, thưa ngài," nàng nghiêm nghị, "tôi đang vẽ tới cằm của ngài đấy."

Tập trung vào bức tranh của mình, Daisy nghĩ nó cũng không tệ, nhưng…đầu anh ta có thật sự giống hình quả trứng không nhỉ? Hai mắt anh ta có sát nhau đến thế không? Kì lạ làm sao một người trông khá là hấp dẫn, vậy mà khi tách từng nét ra, thì hầu hết vẻ quyến rũ đó liền phai nhạt. Nàng quyết định việc vẽ chân dung người không phải là sở trường của mình. Từ giờ trở đi nàng sẽ bám vào mảng thực vật và trái cây.

"Tuần lễ này đã để lại một ảnh hưởng kì quặc lên tôi." Llandrindon ngẫm nghĩ thành tiếng. "Tôi cảm thấy…khác lạ."

"Anh bị ốm à?" Daisy lo lắng hỏi, gấp cặp bản vẽ lại. "Tôi xin lỗi, tôi đã bắt anh phải ngồi ngoài nắng quá lâu."

"Không, không phải khác lạ kiểu đó. Ý tôi muốn nói là tôi cảm thấy…tuyệt vời."

Llandrindon lại nhìn nàng với vẻ kì quái như vừa nãy. "Hơn tất cả những gì tôi từng biết tới."

"Do bầu không khí ở miền quê đấy, tôi cho là thế." Daisy đứng dậy và phủi váy áo, và bước về phía anh ta. "Nó đầy sức sống."

"Không phải không khí miền quê làm tôi thấy đầy sức sống," Llandrindon hạ thấp giọng. "Đó là em, Miss Bowman."

Miệng Daisy há hốc. "Tôi ư?"

"Em." Anh ta đứng lên và đặt hai tay lên vai nàng.

Daisy chỉ có thể lắp bắp trong kinh ngạc. "Tôi – tôi – thưa ngài-"

"Những ngày vừa qua được ở bên em đã tạo cho tôi một tình cảm sâu sắc."

Daisy ngoái cổ nhìn xung quanh họ, chỉ có hàng rào được cắt tỉa gọn ghẽ phủ đầy một màu hồng của những dây hoa hồng leo. "Mr. Swiff đang ở gần đây à?" Nàng thì thào.

"Có phải vì thế nên anh mới nói năng như vậy không?"

"Không, tôi đang nói từ trái tim mình." Llandrindon sôi nổi kéo nàng lại gần hơn, cho đến khi tập bản vẽ gần như bị đè bẹp giữa họ. "Em đã mở mắt cho tôi, Miss Bowman. Em làm cho tôi nhìn mọi thứ bằng con mắt khác. Tôi muốn tìm kiếm những hình dạng khác nhau của đám mây, và làm những điều được viết trong thơ ca. Tôi muốn đọc tiểu thuyết. Tôi muốn làm cho cuộc sống trở thành một chuyến phiêu lưu –"

"Thật thú vị-"

"cùng với em."

Ôi không

"Hẳn ngài đang đùa," nàng yếu ớt nói.

"Tôi đã bị mê mẩn," anh ta tuyên bố.

"Tôi chưa sẵn sàng."

"Tôi đã chắc chắn."

"Tôi…thấy rất bất ngờ."

"Em bé bỏng thân yêu," anh ta la lên. "Em đúng như những gì anh ta đã nói. Phép màu, bão tố với cầu vồng. Thông minh và đáng yêu và gợi cảm-"

"Đợi đã," Daisy chằm chằm nhìn anh ta trong nỗi kinh ngạc. "Math – đó là, Mr. Swiff đã

nói thế phải không?"

"Đúng, đúng, đúng…" Và trước khi nàng có thể cử động, nói hoặc thở được, Llandrindon đã cúi xuống và hôn nàng.

Tập bản vẽ tuột khỏi tay Daisy. Nàng thụ động đứng im trong vòng tay anh ta, băn khoăn liệu mình có cảm thấy gì không.

Khách quan mà nói, chẳng có gì bất ổn với nụ hôn của anh ta cả. Nó không quá khô khan hay uỷ mị, không cứng rắn cũng chẳng mềm mại. Nó chỉ…"

Buồn tẻ.

Chết tiệt, Daisy lùi ra và cau mặt. Nàng cảm thấy tội lỗi vì đã hưởng ứng nụ hôn đó với một chút thích thú. Và nàng còn cảm thấy tệ hơn khi Llandrindon có vẻ thích thú hơn nhiều.

"Tiểu thư Bowman thân yêu của tôi," Llandrindon lẩm bẩm tình tứ. "Em đã không cho tôi biết là em quá ngọt ngào như vậy."

Anh ta với lấy nàng lần nữa, và Daisy nhảy lùi ra sau với một tiếng rít khẽ. "Thưa ngài, hãy kiềm chế bản thân."

"Tôi không thể." Anh ta đuổi theo nàng từ từ vòng quanh đài phun nước đến khi họ nhìn giống một đôi mèo đang chơi trò cút bắt vòng quanh. Đột nhiên anh ta nhảy xổ vào nàng, chộp vào một ống tay trên chiếc váy. Daisy đẩy mạnh anh ta và vặn người thoát ra, cảm thấy lớp vải mu xơ lin trắng mỏng bị xé rách một hoặc hai inch chỗ đường khâu ở vai.

Có tiếng nước bắn lên tung toé và tiếng lộp độp của những giọt nước rơi xuống.

Daisy đứng chớp chớp mắt nhìn vào nơi trống không mà Llandridon vừa ở đó, rồi đưa cả hai tay dụi mắt như thể bằng cách nào đó mà toàn bộ cảnh tượng vừa rồi đã tan biến.

"Thưa ngài," nàng rón rén hỏi. "Có phải… có phải ngài vừa bị ngã vào đài phun nước không?"

"Không," lời đáp của anh ta vọng lên cáu kỉnh. "Cô đã xô tôi vào đài phun nước."

"Hoàn toàn không phải cố ý, tôi cam đoan với ngài." Nàng gắng gượng nhìn vào anh ta.

Llandrindon đứng lên, nước chảy ròng ròng trên tóc và quần áo, túi áo anh ta đầy phè nước. Có vẻ mức nước trong đài phun đã làm nguội lạnh đáng kể những đam mê của anh ta.

Anh ta trừng trừng nhìn nàng trong im lặng nhục nhã. Rồi đột nhiên mắt anh mở lớn, và anh ta thò tay khua khoắng trong mấy cái túi áo ngập nước của mình. Một con ếch nhỏ bắn ra khỏi túi và quay trở lại đài phun nước với bước nhảy tưng tưng.

Daisy cố kìm sự thích thú, nhưng càng cố bao nhiêu nó càng dâng lên bấy nhiêu, đến lúc cuối cùng nàng phải phá lên cười. "Tôi xin lỗi," nàng hổn hển, áp chặt hai tay lên miệng, khi những tiếng khúc khích không nén được cứ bật ra. "Tôi quá – ôi trời – " và nàng gập bụng lại mà cười đến chảy nước mắt.

Sự căng thẳng giữa họ tan biến khi Llandrindon bắt đầu mỉm cười miễn cưỡng. Anh bước ra khỏi đài phun nước, ướt sũng từ đầu đến chân. "Tôi tin rằng khi hôn một con cóc," anh nhạo báng, "thì nó sẽ biến thành hoàng tử. Thật không may trong trường hợp của tôi dường như không có hiệu quả."

Một luồng xúc động và cảm thông quét qua Daisy, dù nàng đang khụt khịt với những tràng cười cuối cùng. Tiến lại gần anh ta một cách từ tốn, nàng áp đôi bàn tay nhỏ nhắn lên hai bên mặt ướt nước của anh ta và đặt một nụ hôn thân thiện và chớp nhoáng lên môi anh.

Mắt anh ta mở to trước hành động ấy.

"Anh là một vị hoàng tử đẹp trai của một ai đó," Daisy nói, mỉm cười hối lỗi với anh ta. "Chỉ không phải của tôi thôi. Nhưng khi đúng người phụ nữ đó tìm được anh…thì cô ấy sẽ thấy mình mới may mắn làm sao."

Và nàng cúi xuống nhặt tập bản vẽ của mình rồi quay về dinh thự.

Con đường mòn mà Daisy chọn có một khúc quanh nhỏ mà bắt buộc nàng phải đi men theo khu nhà dành cho những người độc thân. Khu nhà nhỏ được đặt biệt lập so với nhà chính, nằm khá gần triền sông dựng đứng phía dưới và cung cấp tầm nhìn hùng vĩ của quang cảnh mặt nước. Vài vị khách nam giới đã chọn khu nhà này vì sự riêng tư thuận tiện của nó. Giờ đây nó vắng tanh vì buổi tiệc săn bắn đã kết thúc từ hôm qua và hầu hết các vị khách đã rời đi.

Trừ Matthew Swiff, tất nhiên rồi.

Bận rộn với bao suy nghĩ trong đầu, Daisy lê bước dọc theo con đường mòn men theo một bờ quặng sắt nằm sát triền dốc. Niềm vui của nàng đã tan chảy thành sự ủ ê khi nghĩ đến cha mình, người kiên quyết gả nàng cho Matthew Swiff…và Lillian, người muốn nàng lấy bất cứ ai ngoài Swiff…và mẹ nàng, người chỉ có thể thoả mãn với một nhà quý tốc. Mercedes sẽ không vui vẻ gì khi biết nàng đã khước từ Llandrindon.

Nghĩ về tuần vừa qua, Daisy nhận ra những nỗ lực để chiếm được sự chú ý của Matthew không phải là trò chơi với nàng. Nó vô cùng quan trọng. Nàng chưa bao giờ muốn điều gì trong đời như cơ hội được nói chuyện chân thành và thẳng thắn với anh, không giữ lại gì cả. Nhưng thay vì buộc được cảm xúc của anh bộc lộ ra, nàng chỉ có thể xoay sở để phát hiện ra những cảm xúc của chính mình.

Mỗi khi ở bên anh, nàng cảm thấy sự hứa hẹn của điều gì đó tuyệt vời hơn, hấp dẫn hơn bất cứ thứ gì nàng đã đọc hoặc đã mơ.

Thứ gì đó có thật.

Thật không thể tin nổi cái người đàn ông mà nàng luôn nghĩ là lạnh lùng và vô cảm hoá ra lại là một người rất dịu dàng, đầy nhục cảm và âu yếm. Người đã bí mật mang theo mình một lọn tóc của nàng trong túi áo.

Nhận ra có ai đó đang đến gần, Daisy ngước nhìn lên và cảm thấy toàn thân run rẩy.

Matthew đang đi đến từ hướng dinh thự, trông tối sầm và cáu kỉnh khi anh sải những bước dài như muốn nuốt mặt đất.

Một người đàn ông vội vã mà chẳng biết mình đi đâu.

Anh đột ngột dừng phắt lại khi thấy nàng, gương mặt anh trở nên vô cảm.

Họ nhìn nhau trong sự im lặng nặng nề.

Lông mày Daisy cau lại trong giận dữ, hoặc là thế hoặc nếu không nàng sẽ ném mình vào lòng anh và khóc tức tưởi. Khao khát sâu thẳm ấy khiến nàng choáng váng.

"Mr. Swiff," nàng nói run run.

"Miss Bowman," anh trông như thể thà ở bất cứ nơi nào khác còn hơn ở đây với nàng.

Những dây thần kinh của nàng kêu lắc rắc với sức nóng lan toả khi anh với lấy tập bản vẽ trong tay nàng.

Không kịp nghĩ gì, nàng để anh cầm lấy nó.

Mắt anh nheo lại khi nhìn xuống quyển sổ, nó được mở ra đúng trang có bức vẽ chân dung Llandrindon. "Sao cô lại vẽ anh ta có râu?" Anh hỏi.

"Đấy không phải râu," Daisy cộc lốc đáp. "Mà là bóng mờ."

"Nó trông như là anh ta không cạo râu được ba tháng."

"Tôi không hỏi ý kiến anh về công việc hội hoạ của tôi," nàng quát. Nàng chộp lấy bức vẽ, nhưng anh không chịu thả ra. "Bỏ ra," nàng ra lệnh, ghì lấy nó với tất cả sức mạnh, "nếu không tôi sẽ…"

"Cô sẽ làm gì? Vẽ chân dung tôi chắc?" Anh buông quyển sách ra một cách đột ngột khiến nàng loạng choạng lùi về sau mấy bước. Anh giơ cả hai tay lên phòng vệ.

"Không, bất cứ chuyện gì ngoài việc đó."

Daisy lao vào anh và đánh mạnh vào ngực anh bằng quyển sổ. Nàng căm ghét khi cảm thấy mình quá sống động trước anh. Nàng ghét cái cách những cảm xúc của mình chìm đắm trong sự hiện diện của anh như đất cằn say sưa với nước. Nàng ghét gương mặt đẹp trai và cơ thể rắn rỏi của anh, và cái miệng có sức quyến rũ hơn bất cứ miệng người đàn ông nào có quyền có.

Nụ cười của Matthew biến mất khi ánh mắt anh lướt trên người nàng và dừng lại ở vết rách trên vai. "Chuyện gì xảy ra với váy áo của cô thế?"

"Chẳng có gì cả. Tôi đã có một cuộc…ờ, một cuộc cãi cọ, anh có thể gọi như thế, với llandrindon."

Đó là cách ngây ngô nhất Daisy có thể nghĩ ra để mô tả trận chiến vừa rồi, nó dĩ nhiên là vô hại, nàng dám chắc không một ý nghĩa khủng khiếp nào có thể liên hệ với từ

"cãi cọ."

Tuy nhiên, có vẻ như định nghĩa của Swiff về từ đó mở rộng hơn của nàng. Nét mặt anh đột ngột trở nên tối sầm và đầy đe doạ, và đôi mắt xanh cháy rực.

"Tôi sẽ giết hắn ta," anh gầm gừ trong họng. "Sao hắn dám - Hắn ta đang ở đâu?"

"Không, không," Daisy cuống quýt, "anh hiểu lầm rồi – không phải như thế đâu –" Buông tập bản vẽ xuống, nàng vòng cả hai tay qua người anh, dùng tất cả sức nặng của mình để ngăn anh lại khi anh đi thẳng tới khu vườn, cũng chẳng khác gì đang gắng níu chân một con bò tót. Chỉ vài bước đầu tiên nàng đã bị lôi theo xềnh xệch.

"Chờ đã! Ai cho anh cái quyền làm bất cứ chuyện gì liên quan đến tôi hả?"

Thở nặng nhọc, Matthew dừng lại và trừng trừng nhìn xuống gương mặt đỏ bừng của nàng. "Hắn ta đã chạm vào cô chưa? Hắn ta có ép buộc cô để-"

"Anh chẳng là gì ngoài con chó già giữ xương cả," Daisy hét lên kịch liệt. "Anh đâu có muốn tôi – sao anh phải quan tâm nếu có ai khác muốn chứ? Hãy để tôi yên và quay lại với những kế hoạch xây dựng cái nhà máy vĩ đại của anh và làm ra hàng núi tiền đi! Tôi hi vọng anh trở thành người giàu nhất thế giới. Tôi mong rằng anh sẽ có mọi thứ anh muốn, và rồi một ngày nào đó anh sẽ nhìn quanh và tự hỏi vì sao không có ai yêu mến mình và vì sao anh không thấy-"

Những lời của nàng bị đè nghiến vào im lặng khi anh hôn nàng, miệng anh dữ dội và gấp gáp. Một cơn rùng mình hoang dại chạy dọc người nàng, và nàng ngoảnh mặt đi với một tiếng thở hổn hển. "-hạnh phúc," nàng cố gắng nói nốt, chỉ vừa kịp trước khi anh ôm lấy đầu nàng trong hai bàn tay và hôn nàng lần nữa.

Lần này miệng anh dịu dàng hơn, di chuyển với thôi thúc đầy khoái cảm để tìm kiếm sự vừa khít hoàn hảo nhất. Trái tim đập như búa nện của Daisy bơm dòng máu nóng sung sướng qua những tĩnh mạch giãn căng của nàng. Nàng dò dẫm nắm lấy cổ tay chắc nịch của anh, những ngón tay ấn vào mạch đập đang run rẩy với tốc độ điên cuồng chẳng kém gì của nàng.

Cứ mỗi lần nàng nghĩ Matthew sẽ chấm dứt nụ hôn thì nó càng nồng nàn hơn nữa. nàng đáp lại anh quýnh quáng, hai đầu gối nàng yếu dần cho đến khi nàng sợ mình có thể đổ sụp xuống nền đất như một con búp bê bằng giẻ rách.

Dứt ra khỏi sự gắn kết giữa hai đôi môi, nàng chật vật một lời thì thầm đau đớn.

"Matthew…mang em đến chỗ khác đi."

"Không."

"Có, em cần….em cần ở một mình với anh."

Thở hổn hển đứt quãng, Matthew ôm nàng vào lòng, mang nàng dựa vào bộ ngực cứng rắn của anh. Nàng cảm thấy đôi môi anh ép chặt đến tuyệt vọng trên tóc nàng.

"Anh không thể tin tưởng bản thân mình đến mức ấy," cuối cùng anh nói.

"Chỉ để nói chuyện thôi. Xin anh. Chúng ta không thể ở giữa thanh thiên bạch nhật như thế này. Và nếu anh rời khỏi em lúc này em sẽ chết cho coi."

Dù đang bị khuấy động và rối loạn, Matthew cũng không thể ngăn được tiếng cười muốn ngạt thở trước lời tuyên bố đầy bi kịch ấy. "Em sẽ không chết đâu."

"Chỉ nói chuyện thôi mà," Daisy lặp lại, níu lấy anh. "Em sẽ không…Em không dụ dỗ anh đâu."

"Em yêu," anh bật ra một hơi thở khó nhọc. "Chỉ cần em ở cùng một căn phòng với anh cũng đã cám dỗ anh rồi."

Cổ họng nàng cháy bỏng, như thể nàng vừa nuốt ánh mặt trời. Cảm thấy bất kì lời dỗ dành nào ngon ngọt hơn cũng đẩy anh theo chiều hướng ngược lại, Daisy giữ im lặng. Nàng tựa người vào anh, để cho sự kết nối lặng lẽ giữa hai cơ thể nung chảy quyết tâm của anh.

Với một tiếng rên thầm, Matthew nắm lấy tay nàng và kéo nàng đi về phía khu nhà độc thân. "Chúa cứu chúng ta nếu như có ai nhìn thấy."

Daisy bị thôi thúc muốn châm biếm rằng trong trường hợp đó anh sẽ bị bắt phải cưới nàng, nhưng nàng ngậm miệng lại và vội vã bước theo anh.

11. Chương 11

Bên trong nhà tối và mát lạnh, sàn lát gỗ hồng sắc bóng loáng và chất đầy những đồ đạc nặng nề. Các cửa sổ được che phủ bởi những tấm rèm nhung rực rỡ với viền bằng lụa có tua rua. Vẫn nắm tay Daisy, Matthew dắt nàng đi xuyên qua ngôi nhà tới một căn phòng nằm tuốt phía sau.

Khi Daisy bước qua ngưỡng cửa, nàng nhận ra đó là phòng ngủ của anh. Làn da nàng râm ran với sự kích thích bên dưới đường viền áo nịt ngực. Căn phòng ngăn nắp, có mùi sáp ong và mùi gỗ được đánh bóng, cửa sổ được che rèm đăng ten màu kem để ánh sáng ban ngày lọt vào.

Vài vật dụng được đặt gọn gàng trên chiếc tủ nhỏ; lược, bàn chải đánh răng, những hộp đựng kem đánh răng và xà phòng, và trên chiếc bồn rửa đứng là một con dao cạo và dây da để mài dao. Không sáp bôi tóc, sáp thơm, nước hoa hay kem, không có ghim cà vạt hay nhẫn. Khó có thể gọi anh là một người ăn diện.

Matthew đóng cửa lại và quay về phía nàng. Trông anh cực kỳ to lớn so với căn phòng nhỏ, bờ vai rộng làm khung cảnh thanh nhã xung quanh trở nên lùn tịt. Miệng Daisy khô đi khi nàng nhìn anh. Nàng muốn được gần anh…nàng muốn cảm thấy tất cả da thịt anh trên cơ thể mình.

"Chuyện gì đã diễn ra giữa em và Llandrindon vậy?" anh hỏi.

"Chẳng có gì cả. Chỉ là tình bạn đơn thuần. Nghĩa là về phía em."

"Còn phía hắn ta?"

"Em cho là – à, hình như anh ấy tỏ ý rằng anh ấy sẽ không phản đối để - anh biết đấy."

"Phải, tôi biết," anh nói nặng nhọc. "Và mặc dù tôi không thể chịu nổi tên khốn đó, tôi cũng không thể đổ lỗi cho hắn ta vì đã ham muốn em. Nhất là sau cái cách em khiêu khích và quyến rũ hắn suốt tuần qua."

"Nếu anh đang cố ám chỉ là em đang cư xử như mấy cô hầu phòng nhịn nhục –"

"Đừng có cố chối bỏ. Tôi đã trông thấy kiểu đùa bỡn của em với hắn ta. Cách em ngả sát vào hắn khi em nói…những nụ cười mỉm, những bộ váy khiêu khích."

"Những bộ váy khiêu khích?" Daisy hỏi trong sửng sốt.

"Giống như cái này."

Daisy nhìn xuống chiếc váy trắng kín đáo của mình, nó che kín toàn bộ ngực nàng và gần hết hai cánh tay. Một bà xơ cũng không thể tìm thấy lỗi lầm nào trong đó. Nàng ngước nhìn anh mỉa mai."Những ngày qua em cố gắng để làm cho anh ghen tuông. Anh sẽ tiết kiệm cho em rất nhiều công sức nếu chỉ cần thừa nhận nó ra ngay từ đầu."

"Em cố ý để khiến tôi ghen tuông?" Anh bùng nổ. "Cái quái quỷ gì trên đời khiến cho em nghĩ nó sẽ đạt hiệu quả? Hay làm cho tôi phơi hết gan ruột ra ngoài là một sở thích đặc biệt mới nhất của em?"

Một màu đỏ ửng đột ngột bao phủ gương mặt nàng. "Em nghĩ có lẽ anh có một tình cảm nào đó với em…và em hi vọng làm cho anh thừa nhận nó."

Miệng Matthew hết mở ra lại ngậm lại, nhưng dường như anh không thể thốt nên lời. Daisy thắc mắc một cách bất an rằng không biết cảm giác nào đang diễn ra trong anh. Sau một vài phút anh lắc đầu và tựa người vào chiếc tủ như thể cần một sự chống đỡ.

"Anh giận à?" Nàng lo lắng hỏi.

Giọng anh nghe thật kì quặc và rời rạc. "Mười phần trăm trong tôi là giận dữ."

"Thế còn chín mươi phần trăm kia?"

"Chúng chỉ là một tia mỏng manh ngăn cho tôi không ném em lên cái giường kia và-" Matthew ngừng lời và nuốt xuống khó nhọc. "Daisy, em còn quá ngây thơ để hiểu sự nguy hiểm mình đang bước vào. Phải huy động hết mọi sự tự chủ mà tôi có mới giữ cho tôi không chạm vào em. Đừng chơi trò chơi với tôi, em thân yêu. Nó quá dễ dàng với em để hành hạ tôi, và tôi thì đã đến ngưỡng của giới hạn. Để giải đáp hết thảy những nghi ngờ em có thể có… tôi ghen với mọi tên đàn ông đến gần em trong vòng mười bước. Tôi ghen với những lớp quần áo trên cơ thể em và không khí em hít thở. Tôi ghen với mọi khoảnh khắc em không ở trong tầm nhìn của tôi."

Sững sờ, Daisy thì thầm, "Anh…chắc chắn anh không biểu hiện bất kỳ dấu hiệu nào của những việc đó."

"Những năm qua tôi đã cóp nhặt hàng nghìn ký ức về em, mọi ánh mắt, mọi lời nói em đã dành cho tôi. Tất cả những cuộc viếng thăm đến ngôi nhà của gia đình em, những bữa tối và những kỳ nghỉ ấy – tôi khó mà đợi được để bước qua cánh cửa và nhìn thấy em." Hai khoé miệng anh nhếch lên thích thú khi hồi tưởng lại. "Em, ở giữa đống hỗn độn đó, rất bướng bỉnh…Tôi thích nhìn em ứng phó với gia đình của mình. Em luôn

là tất cả những gì tôi nghĩ về một người phụ nữ hoàn hảo. Và tôi ham muốn em trong từng giây phút của cuộc đời kể từ khi chúng ta gặp nhau."

Trong Daisy ngập tràn niềm đau đớn ân hận. "Thậm chí em chưa bao giờ đối xử tử tế với anh." Nàng buồn rầu nói.

"Tôi rất mừng vì em đã không làm thế. Nếu như ngược lại, có lẽ tôi đã nổ tung trong đám lửa ngay lập tức." Matthew ra hiệu cho nàng ở yên tại chỗ khi nàng định tới gần anh.

"Không, đừng. Như tôi đã nói với em từ trước, tôi không thể cưới em trong bất kỳ hoàn cảnh nào. Điều đó vẫn sẽ không thay đổi. Nhưng nó chẳng can hệ gì tới chuyện tôi muốn em đến nhường nào." Mắt anh rực sáng như ngọc bích nung chảy khi lướt trên dáng người thanh mảnh của nàng. "Chúa ơi, sao mà tôi muốn em đến thế." Anh thì thầm.

Daisy quặn đau với khao khát muốn ném mình vào vòng tay anh. "Em cũng muốn anh. Nhiều tới mức em không nghĩ mình có thể để anh ra đi mà không biết vì sao."

"Nếu tôi có khả năng giải thích những lí do của mình, tin tôi đi, tôi sẽ nói với em ngay lúc này."

Daisy ép mình phải hỏi cái câu đáng sợ nhất. "Anh đã kết hôn rồi ư?"

Ánh mắt anh găm vào mắt nàng. "Lạy Chúa, không."

Sự nhẹ nhõm tràn qua nàng. "Vậy thì chẳng có gì là không thể giải quyết chừng nào anh nói với em-"

"Nếu em chỉ cần từng trải hơn một chút," Matthew đăm chiêu nói, "em sẽ không dùng những cụm từ như là 'chẳng có gì là không thể giải quyết.' " Anh bước sang phía bên kia chiếc tủ, để lại một con đường trống dẫn ra cửa.

Daisy vẫn bất động và im lặng, níu lấy ánh mắt anh. Tất cả những gì nàng có thể trao cho anh là sự kiên nhẫn. Nàng chờ đợi mà không nói một lời, thậm chí cả chớp mắt cũng không.

Matthew không nhìn vào nàng, vẻ mặt anh xa vắng. Đôi mắt trở nên cứng rắn và phẳng lặng như những đồng tiền cổ xanh biếc. "Nhiều năm trước đây," cuối cùng anh lên tiếng,

"Tôi đã tạo cho mình một kẻ thù, một con người quyền lực, từ đầu đến cuối hoàn toàn không phải lỗi do tôi. Vì ảnh hưởng của ông ta tôi bị buộc phải rời Boston. Và tôi có lí do chắc chắn để tin rằng mối thù của người này sẽ quay lại săn đuổi tôi vào một ngày nào đó. Tôi đã sống với thanh kiếm treo lơ lửng trên đầu mình trong những năm qua. Tôi không muốn em ở bất cứ nơi đâu gần tôi khi nó rơi xuống."

"Nhưng phải có cách nào đó có thể giải quyết," Daisy hăm hở nói, quyết tâm đương đầu với kẻ thù vô danh này với mọi phương cách được nàng sắp đặt. "Chỉ cần anh nói rõ hơn, cho em biết tên hắn ta và-"

"Không." Tiếng nói lặng lẽ, nhưng nó chứa đựng sự dứt khoát khiến nàng tức thì im bặt.

"Tôi đã thành thật với em hết mức có thể, Daisy. Hy vọng em sẽ không phản bội niềm tin của tôi." Anh ra hiệu về phía cánh cửa. "Giờ là lúc em phải đi rồi."

"Chỉ như thế thôi ư?" Nàng hỏi trong hoang mang. "Sau những gì anh vừa nói với em, anh lại muốn đuổi em đi?"

"Phải, cố gắng đừng để ai trông thấy em."

"Thật không công bằng khi anh kể cho em một phần bí mật của mình mà không để cho em-"

"Cuộc đời hiếm khi có công bằng," anh nói. "Ngay cả đối với một người nhà Bowman."

Những suy nghĩ của Daisy chạy đua với nhau khi nàng nhìn nét mặt nghiêng nghiêng cứng rắn của anh. Đây không chỉ đơn thuần là tính ngoan cố của anh. Đây là sự kiên quyết. Anh sẽ không chừa lại phần nào cho sự tranh luận, không hé mở cho một cuộc thương lượng nào cả.

"Thế thì em sẽ tới với Llandrindon được chứ?" Nàng hỏi, hi vọng chọc tức anh.

"Được."

Daisy quắc mắt. “Em ước gì anh nhất quán một chút. Mới mấy phút trước anh còn muốn cho anh ấy một trận.”

“Nếu em thích anh ta, tôi không có quyền phản đối.”

“Nếu anh thích em, thì anh có mọi quyền để nói!” Daisy sải bước ra cửa. “Tại sao người ta

cứ đổ tội cho phụ nữ là không logic trong khi đàn ông còn hơn thế gấp trăm lần? Đầu tiên họ muốn một thứ, rồi sau đó lại không, rồi lại đưa ra những quyết định phi lý dựa trên những bí mật họ sẽ không bao giờ giải thích và không ai có ý định hỏi vì lời nói của người đàn ông là như đinh đóng cột.”

Khi nàng với tay lên quả đấm cửa, nàng nhìn thấy chiếc chìa khoá cắm trong ổ, và tay nàng sững lại giữa không khí.

Nàng liếc nhìn Matthew, người vẫn kiên quyết đứng phía bên kia chiếc tủ để giữ một khoảng cách an toàn với nàng.

Mặc dù Daisy là người ôn hoà nhất trong gia đình Bowman, nhưng ở nàng không có chút gì là nhút nhát. Và nàng sẽ không chấp nhận thất bại mà chưa đấu tranh.

“Anh đang ép em tới những hành động liều lĩnh đấy.”

Câu trả lời của anh rất mềm mại. “Em chẳng thể làm được gì đâu.”

Anh đã không cho nàng lựa chọn.

Daisy xoay chiếc chìa khoá trong ổ và thận trọng rút ra.

Tiếng click sắc gọn vang to một cách dị thường trong sự yên ắng của căn phòng.

Rất bình tĩnh, Daisy kéo mép cổ áo trên ngực mình ra xa, nàng đưa cái chìa khoá lên trên khe hở ấy.

Mắt Matthew mở lớn khi anh hiểu ra nàng định làm gì. “Không được.”

Anh nhìn chằm chằm qua chiếc tủ khi Daisy thả chiếc chìa khoá vào trong váy, đảm bảo rằng nó đã trượt vào bên trong áo lót, nàng hít sâu để dạ dày và cơ hoành hóp lại cho đến khi cảm thấy miếng kim loại lạnh ngắt trượt tới rốn.

“Mẹ kiếp!” Matthew lao tới nàng với tốc độ sửng sốt. Anh vươn tay ra để chạm vào nàng, rồi rụt phắt lại như thể đụng vào lửa. “Lấy nó ra,” anh hạ lệnh, khuôn mặt tối lại vì giận dữ.

“Em không thể.”

“Tôi nói nghiêm túc đấy, Daisy!”

“Nó rơi xuống sâu lắm. Em sẽ phải cởi cả áo ra.”

Rõ là anh rất muốn giết nàng. Nhưng nàng cũng có thể cảm nhận sức ép của nỗi khao khát ở anh. Hai lá phổi anh hoạt động như ống bễ, và hơi nóng từ cơ thể anh toả ra hừng hực.

Lời thì thào của anh chứa đựng sự dữ dội của một tiếng gầm. “Đừng làm thế với tôi.”

Daisy nhẫn nại chờ đợi.

Cử động tiếp theo là của anh.

Anh quay lưng lại phía nàng, những đường may trên áo căng ra trên những múi cơ cuồn cuộn. Nắm tay siết chặt khi anh chiến đấu để kiểm soát bản thân. Anh hít vào một hơi thở rùng mình, rồi một hơi nữa, và khi anh cất tiếng giọng anh khàn đặc, như thể anh vừa thức dậy từ một giấc ngủ nặng nề.

“Cởi áo ra đi.”

Cố gắng không chọc vào tổ kiến lửa thêm nữa ngoài những điều cần thiết, Daisy đáp bằng một giọng hối lỗi. “Em không thể tự làm được. Những cái cúc nằm tận phía sau lưng.”

Matthew nói câu gì đó bằng giọng nghèn nghẹt mà nghe rất tục tĩu. Sau một khoảng im lặng dài như thiên thu anh quay lại với nàng. Quai hàm anh có thể đúc kim loại được. “Tôi sẽ không vỡ tan tành một cách

dễ dàng đến thế. Tôi có thể kháng cự lại em, Daisy. Tôi đã được trui rèn trong nhiều năm qua rồi. Quay người lại."

Daisy tuân lệnh. Khi nàng cúi đầu về phía trước, nàng thực sự có thể cảm thấy ánh mắt anh lướt trên những hàng cúc ngọc trai dài vô tận.

"Làm thế nào em cởi bỏ quần áo được nhỉ?" Anh lẩm bẩm. "Tôi chưa bao giờ nhìn thấy ngần này cái cúc chết tiệt trên một chiếc áo."

"Thời trang là thế đó."

"Thật lố bịch."

"Anh có thể gửi một lá thư phản đối đến tạp chí Lady's Book của Godey," nàng gợi ý.

Khịt mũi đầy khinh bỉ, Matthew bắt đầu với chiếc cúc trên cùng. Anh cố cởi nó ra trong khi tránh chạm vào người nàng.

"Sẽ hiệu quả hơn nếu anh trượt những ngón tay vào bên dưới đường xẻ," Daisy nói. "Và rồi anh có thể bật cái cúc thông qua-"

"Yên lặng," anh quát.

Nàng ngậm miệng lại.

Matthew vật lộn với đám cúc có đến hàng phút. Với một tiếng làu bàu bực tức anh làm theo lời khuyên của nàng, trượt hai ngón tay vào giữa lớp vải và làn da nàng. Và nàng cảm thấy những đốt ngón tay anh lướt trên sống lưng, một cơn rùng mình thích thú chạy dọc lưng nàng.

Tiến trình của anh chậm chạp một cách đau khổ. Daisy có thể cảm nhận sự lóng ngóng của anh với những chiếc cúc giống hệt nhau tiếp diễn từ chiếc này qua chiếc khác.

"Em ngồi xuống được không?" Nàng lễ phép hỏi. "Em mỏi chân quá."

"Không có chỗ nào để ngồi cả."

"Có đấy ạ," Dứt ra khỏi anh, Daisy chạy tới chỗ chiếc giường bốn cọc và cố gắng trèo lên. Thật không may đó là một chiếc giường kiểu Sheraton cổ, được đóng cao để tránh những cơn gió mùa đông và cho phép một chiếc giường thấp có bánh xe có thể đẩy vào dưới gầm. Mặt đệm trên cùng cao ngang với ngực nàng. Nhún chân nhảy lên, nàng cố gắng đặt mông lên đệm.

Trọng lực đã đánh bại nàng.

"Thường thì," Daisy nói, vật lộn và ngọ nguậy với đôi chân đung đưa trong không khí, "có một cái bệ để hỗ trợ-" nàng túm lấy đám khăn phủ giường, "-cho những cái giường cao ngất này." Rướn người để ngoắc một đầu gối qua mép đệm, nàng nói tiếp, "Chúa ơi…Nếu có ai ngã khỏi cái giường này vào ban đêm…đó sẽ là một đòn chí tử."

Nàng cảm thấy hai bàn tay Matthew kẹp chặt quanh eo mình. "Cái giường không cao lắm đâu," anh nói. Nhấc bổng nàng lên như một đứa trẻ, anh đặt nàng xuống đệm. "Chỉ vì em quá thấp đấy thôi."

"Em không thấp, mà là…hơi thiệt thòi về chiều cao."

"Được rồi, ngồi thẳng lên." Trọng lượng của anh ấn xuống đệm phía sau nàng và đôi tay quay trở lại với lớp váy ở lưng.

Cảm thấy cơn chấn động khe khẽ của những ngón tay anh trên da mình, Daisy đánh bạo nhận xét, "Từ trước tới giờ em chưa từng bị cuốn hút bởi đàn ông cao lớn. Nhưng anh làm em cảm thấy-"

"Nếu em không giữ im lặng," anh cắt ngang cộc cằn, "Thì tôi sẽ bóp cổ em đấy."

Daisy im bặt, lắng nghe nhịp thở của anh khi nó trở nên sâu hơn, bớt tự chủ hơn. Ngược lại, những ngón tay anh vững vàng hơn với nhiệm vụ của chúng, di chuyển dọc theo hàng cúc ngọc trai cho đến khi chiếc váy của nàng mở ra và hai ống tay áo trượt khỏi bờ vai.

"Nó ở đâu?" Anh hỏi.

"Chìa khoá ư?"

Giọng anh chết chóc. "Phải. Daisy. Chìa khoá."

"Nó rơi vào trong áo nịt ngực của em. Tức nghĩa là…Em sẽ phải cởi cả nó ra nữa."

Không có phản ứng nào trước lời thông báo đó, không một âm thanh hay sự chuyển động. Daisy xoay người lại để nhìn Matthew.

Anh dường như chết lặng. Đôi mắt anh nhìn xanh thẫm trái ngược hẳn với sắc đỏ trên mặt. Nàng nhận ra anh đang rơi vào cuộc đấu tranh hoang dại với chính mình để không chạm vào nàng.

Cảm thấy nóng rực và nhoi nhói như kim châm vì xấu hổ, Daisy rút hai cánh tay ra khỏi ống tay áo. Nàng tuột chiếc váy qua hông, thoát khỏi những lớp vải trắng mỏng như mây, để chúng trượt xuống sàn nhà thành một đống.

Matthew chằm chằm nhìn đống váy áo như thể nó là một loài thực vật ngoại lai quý hiếm nào đó mà anh chưa thấy bao giờ. Ánh mắt anh chậm chạp quay trở lại Daisy, và một tiếng phản đối rời rạc thoát ra từ cổ họng anh khi nàng bắt đầu tháo móc chiếc áo ngực.

Nàng cảm thấy thật xấu hổ và suy đồi khi cởi quần áo trước mặt anh. Nhưng nàng được khích lệ bởi vì anh dường như không thể dứt ánh mắt khỏi mỗi inch dần lộ ra trên làn da trắng xanh của nàng. Khi cái móc kim loại cuối cùng được tháo ra, nàng buông cái mớ đăng ten và áo nịt ngực xuống sàn. Tất cả những gì còn lại trên ngực nàng là một chiếc áo lót nhàu nát.

Cái chìa khóa rơi xuống trong lòng nàng. Khép những ngón tay quanh món đồ kim loại ấy, nàng liều mạng liếc ánh mắt thận trọng về phía Matthew.

Mắt anh nhắm nghiền, vầng trán hằn những nếp nhăn của sự tập trung đau đớn. "Chuyện này sẽ không xảy ra đâu," anh nói, cho chính mình nghe hơn là với nàng.

Daisy vươn người tới trước để nhét chiếc chìa khóa vào túi áo anh. Nắm chặt mép áo lót, nàng kéo nó qua đầu mình. Một cơn sốc rạo rực trùm lên phần thân trên để trần của nàng. Nàng quá đỗi lo lắng tới mức hai hàm răng bắt đầu đánh đàn. "Em vừa cởi áo lót ra rồi," nàng nói. "Anh không muốn nhìn ư?"

"Không."

Nhưng mắt anh mở ra, và chúng bắt gặp hai bầu vú với hai núm nhỏ màu hồng, và hơi thở rít qua hàm răng nghiến chặt của anh. Anh ngồi bất động, nhìn nàng đăm đăm khi nàng tháo cà vạt cùng những chiếc cúc trên áo gi lê và sơ mi của anh. Nàng đỏ bừng khắp mọi nơi nhưng vẫn gan lì tiếp tục, quỳ trên đầu gối để kéo áo khoác khỏi vai anh.

Anh cử động như người mộng du, chậm chạp rút hai tay ra khỏi ống tay áo khoác và áo gi lê.

Daisy đẩy áo sơ mi của anh mở ra với một quyết tâm vụng về, ánh mắt nàng uống lấy hình dáng bộ ngực và thân hình anh. Làn da anh lấp lánh như vải lụa dày, căng ra trên những dải cơ bắp to lớn. Nàng chạm vào những dẻ sườn vồng lên mạnh mẽ, vạch đầu ngón tay tới vùng cơ hoành như sóng gợn.

Đột nhiên Matthew chộp lấy tay nàng, có vẻ không quyết định được là nên đẩy nó ra hay ấn nó vào sát hơn.

Những ngón tay nàng nắm lấy tay anh. Nàng nhìn chăm chú vào đôi mắt xanh mở rộng.

"Matthew," nàng thì thầm. "Em ở đây. Em là của anh. Em muốn làm tất cả những chuyện anh đã tưởng tượng được làm với em."

Anh nín thở. Ý chí của anh gãy gục và đổ sụp, và đột nhiên chẳng còn gì quan trọng nữa ngoài những nhu cầu của một khao khát đã bị từ chối quá lâu. Với một tiếng rên thô ráp của sự đầu hàng, anh nhấc nàng đặt lên lòng mình. Sức nóng thấm qua những lớp vải của quần áo họ, và nàng thở hổn hển khi phần mềm mại giữa hai chân nàng áp vào một sự cứng rắn xa lạ.

Matthew cướp lấy miệng nàng trong miệng anh, trong khi hai bàn tay không ngừng nghỉ trượt theo những con đường nhỏ trên cơ thể nàng. Khi những ngón tay anh khum lấy đường cong đầy đặn bên dưới bầu vú,

máu nàng chảy điên cuồng trong tĩnh mạch và sự nhức nhối trên da thịt trở nên sắc nét và biến đổi. Nàng quờ quạng trên áo sơ mi của anh, cố luồn tay vào bên dưới nó, cố giật nó ra khỏi người anh.

Ấn nàng xuống giường, Matthew dừng lại để xé toạc chiếc áo sơ mi ra, phơi bày những đường nét tuyệt đẹp của ngực và vai anh. Anh hạ thấp người xuống cơ thể nàng, và nàng rên rỉ trong sung sướng trước cảm giác về làn da trần trụi của anh. Mùi hương quen thuộc của anh bao trùm quanh nàng, một mùi xa xỉ của làn da đàn ông sạch sẽ. Anh chiếm lấy miệng nàng với những nụ hôn hoang tàng đầy nhục dục, bàn tay anh âu yếm lướt trên cơ thể bán khỏa thân của nàng. Ngón tay cái cọ xát một đường cong lười biếng trên núm vú, làm cho nó trở nên cứng hơn, sẫm màu hơn, cho đến khi nàng cong người trong sự van xin vô vọng.

Hiểu thấu những thỉnh cầu không lời của nàng, anh cúi xuống và kéo một núm vú của nàng vào miệng. Anh mút nó dịu dàng, lưỡi anh mang lại những khuấy động mới mẻ ấm áp cho bề mặt làn da nàng. Daisy rên rỉ và run lên trong vòng tay anh. Những dây thần kinh gửi các thông điệp hoang dã suốt dọc cơ thể nàng khi anh chuyển sang bầu vú bên kia, hôn cho cái đỉnh nhọn trở thành một nụ hồng sáng căng phồng.

"Em có biết anh muốn điều gì từ em không?" Nàng nghe thấy anh hỏi khàn khàn. "Em có hiểu chuyện gì sẽ xảy ra nếu chúng ta không dừng lại không?"

"Có."

Matthew ngẩng đầu lên và trao cho nàng một ánh mắt nghi ngờ.

"Em không ngây thơ như là anh nghĩ đâu," Daisy nghiêm chỉnh nói. "Em đã đọc rất nhiều."

Anh quay mặt đi, và nàng có cảm giác là anh đang cố nén cười. Rồi anh trở lại nhìn nàng với sự âu yếm sâu sắc. "Daisy Bowman," anh nói, "Anh sẽ đánh đổi cả đời trong địa ngục để đổi lấy một giờ với em."

"Đó là thời gian chuyện đó diễn ra ư? Những một giờ đồng hồ?"

Lời đáp của anh rầu rĩ. "Cưng ơi, về điểm này nó sẽ là điều kì diệu nếu anh kết thúc trong vòng một phút."

Nàng vòng hai tay qua cổ anh. "Anh phải làm tình với em thôi," nàng bảo anh. "Bởi vì nếu không, em sẽ không ngừng phàn nàn về chuyện đó."

Anh ôm nàng sát vào người mình, và hôn lên trán nàng, rồi anh im lặng rất lâu đến mức nàng sợ là anh sẽ từ chối. Nhưng rồi cánh tay ấm áp của anh chậm rãi trượt dọc theo cơ thể nàng, và trái tim nàng nảy lên vui sướng. Anh quấn những dải buộc chiếc quần trong của nàng quanh những ngón tay và kéo chúng ra.

Bụng nàng nâng lên và hạ xuống với hơi thở co thắt, và sự xấu hổ nhấn chìm nàng khi tay anh trượt vào bên dưới lớp vải mỏng manh. Anh đang chạm vào nơi riêng tư của nàng, những sợi lông quăn nằm ngoan ngoãn trên cái gò nhỏ dễ bị tổn thương. Anh đùa nghịch những sợi lông mềm mại, giũ nhẹ, vuốt ve. Đầu ngón tay áp út quét qua một chỗ quá nhạy cảm đến mức nàng giật nảy vì ngạc nhiên. Nhìn đăm đăm khuôn mặt đỏ bừng của nàng, Matthew dịu dàng tách phần da thịt khép kín ấy ra.

"Daisy, tình yêu của anh," anh thì thầm, "Em quá ư mềm mại…quá xinh xắn…Anh nên chạm vào em ở đâu đây? Ở đây? Hay là đây…"

"Ở đó," nàng thổn thức, khi những ngón tay anh trượt vào điểm giữa. "Vâng…ôi, ở đó."

Miệng anh di chuyển trong những nụ hôn mở rộng nóng bỏng trên cổ họng và xuống bầu vú nàng, trong khi cùng lúc đó những ngón tay trược xa hơn vào giữa hai chân nàng. Và khi anh nắn bóp nàng một cách thân mật, nàng nhận thức rõ một hơi ẩm lạ lẫm rịn ra ở nơi bí mật ấy. Nàng không mong đợi điều đó. Nó khiến nàng băn khoăn liệu nàng có đủ hiểu biết như nàng từng nghĩ lúc trước không.

Sửng sốt, nàng bắt đầu nói câu gì đó nhưng đột ngột im bặt khi cảm thấy ngón tay anh thúc vào bên trong nàng. Đó cũng không phải thứ nàng mong đợi nốt.

Matthew ngẩng đầu lên khỏi bầu vú nàng, đôi mắt anh lấp đầy một sức nóng dữ dẫn. Anh ngắm nhìn gương mặt nàng khi anh khám phá bên trong cơ thể nàng với một nhịp điệu vuốt ve dịu dàng đến mức đẩy nàng tới đỉnh cao của sự sung sướng không chịu đựng nổi. Nàng cong người lên với một tiếng rên lo lắng, đáp lại những nụ hôn của anh với sự hăng hái không thể kiểm soát.

"Em có thích thế không?" Anh thì thầm.

"Có, em…" Nàng chật vật để nói giữa những tiếng thở hổn hển. "Em đã nghĩ là…nó sẽ đau."

"Từ việc này thì không." Một nụ cười hiện trên miệng anh. "Tuy nhiên, lát nữa thì có. Và em sẽ có lí do để phàn nàn đấy." Mồ hôi lấp lánh trên mặt anh khi anh cảm thấy mạch đập của cơ thể nàng quanh ngón tay khám phá của anh. "Anh không biết liệu mình có thể nhẹ nhàng được không," anh khàn khàn nói. "Anh đã muốn em quá lâu."

"Em tin anh," nàng thì thầm.

Matthew lắc đầu, rút tay ra khỏi nàng. "Em có một óc phán đoán rất tệ. Em lên giường với một người đàn ông cuối cùng trên thế giới này nên tin tưởng, và em đang định gây ra một lỗi lầm lớn nhất trong đời mình."

"Đó là ý nghĩ của anh về sự đùa giỡn cám dỗ ư?"

"Anh nghĩ nên đưa cho em lời cảnh báo cuối cùng. Giờ đây em sẽ bị kết tội."

"Ồ, tốt thôi." Daisy nhích người để giúp anh khi anh kéo tuột quần trong và bít tất của nàng ra.

Đôi mắt nàng mở to khi anh bắt đầu cởi cúc chiếc quần dài. Tò mò nhưng xấu hổ, nàng với tay xuống giúp anh. Sự âu yếm run run thoát khỏi đôi môi anh khi cảm thấy bàn tay nhỏ nhắn, mát rượi của nàng trượt vào trong đường xẻ đã cởi ra. Nàng vuốt ve thận trọng, khám phá chiều dài và sự cứng rắn của anh, yêu cái cách thân hình anh run rẩy.

"Em nên chạm vào anh như thế nào?" Nàng thì thầm.

Matthew lắc đầu với một nụ cười run run. "Daisy…Anh mong em đừng làm thế lúc này."

"Em đã làm sai sao?" Nàng lo lắng hỏi.

"Không, không- " Anh ôm nàng thật chặt, hôn lên má nàng, lên tai, lên tóc. "Em làm tuyệt lắm."

Hai bàn tay anh quét trên người nàng trong những vuốt ve nhạy cảm khi anh ấn lưng nàng xuống chồng gối. Anh cởi hết quần áo và nằm xuống trên người nàng, và nàng rùng mình trước những cảm giác tuyệt vời của anh, sự lông lá và mượt mà và nóng bỏng. Quá nhiều điều diễn ra cùng một lúc – nàng không thể hấp thu được hết - sự ẩm ướt nóng hổi của cái miệng lang thang của anh, những ngón tay dài mơn trớn, đám lông trên người anh quét trên vú nàng, bụng nàng…

Cú xoáy mượt mà của lưỡi anh trên hõm rốn nàng khiến những tĩnh mạch của nàng bốc cháy. Mơ hồ nhận biết khu vực mà miệng anh đang đi qua, nàng cứng người lại bên dưới anh.

Có vẻ không nhận ra anh đang hôn nàng ở đâu, Matthew vẫn lì lợm, trượt xuống thấp hơn cho đến khi Daisy bật ra một tiếng kêu tắc nghẹn và đẩy mạnh đầu anh ra.

"Chuyện gì vậy?" Anh hỏi, chống người lên khuỷu tay.

Mặt đỏ như gấc vì xấu hổ, Daisy phải khó khăn lắm mới gom đủ dũng khí để giải thích.

"Anh ở quá gần với…ờ, tình cờ anh…"

Khi giọng nàng nhỏ dần, sự thấu hiểu hiện ra trong mắt Matthew. Anh cúi đầu xuống rất nhanh để che giấu vẻ mặt của mình, và đôi vai anh rung lên. Anh trả lời một cách rất cẩn thận, vẫn không nhìn mặt nàng. "Không phải là tình cờ đâu. Anh cố ý làm thế đấy."

Daisy kinh ngạc. "Nhưng anh đang hôn em ở ngay chỗ -" Nàng ngừng lại khi bắt gặp ánh mắt anh, nét cười cợt nhảy nhót trong đôi mắt xanh.

Anh chẳng xấu hổ chút nào – anh đang thích thú.

"Em không bị sốc đấy chứ, phải không?" Anh hỏi. "Anh tưởng là em đọc nhiều lắm."

"Ồ, chẳng có ai từng viết về những chuyện như thế cả."

Anh nhún vai, đôi mắt sáng lấp lánh. "Em là một chuyên gia văn chương cơ mà."

"Anh thấy em đáng cười lắm sao." Nàng nói.

“Chỉ một chút thôi,” anh thì thầm, và hôn lên bụng nàng lần nữa. Hai chân nàng giật lên trong cánh tay giam giữ của anh.

Nàng bắt đầu nói huyên thuyên lo lắng khi cảm thấy miệng anh lang thang đến hông nàng. “Trong v-vài cuốn tiểu thuyết mà em đọc, tất nhiên là có vài đoạn nào đó…” Nàng hít vào đột ngột trước cảm giác của hàm răng anh nhẹ nhàng cọ vào bên trong đùi nàng. “…nhưng…em cho rằng chúng được viết quá hoa mỹ nên em không hiểu lắm…ôi, làm ơn, em không nghĩ anh nên làm thế-“

“”Như thế này thì sao?”

“Chắc chắn không phải.” Nàng vặn vẹo để thoát khỏi anh.

Nhưng hai tay anh đã ngoắc vào dưới đầu gối nàng và giữ chúng mở rộng khi anh làm những điều xấu xa bằng lưỡi mình. Nàng bắt đầu run rẩy khi anh tìm thấy điểm nhạy cảm mà anh từng chạm vào trước đó, và miệng anh thật mềm mại và nóng rực và đòi hỏi, mút cho đến khi sự sung sướng mê ly tràn ngập người nàng bắt nguồn từ nơi mà miệng anh đang chiếm hữu, và khi nàng van xin anh ngừng lại anh càng hành hạ nàng hơn nữa, anh liếm, rúc vào sâu hơn và sâu hơn, và đột ngột nỗi sung sướng vỡ oà và nàng hét lên trong sự nhẹ nhõm choáng váng.

Sau một lúc rất lâu Matthew quay lên trên để ôm lấy nàng. Nàng vòng cả hai tay và hai chân quanh anh một cách dữ dội. Anh đặt mình vào giữa cặp đùi mở rộng của nàng, run rẩy với nỗ lực để nhẹ nhàng hơn. Nàng bị xâm chiếm bằng một cú đâm như tách đôi cơ thể, và Matthew thì thầm những lời yêu thương trên cổ họng nàng, cố gắng xoa dịu nàng trong khi anh thúc vào sâu hơn nữa, chiếm đoạt nàng, ôm ấp nàng.

Khi họ đã hoàn toàn ở trong nhau anh trở nên bất động, cố gắng không gây đau đớn cho nàng hơn nữa. Anh quá cứng ngắc bên trong nàng, và Daisy say sưa với cảm giác tò mò của việc bị sở hữu, bị bất lực hoàn toàn cùng một lúc…trong khoảnh khắc này anh hoàn toàn thuộc về nàng. Nàng biết nàng đã lấp đầy đầu óc và trái tim anh ngay khi anh lấp đầy cơ thể nàng. Muốn trao cho anh niềm sung sướng như anh đã trao cho nàng, nàng nhúc nhích hông.

“Daisy…không, đợi đã…”

Nàng cong lên lần nữa và lần nữa, căng người để được gần anh hơn. Anh rên lên và bắt đầu nhấn xuống trong một nhịp điệu tinh tế. Ngấu nghiến miệng anh trên miệng nàng, anh rung lên bần bật trong cường độ dữ dội của cực khoái.

Họ cùng im lặng trong nhiều phút sau đó, trong khi Matthew ôm nàng sát vào người và đặt đầu nàng lên vai anh. Anh rút ra khỏi nàng một cách thận trọng và làm nàng nín lặng bằng miệng anh khi nàng phản đối.

“Để anh chăm sóc cho em.”

Daisy không hiểu ý anh là gì, nhưng nàng quá kiệt sức đến nỗi nàng nằm yên với hai mắt nhắm nghiền khi anh rời khỏi giường. Anh nhanh chóng trở lại với một chiếc khăn ướt, cẩn thận lau thân mình ướt mồ hôi và phần da thịt nhức nhối giữa hai chân nàng.

Khi anh nằm xuống bên cạnh nàng, nàng rúc vào anh, thở dài khoan khoái khi anh kéo chăn lên đắp cho hai người. Nàng cựa quậy cho đến khi tai mình áp vào nơi trái tim anh đang đập đều đặn.

Daisy cho rằng nàng phải cảm thấy hổ thẹn, nàng đã tự khoá mình trong phòng ngủ của anh và đòi hỏi được chiếm đoạt. Thay vì vậy nàng lại thấy hân hoan. Và cảm giác bấp bênh kì lạ, như thể nàng đang chênh vênh trên bờ vực của một sự thân mật mới mẻ vượt xa về thể xác.

Nàng muốn biết tất cả về anh – nàng chưa bao giờ biết tới nỗi tò mò mãnh liệt đến vậy về một người khác. Nhưng có lẽ một chút nhẫn nại là cần thiết cho đến khi cả hai người có thời gian để quen với những hoàn cảnh mới của họ.

Khi hơi ấm cơ thể họ hoà lẫn với nhau bên dưới những lớp chăn, Daisy bị cơn buồn ngủ tràn ngập người. Nàng chưa bao giờ nghi ngờ về sự dễ chịu khi được nằm yên lặng trong vòng tay một người đàn ông, hít thở mùi hương của anh, sức mạnh của anh bao quanh nàng.

“Đừng ngủ thiếp đi đấy,” nàng nghe thấy anh cảnh báo. “Chúng ta phải ra khỏi đây.”

“Em đâu có ngủ. Em chỉ…” Nàng dừng lại để ngáp rõ to. “chợp mắt một chút thôi.”

“Chỉ một phút thôi nhé.” Tay anh lướt trên tóc nàng và trượt xuống lưng trong một cái vuốt ve dài. Đó là tất cả những gì thiết để ru nàng vào sự lãng quên ngọt ngào và tăm tối.

Daisy thức dậy trong tiếng tí tách của những giọt mưa rơi trên mái, và hơi hướm của một cơn gió ẩm ướt trĩu nặng từ cửa sổ mở toang. Thời tiết ở Hamsphire đã quyết định làm mát buổi chiều bằng một cuộc tắm táp tự phát, kiểu thường xuyên diễn ra không lâu hơn nửa giờ đồng hồ và để lại cho mặt đất một mùi hương thơm ngát và sũng nước.

Chớp chớp mắt, Daisy nhận ra mình đang ở nơi không hề quen thuộc, trên một chiếc giường của đàn ông…sự xa lạ sống động của một thân hình vạm vỡ trần truồng sau lưng nàng. Và cảm giác nhột nhạt của hơi thở người đó trong tóc nàng. Nàng căng thẳng vì kinh ngạc nhưng vẫn nằm yên, băn khoăn không biết Matthew đã dậy chưa. Nhịp thở của anh không thay đổi. Nhưng cánh tay anh từ từ trượt qua người nàng, những ngón tay xoè rộng trên phần trước cơ thể nàng.

Anh nhẹ nhàng kéo lưng nàng áp sát vào người anh, và họ cùng ngắm nhìn màn mưa trong yên lặng. Daisy gắng nhớ lại đã từng có khoảnh khắc nào trong đời mà nàng cảm thấy quá yên bình và toại nguyện như vậy chưa. Không có, nàng quyết định. Không gì có thể so sánh với điều này.

Cảm thấy nàng mỉm cười trong tay mình, Matthew thì thầm, “Em thích mưa à.”

“Vâng.” Nàng khám phá bề mặt phủ đầy lông trên chân anh bằng những ngón chân mình, kinh ngạc hơn vì độ dài của bắp chân anh. “Có nhiều thứ luôn tốt đẹp hơn khi trời mưa. Như là đọc sách. Hoặc ngủ. Hoặc như điều này.”

“Nằm trên giường với anh ư?” Giọng anh chế giễu.

Daisy gật đầu. “Cảm giác như chúng ta là hai người duy nhất còn lại trên trái đất vậy.”

Anh vạch một đường thẳng trên xương đòn của nàng, và một bên cổ họng. “Anh có làm em đau lắm không, Daisy?” anh thì thầm.

“Ồ, nó khá là khó chịu khi anh –“ Nàng ngừng lời và đỏ mặt. “Nhưng em đã biết trước truyện đó. Bạn em bảo là sau lần đầu tiên thì sẽ đỡ hơn.”

Những đầu ngón tay anh lang thang tới viền ngoài vành tai và đường cong nóng rực nơi má nàng. Có tiếng cười trong giọng anh khi anh nói, “Anh sẽ cố hết sức để xem nó có hiệu quả không.”

“Anh hối tiếc vì chuyện đã xảy ra ư?” Những ngón tay nàng nắm chặt khi nàng căng thẳng chờ câu trả lời.

“Lạy Chúa, không.” Anh cầm nắm tay nhỏ bé của nàng đưa lên miệng và hôn cho nó mở ra, và áp lòng bàn tay nàng vào mặt. “Đó là điều anh mong muốn nhất trong cả cuộc đời. Và là điều anh biết mình không thể có. Anh ngạc nhiên, thậm chí là choáng váng. Nhưng không bao giờ hối tiếc.”

Daisy trở mình và rúc vào anh, kẹp một bên đùi anh vào giữa hai chân mình.

Tiếng mưa tạo ra một bài hát sôi nổi bên ngoài nhà, vài hạt mưa hắt qua cửa sổ. Cân nhắc ý nghĩ rời khỏi giường, Daisy thoáng rùng mình, và cảm thấy Matthew kéo chăn lên cao phủ qua bờ vai trần của nàng.

“Daisy,” anh hỏi không hề nóng giận. “Cái chìa khóa chết tiệt ấy đâu?”

“Em đã bỏ vào túi áo khoác của anh rồi,” nàng nói. “Anh không thấy sao? Không ư?…Ồ, em cho rằng lúc đó anh đã bị sao lãng.” Nàng lướt một bàn tay lên ngực anh, để lòng bàn tay sượt qua núm vú. “Có lẽ anh còn giận em vì đã khóa chúng ta trong phòng ngủ.”

“Phát điên,” anh đồng ý. “Anh đảm bảo là em làm việc đó mọi đêm sau khi chúng ta cưới nhau.”

“Chúng ta sẽ cưới à?” Daisy thì thầm, ngẩng đầu lên.

Đôi mắt anh ấm áp, nhưng không hề có dấu vết của niềm vui trong giọng nói. “Phải, chúng ta sẽ kết hôn. Mặc dù có thể một ngày nào đó em sẽ căm ghét anh vì chuyện này.”

“Làm sao mà em…ôi.” Daisy nhớ lại điều anh đã nói với nàng về khả năng quá khứ sẽ bắt kịp anh một ngày nào đấy. “Em không thể nào ghét anh được,” nàng nói. “Và em không sợ những bí mật của anh, Matthew, dù chuyện gì đến, em cũng sẽ đối mặt với nó cùng anh. Mặc dù anh nên biết rằng em thấy giận điên người khi anh quăng ra những nhận xét như thế mà không thèm giải thích.”

Tiếng cười đột ngột bùng ra trong ngực anh. “Chỉ có một lí do duy nhất trong đó em thấy anh giận điên người thôi.”

“Đúng vậy.” Nàng trườn lên người anh và dụi vào ngực anh như một con mèo tọc mạch. “Nhưng em thích đàn ông giận dữ hơn những người vui vẻ nhiều.”

Hai vết hằn chữ V xuất hiện giữa cặp lông mày đen sẫm của anh. “Như là Llandrindon hả?”

”Vâng, anh ấy dễ chịu hơn anh.” Daisy thử đặt miệng lên núm vú anh và dùng lưỡi chạm vào nó. “Cảm giác này có tương tự đối với anh như là với em không?”

“Không. Mặc dù nỗ lực ấy rất đáng công nhận.” Anh nâng mặt nàng lên. “Llandrindon có hôn em không?”

Nàng gật đầu chầm chậm trong vòng giam giữ của hai bàn tay anh. “Chỉ một lần thôi.”

Sự ghen tuông len vào giọng anh. “Em có thích không?”

“Em rất muốn thế, em đã cố.” Nàng nhắm mắt và nghiêng má áp vào lòng bàn tay anh.

“Nhưng nó hoàn toàn không giống những nụ hôn của anh.”

“Daisy,” anh thì thầm, xoay người cho đến khi nàng bị đè bên dưới anh lần nữa. “Anh không định để điều này xảy ra.” Những ngón tay anh khám phá các nét lượn mỏng manh trên gương mặt nàng, nụ cười cong cong của môi nàng. “Nhưng giờ đây dường như anh không thể kiềm chế được lâu như anh đã từng làm.”

Những dây thần kinh của nàng, đã được thỏa mãn no nê, lại xáo động dưới sự vuốt ve của những ngón tay anh. “Matthew…chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo? Anh sẽ nói chuyện với cha em chứ?”

“Chưa đâu, trong tầm quan trọng của việc gìn giữ ít nhất là một điều gì tựa tựa như sự đứng đắn, anh sẽ đợi cho đến lúc quay về từ Bristol. Đến lúc đó hầu hết khách khứa đã đi cả, và đại gia đình sẽ có thể xử trí với tình huống này trong bầu không khí riêng tư thân mật.”

“Cha em sẽ vui mừng khôn xiết. Nhưng mẹ sẽ có những cơn tam bành, và Lillian…”

“Sẽ nổ tung.”

Daisy thở dài. “Các anh trai em cũng đâu có thích anh lắm.”

“Vậy sao,” anh hỏi với vẻ ngạc nhiên giễu cợt.

Daisy lo lắng nhìn gương mặt khuất trong bóng tối của anh. “Nhỡ anh thay đổi ý định về em thì sao? Lỡ như anh quay về và nói với em anh đã sai lầm, anh không muốn lấy em nữa, và-“

“Không,” Matthew nói, vuốt mái tóc đen gợn sóng của nàng. “Không còn đường quay lại nữa. Anh đã lấy đi sự trinh trắng của em. Anh sẽ không trốn tránh trách nhiệm của mình.”

Bực bội vì cách lựa chọn từ ngữ ấy, Daisy cau mày.

“Chuyện gì vậy?” Anh hỏi.

“Cách anh đặt vấn đề ấy….trách nhiệm của anh….như thể anh phải chuộc lại những lỗi lầm khủng khiếp vậy. Đó không phải là câu lãng mạn nhất để nói, nhất là trong những hoàn cảnh hiện tại.”

“Ồ,” Matthew bất chợt cười toe toét. “Anh đâu phải là người lãng mạn, em yêu. Em biết rất rõ mà.” Anh cúi xuống hôn lên cổ nàng, và cắn nhẹ một bên tai. “Nhưng từ giờ anh sẽ chịu trách nhiệm về em.” Anh di chuyển xuống vai nàng. “Về sự an toàn của em…hạnh phúc của em…niềm vui sướng của em…Và anh sẽ thực hiện trách nhiệm của mình hết sức nghiêm túc…”

Anh hôn lên hai bầu vú nàng, kéo những núm vú căng cứng vào sức nóng tan chảy trong miệng anh. Tay anh tách hai đùi nàng ra và dịu dàng vờn nghịch giữa chúng.

Một tiếng rên sung sướng thoát ra từ cổ họng nàng, và anh mỉm cười. “Em có những âm thanh ngọt ngào nhất,” anh làu bàu. “Mỗi khi anh chạm vào em như thế này…thế này…và cách em thét lên khi đến với anh…”

Mặt nàng bỏng rát. Nàng cố giữ im lặng, nhưng một lúc sau anh đã dỗ dành được một tiếng rên bất lực từ nàng.

“Matthew…?” Những ngón chân nàng cong lên khi cảm thấy anh trượt xuống thấp hơn, lưỡi anh liếm vào hõm rốn nàng.

Giọng anh nghèn nghẹt bởi những lớp chăn phủ trên đầu. “Gì vậy, cô bé nhiều chuyện?”

“Anh đang định-“ nàng ngừng lại với một tiếng thở hổn hển khi cảm thấy anh đẩy hai đầu gối nàng ra. “Làm chuyện giống như vừa nãy à?”

“Có vẻ thế.”

“Nhưng chúng ta vừa mới…” Câu hỏi khó xử về lý do tại sao anh muốn làm tình với nàng hai lần liên tiếp đột ngột bị bỏ rơi. Nàng cảm thấy anh đang khám phá phần mềm mại nối giữa hai đùi nàng, bên trong hai chân nàng, và nàng trở nên yếu ớt. Những cú vuốt ve mềm mại, gặm nhấm ranh mãnh và uể oải của lưỡi anh…đùa nghịch với phần cơ thể mở ra nhức nhối của nàng…ấn lên trên cho đến khi anh tìm thấy một chỗ làm cho nàng nức nở và rên rỉ, vâng, ở đó, vâng…

Anh trêu chọc nàng với sự tinh quái bực mình, chậm chạp rời ra, rồi trở lại với những cái búng ấm áp và vội vã…nàng dò dẫm đầu anh giữa hai đùi và giữ lấy anh ở đó, quằn quại và rùng mình và run bắn với sự sung sướng.

Anh mang nàng lên tới độ cao của nỗi sung sướng vô ngần đến không thể tin nổi, trên cả bão tố, cả bầu trời…và khi nàng lấy lại nhận thức, nàng đã ở trong vòng tay anh, nhịp tim thình thịch của nàng được vỗ về bởi những âm thanh của cơn mưa mùa xuân dịu dàng.

12. Chương 12

Vì hầu hết các vị khách ở trang viên sẽ ra đi vào ngày mai, nên bữa tiệc tối hôm đó được tổ chức công phu và kéo dài. Hai dãy bàn dài với toàn pha lê và đồ sứ Sèvres lấp lánh trong ánh sáng tỏa ra từ những nhánh chúc đài và đèn treo. Một đội quân những người hầu trong chế phục tuyền một màu xanh biển, màu mù tạc và màu đen với những đường viền vàng di chuyển khéo léo xung quanh những vị khách, rót đầy những ly nước và rượu, phục vụ mỗi món ăn tiếp theo với độ chính xác thầm lặng.

Đó là một bữa tiệc tráng lệ. Không may là Daisy chưa bao giờ có hứng thú với việc ăn uống. Thật đáng tiếc là nàng không thể thưởng thức bữa ăn, được đề cao với món cá hồi Xcốt len, những súc thịt nướng bốc khói, đùi nai đi kèm xúc xích và những ổ bánh mì ngọt, và món thịt hầm với rau công phu phủ ngập kem với bơ và nấm cục. Để tráng miệng có những đĩa trái cây xa xỉ: mâm xôi, xuân đào, dâu tây, đào và dứa, và còn thêm ngổn ngộn các loại bánh ngọt, bánh tạc nhân mứt và thạch sữa.

Daisy cố bắt mình ăn, cười và nói chuyện theo cách tự nhiên nhất có thể. Nhưng chẳng hề dễ dàng. Matthew ngồi cách đấy vài hàng ghế ở phía bên kia bàn. Và mỗi khi ánh mắt họ gặp nhau, nàng gần như mắc nghẹn với bất cứ thứ gì đang ăn trong miệng.

Tiếng trò chuyện tuôn chảy xung quanh nàng, và nàng đáp lại nó một cách lơ đãng trong khi tâm trí vẫn còn nguyên vẹn những ký ức về chuyện vừa xảy ra vài giờ trước. Những người biết rõ nàng, chị gái và hai cô bạn, dường như nhận thấy nàng không giống mọi ngày. Đến cả Westcliff cũng mấy lần liếc nhìn nàng với vẻ suy đoán.

Daisy cảm thấy nóng bức trong căn phòng sáng rực và ngột ngạt, màu đỏ lan nhanh dễ dàng trên đôi má. Cơ thể nàng quá ư nhạy cảm, những lớp vải quần áo chà sát vào người, chiếc áo nịt ngực không thể chịu đựng nổi, nịt bít tất bó chặt quanh hai đùi. Mỗi một cử động là một lần nhắc nhở về buổi chiều với Matthew; sự

đau nhức giữa hai chân nàng, cảm giác nhoi nhói và giần giật ở những nơi không mong đợi. Và cơ thể nàng vẫn còn khao khát nhiều hơn nữa…bàn tay của Matthew, cái miệng không ngơi nghỉ của anh, vật cứng rắn của anh bên trong nàng…

Cảm thấy mặt mình lại bốc lửa lần nữa, Daisy vội phết bơ vào miếng bánh mỳ một cách sốt sắng. Nàng nhìn sang Matthew, anh đang nói chuyện với một quý cô ngồi bên trái mình.

Nhận biết sự quan sát thầm lén của Daisy, Matthew nhìn về phía nàng. Màu xanh thẳm sâu trong đôi mắt anh rực lên bởi sức nóng và ngực anh chuyển động khi anh hít vào thật sâu. Anh hướng sự quan tâm trở lại với người cùng bàn, tập trung vào cô ta với vẻ quan tâm săn đón đến mức khiến quý cô đó cười khúc khích đầy kích động.

Daisy nhấc ly rượu pha loãng lên môi và bắt mình đối đáp lại cuộc trò chuyện với người ngồi bên cạnh nàng…cái gì đó về chuyến du lịch đến vùng hồ và miền tây bắc Xcốt len. Tuy nhiên, tâm trí nàng sớm quay trở lại với tình cảnh của chính mình.

Nàng không hối hận về quyết định của mình…nhưng nàng không quá ngây thơ để tin rằng mọi chuyện sẽ dễ dàng kể từ giờ trở đi. Hơi ngược lại là khác. Có một vấn đề về nơi họ sẽ ở, khi Matthew mang nàng về New York, và liệu nàng có thể sống hạnh phúc trong sự xa cách với chị nàng cùng những người bạn. Và còn một câu hỏi không lời đáp nữa là liệu nàng có trở thành một người vợ thích hợp của một người đàn ông sống trong cái thế giới mà nàng chưa bao giờ tìm được cách thích nghi. Và cuối cùng, một câu hỏi không kém phần quan trọng đó là những bí mật Matthew đang che giấu.

Nhưng Daisy nhớ đến âm sắc mềm mại và rung động trong giọng anh khi anh nói.

"Em luôn là tất cả những gì anh nghĩ về một phụ nữ hoàn hảo."

Matthew là người đàn ông duy nhất từng muốn nàng đúng như những gì nàng có. (Không tính đến Llandrindon được vì niềm say mê của anh ta chỉ lóe lên một thoáng ngắn ngủi nhanh chóng và xẹp xuống cũng với một tốc độ tương đương.)

Về mặt này, Daisy ngẫm nghĩ, hôn nhân của nàng với Matthew sẽ không giống như Lillian và Westcliff. Hai người đó đều có sức mạnh ý trí và sự nhạy cảm cực kỳ khác nhau. Lillian và Westcliff thường xuyên tranh cãi và dàn xếp với nhau…và chuyện đó dường như không hề làm cuộc hôn nhân của họ suy yếu. Mà trái lại, thực ra – sự hòa hợp của họ nhờ đó mà tốt hơn rất nhiều.

Nàng xem xét sang những cuộc hôn nhân của hai cô bạn…Annabelle và Mr. Hunt là sự kết hợp của những tính cách giống nhau…Evie và Lord St. Vincent với bản chất hoàn toàn trái ngược của hai người họ, lại cần thiết cho sự tồn tại của mỗi người như ngày với đêm. Không thể nói rằng những sự ghép đôi đó là chênh lệch.

Có lẽ, bất chấp mọi điều nàng đã nghe về mẫu hình một cuộc hôn nhân hoàn hảo, chẳng có gì giống như thế cả. Có lẽ mọi cuộc hôn nhân đều là một tác phẩm độc nhất vô nhị.

Đó là một ý nghĩ an ủi.

Và nó khiến nàng tràn trề hi vọng.

Sau bữa tối dài vô cùng tận, Daisy lấy cớ bị đau đầu để rút lui còn hơn phải chịu đựng thêm nghi thức uống trà và tán gẫu. Đó là một nửa sự thật – cái tổ hợp của ánh sáng, tiếng ồn và xúc động căng thẳng làm hai thái dương nàng nhoi nhói. Với một nụ cười đau khổ, nàng cáo lỗi và đi về phía cầu thang.

Nhưng khi vừa tới sảnh chính, nàng nghe thấy tiếng chị gái.

"Daisy! Chị muốn nói chuyện với em."

Daisy biết Lillian đủ rõ để nhận ra sắc thái trong giọng nói của cô. Chị ấy đã nghi ngờ, và lo lắng, và muốn lôi mọi vấn đề ra để tranh luận cho tới khi tất cả được giải quyết thấu đáo mới thôi.

Daisy đã quá kiệt sức. "Không phải lúc này, xin chị," nàng nói, nở một nụ cười xoa dịu.

"Chị đợi lúc khác được không?"

"Không."

"Em đang đau đầu."

"Chị cũng thế. Nhưng chúng ta vẫn sẽ nói chuyện."

Daisy đấu tranh với một cơn giận đột ngột. Sau tất cả những kiên nhẫn của nàng với Lillian, những năm tháng của lòng trung thành và sự ủng hộ vô điều kiện, đâu phải là quá nhiều để đòi hỏi Lillian nén nhịn một chút đừng quấy rầy nàng.

"Em sẽ đi ngủ," Daisy nói, ánh mắt vững vàng của nàng thách thức chị mình dám phản đối. "Em không muốn giải thích gì cả, nhất là khi chị không hề có ý định lắng nghe. Chúc ngủ ngon." Nhìn thấy ánh mắt bàng hoàng trên mặt Lillian, nàng thêm vào nhẹ nhàng hơn, "Em yêu chị." Nàng đứng kiễng trên những ngón chân, hôn lên má chị gái, và đi về hướng cầu thang.

Lillian đấu tranh chống lại thôi thúc muốn đi theo Daisy lên cầu thang. Cô cảm thấy có ai đó nắm lấy khuỷu tay mình, và cô quay lại để thấy Annabelle và Evie, cả hai đều trông đầy thông cảm.

"Nó sẽ không nói chuyện với mình." Cô bảo họ với vẻ điếng người.

Evie, thường rất dè dặt khi chạm vào cô, quàng tay mình vào cánh tay Lillian. "Ch - Chúng ta hãy ra vườn cam đi." Cô gợi ý.

Vườn cam là căn phòng được Lillian yêu thích nhất trong dinh thự, các bức tường được lắp một hàng cửa sổ bằng kính chạy dài, sàn nhà được chế tác bằng tấm lưới mắt cáo tinh xảo để hơi ấm khẽ lùa vào từ những bếp lò đặt phía dưới. Những cây cam và chanh tràn ngập phòng với mùi hương thơm mát, trong khi hệ giàn giáo trĩu nặng bởi những loài cây nhiệt đới bổ sung thêm mùi thơm kì lạ phủ lên hương thơm đó. Ánh đuốc từ bên ngoài hắt thành ánh tranh sáng tranh tối trong căn phòng.

Tìm thấy một dãy ghế nhỏ, ba người bạn ngồi xuống cùng nhau. Đôi vai Lillian sụm xuống khi cô nói rầu rĩ, "Mình nghĩ họ đã làm chuyện đó rồi."

"Ai làm chuyện gì cơ?" Evie hỏi.

"Daisy và Mr. Swiff," Annabelle lẩm bẩm với thoáng chút thích thú. "Bọn mình đoán là họ đã có, ờ...sự hiểu biết xác thịt lẫn nhau."

Evie trông lúng túng. "Sao bọn mình biết được?"

"Chà, cậu ngồi ở chiếc bàn khác, cưng ạ, nên cậu không thể thấy, nhưng tại bữa tối hôm nay..." Annabelle nhướng mày đầy ý nghĩa. "...Có những cơn sóng ngầm bên dưới."

"Ồ." Evie nhún vai. "Vậy thì mình có ngồi ở bàn các cậu cũng thế thôi. Mình chưa bao giờ giỏi trong việc đọc thấy các cơn sóng ngầm cả."

"Nó sờ sờ ra đó ấy chứ," Lillian ảm đạm nói. "Nó cũng chẳng thể rõ mồn một hơn nếu như Mr. Swiff có nhảy lên bàn và đưa ra một lời thông báo đi chăng nữa."

"Mr. Swiff không bao giờ thô tục đến thế," Evie nói chắc chắn. "Mặc dù anh ấy là người Mỹ."

Lillian nghiến răng trong một cái quắc mắt dữ tợn. "Chuyện gì đã xảy ra với 'Em không thể hạnh phúc với một nhà công nghiệp khô khan'? và 'Em muốn cả bốn chúng ta luôn luôn ở bên nhau'? Tất cả đều là đồ bỏ, mình không thể tin Daisy đã làm điều này! Mọi thứ đang diễn ra hết sức tốt đẹp với Llandrindon. Nó bị ma ám hay sao mà đi ngủ với Matthew Swiff?"

"Mình nghi ngờ là việc ngủ nghê không có dính líu gì lắm đến chuyện đó," Annabelle trả lời, đôi mắt lấp lánh.

Lillian lừ mắt với cô. "Nếu sự tế nhị của cậu tệ tới mức thấy chuyện này thú vị, Annabelle-"

"Daisy chưa bao giờ thích Llandrindon cả," Evie vội vã can thiệp, cố ngăn ngừa một vụ cãi cọ. "Cô ấy chỉ sử dụng anh ta để chọc tức Mr. Swiff thôi."

"Làm sao cậu biết?" cả hai người cùng hỏi một lúc.

"Ồ, mình – mình…," Evie làm một cử chỉ tuyệt vọng với đôi bàn tay. "Tuần trước mình đã hơ – hơi tình cờ gợi ý với cô ấy rằng hãy thử làm anh ấy ghen. Và nó đã có tác dụng."

Cổ họng Lillian làm việc dữ dội trước khi cô có thể xoay sở để thốt ra. "Đúng là ngu như lừa, đầu cừu, chậm tiến hóa-"

"Tại sao vậy, Evie?" Annabelle hỏi bằng giọng tử tế hơn rất nhiều.

"Daisy và mình đã nghe lỏm được Mr. Swiff đang n – nói chuyện với Llandrindon. Anh ấy đang cố thuyết phục Llandrindon hãy tìm hiểu cô ấy, và nó trở nên rõ ràng là Mr. Swiff muốn cô ấy cho chính mình."

"Mình cá là hắn ta đã lên kế hoạch chuyện đó," Lillian quát. "Chắc hẳn bằng cách nào đó hắn ta biết được cậu đang nghe lén. Đó là một âm mưu xảo quyệt và nham hiểm, và cậu đã rơi vào tròng!"

"Mình không nghĩ thế," Evie đáp. Nhìn chằm chằm vào Lillian đang đỏ mặt tía tai, cô lo lắng hỏi, "Cậu sẽ không hét vào mặt mình đấy chứ?"

Lillian lắc đầu và gục mặt vào hai bàn tay. "Mình sẽ la thét như một nữ thần báo tử," cô nói qua những kẽ ngón tay, "nếu mình nghĩ nó có chút tác dụng nào. Nhưng vì mình khá chắc chắn là Daisy đã quan hệ với gã đê tiện ấy, thì có lẽ không ai có thể làm được gì để cứu nó lúc này."

"Có thể cô ấy không muốn được cứu vớt đâu." Evie chỉ ra.

"Đấy là vì nó đã hoàn toàn đắm đuối đến điên dại," tiếng Lillian vọng ra nghèn nghẹt.

Annabelle gật đầu. "Hiển nhiên là thế. Daisy đã ngủ với một người đàn ông đẹp trai, trẻ trung, khỏe mạnh, thông minh và hình như đã yêu cô bé. Vì Chúa, cô bé còn có thể nghĩ tới điều gì khác nữa chứ?" Cô mỉm cười thương hại khi nghe thấy lời đáp tục tĩu của Lillian, và đặt một bàn tay dịu dàng lên vai bạn. "Bạn thân yêu ơi," cô lẩm bẩm, "Cậu biết mà, đã có một thời đối với mình chẳng có gì là quan trọng nếu mình có lấy một người đàn ông vì tình yêu hay là không…chỉ cần đủ để đưa gia đình mình ra khỏi tình thế tuyệt vọng lúc đó. Nhưng khi mình nghĩ về chuyện sẽ như thế nào khi chia sẻ chiếc giường với chồng mình…khi dành toàn bộ phần đời còn lại của mình bên người ấy…thì mình biết Simon là lựa chọn duy nhất." Cô dừng lại, và những giọt lệ đột nhiên đong đầy trong mắt. Annabelle xinh đẹp, luôn bình tĩnh, người hiếm khi nào khóc. "Khi mình ốm," cô nói tiếp bằng giọng khàn khàn, "Khi mình sợ hãi, khi mình cần điều gì đó, mình biết anh ấy sẽ dịch chuyển cả bầu trời và mặt đất để khiến cho mọi thứ được ổn thỏa. Mình tin anh ấy với từng tế bào trong cơ thể mình. Và khi mình nhìn đứa trẻ chúng mình đã tạo ra, hai người bọn mình đã hòa lẫn vào nhau mãi mãi trong con bé…Chúa ơi, mình vui mừng khôn xiết vì đã lấy Simon Hunt. Tất cả chúng ta đều có thể lựa chọn những người chồng cho chính mình, Lillian ạ. Cậu phải cho Daisy có được quyền tự do ấy." (Dịch tới đây tớ cũng suýt khóc)

Lillian buông tay xuống đầy bực bội. "Hắn ta không có được phẩm chất như bất cứ người chồng nào của chúng mình. Hắn ta thậm chí còn không bằng St. Vincent, người có thể là một tên vô lại bám váy phụ nữ, nhưng ít nhất anh ta cũng có một trái tim." Cô dừng lại và lẩm bẩm, "Không có ý xúc phạm đâu, Evie."

"Không sao cả," Evie nói, đôi môi cong lên như thể đang cố nín để không cười phá lên.

"Vấn đề là," Lillian bứt rứt, "Mình cho Daisy có toàn quyền lựa chọn, chừng nào mà con bé chưa chọn nhầm."

"Cưng ơi – " Annabelle bắt đầu trong một nỗ lực thận trọng để sửa lại thiếu sót trong logic của cô, nhưng Evie đã nhẹ nhàng cắt ngang.

"Mình ngh – nghĩ mắc sai lầm cũng là quyền của Daisy. Tất cả những gì chúng ta có thể làm trao cho cô ấy sự giúp đỡ nếu cô ấy yêu cầu."

"Chúng ta không thể giúp nó nếu nó kết thúc cuộc đời với gã New York trời đánh thánh vật ấy!" Lillian vặn lại.

Sau đó thì Annabelle và Evie không tranh cãi với cô nữa, ngầm đồng ý rằng có vài vấn đề mà chỉ lời nói suông thôi thì không thể giải quyết được, và có những nỗi sợ hãi không thể nào xoa dịu. Họ làm những điều mà bạn bè thường làm khi gặp thất bại…họ ngồi với cô trong sự im lặng bầu bạn…và để cô biết rằng họ quan tâm đến cô.

Một bồn tắm nước nóng đã xoa dịu cơ thể Daisy và thư giãn những dây thần kinh kiệt quệ. Nàng ngồi trong làn nước nóng bỏng cho đến khi xương cốt mềm ra và thấy ngột ngạt, và chứng đau đầu của nàng đã giảm bớt. Cảm thấy đã hồi phục lại, nàng mặc chiếc áo ngủ trắng viền đăng ten lên người và bắt đầu chải tóc, trong lúc hai cô hầu phòng tới mang chiếc bồn tắm đi.

Những cái răng lược chạy qua tóc nàng cho đến khi mái tóc dài ngang eo tạo thành một dòng sông màu gỗ mun lấp lánh. Nàng nhìn chằm chằm qua cánh cửa mở toang hướng ra ban công, trong buổi tối mùa xuân ẩm ướt. Bầu trời không trăng sao mang màu sắc của những quả mận chín đen thẫm.

Mỉm cười vu vơ, Daisy nghe thấy tiếng lách cách từ cánh cửa phòng ngủ sau lưng nàng. Nghĩ rằng đó là một cô hầu trở lại để thu dọn khăn tắm và đĩa đựng xà phòng, nàng vẫn tiếp tục nhìn ra ngoài trời.

Đột nhiên nàng cảm thấy một cái chạm nhẹ lên vai, theo sau là hơi ấm của một bàn tay to lớn trượt qua ngực nàng. Giật bắn người, nàng đứng bật dậy và từ từ bị kéo sát vào một thân hình rắn chắc.

Giọng nói trầm trầm của Matthew cù vào tai nàng. "Em đang nghĩ gì vậy?"

"Về anh, tất nhiên rồi." Daisy tựa vào anh, những ngón tay nàng đưa lên vuốt ve bề mặt lông lá của bắp tay anh cho đến mép tay áo được xắn lên tới khuỷu. Ánh mắt nàng quay lại với quang cảnh bên ngoài. "Căn phòng này từng thuộc về một người em gái của bá tước," nàng nói. "Em được nghe kể lại là người yêu của chị ấy – một thanh niên chăn ngựa, đúng vậy, - thường trèo lên ban công để gặp chị. Giống như là Romeo ấy."

"Anh hi vọng anh ta được đền đáp xứng đáng với việc mạo hiểm đó," anh nói.

"Anh có làm một việc mạo hiểm như thế vì an toàn của em không?"

"Nếu nó là cách duy nhất để anh đến với em. Nhưng sẽ là vô nghĩa khi trèo lên hai tầng lầu để tới ban công khi có một cái cửa rất hoàn hảo chờ sẵn."

"Dùng cửa chẳng gần với sự lãng mạn chút nào."

"Nó cũng không làm em ngã gãy cổ."

"Nghe mới thực dụng làm sao," Daisy nói với tiếng cười lớn, quay người lại trong vòng tay anh. Quần áo Matthew mang mùi hương ngoài trời và dấu vết hăng hăng của thuốc lá. Anh hẳn đã ra hàng hiên cùng vài quý ông sau bữa tối. Rúc sâu hơn vào sự kiềm tỏa của anh, nàng hít vào mùi hồ trên áo sơ mi và hương thơm sạch sẽ quen thuộc của làn da anh. "Em yêu mùi vị của anh," nàng nói. "Em có thể bịt mắt đi vào một căn phòng có hàng trăm người đàn ông và em sẽ tìm được anh ngay lập tức."

"Một trò chơi phòng khách khác ư," anh nói, và họ cùng cười khúc khích.

Nắm lấy tay anh, Daisy kéo anh hướng về phía chiếc giường. "Lại nằm cùng em đi."

Matthew lắc đầu, cưỡng lại. "Anh chỉ ở lại vài phút thôi. Westcliff và anh sẽ lên đường lúc bình minh," Ánh mắt anh đói khát trượt trên cái áo ngủ viền đăng ten đứng đắn của nàng. "Và nếu chúng ta đến bất cứ chỗ nào gần cái giường kia, anh sẽ không thể ngăn được mình không làm tình với em."

"Em không thấy phiền đâu," Daisy ngượng ngập nói.

Anh kéo nàng vào lòng và ôm nàng một cách thận trọng. "Không quá sớm đến thế sau lần đầu tiên của em. Em cần được nghỉ ngơi đã."

"Vậy sao anh lại đến đây?"

Daisy cảm thấy má anh cọ vào đỉnh đầu nàng. Thậm chí sau tất cả những gì đã xảy ra giữa họ, dường như vẫn thật khó tin rằng anh đang ôm nàng dịu dàng đến vậy. "Anh chỉ muốn nói chúc ngủ ngon," anh thì thầm. "Và để nói với em…"

Daisy ngước nhìn lên với ánh mắt tò mò, và anh đánh cắp một nụ hôn từ nàng như thể không kìm được lòng mình. "…em không phải lo lắng về việc anh sẽ thay đổi ý định cưới em đâu," anh nói, "thực ra, em sẽ có một khoảng thời gian khó khăn chết tiệt để bỏ anh từ bây giờ."

"Đúng vậy," nàng nói, mỉm cười với anh. "Em biết anh là người đáng tin cậy mà."

Bắt mình phải buông nàng ra, Matthew miễn cưỡng đi ra cửa. Anh mở nó ra thận trọng và liếc ra ngoài để chắc rằng hành lang không có ai.

"Matthew," nàng thì thầm.

Anh ngoái nhìn nàng qua vai. "Gì vậy em?"

"Sớm về với em nhé."

Dù anh nhìn thấy bất cứ điều gì trên mặt nàng cũng khiến mắt anh rực sáng trong không gian bóng tối như ảo ảnh. Anh trao cho nàng cái gật đầu ngắn ngủi và bỏ đi trong khi anh còn có thể.

13. Chương 13

Matthew nhanh chóng phát hiện ra rằng chuyến công du tới Bristol với Lord Westcliff khác xa so với việc khám phá thành phố cảng một mình. Ban đầu anh có kế hoạch ở tại một quán trọ nằm gần trung tâm Bristol. Tuy nhiên, với Westcliff làm bạn đồng hành. Họ chọn một tòa nhà nguy nga của một gia đình giàu có hoạt động trong ngành đóng tàu. Matthew hiểu rằng có rất nhiều lời mời như thế được gửi tới từ những gia đình thành đạt trong vùng. Tất cả đều háo hức được tiếp đãi bá tước theo phong cách sang trọng nhất có thể.

Tất cả mọi người đều là bạn của Westcliff, hoặc muốn được như thế. Đó chính là quyền lực của một tên tuổi quý tộc lâu đời. Nói cho công bằng, không chỉ vì tên tuổi và tước hiệu đã truyền cảm hứng cho lòng nhiệt tình đó đối với Westcliff…anh được biết tới như một nhà chính trị cấp tiến, chưa kể đến là một nhà kinh doanh tài ba, cả hai điều đó làm cho anh trở thành người đàn ông được săn lùng ở Bristol.

Thành phố này chỉ đứng thứ hai sau London về hoạt động thương mại, đang trải qua một giai đoạn phát triển như vũ bão. Khi những khu thương mại được bành trướng và những bức tường cũ kỹ của thành phố sụp đổ, những con đường hẹp đang được mở rộng và những đường phố lớn mới toanh xuất hiện trên nền tảng cũ. Đáng kể nhất, một hệ thống đường sắt cạnh bến cảng kết nối nhà ga Temple Mead với các bến tàu vừa hoàn thành xong. Kết quả là, không còn nơi nào tốt hơn nữa ở Châu Âu để thiết lập một mạng lưới sản xuất kinh doanh.

Matthew bất đắc dĩ phải thừa nhận với Westcliff là nhờ sự có mặt của anh mà những cuộc gặp gỡ và thương lượng trở nên dễ dàng hơn rất nhiều. Tên tuổi Westcliff không những mở được các cánh cửa. Thực tế nó đã khiến người ta trao cho anh cả toà nhà. Và cá nhân Matthew biết đây là một cơ hội lớn để học hỏi từ bá tước, người sở hữu cả kho kiến thức về kinh doanh và sản xuất.

Chẳng hạn như khi họ bàn bạc việc chế tạo đầu máy xe lửa, bá tước không chỉ thông thạo về nguyên lí thiết kế kỹ thuật, anh còn có thể gọi tên hàng tá cái bu lông khác nhau dùng trong các đường ray khổ rộng gần đây nhất.

Thẳng thắn mà nói, Matthew chưa bao giờ gặp người nào có thể cạnh tranh với khả năng hiểu biết và nhớ được khối lượng kiến thức mênh mông về công nghệ của anh, cho tới khi gặp Westcliff. Nó tạo ra cuộc đối thoại cực kỳ thú vị, ít nhất là đối với hai người. Bất cứ ai tham gia buổi thảo luận cũng sẽ bắt đầu ngáy khò khò sau năm phút.

Về phần mình, Marcus dấn thân vào một tuần lễ ở Bristol với hai mục đích. Chính thức là để hoàn thành những mục tiêu đặt các mối quan hệ kinh doanh vững chắc…nhưng còn một mục đích ngấm ngầm nữa là quyết định xem Matthew là người thế nào.

Không dễ dàng gì đối với Marcus khi bỏ Lillian lại một mình. Anh nhận ra trong khi những việc sinh đẻ và nuôi con cái là quá ư bình thường với những người khác, thì chúng lại hết sức quan trọng khi liên quan đến vợ con anh. Mọi điều về con gái bé bỏng đều khiến anh mê mẩn: những lúc bé ngủ và thức, lần tắm đầu tiên, cách bé ngọ nguậy những ngón chân, cảnh tượng bé nép vào bầu ngực Lillian.

Mặc dù chưa ai từng nghe nói có quý bà thượng lưu nào lại tự mình cho con bú, thường thì người ta thuê một cô hầu đang có sữa cho việc ấy. Tuy nhiên Lillian lập tức thay đổi thái độ ngay sau khi Merritt sinh ra. "Con muốn chính em cơ," Lillian nói với Marcus. Anh không dám chỉ ra rằng em bé khó mà có khả năng thảo luận về chuyện này và không chừng còn toại nguyện với một vú em hơn.

Nỗi sợ của Marcus rằng vợ anh có thể không chịu nổi trận ốm lúc sinh nở đã lui dần từng ngày khi Lillian trở lại với con người trước đây của mình, khỏe mạnh và mảnh mai và đầy sức sống. Sự nhẹ nhõm của anh không thể tả xiết. Anh chưa từng biết tới một tình yêu choáng ngợp đến thế đối với một con người, cũng không lường trước được Lillian đã nhanh chóng trở thành nhu cầu hạnh phúc tất yếu của anh. Bất cứ việc gì làm được cho Lillian trong khả năng của anh đều sẽ được thực hiện. Và trong nỗi lo lắng của vợ anh đối với em gái cô ấy, Marcus quyết định phải đưa ra những kết luận cuối cùng về Matthew Swiff.

Khi họ gặp gỡ những nhân vật có máu mặt trong ngành đường sắt ở Great Western, chủ bến tàu, các ủy viên hội đồng và những nhà quản lý, Marcus bị ấn tượng trước cách sử xự của Matthew. Cho đến giờ anh chỉ nhìn thấy Swiff đối đáp với những người khách giàu có ở Stony Cross, nhưng nó ngay lập tức trở nên rõ rệt là cậu ta có thể làm thân dễ dàng với những hạng người khác nhau, từ những nhà quý tộc cao tuổi cho tới những người lao động vạm vỡ ở bến tàu. Tới lúc đàm phán, Swiff là một người hung hăng mà không mất đi vẻ lịch thiệp. Cậu ta điềm tĩnh, chắc chắn, và nhạy bén, nhưng lại có khiếu hài hước khá khô khan do chịu tác động của môi trường sống xung quanh.

Marcus có thể thấy ảnh hưởng của Thomas Bowman lên tính gan lì của Swiff và sự sẵn lòng ủng hộ những quan điểm của ông ta. Nhưng không giống Bowman, Swiff có bản chất tự nhiên và tự tin khiến người khác tự động hưởng ứng. Swiff sẽ làm tốt công việc ở Bristol, Marcus nghĩ. Đây là nơi thích hợp cho người thanh niên đầy tham vọng, vì nó mời gọi nhiều cơ hội hấp dẫn chẳng kém gì London.

Về chuyện Matthew có phù hợp với Daisy không…chà, nó còn mù mờ lắm. Marcus bất đắc dĩ mới phải đưa ra những phán quyết về những chuyện đó, những kinh nghiệm ngày trước đã dạy anh rằng không phải lúc nào anh cũng đúng. Sự phản đối lúc đầu của anh đối với hôn nhân giữa Annabelle và Simon Hunt là một ví dụ điển hình. Nhưng vẫn phải có một phán xét đưa ra. Daisy xứng đáng có một người chồng đối xử tốt với cô ấy.

Sau cuộc họp với các đại diện tiêu biểu ngành đường sắt, Marcus và Swiff đi bộ dọc theo Corn Street xuyên qua một khu chợ xếp kín những quầy hoa quả và rau xanh. Vỉa hè mới được nâng lên để bảo vệ khách bộ hành khỏi bị bùn bắn tung toé và rác bẩn dưới lòng đường. Con đường có những cửa hiệu bán các mặt hàng tiêu biểu như sách báo, mĩ phẩm, và những đồ vật bằng thuỷ tinh làm từ sa thạch của địa phương.

Dừng trước một quán rượu, hai người bước vào trong để gọi một bữa ăn đơn giản. Trong quán có đủ các loại người khác nhau từ những thương gia giàu có đến những công nhân xưởng đóng tàu.

Thư giãn trong bầu không khí ồn ào, Marcus nhấc một cốc vại đầy bia đen Bristol lên môi. Nó lạnh và đắng, trượt xuống cổ họng anh trong một luồng cay xộc và để lại dư vị ngọt dịu.

Khi Marcus đang cân nhắc đủ các cách để vào đề về chuyện của Daisy, Swiff làm anh ngạc nhiên bởi một tuyên bố thẳng thừng. "Thưa ngài, có vài điều tôi muốn nói với ngài."

Marcus tạo vẻ mặt vui vẻ khuyến khích. "Tốt quá."

"Sự thể là Miss Bowman và tôi đã đạt tới một…sự hiểu biết. Sau khi xem xét những hoàn cảnh phù hợp của cả hai bên, tôi đã có một quyết định cả về cảm xúc và thực tế là chúng tôi nên-"

"Cậu đã yêu cô ấy được bao lâu?" Marcus ngắt lời, thầm thích thú.

Swiff buột ra một hơi thở căng thẳng. "Nhiều năm rồi," anh thú nhận. Anh lùa tay vào mái tóc ngắn và dày, khiến nó rối bù lên. "Nhưng tôi không biết đó là gì cho tới mãi gần đây."

"Em vợ tôi có đáp lại không?"

"Tôi nghĩ-" Ngắc ngứ, Swiff uống một ngụm bia lớn. Nhìn anh thật trẻ trung và bối rối khi thú nhận, "Tôi không biết. Tôi hi vọng trong thời gian…ôi, chết tiệt."

"Theo tôi thấy, cậu chẳng gặp khó khăn gì để giành được tình cảm của Daisy," Marcus nói bằng một giọng ân cần hơn mức anh dự tính. "Từ những gì tôi quan sát, đây là một đám tốt cho cả hai phía."

Swiff ngẩng lên với nụ cười chế nhạo. "Ngài không nghĩ cô ấy sẽ khấm khá hơn với một quý ông đầy chất thơ người Anh ư?"

"Tôi nghĩ đó sẽ là tai hoạ. Daisy không cần một người chồng thoát tục như cô ấy." Với lấy đĩa thức ăn bằng gỗ đặt giữa họ, Marcus cắt một miếng pho mát Wensleydale và kẹp vào hai lát bánh mì dày. Anh nhìn Swiff chăm chú, tự hỏi tại sao cậu ta có vẻ quá ít vui mừng trong hoàn cảnh này. Hầu hết đàn ông đều biểu lộ sự sung sướng vô biên trước viễn cảnh lấy được người phụ nữ mình yêu.

"Bowman sẽ rất vui mừng," Marcus nhận xét, nhìn sát sao phản ứng của Swiff.

"Làm hài lòng ông ấy chẳng có vai trò gì trong chuyện này. Bất kỳ sự dính líu ngang xương nào đều là đánh giá quá thấp những gì Miss Bowman đòi hỏi."

"Không cần phải vượt qua hàng rào phòng thủ của cô ấy," Marcus đáp. "Daisy là con quỷ nhỏ quyến rũ, chưa kể rất đáng yêu. Chỉ cần thêm chút tự tin và bớt nhạy cảm đi, cô ấy sẽ biết cách thu hút phe khác giới một cách dễ dàng. Nhưng với lí tưởng của mình, cô ấy không thể coi tình yêu như một trò chơi. Và chỉ một số ít đàn ông có đủ thông minh để cảm nhận sự chân thành ấy ở phụ nữ."

"Tôi có," Swiff nói cụt ngủn.

"Hình như là thế." Marcus cảm thấy một sự thông cảm sâu sắc khi nghĩ đến tình thế tiến thoái lưỡng nan của người đàn ông trẻ tuổi hơn mình. Là một người có đầu óc thực tế và ghét cay ghét đắng sự ủy mị, nó còn hơn là xấu hổ đối với Swiff khi thấy mình bị thương bởi một mũi tên của thần Cupid. "Mặc dù cậu không đòi hỏi sự ủng hộ của tôi," Marcus nói tiếp, "cậu có thể hoàn toàn tin cậy vào điều đó."

"Ngay cả khi phu nhân Westcliff phản đối?"

Nhắc đến Lillian đã gây ra một nỗi đau nhỏ của khao khát trong ngực Marcus. Anh nhớ cô nhiều hơn mức tưởng tượng. "Phu nhân Westcliff," anh khô khan đáp, "sẽ biết chấp nhận thực tế là đôi khi có những việc có thể xảy ra không như cô ấy mong muốn. Và theo thời gian nếu cậu chứng tỏ được mình là người chồng tốt của Daisy, vợ tôi sẽ thay đổi quan niệm của mình. Cô ấy là một người không thành kiến."

Nhưng trông Swiff vẫn phiền muộn. "Thưa ngài –" Bàn tay anh siết chặt quanh tay cầm cốc bia của mình, và anh nhìn nó chằm chằm bất động.

Nhìn thấy bóng tối băng qua gương mặt chàng trai, Marcus ngừng ăn. Bản năng mách bảo anh rằng có điều gì đó rất không ổn. Chết tiệt thật, anh nghĩ, chẳng lẽ không có chuyện gì dính dáng đến nhà Bowman mà không đơn giản được sao?

"Ngài sẽ nói gì về một người xây dựng cuộc đời anh ta từ một lời dối trá…và cuộc đời đó đã trở nên đáng giá hơn con người thực mà anh ta có thể trở thành?"

Marcus đang nhai tiếp, liền nuốt đánh ực, và dành thời gian để uống một ngụm bia vĩ đại. "Nhưng tất cả đều xoanh quanh sai lầm ấy ư?" Cuối cùng anh hỏi.

"Phải."

"Người này có cướp đoạt của ai khác vì quyền lợi hợp pháp của anh ta không? Có gây tổn hại thể chất và tinh thần cho người khác không?"

"Không," Swiff nói, nhìn thẳng vào mắt anh. "Nhưng nó có dính dáng tới luật pháp."

Nó làm Marcus thấy khá hơn đôi chút. Theo kinh nghiệm của anh thì ngay cả người đàn ông tốt nhất đôi khi cũng không thể tránh khỏi những rắc rối với pháp luật chẳng kiểu này thì kiểu khác. Có lẽ Swiff đã từng lầm đường lạc lối trong vài hợp đồng làm ăn đáng ngờ hoặc đã ăn chơi xả láng trong thời tuổi trẻ xốc nổi mà lo ngại sự thật bị đưa ra ánh sáng trong những năm sau này.

Tất nhiên Marcus không không xem những vấn đề danh dự một cách nhẹ tựa lông hồng, và những thông tin về rắc rối pháp luật trong quá khứ khó có thể là thứ người ta muốn nghe từ ông em đồng hao tương lai.

Mặt khác, Swiff lại là người có sức chịu đựng tốt và rất cá tính. Và Marcus khám phá ra rất nhiều điểm anh thấy thích ở cậu ta.

"Tôi e rằng mình sẽ phải hoãn lại sự ủng hộ đối với mối lương duyên này," Marcus nói với sự quan tâm, "cho tới khi tôi có sự hiểu biết nhất định về những chi tiết đó. Còn điều gì nữa mà cậu có thể nói với tôi không?"

Swiff lắc đầu. "Tôi rất tiếc. Lạy Chúa, ước gì tôi có thể."

"Nếu tôi hứa với cậu rằng sẽ không phản bội lòng tin của cậu?"

"Không," Swiff thì thầm. "Một lần nữa, tôi rất tiếc."

Marcus thở dài nặng nề và ngả người ra ghế. "Không may là tôi không thể giải quyết hay thậm chí giảm nhẹ một vấn đề khi tôi không biết thứ trời đánh ấy là gì. Ngoài ra, tôi tin là ai cũng xứng đáng có cơ hội thứ hai. Và tôi luôn xét đoán một người đàn ông dựa vào con người anh ta trở thành chứ không phải anh ta là ai. Điều đó nói lên rằng...tôi sẽ có lời hứa của cậu về một chuyện."

Swiff ngước lên, đôi mắt xanh cảnh giác. "Gì vậy, thưa ngài?"

"Cậu sẽ nói với Daisy tất cả trước khi cưới cô ấy. Cậu sẽ giãi bày hết mọi chuyện, và để cô ấy quyết định liệu cô ấy có muốn đi tiếp hay không. Cậu sẽ không lấy cô ấy làm vợ mà không trao cho cô ấy toàn bộ sự thật và không hề thêm bớt."

Swiff không chớp mắt. "Tôi hứa với ngài."

"Tốt," Marcus ra hiệu cho cô phục vụ đến bên bàn.

Sau chuyện này, anh cần thứ gì đó mạnh hơn những cốc bia

14. Chương 14

Cùng với việc Westcliff và Matthew Swiff đi Bristol, trang viên có vẻ tĩnh lặng khác thường. Lillian và Daisy thấy nhẹ nhõm hẳn khi Westcliff đã bố trí cho cha mẹ của họ đi cùng một gia đình láng giềng trong một chuyến du lịch tới thị trấn Straford-on-Avon. Họ sẽ tham gia một tuần lễ của những bữa tiệc lớn, những vở kịch, và các buổi hòa nhạc, tất cả các sự kiện chào mừng kỷ niệm 280 năm ngày sinh của Shakespeare. Không biết Westclif đã dùng cách nào để thúc đẩy họ đi vẫn là một bí ẩn với Daisy.

"Cha mẹ chúng ta có khi nào quan tâm tới Shakespear chứ," Daisy thắc mắc với Lillian, ngay sau khi cỗ xe ngựa chở cha mẹ nàng vừa khởi hành. "Và em không thể tin là cha đã chọn đến một lễ hội thay vì Bristol."

"Westcliff không có ý định để cha đi cùng họ," Lillian đáp với nụ cười rầu rĩ.

"Sao lại không? Xét cho cùng đây là thương vụ của cha cơ mà."

"Đúng thế, nhưng tới khi đàm phán thì cha quá thô bỉ đối với khẩu vị của người Anh – ông ấy gây khó khăn cho mọi người để đạt tới một thỏa thuận chung. Nên Westcliff đã sắp xếp chuyến đi tới Stratford với ý đồ đó để cha không có cơ hội lựa chọn. Và sau khi Westcliff rất tình cờ cho mẹ biết về mọi gia đình quý tộc bà sẽ được sánh vai cùng trong lễ hội, thì cha sẽ không kịp cầu nguyện đâu."

"Em cho rằng Westcliff và Mr. Swiff sẽ thành công ở Bristol thôi," Daisy nói.

Nét mặt Lillian đột ngột trở nên kín đáo. "Chuyện đó thì không nghi ngờ gì."

Daisy nhận thấy khi không có hai người bạn làm tấm đệm, nàng và Lillian liền rơi vào thái độ thận trọng quá mức mỗi khi trò chuyện. Nàng không thích thế. Họ lúc nào cũng thoải mái và cởi mở với nhau. Nhưng đột nhiên họ có vẻ bị buộc phải tránh những chủ đề nào đó như thể đang cố lờ đi một con voi trong phòng vậy. Thật ra là cả một đàn voi.

Lillian không hề hỏi Daisy là nàng có ngủ với Swiff hay không. Thực tế là Lillian hình như không thích nói về Matthew chút nào. Cô cũng không hỏi vì sao mối quan hệ của Daisy với Llandrindon đang tiến triển thì lại bốc hơi đâu mất, hay tại sao Daisy rõ ràng là không muốn tới Lodon để kết thúc mùa vũ hội.

Daisy cũng chẳng có mong muốn đề cập đến bất kì chủ đề nào như thế. Bất chấp những lời cam đoan của Swiff trước khi anh đi, nàng cảm thấy bức bối và bồn chồn, và điều cuối cùng nàng muốn là một cuộc cãi cọ với chị gái.

Thay vào đó họ tập trung vào Merrit, tranh nhau bế ẵm, mặc quần áo và tắm cho em bé như thể bé là một con búp bê nhỏ. Mặc dù có bầu ngực em đủ khả năng chăm sóc trẻ sơ sinh, Lillian vẫn tỏ ra miễn cưỡng khi trao con cho họ. Sự thật đơn giản là, cô rất muốn ở bên con mình.

Trước khi đi, Meredes đã cảnh báo rằng đứa bé sẽ trở nên quá quen với việc được ôm ấp. "Con sẽ làm hư nó đấy," bà bảo Lillian, "rồi sẽ chẳng có ai đặt được nó xuống cho mà xem."

Lillian độp lại rằng ở Stony Cross chẳng hề thiếu những cánh tay, và Merrit sẽ thường xuyên được bế ẵm thoải mái nếu cô bé thích.

"Chị muốn tuổi thơ của con bé phải khác với chúng ta," sau đó Lillian nói với Daisy, trong lúc họ đẩy chiếc xe nôi đi qua khu vườn. "Vài kỷ niệm ít ỏi mà chị có về cha mẹ là đứng nhìn mẹ thay đồ buổi tối để ra ngoài hoặc đến phòng làm việc của cha để thú nhận những tội lỗi mới nhất. Và bị trừng phạt."

"Chị có còn nhớ," Daisy mỉm cười hỏi, "mẹ thường hét lên như thế nào khi chúng ta trượt ván trên vỉa hè và đâm sầm vào mọi người không?"

Lillian cười khẽ. "Trừ khi đó là gia đình Astor, còn không thì mọi chuyện đều ổn thoả."

"Hay lúc hai đứa sinh đôi trồng được một khu vườn nhỏ và bọn mình nhổ hết tất cả khoai tây lên trước khi chúng kịp chín."

"Rồi bắt cua và câu cá ở Long Island …"

"Cả chơi bóng Runder nữa…"

Buổi chiều của "Nhớ hồi đó…" đã ngập tràn quanh hai chị em một sắc màu rực rỡ, "Ai mà ngờ được," Daisy cười toe toét, "là rốt cuộc chị lại lấy một nhà quý tộc, và em thì…" Nàng ngập ngừng. "…thành một bà cô."

"Đừng có ngớ ngẩn," Lillian nói khẽ. "Chắc chắn là em sẽ không trở thành một bà cô."

Đó là mức độ xa nhất trong cuộc chuyện trò về mối quan hệ của nàng với Matthew Swiff. Tuy nhiên, trong sự trầm tư một cách dè dặt khác thường của Lillian, Daisy nhận ra chị nàng muốn tránh gây rạn nứt với nàng. Và nếu nó có bao gồm cả việc chấp nhận Swiff vào gia đình, thì Lillian sẽ cố hết sức để chịu đựng anh. Biết rằng chị mình thấy khó khăn đến mức nào khi phải nén nhịn những quan điểm của mình, Daisy chỉ muốn vòng tay ôm lấy cô. Thay vào đó, nàng dịch sang để nắm lấy chiếc xe nôi.

"Để em đẩy cho," Daisy nói.

Họ tiếp tục bước đi.

Daisy nối lại chuỗi hồi tưởng. "Chị nhớ vụ cái xuồng bị lật nhào trên hồ không?"

"Cùng với bà gia sư trên đó," Lillian thêm vào, và họ cười khanh khách với nhau.

Vợ chồng Bowman là những người đầu tiên trở về vào chủ nhật. Như người ta có thể đoán, festival về Shakespear rành rành là một sự tra tấn đối với ông Thomas.

"Swiff đâu?" ông hỏi ngay lập tức khi vừa đến dinh thự. "Westcliff đâu? Ta muốn bản thông báo về các vụ đàm phán."

"Họ vẫn chưa về," Lillian nói, cô gặp ông ở lối vào sảnh. Cô trao cho cha một ánh mắt chua cay nhẹ nhàng. "Cha không hỏi thăm tình hình sức khoẻ của con sao, Cha? Cha không muốn biết tình hình đứa bé thế nào à?"

"Ta có thể thấy bằng mắt mình rằng con đã khoẻ lắm," Bowman đốp lại. "Và ta cho rằng cháu ngoại cũng không sao, nếu không con đã cho ta hay rồi. Vậy Swiff và Westcliff bảo bao giờ về?"

Lillian ngước mắt lên trời. "Ngay bây giờ."

Nhưng hoá ra những người lữ hành đã gặp phải cản trở, có thể là do hậu quả của những khó khăn trong sự đi lại ở bất cứ nơi đâu vào mùa xuân. Thời tiết thật khó đoán, những con đường nông thôn thường xuyên ở trong tình trạng cần sửa chữa, các cỗ xe dễ bị hỏng hóc, và ngựa gặp vấn đề về những chấn thương như đau khớp do sa lầy, sưng khuỷu chân.

Khi buổi tối dần đến mà vẫn không có dấu hiệu nào của Westcliff và Matthew, Lillian liền tuyên bố mọi người cứ ăn tối trước cũng được không thì đầu bếp sẽ bực mình.

Đó là một bữa ăn tương đối nhỏ với sự góp mặt của nhà Bowman và hai gia đình khác trong vùng, bao gồm cả cha xứ và vợ ông ta. Được nửa chừng thì người quản gia đi vào phòng ăn và thì thầm điều gì đó với Lillian. Cô mỉm cười và gương mặt chuyển sang màu hồng, đôi mắt sáng lên với niềm vui sướng khi cô thông báo với cả bàn ăn là Westcliff vừa về và lát nữa sẽ ăn cùng mọi người.

Daisy giữ nét mặt bằng lặng nguyên một chỗ như thể đó là cái mặt nạ dán lên mặt nàng. Tuy nhiên, dưới lớp vỏ ấy, một cuộc nổi loạn của sự trông ngóng đang chạy rần rần trong các tĩnh mạch của nàng. Nhận ra những chiếc thìa dĩa đang run rẩy rõ rệt trong hai bàn tay, nàng đặt chúng xuống và cho hai tay vào lòng. Nàng lắng nghe cuộc trò chuyện chỉ bằng một tai, cái tai còn lại đang dán vào ngưỡng cửa.

Khi hai người đàn ông cuối cùng cũng xuất hiện trong phòng ăn sau khi đã tắm rửa và thay bộ quần áo đi đường, tim Daisy đập nhanh đến nỗi không thể cho phép nàng có một hơi thở trọn vẹn.

Ánh mắt Swiff quét qua toàn bộ nhóm người, và anh cúi chào cùng với Westcliff. Cả hai đều trông có vẻ tự chủ và rất sảng khoái, người ta sẽ nghĩ họ mới chỉ vắng mặt trong bẩy phút chứ không phải bẩy ngày.

Trước khi đi về chỗ của mình ở đầu bàn, Westcliff đến chỗ Lillian. Vì bá tước chưa từng có những biểu hiện công khai nào, nên ai nấy đều kinh ngạc, khi anh ôm lấy mặt cô trong hai bàn tay và hôn lên môi cô nồng nàn. Cô đỏ mặt và nói câu gì đó về cha xứ đang ở đây, khiến Westcliff cười vang.

Trong lúc ấy, Matthew ngồi vào chiếc ghế trống bên cạnh Daisy. "Miss Bowman," anh nói nhã nhặn.

Daisy không thể xoay sở thốt ra lấy một từ. Ánh mắt nàng ngước lên đôi mắt đang cười của anh, và dường như mọi cảm xúc tuôn trào ra ngoài như một đài phun nước ấm áp. Nàng phải nhìn đi nơi khác trước khi làm điều gì đó lố bịch. Nhưng nhận thức mãnh liệt về cơ thể anh bên cạnh nàng thì vẫn còn nguyên.

Westcliff và Matthew thết đãi mọi người bằng một bài miêu tả chuyện cỗ xe của họ bị mắc kẹt trong một vũng bùn như thế nào. May mà họ được một người nông dân đi ngang qua đó giúp đỡ với một chiếc xe bò kéo, nhưng trong quá trình giải thoát cho chiếc xe, tất cả những người tham gia đều bị phủ kín bùn từ đầu đến chân. Và hình như tình tiết đó đã khiến cho con bò có một tâm trạng khó chịu. Đến khi câu chuyện kết thúc, những người ngồi quanh bàn đều cười khúc khích.

Buổi trò chuyện quay sang chủ đề về festival của Shakerspeare, và Thomas Bowman lao vào một cuộc kể lể về chuyến đi tới Stratford-on-Avon. Matthew xen vào một hai câu hỏi, có vẻ hoàn toàn chăm chú vào câu chuyện.

Đột nhiên Daisy giật thót mình khi cảm thấy bàn tay anh trượt vào lòng nàng bên dưới bàn. Những ngón tay anh nắm lấy ngón tay nàng trong một cái siết nhẹ. Và trong lúc đó anh vẫn tham gia vào câu chuyện, cười nói và mỉm cười thoải mái. Daisy với tới ly rượu bằng bàn tay còn tự do và đưa nó lên môi. Nàng hớp một ngụm, rồi ngụm nữa, và suýt nghẹn khi Matthew nhẹ nhàng chơi đùa với những ngón tay nàng bên dưới bàn. Những cảm giác đã nằm im lìm trong một tuần bừng lên trong một sức sống dữ dội.

Vẫn không nhìn vào nàng, Matthew khẽ trượt thứ gì đó vào ngón tay đeo nhẫn của nàng, nó đi qua đốt ngón tay, cho đến khi áp vừa khít vào cuối ngón. Bàn tay nàng vội trở lên lòng khi một người hầu bước đến rót đầy những ly rượu của họ.

Daisy nhìn xuống tay mình, chớp chớp mắt trước hình dạng một viên ngọc tỏa ánh vàng lấp lánh được viền quanh bằng những viên kim cương nhỏ. Trông nó giống như một bông hoa cánh trắng. Những ngón tay

nàng nắm chặt lại, và nàng ngoảnh mặt đi để che giấu màu đỏ phản bội của sự cảm động trên mặt.

"Nó làm em vui chứ?" Matthew thì thầm.

"Ôi, vâng ạ."

Đó là giới hạn của cuộc đối thoại giữa họ trên bàn ăn. Có quá nhiều điều để nói, và tất cả đều hết sức riêng tư. Daisy bắt mình chịu đựng thêm những nghi thức dài lê thê thông thường là uống rượu vang và dùng trà sau bữa tối, nhưng nàng hài lòng khi dường như mọi người, kể cả cha nàng đều có chiều hướng muốn đi nghỉ sớm. Khi ông cha xứ già và bà vợ có vẻ sắp sửa ra về, đám đông liền tự động giải tán một cách êm ả.

Đi cùng Daisy lúc ra khỏi phòng ăn, Matthew nói nhỏ, "Anh có phải trèo tường vào tối nay không, hay em sẽ để ngỏ cánh cửa?"

"Cánh cửa," Daisy đáp ngắn gọn.

"Tạ ơn Chúa."

Chừng một giờ sau Matthew thận trọng vặn tay nắm cánh cửa phòng Daisy và lách mình vào. Căn phòng nhỏ được thắp sáng bởi ngọn đèn đặt cạnh giường, ánh lửa nhảy nhót trong không khí lạnh giá lan vào từ ban công.

Daisy đang ngồi trên giường đọc sách, mái tóc được tết bím gọn gàng vắt qua vai. Mặc một chiếc áo ngủ trắng kín đáo với viền xếp nếp trang trí đằng trước, nhìn nàng đẹp và thơ ngây đến nỗi Matthew cảm thấy như mình đang phạm tội khi đến với nàng với sự khao khát săn đuổi trong những cơn rùng mình nóng bỏng chạy suốt cơ thể. Nhưng khi nàng ngẩng lên từ cuốn sách, đôi mắt đen cám dỗ anh đến gần hơn không thể cưỡng lại được.

Nàng đặt cuốn sách sang một bên, ánh đèn bao trùm lên những đường nét cơ thể. Làn da nàng trông lạnh và hoàn hảo như ngà được đánh bóng. Anh muốn sưởi ấm nó với bàn tay mình.

Khoé miệng của Daisy cong lên như thể nàng đã đọc được ý nghĩ của anh. Khi nàng đóng bìa sách lại, viên ngọc màu vàng lấp lánh trên ngón tay. Matthew ngạc nhiên trong giây lát bởi phản ứng của anh trước điều đó, cảm giác sở hữu nguyên sơ loé lên. Anh chậm chạp tuân theo cử chỉ của nàng để đi đến gần giường.

Anh ngồi xuống mép đệm, những dây thần kinh kêu réo khi Daisy thu gọn những nếp gấp của chiếc áo ngủ. Nàng bò vào lòng anh với vẻ duyên dáng của một chú mèo. Mùi hương của làn da phụ nữ ngọt ngào lấp đầy hai lỗ mũi anh, và trọng lượng của nàng đặt lên hai đùi anh. Vòng hai cánh tay mảnh dẻ qua cổ anh, nàng nói trang trọng, "em nhớ anh."

Lòng bàn tay anh ghi nhận hình dáng cơ thể nàng: những đường cong mềm mại, vòng eo thanh mảnh, cặp mông hình trái tim đầy đặn. Nhưng cũng như niềm say mê anh tìm thấy trong những nét quyến rũ ở cơ thể Daisy, chúng không tác động lên anh một cách mãnh liệt như trí thông minh sôi nổi và hoạt bát của nàng.

"Anh cũng nhớ em lắm."

Daisy lùa tay vào tóc anh, sự va chạm nhẹ nhàng gửi những cơn choáng váng vì sung sướng từ da đầu chạy xuống háng anh. Giọng nàng trở nên trêu chọc. "Anh đã gặp rất nhiều phụ nữ ở Bristol phải không? Westcliff có nói gì đó về một bữa ăn tối, và một buổi dạ hội do một khách hàng của anh tổ chức –"

"Anh chẳng để ý đến ai cả." Matthew thấy thật khó mà nghĩ được sáng suốt trong nỗi khao khát quằn quại đến tuyệt diệu này. "Chỉ có em mới là người anh mong muốn thôi."

Nàng dụi chóp mũi mình vào mũi anh nghịch ngợm. "Vậy mà trong quá khứ anh có sống hoàn toàn chay tịnh đâu."

"Không," Matthew thừa nhận, nhắm mắt lại khi cảm thấy hơi thở của nàng vuốt ve trên làn da. "Đó chỉ là cảm giác cô đơn, ước rằng người đàn bà trong tay mình là một người khác. Không bao lâu trước khi anh rời New York, anh nhận ra tất cả những phụ nữ anh đã từng quan hệ trong bẩy năm qua đều giống em ở điểm nào đó. Người thì có đôi mắt của em, người thì có bàn tay, hoặc mái tóc em…Anh đã nghĩ mình sẽ dành cả phần đời còn lại để tìm kiếm những sự gợi nhớ nhỏ nhoi về em. Anh nghĩ-"

Miệng nàng áp vào miệng anh, hút lấy lời thú tội chân thành. Đôi môi nàng hé mở, và anh không cần thêm lời mời nào hơn nữa, lưỡi anh nhẹ nhàng đi vào sâu hơn cho đến khi hoàn toàn làm chủ miệng nàng. Bầu vú mềm mại của nàng cọ vào ngực anh với mỗi nhịp thở.

Anh trượt xuống dưới lưng nàng, cầm lấy mép chiếc áo ngủ và kéo nó lên cao. Nàng giúp anh bỏ chiếc áo ra, khẽ ngọ nguậy để trượt nó qua đầu. Động tác đầy duyên dáng làm nhịp tim của anh bốc lửa qua những mạch máu bừng bừng cháy. Nàng nằm khỏa thân trước mặt anh, nét đỏ bừng e thẹn được phủ lên bởi ánh nến chảy tràn, đôi chân và tay nàng ép sát vào cơ thể. Anh uống lấy hình ảnh nàng trong khi cởi quần áo của mình.

Nằm xuống bên cạnh nàng, Matthew dâng hiến cả bản thân mình để trêu chọc xua tan sự xấu hổ của nàng. Anh vuốt ve vai nàng, cổ nàng, phần xương đòn như đôi cánh mong manh. Dần dần sức nóng của da anh truyền sang làn da mát rượi của nàng, da thịt nàng dường như nóng bừng lên dưới sự vuốt ve kiên nhẫn. Thở hổn hển, nàng quấn lấy anh, và anh làm cho nàng nín lặng bằng miệng mình, thì thầm rằng cửa sổ vẫn mở và nàng phải giữ im lặng.

Đôi môi anh đóng dấu thành một đường nhàn nhã tới hai bầu ngực nàng, ngậm lấy những núm vú mềm mại cho đến khi chúng cứng lên trong miệng mình. Nghe thấy những âm thanh ngắn ngủi nàng phát ra, anh mỉm cười và đưa lưỡi quét vòng quanh núm vú nàng. Anh đùa giỡn với nàng cho đến khi nàng ép chặt bàn tay lên miệng , thở hổn hển.

Cuối cùng Daisy xoay người lại và chôn vùi một tiếng rên đau đớn vào những lớp chăn đệm. “Em không thể,” nàng thì thào, run rẩy. “Em không thể im lặng được.”

Matthew cười nho nhỏ và hôn vào giữa sống lưng nàng. “Nhưng anh sẽ không ngừng lại đâu,” anh lẩm bẩm, lật nàng trở lại. “Và nghĩ về rắc rối sẽ xảy ra nếu chúng ta bị bắt gặp.”

“Matthew, xin anh-“

“Suỵt.” Anh để miệng mình lang thang trên cơ thể nàng mà không thúc ép, hôn, cắn nhẹ, cho đến khi nàng vặn vẹo một cách hỗn loạn không ngừng. Mỗi lúc nàng xoay người đi, những ngón tay nhỏ nhắn cắm vào tấm đệm như móng vuốt một con mèo.

Anh liền vỗ về trên lưng nàng, thì thầm những lời âu yếm và hứa hẹn, dùng miệng anh để làm nàng im lặng, những ngón tay dịu dàng mà nghịch ngợm của anh làm thỏa mãn và vuốt ve phần da thịt sưng phồng. Khi chân tay nàng cứng lại và làn da lấp lánh vì mồ hôi, Matthew mới đặt mình vào giữa cặp đùi run lẩy bẩy của nàng.

Cơ thể nàng căng thẳng khi cảm thấy vật cứng của anh ấn sâu hoàn toàn vào trong nàng…và rồi nàng rên rỉ và đỏ bừng khi anh tìm kiếm nhịp độ thích hợp. Anh biết mình đã tìm ra khi hai đầu gối nàng giật lên, kẹp chặt lấy hông anh theo bản năng.

“Đúng, ôm anh đi…” Matthew thì thào, thúc vào nàng hết lần này đến lần khác, trong khi những thớ thịt bên trong nàng co thắt dữ dội. Anh chưa từng biết tới sự đê mê như thế này, thúc vào trong nơi chật khít nhạy cảm của nàng, chôn vùi mình sâu hơn khi nàng co giật đầy tuyệt vọng để rướn lên cao trong sức nặng của cơ thể anh. Anh bám theo từng chuyển động của nàng, trao cho nàng thứ nàng cần, cả hai đều nhằm mục đích làm nàng sung sướng.

Daisy lại ấp tay lên miệng lần nữa, đôi mắt nàng mở to. Nắm lấy cổ tay nàng, Matthew kéo nó xuống và tách miệng nàng ra bằng miệng mình, và chiếm đoạt nàng đến tận cùng bởi lưỡi anh. Những cơn run dữ dội của nàng đẩy anh vào cực khoái, làm bật ra một tiếng rên trầm trầm trong lồng ngực khi anh trở nên cứng ngắc hơn nữa, những cơn run rẩy co giật của anh chạm tới tận đáy tâm hồn.

Khi những gợn sóng cuối cùng đã lắng dịu, Matthew kiệt sức với một giấc ngủ lịm mê mệt mà anh chưa từng biết tới. Chỉ có ý nghĩ sẽ đè bẹp Daisy mới đủ thúc đẩy anh lăn mình sang một bên. Nàng gây ra một âm thanh bất bình và với tới anh, kiếm tìm sự ấm áp nơi cơ thể anh. Anh quay sang giúp nàng, đặt đầu nàng lên chỗ hõm nơi cánh tay anh, và bằng cách nào đó đã xoay sở để kéo những lớp chăn lên đắp cho cả hai.

Cảm giác buồn ngủ đang tràn ngập, nhưng Matthew không dám cho phép bản thân.

Anh không thể tin tưởng mình sẽ thức dậy được trước khi cô hầu đến để đốt lò sưởi buổi sáng. Anh đã thỏa mãn no nê, và cảm giác về thân hình nhỏ nhắn của Daisy đang rúc vào người mình quá cám dỗ để cưỡng lại.

"Anh phải đi rồi," anh thì thầm vào tóc nàng.

"Không, ở lại đi." Nàng quay mặt lại, rúc môi vào làn da trần trên ngực anh. "Ở lại mọi đêm, mãi mãi."

Anh mỉm cười và hôn lên thái dương nàng. "Anh sẽ ở. Nhưng không biết vì sao anh lại nghĩ gia đình em sẽ phản đối anh vì đã xâm hại em trước khi chúng ta đính hôn một cách hợp thức."

"Em không cảm thấy bị xâm hại."

"Anh thì có," Matthew nói.

Daisy cười. "Vậy thì tốt hơn là em nên cưới anh." Bàn tay nhỏ nhắn của nàng di chuyển trên người anh trong sự khám phá ngập ngừng. "Trớ trêu thay," nàng nhận xét, "đây sẽ là lần đầu tiên mà em từng làm một việc khiến cho cha hài lòng."

Thì thầm một lời đồng cảm, Matthew ôm sát Daisy vào người. Anh biết về cha nàng nhiều hơn bất cứ ai, đã khá quen thuộc với những cơn lôi đình, sự ích kỉ, và những tiêu chuẩn cực kì khe khắt của ông ta. Và anh cũng hiểu cái gì đã khiến cho Bowman xây dựng được một cơ ngơi lớn từ đống đổ nát, những hi sinh mà ông đã phải bỏ ra. Bowman đã loại bỏ mọi thứ ngáng trở con đường đi tới mục đích của ông. Bao gồm cả những người thân thiết nhất với vợ và những đứa con mình.

Lần đầu tiên Matthew nảy ra ý nghĩ Bowman và gia đình ông sẽ có lợi từ ai đó đóng vai trò người hòa giải, để làm dịu đi những cuộc đối thoại trong gia đình. Nếu nó nằm trong khả năng của anh, anh nhất định sẽ tìm ra cách thực hiện.

"Em," anh thì thầm trong tóc Daisy, "là điều tốt đẹp nhất mà ông ấy từng làm được. Một ngày nào đó ông sẽ nhận ra."

Anh cảm thấy nụ cười của nàng trên da mình. "Em nghi ngờ lắm. Nhưng thật vui vì anh nói như vậy. Anh không phải lo lắng về chuyện đó đâu, anh biết mà. Em đã cam chịu con người của ông ấy trong nhiều năm rồi."

Một lần nữa Matthew lại không ý thức được mức độ những cảm xúc nàng gây ra cho anh, nhưng khát khao vô hạn của anh được nàng lấp đầy bằng niềm hạnh phúc.

"Bất cứ điều gì em cần," anh thì thầm, "Điều gì em muốn, anh sẽ làm cho em. Chỉ cần nói với anh thôi."

Daisy duỗi người thoải mái, một cơn rùng mình sung sướng chạy qua khắp tứ chi. Nàng đặt những ngón tay lên môi anh, lần theo những nét lượn mềm mại. "Em muốn biết anh đã ước điều gì với đồng năm đô la ấy."

"Chỉ thế thôi sao?" Anh mỉm cười bên dưới những đầu ngón tay khám phá của nàng. "Anh ước em tìm được ai đó muốn có em nhiều như anh. Nhưng anh biết nó sẽ không thành hiện thực."

Ánh nến trượt qua những đường nét thanh tú của nàng khi nàng ngước đầu lên nhìn anh. "Sao lại không?"

"Vì anh biết không người nào có thể ham muốn em nhiều như anh được."

Daisy nâng người lên cao trên người anh cho đến khi mái tóc nàng xõa xuống như một tấm rèm bao quanh cả hai.

"Thế còn em đã ước gì vậy?" Matthew hỏi, chải những ngón tay vào suối tóc lấp lánh của nàng.

"Rằng em có thể tìm được một người phù hợp để kết hôn." Nụ cười dịu dàng của nàng làm trái tim anh ngừng đập. "Và rồi anh xuất hiện."

15. Chương 15

Sau một giấc ngủ dài khác thường, Matthew đánh liều đi xuống dưới nhà. Những người hầu đang bận rộn lau chùi hàng dặm những phiến đá lát, thảm trải sàn, và những sàn gỗ, trong khi một số khác tắt đèn, thay giá nến và đánh bóng đồ đồng.

Khi Matthew vừa đặt chân vào căn phòng buổi sáng, một người phục vụ đã đề nghị mang khay đồ ăn sáng ra hiên sau cho anh nếu như anh muốn. Vì hôm nay hứa hẹn một ngày đẹp trời, nên Matthew chấp nhận lời đề nghị một cách vui vẻ.

Ngồi ở một trong những chiếc bàn đặt ngoài trời, anh ngắm nhìn một chú thỏ rừng nhỏ màu nâu đang nhảy nhót dọc theo khu vườn được chăm sóc cẩn thận.

Thú quan sát lặng lẽ của anh bị phá vỡ bởi một tiếng động khi cánh cửa kiểu Pháp mở ra. Ngước lên đầy hi vọng, Matthew thấy thay vì một người hầu với khay đồ ăn, thì đó là sự chào đón không thể ít nồng nhiệt hơn trước sự xuất hiện của Lillian. Anh rên thầm trong bụng, biết rằng Westcliff đã lập tức cho cô hay về chuyện đính hôn của anh và Daisy.

Tuy vậy. Hình như bá tước đã ít nhiều tác động được tính điềm đạm của anh lên vợ mình. Đương nhiên là trông Lillian không hề vui vẻ…nhưng Matthew nhận thấy một dấu hiệu tốt là cô không tiến về phía anh với một cây rìu trong tay.

Hoặc là vẫn chưa.

Lillian ra hiệu cho anh cứ ngồi yên trên ghế khi cô đến gần, nhưng anh vẫn đứng dậy.

Gương mặt Lillian nghiêm nghị và giọng nói rất tự chủ khi cô cất tiếng, “Không cần phải nhìn tôi như thể một dịch họa Ai Cập đang giáng xuống như thế. Thỉnh thoảng tôi cũng có tài diễn thuyết hợp lẽ phải đấy. Tôi có thể nói vài lời với anh không?”

Cô ngồi xuống trước khi anh kịp kéo ghế giúp cô.

Nhìn cô với vẻ cảnh giác, Matthew ngồi lại xuống ghế và chờ cho cô nói. Bất chấp không khí đầy ắp căng thẳng, anh gần như mỉm cười khi ngẫm thấy mình đã thường xuyên nhìn thấy vẻ mặt này trên gương mặt Thomas Bowman. Lillian ngày trước bao giờ cũng khăng khăng làm theo cách của mình, còn lúc này cô đã lưu tâm tới thực tế là một cuộc đấu khẩu om sòm, cho dù thỏa mãn tới đâu, cũng chẳng có ích lợi gì.

“Cả anh và tôi đều biết là,” Lillian nói với vẻ điềm tĩnh gượng gạo, “cho dù tôi không thể ngăn chặn cuộc hôn nhân đã sớm tàn lụi ngay lúc mới bắt đầu này, tôi vẫn có thể tạo ra những nghi thức chẳng mấy dễ chịu cho tất cả mọi người, đặc biệt là anh.”

“Phải, tôi biết điều đó.” Thái độ của Matthew hoàn toàn không hề chế nhạo. Bất kể anh nghĩ về Lillian thế nào, thì anh vẫn biết tình yêu của cô dành cho Daisy là không thể nghi ngờ.

“Cho nên tôi muốn bỏ qua cái cung cách khẽ khàng rón rén,” Lillian nói, “và có một cuộc đối thoại như giữa đàn ông với nhau.” (hờ hờ)

Matthew nén cười một cách nghiêm khắc. “Tốt thôi,” anh đáp lại với một điệu bộ như đang bàn chuyện làm ăn tương tự. “Tôi cũng vậy.” Anh nghĩ mình có thể tiến tới chỗ thích Lillian. Nếu không có gì khác chen vào, thì người ta luôn biết được chỗ đứng của mình với cô.

“Lí do duy nhất khiến tôi sẵn lòng chịu đựng cái ý nghĩ anh là em rể tôi,” Lillian nói tiếp, “là vì chồng tôi có vẻ nghĩ tốt về anh, và tôi coi trọng quan điểm của anh ấy. Cho dù không phải lúc nào anh ấy cũng đúng.”

”Có lẽ đây là lần đầu tiên tôi được nghe một nhận xét như vậy về bá tước.”

“Phải, chà…” Lillian làm anh ngạc nhiên với một nụ cười nhẹ. “Đó là lí do Westcliff cưới tôi đấy. Việc tôi sẵn sàng đánh giá anh ấy thẳng thắn không nương nhẹ là một nỗi khuây khỏa sau tất cả những sự sùng bái không ngớt người ta dành cho anh ấy,” đôi mắt đen của cô, tròn hơn và không đẹp như mắt Daisy, gặp ánh mắt anh trong một cái nhìn dò xét. “Westcliff bảo tôi hãy cố gắng và tỏ ra công bằng. Điều đó thật không dễ dàng khi tương lai của em gái tôi đang bấp bênh đến thế.”

“Thưa phu nhân,” Matthew nghiêm túc nói, “nếu tôi có thể đưa ra bất cứ lời đảm bảo nào có thể làm đầu óc cô thanh thản-“

“Không, đợi đã. Hãy để tôi nói ra quan điểm của tôi về anh trước.”

Matthew lịch sự giữ im lặng.

“Anh luôn là hiện thân của điều tồi tệ nhất ở cha tôi,” Lillian nói, “lạnh lùng, tham vọng, tự cho mình là trung tâm. Ngoại trừ anh còn tệ hơn vì anh có khả năng ngụy trang điêu luyện hơn ông ta nhiều. Anh sẽ là hình ảnh của cha tôi nếu như ông ấy được trời phú cho cái mã ngoài và một chút tinh tế. Tôi nghĩ rằng trong việc chiến thắng anh Daisy hẳn đã cảm thấy bằng cách nào đó nó cũng đã thành công với cha mình.” Cặp lông mày của cô nhíu vào sát nhau khi cô tiếp tục. “Em tôi luôn bắt buộc phải yêu thương những sinh vật khó ưa…những con thú lạc, những kẻ hèn kém. Khi nó yêu một ai đó, bất kể người ta có phản bội hay làm nó thất vọng bao nhiêu lần, nó vẫn đón họ trở về với vòng tay rộng mở. Nhưng anh sẽ chẳng lấy làm cảm kích về điều đó không hơn gì cha tôi đâu. Anh chỉ lấy thứ anh muốn, và trao lại cho nó một chút rơi vãi cỏn con. Và khi anh làm tổn thương nó, tôi sẽ là người đầu tiên trong dòng người chờ đợi để xé xác anh ra. Ngay khi tôi kết thúc với anh, sẽ chẳng còn lại mấy cho những người khác chia phần.”

“Quá ư công bằng,” Matthew nói. Anh kính trọng sự thẳng thắn hung bạo của cô cho dù anh đang nhức nhối vì nó. “Tôi có thể đáp lại bằng cung cách chân thật giống như cô vừa cho tôi thấy không?”

“Tôi hi vọng anh làm thế.”

“Thưa phu nhân, cô không biết tôi đủ rõ để mà đánh giá tôi có thể giống hay không giống cha cô đến mức độ nào. Nhiều tham vọng đâu phải là tội ác, nhất là khi người ta bắt đầu từ hai bàn tay trắng. Và tôi không lạnh lùng, tôi là người Boston. Nghĩa là tôi không có thiên hướng bộc lộ những cảm xúc của mình cho mọi người nhìn thấy. Còn việc chỉ biết tới bản thân mình, cô đâu có cách nào biết được những gì tôi đã làm, nếu như có, cho người khác. Nhưng tôi sẽ là đồ chết tiệt nếu đi kể lể tràng giang đại hải những hành động tốt đẹp của mình với hi vọng có được sự chấp thuận của cô.” Anh quét một ánh mắt điềm tĩnh lên cô. “Bất chấp những quan điểm của cô, đám cưới sẽ vẫn diễn ra, vì cả tôi và Daisy đều muốn vậy. Nên tôi chẳng có lí do gì để nói dối cô hết. Tôi có thể nói rằng mình sẽ không bỏ mặc Daisy, và tôi vẫn lấy thứ mà tôi muốn. Nhưng sự thật là, tôi yêu cô ấy. Tôi đã yêu cô ấy từ rất lâu.”

“Anh yêu em gái tôi một cách âm thầm trong bao nhiêu năm ư?” Lillian hỏi với vẻ hoài nghi sắc bén. “Dễ dàng quá nhỉ.”

“Tôi không định nghĩa đó là ‘yêu.’ Những gì tôi biết về nó là tôi có một sở thích dai

dẳng và vô cùng ám ảnh đối với cô ấy.”

“Sở thích?” Lillian trông như sắp nổi giận đến nơi, và rồi cô khiến anh ngạc nhiên khi phá lên cười. “Lạy Chúa, đúng là anh đến từ Boston thật.”

“Tin hay không,” Matthew lầm bầm, “Tôi đâu có chọn cảm giác này đối với Daisy. Nó

sẽ dễ dàng hơn nhiều nếu tìm một người khác. Ma quỷ biết rằng tôi sẽ có thêm vài danh tiếng vì sẵn sàng làm việc cho nhà Bowman với tư cách là con rể.”

“Thật xúc động,” Lillian vẫn cười, chống hai bàn tay lên cằm trong khi nhìn anh chăm chú. Đột nhiên giọng cô mang âm sắc của sự tò mò sắc sảo khiến anh dựng tóc gáy.

“Tôi thấy lạ kì khi người Boston Swiff lại dùng cụm từ ‘bắt đầu với hai bàn tay trắng’…Có phải tôi đã nhầm lẫn suốt những năm qua khi tin rằng anh đến từ một gia tộc giàu có?”

Chết tiệt thật, cô quả là thông minh. Nhận ra mình vừa nói hớ, Matthew đáp lại trơn chu. “Nhánh chính của dòng họ Swiff mới giàu có. Nhưng tôi là một trong những người họ hàng nghèo, cho nên bắt buộc tôi phải có sự nghiệp riêng.”

Cô hơi nhướng mày. “Và gia tộc giàu có Swiff lại để cho những người họ hàng kém cỏi hơn mình sống trong cảnh nghèo rớt mùng tơi, ý anh là vậy ư?”

"Tôi đã hơi cường điệu về hoàn cảnh của mình," Matthew nói. "Nhưng tôi chắc cô sẽ không quá bận tâm tới nó đến mức bỏ qua vấn đề chính."

"Tôi tin mình có thể xoay sở để nắm được vấn đề của anh, Mr. Swiff." Lillian đứng lên khỏi ghế, bắt buộc anh cũng đứng lên theo. "Còn một điều nữa. Anh có tin là Daisy sẽ hạnh phúc nếu anh đưa nó về New York không?"

"Không," Matthew lẳng lặng nói. Anh thấy một tia ngạc nhiên loé lên trong mắt cô. "Rõ

ràng là cô – và những người bạn – là niềm hạnh phúc tất yếu của cô ấy."

"Vậy anh…anh sẵn lòng xây dựng cuộc đời ở đây? kể cả cha tôi có phản đối?"

"Phải, nếu đó là điều Daisy muốn." Matthew cố kiềm chế sự bực mình trào dâng, với kết quả hạn chế. "Tôi không sợ cơn giận của cha cô, thưa phu nhân. Tôi cũng không phải một con rối bị giật dây. Sự thật rằng tôi làm việc cho cha cô không có nghĩa tôi chịu từ bỏ ý chí tự do và quyền làm chủ với đầu óc mình. Tôi có thể tìm một công việc có lợi ở nước Anh dù tôi có làm cho hãng Bowman hay không."

"Mr. Swiff." Lillian chân thành nói, "anh không biết tôi mong muốn tin tưởng anh đến

mức nào đâu."

"Và nó có nghĩa là…?"

"Tôi cho rằng mình sẽ cố tỏ ra dễ chịu hơn với anh."

"Bắt đầu từ khi nào?" Anh hỏi lại.

Khoé miệng cô nhếch lên. "Tuần sau, có lẽ thế."

"Tôi trông chờ điều đó," Matthew lẩm bẩm. Lại buông mình xuống ghế khi cô rời đi.

Đúng như dự đoán, Mercedes đón nhận tin tức Daisy sẽ đính hôn với Matthew Swiff với thái độ khinh bỉ. Vì con gái đầu đã có một hôn nhân cực kì xa hoa nhường ấy, nên bà khao khát làm được điều tương tự với đứa thứ hai. Chỉ có một lăn tăn nhỏ đối với Mercedes là Matthew Swiff rõ ràng đã kiếm được lợi nhuận khá lớn nhờ phát triển kinh doanh ở cả hai lục địa. Một băn khoăn nhỏ hơn nữa là Daisy đã tìm được một người có vẻ thấu hiểu và thậm chí còn thích thú sự lập dị của cô.

"Ai quan tâm việc cậu ta kiếm tiền giỏi chứ?" Mercedes cằn nhằn với hai cô con gái khi

họ ngồi trong phòng khách nhà Marsden. "Manhattanville nhung nhúc đám đàn ông mạnh bạo có được gia tài đồ sộ. Vì sao chúng ta lại đến đây nếu không phải để tìm một quý ông đại diện cho những gì danh giá hơn? Daisy, mẹ thật sự mong ước con có thể quyến rũ được một người đàn ông tao nhã và lịch thiệp."

Lillian đang cho con ăn, đáp lại bằng giọng mỉa mai. "Mẹ à, nếu Daisy có kết hôn với hoàng tử vương quốc Luxembourg đi nữa thì cũng không thay đổi được sự thật là dòng họ Bowman xuất thân từ thường dân, và bà nội – Chúa yêu bà – là một thợ giặt ở bến cảng. Mối bận tâm đến tầng lớp quý tộc này chẳng phải là hơi thừa thãi sao?

Hãy để nó lắng xuống và cố gắng mừng cho hạnh phúc của Daisy."

Sự căm phẫn khiến Mercedes phùng cả má lên trong phút chốc, khiến gương mặt hẹp của bà trông giống một cái ống thổi lửa được bơm đầy không khí. "Con cũng như ta có thích gì Mr. Swiff đâu," bà vặn lại.

"Không," Lillian thẳng thắn. "Nhưng dù con ghét thừa nhận điều đó đến mức nào, nó đã đặt chúng ta vào phe thiểu số. Swiff được tất cả mọi người ở bán cầu bắc yêu mến, kể cả Westcliff và bạn bè anh ấy, bạn bè con, những người hầu, những người hàng xóm-"

"Con đang thổi phồng quá đấy-"

"-trẻ con, động vật và những thực vật bậc cao," Lillian mỉa mai kết thúc. "Nếu rễ cây mà biết nói, con cam đoan rằng chúng cũng nói là thích anh ta."

Daisy, đang ngồi bên cửa sổ với một quyển sách, ngước lên với nụ cười tươi rói. "Sức hấp dẫn của anh ấy không vươn xa được đến gia cầm," nàng nói. "Anh ấy có vấn đề với loài ngỗng." Nụ cười của nàng chuyển

sang hơi giễu cợt. “Cám ơn vì đã quá dễ tính như thế, Lillian. Em cứ nghĩ rằng chị sẽ làm ầm ĩ lên vụ đính hôn.”

Chị nàng buông ra một tiếng thở dài rầu rĩ. “Chị đã cam chịu cái sự thật là thà đẩy một hạt đậu Hà Lan bằng mũi từ đây đến London còn dễ hơn cố gắng chen ngang vào cuộc hôn nhân này. Bên cạnh đó, ở Bristol còn dễ tới thăm hơn so với việc em đi cùng Llandrindon đến Thurso.”

Nhắc đến Llandrindon làm Mercedes gần như muốn khóc. “Ngài ấy bảo có những con đường đi dạo rất đáng yêu ở Thurso,” bà nói thê lương. “Và còn lịch sử người Viking nữa chứ. Mẹ rất thích được tìm hiểu về tộc người Viking.”

Lillian khịt mũi. “Mẹ có hứng thú với những kẻ ngoại đạo hiếu chiến với cái khăn trùm đầu ngớ ngẩn ấy từ bao giờ thế?”

Daisy lại ngẩng lên từ cuốn sách lần nữa. “Chúng ta lại đang nói về bà nội nữa à?”

Mercedes quét cái nhìn trừng trừng lên cả hai. “Hình như mẹ không có lựa chọn nào

ngoài chấp thuận mối quan hệ này một cách trang nhã. Mẹ sẽ ráng sức tìm kiếm vài nguồn an ủi nhỏ bé trong thực tế là ít nhất lần này mẹ có thể chuẩn bị một đám cưới đúng nghi thức.” Bà chưa bao giờ tha thứ hẳn cho Lillian và Marcus vì đã bỏ trốn đến Gretna Green, do đó đã cướp đi của bà một lễ cưới đình đám bà luôn mơ được tổ chức.

Lillian mỉm cười tự mãn với Daisy. “Chị sẽ không đố kỵ với em đâu, em thân yêu.”

“Chuyện đó sẽ chẳng vui vẻ gì,” Daisy cảnh báo với Matthew vào lúc chiều muộn hôm ấy. Khi họ ngồi trên bờ cỏ một hồ chứa nước nằm phía tây bên ngoài ngôi làng. “Nghi lễ đó sẽ được tổ chức sao cho cả thế giới phải chú ý đến gia đình Bowman.”

“Chỉ nhà Bowman thôi sao?” Anh hỏi. “Chẳng lẽ anh không được đề cao trong nghi lễ đó à?”

“Ồ, chú rể là thành phần vô nghĩa nhất trong đấy,” nàng phấn khởi nói.

Nàng chỉ định trêu chọc Matthew thôi, nhưng nụ cười của anh không chạm đến đôi mắt. Anh nhìn dõi qua bên kia hồ với ánh mắt xa xăm.

Con đập ngăn nước làm bằng đá với bánh xe cao mười hai foot này đã bị người ta bỏ mặc từ lâu để quay sang con đập có năng suất cao nằm gần trung tâm Stony Cross hơn. Với những cây cột chống mái theo hình bậc thang quyến rũ và mặt ngoài ốp gỗ với gạch xây bên trong. Ngôi nhà nhỏ mang vẻ đẹp thô sơ nổi bật lên trong khung cảnh mộc mạc.

Trong khi Matthew quăng mồi câu xuống hồ với một cú xoay cổ tay thành thạo, Daisy ngồi đung đưa bàn chân trần trong nước. Thỉnh thoáng những ngón chân vung vẩy của nàng lại mời gọi những con cá tuế mạo hiểm lao tới.

Nàng quan sát Swiff khi anh dường như đang đắm chìm vào chuyện phiền muộn nào đó. Đường nét của anh mạnh mẽ và đặc biệt, với sống mũi thẳng đầy kiên quyết, đôi môi sắc nét, quai hàm góc cạnh. Nàng vui sướng ngắm nhìn bộ dạng cẩu thả của anh, áo sơ mi ướt loang lổ, lá cây thì vương rải rác trên quần, mái tóc dày bù xù và xoã xuống trán.

Có một sự đối lập hấp dẫn ở Matthew Swiff mà Daisy chưa từng gặp ở bất cứ người đàn ông nào. Có những lúc anh là một nhà kinh doanh năng nổ, nhanh nhạy và kín đáo, người có thể đọc vanh vách những thông tin cực kì chính xác với vẻ thoải mái.

Những lúc khác anh lại là một người tình dịu dàng và thấu hiểu, người cởi bỏ thái độ chỉ trích chua cay như một chiếc áo khoác và tham gia cuộc tranh luận hài hước với nàng về việc nền văn hoá cổ đại nào mang màu sắc thần thoại nhất, hay món rau ưa thích nhất của Thomas Jefferson là gì. (Mặc dù Daisy tin chắc đó là món đậu Hà Lan non, Matthew vẫn giành chiến thắng với lí lẽ thuyết phục về món khoai tây.)

Họ có những cuộc nói chuyện dài về những chủ đề lịch sử và hoạt động chính trị. Với một người xuất thân từ gia đình trí thức thủ cựu, anh có lượng kiến thức đáng ngạc nhiên về những vấn đề cải cách. Những cuộc tranh luận không ngừng của họ luôn nhảy sang các thang bậc trong xã hội, những con người dám nghĩ dám

làm không để tâm đến việc họ bị bỏ lại ở nấc thang dưới cùng. Daisy nghĩ nói chuyện với Matthew thật dễ chịu vì anh có mối quan tâm thật sự tới những người kém may mắn hơn mình.

Trong các buổi thảo luận họ bắt đầu phác ra những kế hoạch ban đầu cho tương lai…họ sẽ tìm một ngôi nhà ở Bristol đủ rộng và ưng ý, Matthew nhất quyết nó phải có tầm nhìn ra biển, và một thư viện cho những cuốn sách của Daisy, và - anh nghiêm trang nói thêm - một bức tường cao bao quanh nhà để cho anh có thể chiếm đoạt nàng ở trong vườn mà không ai trông thấy.

Làm chủ một ngôi nhà của chính mình…Daisy chưa bao giờ nghĩ đến nó từ trước tới giờ. Nhưng ý nghĩ được sắp xếp đồ đạc theo ý mình muốn, thiết kế một ngôi nhà phù hợp với sở thích của mình, bắt đầu nghe rất hấp dẫn.

Tuy vậy, vẫn có một chuyện bị gác lại trong đó. Cho dù Matthew sẵn sàng chia sẻ mọi ý nghĩ của anh với Daisy, có nhiều điều anh vẫn giữ nguyên không chạm tới. Đôi lúc nói chuyện với anh giống như đi thong thả trên một con đường đáng yêu lộng gió băng qua tất cả các cảnh vật đẹp đẽ khác nhau, nhưng chỉ cần chạy thẳng là đâm vào bức tường đá ngay.

Khi Daisy ép Matthew kể về quá khứ của anh, anh chỉ mơ hồ nhắc đến Massachusetts và lớn lên gần dòng sông Charles. Thông tin về gia đình thì anh khăng khăng giữ kín.

Anh còn miễn cưỡng hơn khi bàn bạc xem những thành viên nào trong gia tộc Swiff sẽ tham dự đám cưới. Và anh còn chưa chắc chắn ai sẽ đại diện cho họ nhà trai.

Người ta sẽ nghĩ rằng Matthew chưa từng tồn tại trước khi anh bắt đầu làm việc cho cha nàng ở tuổi hai mươi. Daisy khao khát phá vỡ cái barie kiên cố của những bí mật đó. Thật bực mình khi cảm thấy mãi mãi nàng sẽ ở bên lề sự khám phá bị lẩn tránh.

Mối quan hệ của họ dường như là hiện thân của học thuyết Hegelian…những sự việc luôn có nguy cơ bị biến thành thứ khác, không bao giờ đạt tới sự hoàn thành.

Lôi những ý nghĩ quay về hiện tại, Daisy quyết định giành lại sự chú ý của Matthew.

"Dĩ nhiên," nàng nói với vẻ tình cờ, "chúng ta không cần phải có một đám cưới nghi thức nào hết, chúng ta chỉ cần trung thành với hôn nhân theo kiểu đổi chác ngày xưa.

Nộp cho cha em một con bò cái, thế là chúng ta xong việc. Hay mình sẽ làm một lễ đính hôn đặc biệt. Tất nhiên theo tục lệ của người Hi Lạp cổ đại em sẽ cắt trụi tóc như một sự hi sinh và dâng nó cho thần Artemis, kèm theo một nghi lễ tắm gội trong dòng suối thần thánh-"

Đột ngột Daisy thấy mình nằm ngửa trên cỏ, một phần bầu trời bị che khuất bởi hình dáng đen tối của Swiff. Nàng bật ra một tiếng cười hổn hển trước sự bất ngờ là anh đã ném cần câu sang một bên và vồ lấy nàng. Đôi mắt xanh của anh lấp lánh ranh mãnh. "Anh sẽ cân nhắc nên trao đổi con bò hay lễ đính hôn," anh nói. "Nhưng anh sẽ rút lại ý định cưới một cô dâu trọc đầu."

Daisy tận hưởng sức nặng của anh đang ấn nàng xuống thảm cỏ xốp. Hương đất và cỏ bao quanh họ. "Còn nghi thức tắm gội thì thế nào?" Nàng hỏi.

"Chuyện đó thì em cứ làm. Thật ra…" Những ngón tay dài của anh với tới những chiếc nút nằm trước váy nàng. "…Anh nghĩ em nên luyện tập trước. Anh sẽ giúp em."

Daisy quằn quại và la lên khi anh bắt đầu giật áo nàng ra. "Đây đâu phải dòng suối thần, nó chỉ là một cái hồ nuôi cá cũ kỹ thôi!"

Nhưng Matthew vẫn lì lợm, cười khẽ trước những nỗ lực của nàng để tránh khỏi anh khi anh kéo váy của nàng lên tận eo. Bất chấp khuôn phép, và như một sự nhượng bộ trước sức nóng trái mùa của thời tiết, Daisy đã ra ngoài mà không mặc áo nịt ngực. Nàng đẩy mạnh vào bộ ngực rắn như đá của Matthew, và anh lăn tròn người, kéo cả nàng theo. Thế giới xoay vòng vòng điên cuồng, bầu trời mang màu xanh trắng mờ ảo. Nàng thấy mình nằm sóng soài trên ngực anh trong khi áo lót của nàng đã bị kéo cao quá đầu một cách kiên quyết.

"Matthew –" nàng phản đối, giọng nghẹt lại trong lớp vải lanh.

Lột hẳn chiếc áo ra, Matthew ném nó sang bên cạnh. Hai tay anh ngoắc vào dưới hai cánh tay nàng, nhấc nàng lên cho đến khi nàng lơ lửng trong không khí như một con mèo. Hơi thở của anh nhanh hơn khi anh nhìn chằm chằm vào bầu vú trắng xanh với hai núm hồng hồng.

"Thả em xuống," Daisy khăng khăng, đỏ bừng mặt khi nàng bị phơi bày trước ánh mắt thèm khát của anh. Mặc dù nàng đã ngủ với anh hai lần, nàng vẫn còn quá ngây thơ để phóng túng với chuyện làm tình ngoài trời.

Matthew tuân theo, kéo lê nàng trên người anh cho đến khi miệng anh khép lại trên một núm vú săn cứng.

"Không," nàng chật vật để thốt lên, "đó không phải điều em…ôi…"

Anh mút cả hai bầu vú nàng để trả lời, dùng răng và lưỡi để trêu chọc, vỗ về. Sau khi dừng lại đủ để cởi bỏ nốt chỗ quần áo còn lại trên người nàng, anh hôn nàng nồng cháy. Nàng giật mạnh áo anh, những ngón tay lóng ngóng vì bối rối.

Matthew cúi xuống để giúp nàng, kéo áo sơ mi của anh ra và nhẹ nhàng áp bộ ngực trần của nàng vào ngực anh. Sự chà xát ấm áp của làn da anh khiến mọi ý nghĩ mạch lạc của nàng chạy ra ngoài tầm với. Vòng tay qua cổ anh, Daisy ép miệng mình lên miệng anh, mạnh mẽ, háo hức và đam mê.

Mắt nàng mở bừng ra vì kinh ngạc khi cảm thấy tiếng cười nghẹt thở của anh trên môi mình.

"Hãy kiên nhẫn một chút, em yêu," anh thì thầm. "Anh đang cố chậm lại đây."

"Tại sao?" Daisy hỏi, miệng nàng nóng bỏng và nhạy cảm. Nàng liếm thử xuống giữa bờ môi dưới, và hàng lông mi anh hạ thấp khi dõi theo chuyển động nhỏ ấy.

Giọng anh trở nên bức bối. "Vì nó sẽ mang lại cho em nhiều khoái cảm hơn."

"Em không cần khoái cảm hơn nữa," Daisy nói. "Đây là tất cả những gì em có thể chịu đựng nổi."

Anh cười lặng lẽ, nâng niu mặt nàng trong bàn tay mạnh mẽ của mình, anh dỗ dành nàng lại gần hơn. Đầu lưỡi anh tìm thấy vệt lõm tinh tế nơi bờ môi dưới của nàng và nấn ná ở đó trong một thời gian thiêu đốt, khiến cho nàng hít vào run run. Miệng anh lấp kín miệng nàng với một nụ hôn như men rượu, lưỡi anh kiếm tìm và vuốt ve.

Dần dần anh hạ nàng xuống thảm cỏ trên chiếc áo sơ mi anh vừa vứt xuống. Lần vải mỏng vẫn lưu lại mùi hương quyến rũ của da anh, và Daisy đắm mình vào hương thơm đàn ông quen thuộc. Mắt nàng lại nhắm nghiền trước ánh mặt trời sáng trắng khi cơ thể anh phủ lên người nàng. Anh tháo cúc quần, mặt vải cọ dọc theo đôi chân nàng râm ran. Khuấy động bởi cảm giác trần truồng trước cơ thể vẫn mặc quần áo một nửa của anh, Daisy tách hai đùi ra khi anh lách vào giữa chúng.

"Anh muốn là một phần của em," anh thì thầm. "Anh muốn ở trong em mãi mãi."

"Vâng, vâng…" Nàng cố ôm lấy anh với cả tay và chân mình, bao bọc anh trong sức mạnh mềm mại của nàng.

Anh đi vào nàng chầm chậm, và nơi đã từng đau nhức trước đó, giờ chỉ còn niềm sung sướng trước sức ép tuyệt diệu của anh đang lấp đầy bên trong nàng. Thúc vào sâu hơn với một nhịp điệu kiên nhẫn, anh cưỡng lại những nỗ lực giục giã của nàng. Daisy quằn quại và cố kéo anh vào trong, thở hổn hển vì kích động và ráng sức, rên lên khi anh giữ chặt lấy hông nàng và bắt nàng nằm yên.

"Từ từ nào…" Giọng anh mềm mại tinh quái. "Hãy kiên nhẫn một chút."

Nàng muốn tất cả từ anh, ngay bây giờ. Cơ thể nàng thoi thóp, những sợi thần kinh tràn trề xúc cảm. "Làm ơn…" Miệng nàng nhức nhối vì áp lực của miệng anh, cho đến khi nàng chỉ có thể phát ra vài từ. "Em kh – không thể chỉ nằm yên trong lúc anh-"

"Có, em có thể."

Anh vẫn kìm nén một cách giày vò bên trong nàng trong khi hai bàn tay trượt trên thân hình nàng trong sự thám hiểm tinh tế. Daisy vặn vẹo không ngừng bên dưới anh, khao khát của nàng tăng lên với mỗi động tác mơn trớn đầy uy lực. Tiếng rên của nàng tắt lịm trong trò chơi nhục cảm của đôi môi anh. Với mỗi cú

thúc của cái vật cứng ngắc của anh bên trong nàng thì sức nóng lại nhảy múa lên cao hơn, chói sáng hơn, và nàng uốn cong người dính chặt vào anh, rướn lên dưới sức nặng của anh.

Matthew dịu lại với một tiếng cười nghèn nghẹt, kiểm soát lại nhịp độ khi anh ve vuốt nàng bằng những cú thúc dài. Cơ thể anh đốt cháy nàng, không ngừng xâm chiếm và làm cả hai sung sướng. "Đừng vội vã, Daisy." Giọng anh trở nên khàn đặc. "Không cần phải…đúng vậy, cứ thế đi…em yêu, đúng thế…" Đầu anh gục trên vai nàng, hơi thở mơn man trên làn da nàng. Những bắp thịt ở hai cánh tay phồng lên khi anh cắm những ngón tay xuống nền đất phía hai bên đầu nàng, như là anh có thể giam cầm cả hai vào mặt đất.

Daisy cảm thấy mình như một sinh vật hoang dã, bị ấn xuống thảm cỏ bởi nhịp điệu nguyên thủy của hông anh. Cơ thể nàng bấu víu và giữ lại một đường cong căng thẳng, mọi phần da thịt nàng đều hướng về anh, các giác quan tập trung vào sự thỏa mãn đến rùng mình mà bắt đầu từ nơi cơ thể họ kết nối với nhau, lan rộng ra tới những đầu ngón tay và ngón chân nàng.

Matthew đạt tới cực đỉnh của mình, cơ thể anh run bắn lên trong vòng ôm mỏng manh của cánh tay nàng. Và khi anh ngả đầu lên ngực nàng, hơi thở anh thổi qua hai bầu vú nàng gấp gáp. Luồng khoái cảm chảy qua nơi mà nàng vẫn siết chặt lấy anh.

Daisy biết là anh yêu mình…nàng có thể cảm nhận nó trong từng nhịp đập của tim anh khi nó áp vào nàng. Anh đã thú nhận với Westcliff, và Lillian, nhưng vì lí do nào đó anh vẫn chưa nói thẳng với Daisy.

Với Daisy, tình yêu không phải một cảm xúc nên đến một cách thận trọng. Nàng muốn đắm mình trong đó hoàn toàn, với niềm tin và sự chân thành thuần khiết…những thứ mà Matthew hình như vẫn chưa sẵn sàng cho đi.

Nhưng một ngày nào đó, nàng tự hứa với mình, sẽ không còn vật cản nào giữa họ nữa. Một ngày nào đó…

16. Chương 16

Lễ hội tháng 5 ở Stony Cross đã được tôn vinh từ hàng thế kỷ nay, bắt đầu từ một buổi lễ ngoại giáo nhằm tiễn đưa mùa đông và chào mừng sự trở lại của đất đai màu mỡ. Nó đã phát triển thành một sự kiện kéo dài 3 ngày với những trò chơi, tiệc tùng, nhảy múa và mọi cuộc nhậu nhẹt có thể hình dung ra.

Những nhà quý tộc nhỏ, nông dân và dân thị trấn đều hòa vào nhau bình đẳng trong suốt thời gian lễ hội diễn ra. Bất chấp sự phản đối từ giới tăng lữ và những người đầu óc bảo thủ khác nói rằng lễ hội tháng 5 chẳng là gì ngoài một cái cớ để thoải mái thông dâm và rượu chè be bét nơi công cộng. Lillian tinh quái nhận xét với Daisy, hình như càng có nhiều lời chỉ trích những tội lỗi diễn ra ở lễ hội tháng 5, thì mật độ người tham gia lại càng cao.

Bãi cỏ hình oval của làng được thắp sáng bởi vô số ngọn đuốc. Xa xa một đống lửa mừng khổng lồ tỏa những làn khói lả tả dày đặc như lông chim lên bầu trời phủ mây đen. Thời tiết đã u ám suốt cả ngày hôm nay, không khí dày đặc hơi nước và nặng trĩu hứa hẹn một cơn bão sẽ đến. Tuy nhiên, may mắn thay, cơn bão có vẻ đã bị kìm giữ bởi các vị thần ngoại đạo, và những hoạt động của lễ hội đang được diễn ra đúng kế hoạch.

Với Matthew đi bên cạnh, Daisy lướt qua các quầy hàng bằng gỗ đã được dựng lên dọc theo High Street, chất đầy những vải vóc, đồ chơi, phụ kiện của phái nữ, trang sức bằng bạc, và đồ thủy tinh. Nàng đã xác định sẽ đi xem và vui chơi hết mức trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, vì Westcliff đã nghiêm giọng khuyên họ nên trở về dinh thự trước nửa đêm.

"Chỉ cần muộn hơn một giờ, hội hè đình đám sẽ có xu hướng trở nên không thể kiểm soát," bá tước nói đầy ý nghĩa. "Do ảnh hưởng của rượu – và đằng sau sự che giấu của những chiếc mặt nạ - người ta sẽ làm những việc mà họ không bao giờ nghĩ tới chuyện làm nó vào ban ngày."

"Ồ, chỉ là nghi lễ nhỏ về hình thức sinh sản ở đây đó thôi mà." Daisy vui vẻ đùa. "Em không quá ngây thơ đến mức –"

"Chúng tôi sẽ về sớm thôi," Matthew nói với bá tước.

Giờ thì họ đang rảo bước xuyên qua ngôi làng đông nghịt náo nức, Daisy đã hiểu Westcliff định nói gì. Lúc này vẫn là chập tối, vậy mà có vẻ lượng rượu dồi dào phong phú đã bị tháo tung khỏi sự kìm hãm. Người ta đang ôm chầm lấy nhau, tranh cãi, cười đùa và trêu chọc. Vài người đang nằm ngả trên những vòng hoa đặt dưới các gốc cây sồi cổ thụ, hay đang rót rượu ở những gốc cây, hay…

"Lạy Chúa," Daisy nói, sự tập trung của nàng bị cắt ngang bởi một cảnh tượng khó hiểu đang diễn ra cách đó một quãng, "họ đang làm gì với cái cây tội nghiệp đó thế?"

Matthew đưa hai tay ôm lấy đầu nàng và xoay mặt nàng sang hướng khác. "Đừng có nhìn."

"Có phải đó là một hình thức tôn thờ cây cối không hay-"

"Mình đi xem trò diễn xiếc trên dây đi," anh nói với sự nhiệt tình bất ngờ, dắt nàng đi sang bên kia bãi cỏ.

Họ đi thong thả ngang qua những người nuốt lửa, nhà ảo thuật và diễn viên xiếc nhào lộn, và dừng lại để mua một bầu rượu mới. Daisy uống rượu từ chiếc túi da rất cẩn thận,

nhưng một giọt vẫn rớt xuống đọng trên khóe môi. Mathew mỉm cười và đưa tay vào túi để rút khăn ra, rồi hình như nghĩ có cách tốt hơn. Anh liền cúi đầu xuống và hôn cho giọt rượu tan biến.

"Tưởng anh là người bảo vệ em khỏi sự sàm sỡ chứ," nàng cười, "và thay vì vậy anh lại dẫn em đi chệch đường."

Mặt sau những đốt ngón tay anh vuốt nhẹ lên má nàng. "Anh rất muốn dẫn em đi chệch đường," anh nói nhỏ. "Đúng ra là anh muốn dắt em đi thẳng đến khu rừng kia và…" Anh dường như đánh mất luồng suy nghĩ của mình khi nhìn sâu vào đôi mắt đen mượt của nàng. "Daisy Bowman," anh thì thầm. "Anh ước rằng…"

Nhưng nàng không bao giờ biết mong ước của anh là gì, bởi vì nàng đột ngột bị xô mạnh vào anh khi một đám đông chen lấn tràn qua. Người ta nhất quyết giành bằng được một chỗ quan sát một cặp nghệ sĩ tung hứng những cây gậy ngắn và những chiếc vòng đang xoay tròn trong không khí giữa hai người. Trong lúc xô đẩy ấy túi rượu bị văng khỏi tay Daisy và bị giẫm đạp dưới hàng bước chân. Matthew vòng hai cánh tay quanh người nàng để che chở cho nàng.

"Em đánh rơi túi rượu rồi," Daisy tiếc nuối.

"Cũng không sao." Miệng anh hạ thấp xuống tai nàng, đôi môi quét nhẹ lên vành tai cong cong duyên dáng. "Nó có thể xộc thẳng vào đầu anh mất. Và thế là em có thể lợi dụng anh."

Daisy mỉm cười và nép vào thân hình rắn rỏi của anh, các giác quan vui sướng trong vòng tay bảo vệ ấm áp. "Chẳng lẽ ý đồ của em lộ liễu đến thế ư?" Nàng hỏi bằng giọng nghèn nghẹn.

Anh rúc vào nơi mềm mại nằm dưới dái tai nàng. "Anh e là vậy."

Giữ lấy nàng sát bên mình, Matthew đưa nàng xuyên qua những hình người chen chúc cho đến khi họ tới được không gian thoáng đáng nằm cạnh một dãy hàng quán. Anh mua cho nàng một gói giấy quấn thành hình nón đựng đầy những quả hạch nướng…một cái bánh hạnh nhân thịt thỏ…một chiếc trống lắc bằng bạc cho bé Merrit, và một con búp bê bằng vải màu cho con gái của Annabelle. Khi họ đi hết chiều dài của High Street để ra cỗ xe ngựa đang đứng đợi, Daisy bị chặn lại bởi một người đàn bà ăn vận lòe loẹt khoác một chiếc khăn choàng ngắn với dây bằng kim loại, và đồ trang sức làm từ vàng gò thành miếng.

Gương mặt người đàn bà gợi lại cho Daisy một cách chính xác những con búp bê bằng táo mà nàng và Lillian đã làm khi họ còn là những đứa trẻ. Họ đã khắc những gương mặt lên bề mặt vỏ hoa quả và phơi khô thành màu nâu, những hình đầu người được khắc hấp dẫn. Những hạt màu đen làm mắt và những túm tóc bằng len mềm mại…phải, người phụ nữ này trông hệt như thế.

"Muốn đoán vận mệnh cho tiểu thư không, thưa ngài?" Người phụ nữ hỏi Matthew.

Nhìn sang Daisy, Matthew nhướng một bên lông mày chế giễu.

Nàng cười toe toét, biết tỏng là anh không có lòng kiên nhẫn với sự thần bí, mê tín dị đoan, hoặc bất cứ cái gì liên quan đến năng lực siêu nhiên. Anh quá ư thực tế để tin vào những chuyện không thể nào xác nhận bởi những bằng chứng kinh nghiệm.

"Chỉ vì anh không tin vào phép thuật," Daisy hóm hỉnh nói với anh, "đâu có nghĩa nó sẽ không thể xảy ra. Anh không muốn nhìn trộm vào tương lai một chút sao?"

"Anh thích đợi cho đến khi nó xảy đến còn hơn," anh đáp lại dứt khoát.

"Chỉ một shilling thôi, thưa ngài," bà thầy bói nhấn mạnh.

Matthew buông ra một tiếng thở dài khi anh chuyển những gói đồ sang tay kia và cho tay vào túi. "Đồng shilling này," anh bảo Daisy, "tốt hơn nên đưa vào những quầy hàng kia, hoặc một dải ruy băng buộc tóc hay một con cá bống hun khói."

"Đối với người từng ném đồng năm đô la vào cái giếng ước thì-"

"Một điều ước chẳng liên quan gì đến chuyện này cả," anh nói. "Anh chỉ làm thế vì muốn có sự chú ý của em thôi."

Daisy cười nắc nẻ. "Và thế là anh đã làm. Nhưng-" nàng nhìn anh đầy ý nghĩa, "điều ước của anh đã thành hiện thực, không phải sao?" Cầm lấy đồng shilling, nàng đưa nó cho bà thầy bói. "Phương pháp bói toán của bà là gì vậy?" Nàng vô tư hỏi người phụ nữ. "Bà có một quả cầu pha lê không? Bà sử dụng các lá bài hay xem chỉ tay?"

Để trả lời, người đàn bà lấy một chiếc gương tráng bạc từ thắt lưng váy và trao cho Daisy.

"Hãy nhìn vào hình ảnh của mình," bà ta ngâm nga. "Đó là cánh cổng dẫn vào thế giới tâm linh. Hãy nhìn chăm chú – đừng liếc đi nơi khác."

Matthew thở dài và ngước mắt lên trời.

Daisy ngoan ngoãn dõi theo hình ảnh của nàng dần dần hiện ra, trông thấy ánh đuốc hắt qua nét mặt. "Bà cũng sẽ nhìn vào đó chứ?" Nàng hỏi.

"Không," bà thầy bói trả lời. "Tôi chỉ cần nhìn vào mắt cô thôi."

Rồi…im lặng. Xa xa trên đường, mọi người đang hát những bài hát mừng tháng 5 và gõ trống thùm thùm. Nhìn chằm chằm vào đôi mắt của mình, Daisy trông thấy những tia sáng vàng nhỏ xíu của ánh đuốc phản chiếu, như những tàn lửa bay lên từ đống lửa. Nếu nàng nhìn đủ sâu và đủ lâu, nàng có thể nửa tin rằng cái gương bạc dẫn tới một thế giới huyền bí nào đó thật. Có lẽ đó là tưởng tượng của nàng, nhưng nàng có thể thật sự cảm thấy sự căng thẳng vì tập trung của bà thầy bói.

Với sự bất ngờ đột ngột làm Daisy giật mình, người đàn bà lấy lại chiếc gương từ tay nàng. "Không tốt," bà nói cụt lủn. "Tôi không thể thấy gì. Tôi sẽ trả lại cô đồng shilling."

"Không cần đâu," Daisy đáp trong sự sửng sốt. "Đó không phải là lỗi của bà khi tâm linh của tôi quá mờ."

Giọng Matthew khô đến nỗi có thể quẹt diêm được. "Chúng tôi sẽ vui mừng nếu bà bồi thường điều gì đó," anh nói với người đàn bà.

"Bà ấy không thể bồi thường được," Daisy phản đối. "Đó sẽ là sự lăng mạ khả năng của bà ấy."

Quan sát những nếp nhăn hằn trên mặt bà thầy bói. Daisy nghĩ bà có vẻ bất bình thực sự. Nàng phải nhìn ra hoặc nghĩ ra điều gì đã làm bà lo lắng. Có lẽ tốt nhất là nên bỏ qua chuyện này. Nhưng nếu nàng không tìm ra đó là gì, Daisy biết rõ bản thân mình để chắc chắn rằng sự tò mò sẽ khiến nàng phát điên.

"Chúng tôi không muốn nhận lại tiền," nàng nói. "Làm ơn, bà phải nói với tôi điều gì chứ. Nếu là tin xấu, thì tốt hơn là tôi nên biết, phải không?"

"Không phải luôn luôn," người đàn bà u ám nói.

Daisy nhích lại gần bà, cho đến khi nàng ngửi thấy hương thơm ngọt ngào của những quả vả, mùi thảo mộc… và lá nguyệt quế? Hay húng quế nhỉ? "Tôi muốn biết," nàng nằng nặc.

Bà thầy bói trao cho nàng một ánh nhìn cân nhắc thật lâu. Cuối cùng bà nói vô cùng miễn cưỡng. "Sự ngọt ngào mà trái tim được nhận vào ban đêm, trở nên đắng cay vào ban ngày. Một lời hứa từ tháng Tư…một trái tim tan vỡ của tháng Năm."

Một trái tim tan vỡ? Daisy không thích âm thanh của từ đó.

Nàng cảm thấy Matthew bước đến sau lưng mình, một bàn tay đặt lên eo Daisy. Dù nàng không trông thấy vẻ mặt anh, nàng vẫn biết đó là sự chế nhạo. "Hai đồng shilling có truyền cảm hứng cho một sự lạc quan hơn không?" Anh hỏi.

Bà thầy bói lờ anh đi. Giắt cán gương và thắt lưng, bà nói với Daisy, "Hãy làm một chiếc bùa từ nhánh đinh hương và buộc chặt vào áo. Nó sẽ bảo vệ cho cô."

"Khỏi chuyện gì cơ?" Daisy lo lắng hỏi.

Người đàn bà đã rảo bước rời xa khỏi họ. Những lớp váy sặc sỡ sang trọng của bà chuyển động như một dòng sông xào xạc khi bà hướng về phía đám đông ở cuối con đường để tìm kiếm một vụ làm ăn khác.

Quay lại Matthew, Daisy ngước nhìn bộ mặt bình thản của anh. "Anh có thể cần được bảo vệ khỏi cái gì không?"

"Thời tiết." Anh ngửa lòng bàn tay lên cao, và Daisy nhận thấy một vài giọt mưa nặng hạt và lạnh buốt rơi lộp độp lên đầu và hai vai nàng.

"Anh đã đúng," nàng nói, nghiền ngẫm về vận mệnh báo điềm gở kia. "Đáng ra em nên đi mua một con cá bống hun khói mới phải."

"Daisy…" Bàn tay anh trượt vào gáy nàng. "Em không tin vào chuyện nhảm nhí đó đấy chứ? Bà già ấy đã học thuộc lòng đôi ba bài thơ, bà ta sẽ ngâm nga bất cứ bài nào để lấy một shilling. Lí do duy nhất bà ấy phán điềm rủi cho chúng ta là vì anh có vẻ không tin vào cái gương thần của bà ta."

"Vâng, nhưng…dường như bà ấy thật lòng hối tiếc."

"Chẳng có gì thật lòng ở bà ta cả, bất cứ điều gì bà ta nói cũng không." Matthew kéo nàng lại gần, bất chấp người khác có thể nhìn thấy. Khi Daisy ngẩng lên nhìn anh, một giọt mưa rơi xuống má nàng, và một giọt nữa rơi gần khóe miệng. "Đó không phải sự thật đâu,"

Matthew khẽ nói, đôi mắt anh như nền trời đêm xanh thẫm. Anh hôn nàng dữ dội, thúc ép, ngay tại đó trên con đường đông người qua lại với mùi vị của cơn mưa hòa lẫn giữa đôi môi họ. "Đây mới là thật," anh thì thầm.

Daisy ép sát vào người anh háo hức, kiễng chân lên cho vừa khớp với những đường nét rắn chắc của anh. Mớ đồ vừa mua có nguy cơ rơi xuống đất, và Matthew cố giữ chúng lại trong khi miệng anh vẫn ngấu nghiến miệng Daisy. Nàng dứt khỏi nụ hôn với một tiếng cười khẽ bất ngờ. Một tiếng sấm vang rền khiến nền đất dưới chân họ rung lên.

Trong tầm nhìn của nàng, mọi người đang chạy tán loạn tới những nơi có mái che ở những dãy quán và quầy hàng. "Em sẽ chạy đua với anh tới cỗ xe," nàng bảo với Matthew, rồi nhấc váy lên và nàng đột nhiên chạy vụt đi.

17. Chương 17

Chiếc xe dừng lại, nóc xe gầm gào trong cuộc tấn công của cơn mưa như trút nước. Thường thì một người hầu sẽ cầm ô ra mở cửa xe. Nhưng sức mạnh của trận hồng thủy này sẽ giật phăng nó khỏi tay anh ta ngay lập tức.

Matthew cởi áo khoác và choàng lên người Daisy, kéo nó lên cao cho đến khi phủ kín cả đầu và vai nàng, nó chưa hẳn đã bảo vệ được hết, nhưng sẽ che chắn cho nàng từ chỗ chiếc xe đến cánh cửa trước của dinh thự.

"Anh sẽ bị ướt đấy," Daisy chống lại, nhìn chiếc áo sơ mi trần và áo gi lê của anh.

Anh bật cười. "Có phải anh làm bằng đường đâu."

"Em cũng vậy."

"Không, em thì có," anh lẩm bẩm, khiến cho nàng đỏ mặt. Anh mỉm cười trước hình ảnh khuôn mặt nàng ló ra từ chiếc áo sùm sụp, giống như một con cú nhỏ trong rừng.

"Em sẽ mặc chiếc áo này," anh nói. "Từ đây đến cửa chỉ chừng vài thước thôi."

Có tiếng gõ vang lên hối hả, và cửa xe mở ra để lộ một người hầu đang chiến đấu dũng mãnh với chiếc ô trong tay. Một cơn gió mạnh giằng giật nó theo đủ mọi hướng. Matthew liền nhảy ra khỏi xe, ngay lập tức anh bị ướt đẫm bởi cơn mưa trút vào. Anh vỗ vai tên hầu. "Vào trong đi," anh hét vượt lên cơn bão. "Tôi sẽ đưa tiểu thư Bowman vào."

Người hầu gật đầu và vội vã rút lui về dinh thự.

Quay trở lại cỗ xe, Matthew vươn người vào trong nhấc Daisy ra, và cẩn thận đặt nàng xuống đất. Anh dẫn nàng đi dọc theo khoảng sân ngập nước và bước lên các bậc tam cấp, không dừng lại cho đến khi họ đi qua ngưỡng cửa.

Hơi ấm và ánh sáng của sảnh vào bao trùm lên họ. Lớp vải áo ướt bám chặt vào vai Matthew, và một cơn rùng mình khoan khoái chạy khắp người khi anh nghĩ đến viễn cảnh được ngồi trước lò sưởi cháy rừng rực.

"Ôi trời," Daisy nói, mỉm cười khi với tay gạt những sợi tóc nhỏ nước khỏi trán anh.

"Anh ướt hết rồi này."

Một cô hầu phòng vội vã tới chỗ họ với một chồng khăn tắm sạch trên tay. Gật đầu cảm ơn cô ta, Matthew vò đầu qua loa và lau nước đọng trên mặt. Anh cúi xuống để Daisy chải tóc cho mình với mức độ tốt nhất những ngón tay nàng có thể làm được.

Cảm giác có người đang đến gần, Matthew ngoái đầu nhìn. Westcliff đã bước vào trong sảnh. Vẻ mặt anh vẫn bình thường, nhưng có điều gì khác trong mắt, một chút trầm tư lo lắng, gửi một cơn ớn lạnh dọc theo sống lưng Swiff.

"Swiff," bá tước lặng lẽ nói, "chúng ta có một vài vị khách không mời tối hôm nay. Họ vẫn chưa tiết lộ mục đích của mình khi đến đây mà không báo trước – ngoài việc nói rằng có vài công chuyện liên quan đến cậu."

Cơn ớn lạnh tăng thêm cường độ đến mức dường như kết thành những tinh thể băng trong từng thớ thịt và xương cốt anh. "Họ là ai?" Matthew hỏi.

" Một Mr. Wendell Waring, từ Boston….và hai viên cảnh sát của Bow Street."

Matthew không hề nhúc nhích hay phản ứng gì khi anh lẳng lặng tiêu hóa những thông tin đó. Một làn sóng khủng khiếp của tuyệt vọng đổ ập lên anh.

Lạy chúa giê su, anh nghĩ. Sao Waring lại tìm được mình ở Anh? Làm cách nào mà …ôi Chúa ơi, chẳng quan trọng gì nữa, tất cả đã kết thúc rồi. Suốt những năm qua anh đã chạy trốn số mệnh…giờ đây số mệnh sẽ thanh toán với anh cả gốc lẫn lãi. Tim anh đập thình thịch trong sự giục giã điên cuồng muốn tháo chạy. Nhưng còn nơi nào để chạy nữa, và nếu như có – thì anh đã kiệt sức vì sống trong nỗi sợ hãi của ngày hôm nay.

Anh cảm thấy bàn tay nhỏ bé của Daisy trượt vào trong tay anh, nhưng anh không đáp lại cái nắm tay của nàng. Anh nhìn chằm chằm vào mặt Westcliff. Dù có điều gì trong mắt anh thì cũng làm bá tước thở dài nặng nề.

"Chết tiệt," Westcliff lẩm bẩm. "Chuyện xấu phải không?"

Matthew chỉ có thể gật đầu ngắn gọn. Anh rút tay ra khỏi tay Daisy. Nàng không cố gắng chạm vào anh lần nữa, sự hoang mang của nàng hầu như có thể sờ thấy được.

Sau một lúc trầm ngâm thật lâu, Westcliff thẳng vai lên. "Chà, vậy thì," anh dứt khoát, "hãy đi và đối mặt với chuyện này. Dù có gì xảy ra, thì tôi sẽ ở bên cậu như bạn bè."

Một tiếng cười ngắn hoài nghi bật ra từ miệng Swiff. "Ngài thậm chí còn chưa biết nó là chuyện gì mà."

"Tôi không đưa ra những lời hứa hão đâu. Đi nào, họ ở trong phòng khách."

Matthew gật đầu, khô khan và kiên quyết. Anh ngạc nhiên khi thấy mình vẫn bình thường như chưa có gì xảy ra, như thể toàn bộ thế giới của anh không bị nổ tung thành từng mảnh. Như thể anh đang đứng tách biệt sang một bên và ngắm nghía chính mình. Sự sợ hãi chưa từng làm được như thế với anh. Nhưng có lẽ đó là vì đã bao giờ anh có gì nhiều đâu để mà mất.

Anh nhìn thấy Daisy bước lên phía trước anh, mặt nàng ngước lên khi Westcliff nói nhỏ điều gì đó với nàng. Nàng gật đầu với bá tước rất nhanh, dường như có được sự đảm bảo từ anh ấy vậy.

Matthew cụp mắt xuống nền nhà. Hình ảnh của nàng gây ra một nỗi đau sắc nhọn trong cổ họng anh, như thể nó bị một con dao găm đâm thủng. Anh đợi cho tình trạng tê cóng quay trở lại, và nó đã làm thế một cách nhân từ.

Họ đi vào phòng khách. Matthew cảm thấy đây đúng là một ngày phán xét đáng nguyền rủa. Khi anh trông thấy cả Thomas, Mercedes, và Lillian. Ánh mắt anh quét khắp phòng, đúng lúc đó anh nghe thấy một giọng quát tháo, "Hắn ta đấy!"

Thình lình đầu anh như muốn nổ tung vì một cơn đau chói buốt, và hai chân anh sụm xuống như thể chúng đã biến thành cát. Ánh sáng co rút lại như vụ nổ của một ngôi sao, bóng tối tràn vào, nhưng tâm trí anh đẩy nó ra trong hoang mang, chiến đấu yếu ớt để lấy lại tỉnh táo.

Matthew lờ mờ ý thức được anh đang nằm trên sàn – cảm thấy bề mặt ngứa ngáy của tấm thảm len cọ vào má. Chất lỏng ẩm ướt chảy ri rỉ từ miệng anh. Anh nuốt xuống cái vị mằn mặn. Một tiếng rên khe khẽ rung lên trong cổ họng. Khi anh tập trung vào cơn đau, anh nhận ra nó bắt nguồn từ phía sau đầu mình. Anh đã bị đánh, bởi một vật rất cứng.

Ánh sang gay gắt rọi qua mắt anh khi anh cảm thấy mình bị kéo lên, hai cánh tay giật về phía trước. Có ai đó đang to tiếng…tiếng gầm rống của đàn ông, tiếng khóc nức nở của một phụ nữ…Matthew hấp háy mắt để nhìn được rõ, nhưng chúng không ngăn được cơn đau nhức nhối lan tràn. Hai cổ tay anh bị đè nghiến trong cái vòng kim loại nặng trịch. Đó là còng tay, anh nhận ra. Và sức nặng khủng khiếp quen thuộc của nó lấp đầy trong anh một nỗi kinh hoàng đờ đẫn.

Dần dần những tiếng nói trở nên rõ ràng hơn với đôi tai ù đặc của anh. Đó là Westcliff đang nổi trận lôi đình-

"…Dám vào trong nhà tôi và tấn công một người khách của tôi…các người có biết tôi là ai không? Bỏ những cái đó xuống ngay, hoặc tôi sẽ nhìn thấy các anh mục rữa ra trong nhà tù NewGate!"

Và một tiếng nói xa lạ-

"Không phải sau tất cả những năm qua. Tôi sẽ không đánh liều với khả năng để hắn trốn thoát đâu."

Người vừa nói là Mr. Wendell Waring, trưởng tộc một dòng họ thế lực ở New England, kẻ đứng thứ hai trong danh sách những kẻ Matthew khinh miệt nhất, đầu bảng là Hary con trai của Waring.

Kì lạ làm sao khi chỉ cần một âm thanh hay mùi vị có thể mang quá khứ trở lại dễ dàng như thế, cho dù Matthew muốn quên nó đi đến mức nào.

"Nơi đâu" Westcliff hỏi gay gắt, "ông nghĩ cậu ta sẽ chạy đến hả?"

"Tôi được sự cho phép truy lùng tên tội phạm bỏ trốn này bằng bất cứ phương pháp nào tôi lựa chọn. Ngài không có quyền phản đối."

Sẽ là một lời giảm nhẹ đáng kể khi nói Westcliff không quen với việc bị bất cứ ai bảo rằng anh không có quyền làm chuyện gì đó, nhất là ở trong chính ngôi nhà mình.

Thậm chí sẽ là nói giảm đi rất nhiều khi nói Westcliff đã nổi cơn thịnh nộ.

Tiếng cãi cọ ầm ĩ còn vang to hơn cả cơn bão bên ngoài, nhưng Matthew chẳng nắm vững được điều gì khi anh cảm thấy một cái chạm nhẹ lên má. Anh giật mình ngoảnh lại và nghe thấy Daisy thì thầm.

"Không, đừng cử động."

Nàng đang lau mặt cho anh bằng một chiếc khăn khô, lau sạch mắt và miệng, vuốt mái tóc ướt của anh về phía sau. Anh ngồi đó với đôi tay bị xích đặt trên lòng, đấu tranh chống lại áp lực muốn gào thét vì khổ sở khi trông thấy nàng.

Mặt Daisy trắng bệch nhưng cực kỳ bình tĩnh. Nỗi đau buồn biểu hiện thành hai vệt đỏ thẫm trên gò má, nổi bật trên nước da xanh xao của nàng. Nàng khom người quỳ bằng đầu gối trên thảm, bên cạnh chiếc ghế của anh để kiểm tra cái vòng bằng kim loại trên tay anh. Một dải sắt mỏng bao quanh cổ tay và gắn chặt với một ổ khóa nối với cái ở cổ tay bên kia, một cái móc lớn để cho viên cảnh sát có thể dong anh đi.

Ngẩng đầu lên, Matthew ghi nhận sự hiện diện của hai người cảnh sát vóc dáng ngoại cỡ trong bộ đồng phục đúng quy cách, quần dài mùa hè màu trắng, áo đuôi tôm cao cổ màu đen, và những chiếc mũ cứng chóp cao. Họ đứng im như tượng trong khi Wendell Waring, Westcliff và Thomas Bowman đang giận dữ tranh cãi.

Daisy mò mẫm với cái ổ khóa của chiếc còng. Trái tim Matthew vặn xoắn vì đau đớn khi thấy nàng loay hoay cạy nó bằng một cây kẹp tóc. Kĩ năng mở khóa của chị em nhà Bowman đã khét tiếng từ lâu, được rèn luyện qua bao nhiêu năm tháng thường xuyên bị nhốt trong nhà kho trong những nỗ lực của cha mẹ họ nhằm đưa hai đứa con vào kỉ luật. Nhưng bàn tay Daisy đang run lên dữ dội khi nàng xoay sở chật vật với cái khóa không quen thuộc - và hiển nhiên cố gắng để giải thoát cho anh là vô nghĩa.

Chúa ơi, giá như anh có thể cuỗm nàng ra khỏi cảnh đáng sợ này, khỏi đống đổ nát của quá khứ anh…khỏi chính anh. "Không," Matthew khẽ nói. "Không ích gì đâu. Daisy, xin em-"

"Đây rồi, ngay bây giờ." Một trong hai viên cảnh sát lên tiếng khi nhìn thấy Daisy đang mò mẫm. "Tránh xa tên tù ra, thưa cô." Thấy nàng vẫn lờ đi, viên sĩ quan bước tới với hai tay hơi giơ lên. "Thưa cô, tôi đã bảo-"

"Anh dám động vào nó," Lillian quát, giọng cô chứa đựng sự dữ tợn khiến căn phòng đột ngột im lặng. Ngay cả Westcliff và Waring cũng dừng lại vì kinh ngạc bất ngờ.

Nhìn trừng trừng viên cảnh sát đang sững sờ, Lillian đi tới chỗ Daisy và huých nàng sang một bên. Cô nói với tay cảnh sát bằng vẻ khinh bỉ nanh nọc. "Trước khi anh bước một bước về phía tôi, tôi khuyên anh hãy cân nhắc xem chuyện gì sẽ xảy ra với sự nghiệp của anh khi người ta biết rằng anh đã dùng vũ lực với nữ bá tước Westcliff ngay trong nhà bà ấy." Cô rút chiếc kẹp tóc trên đầu ra và thế chỗ của Daisy, quỳ xuống trước mặt Matthew. Chỉ trong vài giây ổ khóa đã bung ra kêu lách cách và chiếc còng rơi xuống khỏi cổ tay anh.

Trước khi Matthew có thể cảm ơn cô, Lillian đã đứng lên và tiếp tục tràng mắng nhiếc của cô với tay cảnh sát. "Hai người tử tế các anh, lại nhận lệnh từ một tên Yankee vô giáo dục để hành hạ gia đình người cho anh nơi trú ẩn trong cơn bão. Hiển nhiên các anh đã quá ư mù mờ để biết được những sự ủng hộ về tài chính và chính trị mà chồng tôi dành cho ngành cảnh sát. Chỉ cần nhấc ngón tay, anh ấy có thể có ngay chức bộ trưởng bộ nội vụ và chánh án của Bow Street sẽ bị thay thế trong ngày một ngày hai. Cho nên nếu tôi là anh-"

"Xin thứ lỗi, nhưng chúng tôi không có lựa chọn nào khác, thưa phu nhân," một trong hai tay cảnh sát đô con phản kháng. "Chúng tôi được lệnh mang Mr. Phaelan về Bow Street."

"Mr. Phaelan là tên quái nào vậy?" Lillian hỏi.

Có vẻ khiếp hãi bởi câu chửi thề trôi chảy của Lillian, viên cảnh sát nói, "Kẻ đó đó." Anh ta chỉ vào Matthew.

Biết rõ mọi con mắt đang đổ dồn vào mình. Matthew làm bộ mặt vô cảm.

Daisy là người đầu tiên trong phòng cử động. Nàng cầm lấy cái còng tay đang kêu leng keng trong lòng Matthew và đi ra cửa, nơi một nhóm người hầu tò mò đang tụ tập. Sau khi trao đổi một lời thì thầm ngắn gọn nàng quay lại để chiếm giữ chiếc ghế bên cạnh Matthew.

"Và để nghĩ rằng tôi đã tiên đoán trước đây sẽ là một buổi tối u ám trong nhà mà." Lillian chế giễu nói, trấn giữ chiếc ghế phía bên kia Matthew như thể lập hàng rào để bảo vệ anh.

Daisy dịu dàng hỏi Matthew. "Đó là tên anh à? Matthew Phaelan?"

Anh không trả lời nổi, mọi bắp thịt trong người anh đang căng lên trong sự chờ đợi âm thanh hắt hủi.

"Đúng vậy," Wendell Waring rít lên. Waring là một trong những người không may sở hữu chất giọng the thé không tương xứng với tầm vóc ngạo mạn của mình. Hơn thế nữa, Waring còn nổi bật lên trong dáng điệu và ngoại hình, với mái tóc bạc bờm xờm, tóc mai dài chải chuốt kĩ lưỡng và bộ râu trắng cứng đơ. Ông ta sặc mùi Boston cổ xưa, với bộ quần áo may kiểu lỗi thời và đắt giá nhưng áo khoác vải tuýt thì cũ mèm, và mùi tự tin có thể là thứ duy nhất được sản sinh ra trong một gia đình nhiều thế hệ đầy kiêu hãnh của những sinh viên Harvard. Đôi mắt ông ta như những viên đá thạch anh trong suốt, cứng rắn và sáng rực và hoàn toàn không có vẻ lấp lánh.

Sải bước tới chỗ Westcliff, Waring chìa một tập giấy ra cho anh. "Chứng cớ cho thẩm quyền của tôi đây," ông ta nham hiểm nói. "Ngài có một bản sao của yêu cầu ngoại giao về lệnh bắt tạm thời từ Bộ trưởng nội vụ nước Mĩ. Một bản sao mệnh lệnh từ bộ trưởng nội vụ Anh Sir Jame Graham gửi cho chánh án của Bow Street để ban hành một tờ trát bắt giữ Matthew Phaelan, tức là Matthew Swiff. Những bản sao của thông tin chính thức chứng thực-"

"Mr. Waring," Westcliff cắt ngang với vẻ mềm mại không cách nào làm dịu bớt âm sắc nguy hiểm trong giọng anh, "Ông có thể lấp kín nơi tôi đứng với bản sao của mọi thứ từ những lệnh bắt cho tới kinh thánh Gutenberg. Điều đó không có nghĩa tôi sẽ giao người thanh niên này cho ông."

"Ngài đâu có sự lựa chọn! Hắn ta là tội phạm bị kết án và sẽ bị dẫn độ về Mĩ, bất chấp mọi sự phản đối của bất cứ ai."

"Không có lựa chọn?" Đôi mắt đen của Westcliff mở lớn, và màu đỏ lan dần trên mặt anh. "Vì Chúa, tính kiên nhẫn của tôi hiếm khi bị thử thách đến mức giới hạn như lúc này! Cơ ngơi mà ông đang đứng đây thuộc quyền sở hữu của gia đình tôi từ năm thế kỉ nay, và trên mảnh đất này, trong ngôi nhà này, Tôi là chủ nhân. Còn bây giờ, ông sẽ bắt đầu nói với tôi bằng thái độ kính trọng nhất mà ông có thể xoay sở được, về mối bất hòa của ông với người thanh niên này.

Marcus, Lord Westcliff trong cơn giận dữ là một hình ảnh ấn tượng. Matthew nghi ngờ rằng ngay cả Wendell Waring, người quen thân với các vị tổng thống và những nhân vật có thế lực, đã đụng độ với một người đàn ông có bản chất quyền uy hơn nhiều. Hai tay cảnh sát trông thật bứt rứt khi đứng giữa hai người.

Waring không nhìn vào Matthew khi ông ta trả lời, như thể hình ảnh của anh ghê tởm quá mức chịu đựng. "Tất cả các vị đều biết người đang ngồi trước mặt các vị đây dưới cái tên Matthew Swiff. Hắn ta đã lừa gạt và phản bội tất cả những người hắn từng có cơ hội gặp gỡ. Thế giới sẽ trở nên trong sạch hơn khi hắn bị tiêu diệt như loài sâu bọ. Vào ngày đó-"

"Xin lỗi ông," Daisy ngắt lời với cử chỉ lễ phép phủ lên sự chế nhạo. "Nhưng tôi muốn được nghe cách nói chuyện chân thật hơn. Tôi không có hứng thú với những quan điểm của ông về nhân cách của Mr. Swiff."

"Họ của hắn ta là Phaelan, không phải Swiff," Waring đốp lại. "Hắn là con trai một tên Ai len nát rượu. Hắn được đưa tới trại trẻ mồ côi Charles River từ lúc mới lọt lòng sau khi mẹ hắn chết trong khi sinh nở. Sự bất hạnh của tôi bắt đầu từ lúc quen hắn khi tôi mua hắn về lúc hắn mười một tuổi để bầu bạn và hầu hạ con trai tôi, Hary."

"Ông mua anh ấy?" Daisy gay gắt lặp lại. "Tôi không được biết rằng một đứa trẻ mồ côi có thể bị mua bán."

"Vậy thì là thuê," Waring nói, mắt ông ta chuyển hướng sang nàng. "Cô là ai, tiểu thư trơ tráo, mà dám cắt ngang lời người lớn tuổi hả?"

Đột nhiên Thomas Bowman chen vào cuộc tranh cãi, bộ ria mép của ông giần giật tức giận. "Nó là con gái tôi đấy," ông gầm lên, "Và nó có thể nói như thế nào tùy thích!"

Kinh ngạc bởi sự bảo vệ của cha dành cho mình, Daisy thoáng mỉm cười với ông, rồi tập trung trở lại vào Waring. "Mr. Phaelan làm việc cho ông được bao lâu?" nàng hỏi.

"Trong thời gian là bẩy năm. Hắn chăm sóc cho Hary ở trường nội trú, làm những việc lặt vặt cho nó, trông nom tài sản cá nhân của nó, và về nhà cùng nó trong những kì nghỉ." Ánh mắt ông ta liếc xéo vào Matthew, đôi mắt đột nhiên mờ đi với sự buộc tội yếu đuối.

Giờ thì con mồi của ông ta đã bị tóm, một phần tức giận của Waring đã phai nhạt thành quyết tâm không lay chuyển. Ông ta dường như giống một người đã mang trên vai gánh nặng quá lâu. "Nào ai có ngờ chúng tôi đang nuôi dưỡng một con rắn trong vòng tay ấp ủ của mình. Vào một trong những kì nghỉ của Hary ở nhà, một khoản tiền mặt và trang sức lớn đã bị lấy cắp khỏi két của gia đình. Trong đó có một chiếc dây chuyền kim cương là đồ gia bảo của nhà Waring từ một thế kỉ. Ông cố của tôi đã có được nó từ điền trang của công chúa nước Áo. Hành vi ăn cắp này chỉ có thể được thực hiện bởi người trong gia đình, hoặc bởi một tên hầu được tin cậy người biết được chìa khóa két. Tất cả bằng chứng đều hướng vào một người. Matthew Phaelan."

Matthew ngồi lặng lẽ. Bề ngoài thì bất động, nhưng bên trong hỗn loạn. Anh dằn lại với một nỗ lực dữ dội, biết rằng anh sẽ chẳng làm được gì ngoài việc để câu chuyện tuôn ra.

"Làm sao ông biết chìa khóa bị lấy cắp?" anh nghe Lillian hỏi lạnh lẽo.

"Cái két được thiết kế với loại khóa dò," Waring đáp, "nó sẽ ngừng hoạt động nếu những lẫy khóa được được thao tác bởi đồ mở khóa thông thường. Chỉ một chiếc chìa khóa cực kì đa năng hoặc là chìa gốc mới mở được nó. Và Phaelan biết chiếc chìa khóa để ở đâu. Từ những lần hắn ta được sai đi lấy tiền hay tài sản cá nhân từ trong két."

"Anh ấy không phải ăn cắp!" Matthew nghe thấy Daisy bùng lên giận dữ, bênh vực anh trước khi anh có thể tự bảo vệ mình. "Anh ấy không bao giờ có khả năng ăn cắp bất kì cái gì từ bất kì ai."

"Mười hai người trong hội đồng xét xử sẽ không đồng ý với đánh giá đó đâu." Waring quát, cơn giận của ông ta được tiếp sức trở lại. "Phaelan đã bị buộc tội ăn cắp tài sản giá trị, và bị kết án mười lăm năm tại nhà tù liên bang. Hắn đã trốn thoát trước khi bị đưa đến đó, và hắn đã biến mất."

Nghĩ rằng Daisy sẽ rút lui khỏi anh từ giờ phút này, Matthew vô cùng kinh ngạc khi thấy nàng bước đến đứng cạnh ghế của anh. Sức ép nhẹ nhàng của tay nàng đặt lên vai anh. Anh không phản ứng lại trước sự đụng chạm của nàng, nhưng mọi giác quan của anh đói khát hấp thu sức nặng từ những ngón tay ấy.

"Làm thế nào ông tìm được tôi?" Matthew hỏi khàn khàn, bắt mình nhìn thẳng vào Waring. Thời gian đã làm người đàn ông này biến đổi theo những cách khó nhận ra. Những nếp nhăn trên mặt ông ta hằn sâu hơn, những khớp xương nhô cao hơn.

"Tôi đã tìm được hắn sau bao nhiêu năm," Waring nói với một chút nhạo báng kệch cỡm mà những người bạn Boston của ông ta chắc hẳn thấy thật quá lố. "Ta biết ngươi không thể cứ lẩn trốn mãi. Có một khoản tiền nặc danh rất lớn hiến tặng cho trại trẻ mồ côi Charles River – ta ngờ rằng ngươi đứng sau nó. Nhưng thật không thể xuyên qua bộ giáp của các luật sư và những tấm bình phong kinh doanh giả đò. Rồi ta nảy ra ý nghĩ là ngươi có thể muốn đi tìm lại người cha đã bỏ mặc ngươi từ đời nào. Bọn ta đã dò ra tung tích lão ta, và với cái giá của một vài chai rượu lão đã phun ra với bọn ta mọi thứ bọn ta muốn biết – tên giả của ngươi, địa chỉ của ngươi ở New York." Sự khinh miệt của Waring túa ra trong không khí như một bầy ruồi đen khi ông ta thêm vào, "Ngươi đã bị bán với cái giá tương đương nửa lít whisky đấy."

Hơi thở của Matthew nghẹn lại. Phải, anh đã tìm được cha mình, và đã quyết định chống lại mọi lí do hay sự cảnh giác để tin ông ta. Nhu cầu được liên hệ với một ai đó, một điều gì đó, đã trở nên không thể cưỡng lại. Cha anh là con người bạc nhược tàn tạ - Một chút nhỏ nhoi anh chỉ có thể làm cho ông ấy là tìm cho ông chỗ ở và chi trả để bảo đảm cuộc sống của ông.

Mỗi khi Matthew có cơ hội bí mật đến thăm, lúc nào cũng có vài chai rượu nằm rải rác khắp nơi. "Nếu cha cần đến con," anh đã bảo cha mình, đặt một mảnh giấy gấp lại vào tay ông, "hãy báo cho con theo địa chỉ

này. Đừng đưa nó cho bất kì ai, cha hiểu không?" Cha anh, ngây ngô trong sự lệ thuộc, đã nói có, ông ta hiểu.

Nếu cha cần đến con…Matthew đã mong muốn đến tuyệt vọng có một người cần anh.

Đây là cái giá cho sự buông thả đó.

"Swiff," Thomas Bowman hỏi, "những lời buộc tội của Waring có đúng không?" Tiếng quát quen thuộc bị kiềm chế bởi một nốt khẩn khoản.

"Không hoàn toàn." Matthew cho mình có một sự khảo sát cẩn thận quanh phòng.

Những thứ anh trông đợi được nhìn thấy trên gương mặt họ - sự buộc tội, sợ hãi, tức giận – không hề có. Ngay cả Mercedes Bowman, người mà bất cứ ai cũng khó có thể nói đây là một phụ nữ trắc ẩn, cũng đang nhìn anh với vẻ mà anh gần như có thể thề rằng đó là sự tử tế.

Đột nhiên anh nhận ra mình đã ở một vị trí khác so với hoàn cảnh mà anh lâm vào trong những năm trước, lúc anh nghèo khổ và không có bạn bè, chỉ có một vũ khí bên mình là sự thật, mà đã được chứng tỏ rằng nó chỉ là thứ vũ khí thô sơ. Giờ đây anh có tiền bạc và có sức ảnh hưởng, chưa kể đến những đồng minh mạnh mẽ. Và trên tất cả là Daisy, người vẫn đang đứng bên anh, sự tiếp xúc của nàng truyền sức mạnh và nguồn an ủi vào các mạch máu của anh.

Mắt Matthew nheo lại trong sự coi thường khi gặp tia nhìn buộc tội của Waring. Bất kể ông ta có thích nó hay không, Waring vẫn phải được nghe sự thật.

18. Chương 18

"Tôi đã từng là người hầu của Hary Waring," Matthew mở đầu một cách cộc lốc. "Một kẻ nói dối đại tài, cho dù tôi biết anh ta không coi tôi là một con người. Trong mắt anh ta người hầu cũng giống như lũ chó. Tôi tồn tại chỉ vì lợi ích của anh ta. Công việc của tôi là nhận trách nhiệm về mình cho những tội lỗi của anh ta, chịu đựng những hình phạt, sửa chữa những thứ anh ta làm hỏng, mua vui cho những nhu cầu của anh ta. Ngay từ khi còn nhỏ tuổi Hary đã là một kẻ vô tích sự hợm hĩnh, luôn cho rằng mình có thể làm đủ trò phá phách tùy ý mà không hề hấn gì vì tên tuổi của gia đình anh ta-"

"Tôi sẽ không để hắn ta vu khống như thế!" Waring bùng ra giận dữ.

"Ông đã nói xong lượt của mình rồi," Thomas Bowman quát, "Giờ tôi muốn nghe Swiff nói."

"Tên hắn ta không phải-"

"Để cậu ấy nói," Westcliff lên tiếng, chất giọng lạnh lùng của anh đã dập tắt sự náo động đang tăng cao.

Matthew khẽ gật đầu với bá tước thay cho lời cảm ơn. Sự tập trung của anh bị sao lãng khi Daisy chiếm lại chỗ ngồi của nàng ở chiếc ghế gần đó. Nàng dịch thứ đồ gỗ ấy lại gần hơn cho đến khi chân phải của anh gần như bị che khuất bởi những lớp váy của nàng.

"Tôi đã đi cùng Hary đến trường Boston Latin," Matthew tiếp tục, "và rồi tới Harvard. Tôi ngủ trong phòng của những người hầu dưới tầng hầm. Tôi học những bài ghi chép của bạn học anh ta ở những lớp anh ta vắng mặt, và làm bài tập cho anh ta-"

"Dối trá!" Waring thét lên. "Ngươi, kẻ được dạy dỗ bởi những nữ tu cổ hủ trong trại mồ côi - ngươi đúng là điên khi nghĩ là sẽ có người tin lời của ngươi."

Matthew nở một nụ cười chế nhạo. "Tôi học từ các tu sĩ còn được nhiều hơn Hary học ở hàng chuỗi gia sư riêng của anh ta. Hary tuyên bố anh ta chẳng cần phải học hành vì đã có sẵn tên tuổi và tiền bạc rồi. Nhưng tôi thì không, và cơ hội duy nhất của tôi là học hỏi càng nhiều càng tốt với niềm hi vọng sẽ leo lên vào một ngày nào đó."

"Leo đến đâu?" Waring hỏi với vẻ khinh bỉ ra mặt, "Ngươi là một tên hầu – một tên hầu Ai len – ngươi đừng hòng trở thành một quý ông được."

Một nụ cười nửa miệng lạ lùng lướt qua mặt Daisy. "Nhưng đó chính xác là điều anh ấy đã làm ở New York, thưa ông Waring. Anh ấy đã giành được vị trí cho bản thân mình trong sự nghiệp và trong xã hội – và anh ấy chắc chắn đã trở thành một quý ông."

"Dưới cái lốt giả mạo," Waring quật lại. "Hắn là kẻ lừa gạt, cô không thấy sao?"

"Không," Daisy đáp, nhìn thẳng vào Matthew, đôi mắt nàng long lanh và đen thẫm. "Tôi nhìn thấy một quý ông."

Matthew muốn quỳ xuống hôn chân nàng. Nhưng thay vì vậy anh dứt ánh mắt ra khỏi nàng và nói tiếp. "Tôi đã làm tất cả để giữ Hary lại Harvard, trong khi anh ta nằng nặc muốn bị trục xuất. Việc rượu chè và cờ bạc và…"

Matthew ngập ngừng khi anh nhắc nhở mình rằng còn có các quý cô ở đây. "…những thứ khác." Anh nói tiếp, "Trở nên tồi tệ hơn. Những món phí tổn hàng tháng đã vượt xa số tiền trợ cấp của anh ta, và món nợ bài bạc tăng lên quá tầm kiểm soát đến ngay cả Hary cũng bắt đầu lo lắng. Anh ta sợ những phản ứng sẽ nhìn thấy trên mặt cha mình một khi ông ấy biết được mức độ rắc rối của anh ta. Là Hary, anh ta đã tìm ra cách thoát dễ dàng. Nó lí giải cho kì nghỉ ở nhà khi chiếc két bị mất trộm. Ngay lập tức tôi biết rằng Hary đã làm chuyện đó."

"Đồ dối trá hiểm độc," Waring phun ra.

"Hary đã công khai buộc tội tôi," Matthew nói, "còn hơn phải thú nhận mình đã lấy trộm két để trang trải những khoản nợ. Hắn quyết định tôi sẽ phải là vật hi sinh để hắn có thể cứu vãn vỏ bọc của mình. Tất nhiên là gia đình đó tin lời con trai họ hơn tôi."

"Tội của ngươi đã được minh chứng trước tòa," Waring cay nghiệt.

"Chẳng có gì được minh chứng hết." Lửa giận bùng lên trong người Matthew, và anh thở thật sâu khi đấu tranh để kiềm chế lại. Anh cảm thấy bàn tay Daisy tìm đến tay anh, và anh nắm lấy nó. Cái siết tay của anh quá chặt, nhưng dường như anh không thể tiết chế được.

"Phiên tòa xét xử là một trò hề," Matthew nói. "Nó diễn ra ào ào để những giấy tờ tài liệu không được công bố rộng rãi trong vụ này. Viên luật sư được tòa chỉ định cho tôi thực sự đã ngủ gục trong suốt thời gian đó. Không có một bằng chứng nào cho thấy sự liên hệ giữa tôi và vụ mất cắp. Người hầu một tên bạn học của Hary đã đứng ra quả quyết rằng cậu ta đã nghe lỏm thấy Hary và hai tên bạn đang bày mưu tính kế đổ tội cho tôi, nhưng cậu ấy quá sợ hãi để ra làm chứng."

Thấy những ngón tay Daisy đang trở nên trắng bệch dưới áp lực của tay anh, Matthew buộc mình nới lỏng ra. Ngón tay cái của anh quét nhẹ lên những đốt ngón tay nàng.

"Tôi đã có một cơ may," anh nói nhỏ giọng hơn, "khi một phóng viên tờ Daily Advertiser viết một bài báo phơi bày những món nợ bài bạc của Hary trong quá khứ, và tiết lộ rằng cũng những món nợ ấy đã ngẫu nhiên được trang trải sạch sẽ ngay sau vụ trộm. Tác động của bài báo ấy đã dấy lên một làn sóng dư luận phản đối trước sự bôi bác lồ lộ của những vụ kiện cáo."

"Vậy mà anh vẫn bị kết tội ư?" Lillian tức giận hỏi.

Matthew mỉm cười nhạo báng. "Công lý có lẽ đã mù lòa," anh nói, "nhưng nó yêu âm thanh của đồng tiền. Gia đình Waring rất giàu có, còn tôi là một người hầu không xu dính túi."

"Làm thế nào anh trốn thoát được vậy?" Daisy hỏi.

Bóng tối của nụ cười cay đắng vẫn còn vương lại. "Đó là một việc gây ngạc nhiên đối với tôi cũng như mọi người khác. Tôi bị tống lên một chiếc xe tù – nó sẽ lên đường đến nhà tù liên bang trước khi mặt trời mọc. Chiếc xe đã đỗ lại trên một quãng đường vắng vẻ. Đột ngột cửa xe bật mở, và tôi bị lôi ra ngoài bởi sáu người đàn ông. Tôi cho rằng mình sẽ bị hành hình. Nhưng họ bảo họ là những công dân đồng cảm với tôi và biết phân biệt lý lẽ đúng hay sai. Họ trả tự do cho tôi – những người lính gác của nhà tù đã hành động

không hề do dự - và tôi được họ tặng một con ngựa. Tôi đến New York, bán con ngựa đi, và bắt đầu một cuộc sống mới."

"Sao anh lại chọn cái họ Swiff?" Daisy hỏi.

"Bởi lúc đó tôi đã hiểu sức mạnh của một cái tên danh giá. Và Swiff là một gia tộc lớn với rất nhiều chi nhánh, thứ mà tôi nghĩ sẽ khiến cho tôi được dễ dàng chấp nhận mà không bị soi xét quá gắt gao."

Thomas Bowman lên tiếng liền sau đó, lòng kiêu hãnh của ông bị đe dọa chạm vào chỗ nhạy cảm nhất. "Tại sao cậu lại tìm đến tôi để xin một công việc? Cậu nghĩ tôi là người dễ bị lừa bịp nhất ư?"

Matthew nhìn vào mắt ông, nhớ lại ấn tượng đầu tiên của anh với Thomas Bowman … người đàn ông mạnh mẽ sẵn lòng cho anh một cơ hội, quá tất bật với công việc của mình để đặt những câu hỏi thăm dò. Từng trải, ương ngạnh, không hoàn hảo, chuyên tâm…người đàn ông có ảnh hưởng nhiều nhất đến cuộc sống của Matthew.

"Không bao giờ," Matthew chân thành nói. "Tôi khâm phục những thành tựu mà ông đạt được. Tôi muốn học hỏi từ ông. Và tôi…" Cổ họng anh nghẹn lại. "…tôi đã coi ông như một ân nhân với niềm kính trọng, và sự yêu mến sâu sắc."

Gương mặt Bowman đỏ lên với vẻ khuây khỏa, và ông hơi gật đầu, đôi mắt lấp lánh.

Waring có ánh mắt của người vẫn chưa xong việc, sự bình tĩnh của ông ta vỡ tan như thủy tinh rẻ tiền. Ông ta nhìn Matthew trừng trừng với lòng căm ghét run lẩy bẩy. "Ngươi đang cố phá hủy những ký ức về con trai ta bằng những lời dối trá," ông ta nói. "Ta không cho phép điều đó. Ngươi cho rằng nếu ngươi trốn đến một đất nước xa lạ thì người ta sẽ không-"

"Ký ức của ông?" Matthew ngẩng phắt lên, bàng hoàng. "Hary chết rồi sao?"

"Do ngươi tất cả! Sau phiên tòa ấy là những lời đồn đại, dối trá, nghi ngờ không bao giờ chấm dứt. Bạn bè Hary xa lánh nó. Vết ô nhục trên danh dự ấy – đã phá hủy cuộc đời nó. Nếu ngươi thừa nhận tội lỗi của mình – nếu ngươi chịu ngồi tù đến mãn hạn – thì Hary sẽ vẫn còn ở với ta. Nhưng những nghi ngờ bẩn thỉu của con người cứ ngày một chất cao hơn theo thời gian, và sống trong cái bóng đó khiến cho Hary lao vào rượu chè và sống buông thả."

"Tất cả những sự việc bề ngoài đã cho thấy," Lillian mỉa mai, "con trai ông vẫn sống như thế trước cả khi phiên tòa diễn ra đấy chứ."

Lillian có một tài năng đặc biệt là đẩy người khác đến bờ vực giới hạn. Waring cũng không phải ngoại lệ.

"Hắn ta là tội phạm đã bị kết án!" Waring xông thẳng đến cô. "Sao cô dám tin lời hắn thay vì tôi hả?"

Westcliff lao tới chỗ họ chỉ trong ba sải chân, nhưng Matthew đã di chuyển đứng chắn trước Lillian, che chở cô khỏi cơn phẫn nộ của Waring.

"Mr. Waring," Daisy nói trong đám hỗn loạn, "Xin hãy tự chủ lại. Chắc chắn ông có thể thấy ông đang làm cho việc kiện tụng của mình không có lợi chút nào với hành vi này." Sự sáng suốt điềm tĩnh của nàng có vẻ đã xuyên qua cơn giận của ông ta.

Waring trao cho nàng ánh mắt van nài kì cục. "Con trai tôi đã chết. Phaelan là kẻ có tội."

"Điều đó sẽ không mang con ông trở lại được đâu," nàng khẽ nói. "Nó sẽ không thay đổi những ký ức về anh ta."

"Nó sẽ mang cho tôi sự bình yên," Waring hét lên.

Vẻ mặt Daisy nghiêm nghị, ánh mắt nàng thương hại. "Ông chắc chứ?"

Tất cả họ đều thấy nó chẳng quan trọng gì nữa. Ông ta đã vượt quá sự hiểu biết lí lẽ rồi.

"Tôi đã đợi bao nhiêu năm và đi hàng ngàn dặm đường cho khoảnh khắc này," Waring nói. "Tôi sẽ không chịu bị từ chối đâu. Ngài đã nhìn thấy những tờ giấy rồi đó, Westcliff. Ngay cả ngài có ở trên luật pháp đi nữa. Những viên cảnh sát đã được lệnh sử dụng vũ lực nếu cần thiết. Ngài sẽ giao hắn cho tôi bây giờ, tối hôm nay."

"Tôi không nghĩ vậy." Mắt Westcliff cứng rắn như đá. "Sẽ là điên rồ nếu đi ra ngoài trong một buổi tối như hôm nay. Những cơn bão mùa xuân ở Hamsphire có thể rất dữ dội và không tài nào đoán trước. Ông sẽ ở lại Stony Cross đêm nay trong khi tôi cân nhắc nên làm gì."

Hai viên cảnh sát trông có vẻ bớt căng thẳng trước gợi ý này, khi chẳng một người có đầu óc nào lại muốn liều mạng lao vào cơn hồng thủy.

"Và tạo cơ hội cho Phaelan tẩu thoát lần nữa ư?" Waring khinh khỉnh hỏi. "Không, ngài sẽ giao hắn cho tôi."

"Tôi hứa với ông cậu ấy sẽ không bỏ trốn," Westcliff nói chắc chắn.

"Lời hứa của ngài vô dụng đối với tôi," Waring vặn lại. "Hiển nhiên là ngài đứng về phe hắn ta."

Một lời hứa của một quý ông người Anh là tất cả. Đó là lời lăng mạ ghê gớm nhất khi nghi ngờ nó. Matthew ngạc nhiên vì Westcliff không bùng nổ ngay tại chỗ. Gò má cứng rắn của anh rung rung vì giận dữ.

"Giờ ông đã làm được rồi đấy," Lillian lẩm bẩm, nghe còn hơn là kinh hoàng. Thậm chí trong những trận cãi cọ tệ hại nhất với chồng, cô cũng chưa bao giờ dám bài bác danh dự của anh.

"Ông sẽ được động đến người thanh niên này," Westcliff nói với Waring bằng một giọng chết chóc, "chỉ khi nào bước qua xác tôi."

Vào lúc đó Matthew nhận ra tình hình đã đi quá xa. Anh trông thấy Waring thọc tay vào túi áo, lớp vải ở đó trĩu xuống bởi một vật nặng, và anh nhìn thấy một báng súng lục. Tất nhiên, một khẩu súng là sự bảo hiểm vững vàng trong trường hợp hai tay cảnh sát tỏ ra vô tích sự.

"Đợi đã," Matthew nói. Anh sẽ nói hoặc làm bất kì việc gì để ngăn không cho khẩu súng được rút ra. Một khi chuyện đã xảy ra, thì cuộc đối đầu sẽ leo thang tới mức nguy hiểm mà từ đó sẽ không thể còn đường lùi cho bất cứ ai. "Tôi sẽ đi cùng ông." Anh nhìn chăm chăm Waring, quyết làm ông ta bình tĩnh lại. "Lệnh bắt đã có hiệu lực. Chúa biết rằng tôi không thể tránh được."

"Không," Daisy hét lên, choàng hai tay qua cổ anh. "Anh sẽ không an toàn với ông ta

đâu."

"Chúng ta sẽ lên đường ngay lập tức," Matthew nói với Waring, trong khi anh cẩn thận gỡ vòng ôm của Daisy ra và đẩy nàng về phía sau tấm chắn là thân hình anh.

"Tôi không thể cho phép –" Westcliff mở miệng.

Matthew kiên quyết ngắt lời. "Cách này tốt hơn cả." Anh muốn lão Waring sắp phát cuồng kia và hai tay cảnh sát rời khỏi Stony Cross. "Tôi sẽ đi với họ, và mọi việc sẽ được giải quyết ở London. Đây không phải lúc và là nơi để cãi lộn."

Bá tước khẽ chửi thề. Là nhà chiến thuật tài năng, Westcliff hiểu rằng vào lúc này anh không ở thế thượng phong. Đây không phải là trận đấu có thể chiến thắng bằng vũ lực. Nó cần có tiền bạc, luật pháp, và mạng lưới ảnh hưởng xã hội.

"Tôi đi London với cậu," Westcliff nói cụt lủn.

"Không thể được," Waring trả lời. "Chiếc xe chỉ có bốn chỗ. Nó chỉ đủ cho tôi, hai viên cảnh sát, và tên tù."

"Tôi sẽ đi bằng xe ngựa của mình."

"Tôi sẽ đi cùng ngài," Thomas nói dứt khoát.

Westcliff kéo Matthew ra một góc, đặt tay lên vai anh trong một cái vỗ vai của anh em trong nhà khi anh nói nhỏ. "Tôi biết vị chánh án của Bow Street khá rõ. Tôi thấy trước là cậu sẽ bị đưa đến trước mặt ông ấy ngay khi chúng ta tới London – và trước yêu cầu của tôi cậu sẽ lập tức được tại ngoại. Chúng ta sẽ ở tại dinh thự riêng của tôi trong lúc chờ đợi lệnh theo thủ tục từ đại sứ Mĩ. Trong thời gian đó tôi sẽ tập hợp một đội ngũ luật sư và một chút ảnh hưởng xã hội trong khả năng của tôi."

Matthew khó có thể tin vào chính mình khi nói. "Cám ơn ngài," anh chật vật.

"Bá tước," Daisy thì thào, "Họ có dẫn độ được Matthew không?"

Những đường nét của Westcliff sắt lại trong sự đảm bảo kiêu hãnh. "Dĩ nhiên là không."

Daisy thốt ra một tiếng cười run run. "Chà," nàng nói, "Em sẵn sàng tin lời ngài, thưa bá tước, cho dù Waring thì không."

"Tới lúc tôi xong việc với Waring…" Westcliff lẩm bẩm, và lắc đầu. "Xin lỗi, tôi sẽ đi bảo người hầu chuẩn bị xe ngựa."

Khi bá tước đi khỏi, Daisy nhìn chăm chú lên gương mặt Matthew. "Giờ thì có quá

nhiều điều em đã hiểu," nàng nói. "Lí do vì sao anh không muốn nói với em."

"Phải, anh-" Giọng anh khàn khàn. "Anh biết thế là sai trái. Anh biết mình sẽ mất em khi em phát hiện ra."

"Anh không nghĩ là em sẽ hiểu sao?" Daisy nghiêm trang hỏi.

"Em không biết truyện lúc trước như thế nào. Không một ai tin anh cả. Sự thật chẳng có nghĩa lí gì. Và khi trải qua truyện đó, anh không thể tin sẽ có ai đặt niềm tin vào sự vô tội của anh."

"Matthew," nàng nói đơn giản, "em luôn tin mọi điều anh nói với em."

"Tại sao?" anh thì thầm.

"Vì em yêu anh."

Lời nói ấy đã phá hủy anh. "Em không cần phải nói như vậy. Em không-"

"Em yêu anh," Daisy khăng khăng, níu chặt áo gi lê của anh trong hai bàn tay. "Đáng ra em đã nói từ trước – nhưng em muốn đợi cho đến khi anh đủ tin tưởng em để ngừng việc che giấu quá khứ với em. Nhưng giờ em đã biết phần tồi tệ nhất – " Nàng ngừng lại với nụ cười hài hước. "Đây là phần tệ nhất rồi, phải không? Anh không còn chuyện gì muốn thú nhận nữa chứ?"

Matthew gật đầu sửng sốt. "Có. À không. Đó chính là chuyện này."

Nét mặt nàng trở nên ngượng ngập. "Anh cũng sẽ nói là yêu em chứ?"

"Anh không có quyền," anh nói. "Không cho đến khi chuyện này giải quyết xong. Cho đến khi tên anh-"

"Nói đi," Daisy nói, giật nhẹ áo anh.

"Anh yêu em," Matthew lẩm bẩm. Thánh thần địa ngục, nói được với nàng mới dễ chịu làm sao.

Nàng lại giật áo anh, lần này như một cử chỉ sở hữu, một sự khẳng định. Matthew cưỡng lại, hai bàn tay anh nắm lấy khuỷu tay nàng, cảm nhận sức nóng của làn da qua lớp vải áo ẩm ướt. Bất chấp sự không thích hợp của tình huống này, cơ thể anh vẫn rung động vì khao khát. Daisy, anh không muốn rời bỏ em…

"Em cũng tới London nữa," anh nghe thấy nàng lẩm bẩm.

"Không, ở lại đây với chị gái em. Anh không muốn em dính dáng đến chuyện này."

"Bây giờ chẳng phải là hơi muộn rồi sao? Là hôn thê của anh em phải có nhiều hơn một sự quan tâm thoáng qua đối với kết cục chứ."

Matthew cúi xuống nàng, miệng anh chạm nhẹ lên tóc nàng. "Anh sẽ gặp khó khăn hơn nhiều nếu như em ở đó," anh lặng lẽ nói. "Anh cần được biết là em vẫn an toàn ở Hamsphire." Cầm lấy hai bàn tay nàng từ áo gi lê của mình, anh nâng những ngón tay lên môi và hôn chúng mãnh liệt. "Ngày mai hãy tới cái giếng ước hộ anh," anh thì thầm. "Anh sẽ cần một điều ước năm đô la khác."

Những ngón tay nàng siết lấy tay anh. "Tốt hơn là em tăng nó lên mười."

Matthew quay lại khi cảm thấy có ai đang đến gần từ phía sau. Đó là hai tay cảnh sát, trông rất bực bội. "Đó là quy định cho những kẻ phá luật phải đeo còng tay trong khi bị đưa về Bow Street," một trong hai

nói. Anh ta ném cho Daisy một ánh mắt buộc tội. “Xin lỗi, thưa cô, nhưng cô đã làm gì với chiếc còng bị tháo ra khỏi người Mr. Phaelan?”

Daisy nhìn trả lại anh ta với vẻ ngây thơ. “Tôi đưa nó cho một cô hầu. Tôi sợ rằng cô ấy rất đãng trí. Có thể cô ấy đã để lạc mất nó rồi.”

“Chúng tôi nên bắt đầu tìm kiếm từ đâu?” Tay cảnh sát hỏi với tiếng thở phù phù sốt ruột.

Nét mặt nàng không đổi sắc khi trả lời, “Tôi sẽ gợi ý một cuộc lùng sục tất cả các bô nước tiểu trong nhà.”

19. Chương 19

Vì tính chất gấp rút của cuộc hành trình, Marcus và Bowman chỉ mang theo một ít tài sản cá nhân dự trữ từ việc đóng gói hành lí nhanh chóng gồm quần áo và vật dụng cá nhân cơ bản nhất. Ngồi ở hai hàng ghế đối diện nhau trong xe, họ trao đổi những câu đối thoại rất ngắn gọn. Gió và mưa đập liên hồi vào thành xe, và Marcus suy nghĩ trong lo âu về dòng sông và những con ngựa.

Đúng là điên rồ mới đi trong thời tiết như thế này, nhưng Marcus sẽ là người chẳng ra gì nếu anh để Matthew Swiff…Phaelan…bị lôi đi khỏi Stony Cross mà không có bất cứ sự bảo vệ nào. Và hiển nhiên rằng cuộc truy lùng để báo thù của Waring đã chạm tới ngưỡng phi lý cực độ.

Daisy quả là sắc sảo trong những nhận xét của mình về Waring, bắt người khác trả giá cho tội lỗi mà Hary phạm phải sẽ không bao giờ mang được con trai ông ta trở về hoặc cứu rỗi ký ức của ông ta. Nhưng trong tâm trí Waring đây là điều cuối cùng ông ta có thể làm cho con mình. Và có lẽ ông ta đã tự thuyết phục mình rằng tống Matthew vào tù sẽ chứng tỏ được sự trong sạch của Hary.

Hary Waring đã cố gắng hi sinh Matthew để che đậy sự thối rữa của chính hắn. Marcus không định cho phép Wendell Waring thành công ở nơi con trai lão đã thất bại.

“Ngài có nghi ngờ cậu ta không?” Thomas Bowman đột nhiên hỏi. Marcus chưa bao giờ thấy ông phiền muộn đến thế. Không nghi ngờ gì đây là một nỗi đau sâu sắc đối với Bowman, người yêu quý Matthew Swiff như con đẻ. Có thể là còn hơn những đứa con trai của ông. Không có gì ngạc nhiên khi hai người đã hình thành sự gắn kết mạnh mẽ - Swiff, người thanh niên không có bố, và Bowman, trong nhu cầu cần có ai đó để dạy dỗ và chỉ bảo.

“Cha đang hỏi con có nghi ngờ Swiff không ư? Dù là nhỏ nhất cũng không. Con thấy câu chuyện của cậu ấy đáng tin hơn hẳn của lão Waring.”

“Tôi cũng vậy. Và tôi biết tính cách của Swiff. Tôi có thể bảo đảm với ngài rằng trong tất cả những thương vụ của tôi với cậu ta, cậu ta luôn có nguyên tắc và trung thực với mỗi sai lầm.”

Marcus cười nhẹ. “Người ta có thể trung thực với sai lầm ư?”

Bowman nhún vai, và bộ ria của ông nhúc nhích với sự thích thú miễn cưỡng. “Ồ…tính trung thực hết mức đôi khi cũng là một trách nhiệm trong làm ăn.”

Một tia chớp lóe lên rất gần một cách đáng ngại, khiến đằng sau gáy Marcus nhói lên cảnh giác. “Chuyện này thật điên rồ,” anh lẩm bẩm. “Bọn họ sẽ phải sớm dừng lại ở quán trọ thôi, nếu họ có thể vượt qua ranh giới Hampshire đi chăng nữa. Một số nhánh sông trong vùng còn dữ dội hơn cả những con sông chính. Chỉ cần thượng nguồn tràn nước, thì những con đường sẽ không thể đi qua.”

“Lạy Chúa, tôi hi vọng thế,” Thomas Bowman nhiệt thành nói. “Không gì khiến tôi sung sướng hơn là được trông thấy Waring và hai tên thiểu năng vụng về kia bắt buộc phải quay lại dinh thự Stony Cross cùng với Swiff.”

Chiếc xe chạy chậm dần và đột ngột dừng lại nửa chừng, mưa trút như những nắm đấm lên thành xe ướt loáng.

"Chuyện gì vậy?" Bowman vén rèm lên để ngó ra ngoài cửa sổ, nhưng không thể trông thấy gì ngoài bóng tối và nước chảy thành dòng trên mặt kính.

"Chết tiệt," Marcus nói.

Có tiếng đấm thùm thụp hoảng loạn lên cánh cửa, và nó bị giật mạnh ra. Khuôn mặt trắng bệch của người xà ích xuất hiện. Với chiếc mũ chóp cao màu đen và cái áo choàng hòa lẫn vào nhau thành một màu tối sầm, anh ta trông giống một cái đầu quái gở. "Thưa ngài," anh hổn hển, "có một tai nạn đằng trước – ngài phải đến xem-"

Marcus nhảy ra khỏi xe, một cơn sốc của mưa lạnh tấn công anh với sức mạnh choáng váng. Anh giật chiếc đèn lồng từ tay người giữ đèn và đi theo người xà ích tới chỗ con sông nằm vắt ngang trước mặt.

"Giê su," Marcus thì thầm.

Cỗ xe chở Waring và Swiff đã dừng lại trên cây dầm đơn của chiếc cầu gỗ, một bên cầu đã bị văng khỏi bờ và nằm thành một đường chéo ngang qua con sông. Sức mạnh của dòng nước điên cuồng đã làm một nửa cầu sụp xuống, để lại hai bánh sau của chiếc xe ngựa chìm một nửa trong nước trong khi cả lũ ngựa đang chiến đấu vô ích để kéo nó ra. Lắc lư tới lui trong dòng nước như một thứ đồ chơi trẻ con, cây cầu có nguy cơ bị rời nốt khỏi bờ bên kia.

Không có cách nào tới được cỗ xe bị mắc kẹt. Cây cầu bị gẫy phía bên bờ họ đang đứng, và sẽ là tự sát nếu cố gắng vượt qua dòng nước.

"Lạy Chúa, không," anh nghe Thomas Bowman kêu lên trong kinh hoàng.

Họ chỉ có thể bất lực đứng nhìn khi người xà ích của Waring chiến đấu để cứu lũ ngựa, điên cuồng tháo những sợi dây da ở càng xe.

Đúng lúc đó, cánh cửa trên của chiếc xe đang chìm dần bị đẩy ra, và một thân hình bắt đầu bò ra trong sự khó khăn rõ rệt.

"Có phải Swif không?" Bowman gọi to, tiến ra gần bờ khi ông đủ can đảm. "Swiff!" Nhưng tiếng rống của ông bị nuốt gọn trong tiếng ầm ầm của cơn bão và âm thanh gầm gào của dòng nước, và tiếng kẽo kẹt tức giận của cây cầu đang tan rã.

Rồi mọi thứ dường như cùng xảy ra một lúc. Những con ngựa trượt khỏi phần cầu nối với bờ an toàn bên kia. Có ai đó chuyển động trên cầu, một hoặc hai bóng đen, và với một cái rùng mình, gần như một sự chậm rãi huy hoàng cỗ xe nặng nề thong thả chìm xuống nước. Nó đã chìm được một nửa, đang giữ lại chút níu kéo vớt vát trong một vài khoảnh khắc…nhưng rồi những chiếc đèn lồng ở xe phụt tắt và chiếc xe trôi nghiêng đi khi dòng nước dữ dội cuốn nó xuôi theo dòng chảy.

Daisy chỉ ngủ được chập chờn, không thể ngăn những suy nghĩ dồn dập của mình. Nàng thức dậy nhiều lần trong đêm, tự hỏi không biết chuyện gì sẽ xảy ra với Matthew. Nàng lo sợ cho sự an toàn của anh. Chỉ có ý nghĩ rằng Westcliff đang đi với anh – hoặc ít nhất là ở gần đó – mới giữ cho nàng bình tĩnh một chút.

Nàng hồi tưởng lại những khoảnh khắc trong phòng khách khi Matthew cuối cùng đã tiết lộ những bí mật trong quá khứ của anh. Sự tổn thương và cô đơn trên nét mặt anh. Gánh nặng mà anh đã mang trong suốt những năm qua…và sự dũng cảm cùng trí tưởng tượng đã giúp anh sáng tạo lại con người mình.

Daisy biết mình sẽ không thể nào chờ đợi ở Hampshire quá lâu được. Nàng mong muốn đến liều lĩnh được nhìn thấy Matthew, để động viên anh, để bảo vệ anh khỏi cả thế giới nếu cần.

Vào đầu buổi tối Mercedes đã hỏi Daisy liệu những phát hiện về Matthew có ảnh hưởng đến quyết định lấy anh của nàng không.

"Có ạ," Daisy trả lời. "Nó khiến cho con càng thêm quyết tâm nhiều hơn."

Lillian đã tham gia cuộc đối thoại, thừa nhận rằng cô có chiều hướng thiên về thích Matthew Swiff hơn sau khi họ biết rõ về anh. "Cho dù," cô nói thêm, "sẽ còn thú vị hơn khi biết tên họ em trong tương lai khi cưới sẽ là gì."

"Ồ, cái tên thì chứa đựng điều gì chứ?" Daisy trích dẫn, lôi một mảnh giấy từ chiếc hộp gỗ ra và loạt soạt với nó.

"Em đang làm gì thế?" Lillian hỏi. "Đừng có nói em sẽ viết một lá thư trong lúc này đấy?"

"Em chẳng biết phải làm gì," Daisy thú nhận. "Em nghĩ mình sẽ gửi vài dòng cho

Annabelle và Evie."

"Họ sẽ sớm khám phá ra từ Westcliff thôi," Lillian nói. "Và họ sẽ không lấy làm ngạc nhiên tí nào."

"Sao chị lại nói vậy?"

"Với sự ham thích của em đối với những câu chuyện có cao trào kịch tính và những nhân vật có quá khứ bí ẩn, đây là một kết luận tất yếu rằng em sẽ không có một chuyện tình êm ả thông thường."

"Giá mà được như thế," Daisy nhăn nhó đáp, "một chuyện tình êm ả, tầm thường nghe rất là lôi cuốn vào lúc này."

Sau một giấc ngủ trằn trọc, Daisy tỉnh giấc vào buổi sáng khi có người bước vào phòng. Lúc đầu nàng cho rằng đó là cô hầu đến đốt lò sưởi, nhưng vẫn còn quá sớm. Bình minh còn chưa đến, và trận mưa đã nhỏ lại thành màn mưa phùn ảm đạm.

Đó là chị gái nàng.

"Chào buổi sáng," Daisy càu nhàu, ngồi dậy và vươn vai. "Sao chị dậy sớm thế? Bé con lại quấy à?"

"Không, con bé đang ngủ." Giọng Lillian khàn khàn. Mặc một chiếc áo choàng nhung dày, mái tóc thắt bím lòa xòa, cô đến gần giường với một tách trà trên tay. "Đây, cầm lấy đi."

Daisy nhăn mặt và tuân theo, quan sát khi Lillian ngồi xuống mép đệm, đây không giống kiểu cách thông thường.

Đã xảy ra chuyện gì đó.

"Có chuyện gì vậy?" Nàng hỏi, cảm thấy một nỗi khiếp sợ bò dọc sống lưng.

Lillian gật đầu về phía tách trà. "Hãy đợi cho em tỉnh táo hơn một chút đã."

Vẫn còn quá sớm cho bất kì tin tức nào đến được từ London, Daisy ngẫm nghĩ. Không thể có chuyện gì xảy ra với Matthew được. Có lẽ mẹ của họ bị cảm. Có lẽ có chuyện không hay xảy ra trong làng.

Sau khi nuốt xuống vài ngụm trà. Daisy nghiêng người đặt tách lên chiếc bàn bên cạnh. Nàng hướng sự chú ý vào chị gái. "Đây là trạng thái tỉnh táo em sẽ có cả ngày hôm nay," nàng nói. "Kể em nghe ngay đi."

Đằng hắng cổ họng khàn khàn, Lillian nặng nề lên tiếng. "Westcliff và cha đã về rồi."

"Sao cơ?" Daisy nhìn cô chằm chằm trong hoang mang. "Tại sao họ không ở London với Matthew?"

"Cậu ấy cũng không ở London."

"Vậy là tất cả đã trở về ư?"

Lillian khẽ lắc đầu cứng nhắc. "Không, chị xin lỗi. Chị giải thích tệ quá. Chị…chị sẽ nói thẳng luôn vậy. Không lâu sau khi Westcliff và cha rời khỏi Stony Cross, chiếc xe của họ bị buộc phải dừng lại do xảy ra một tai nạn trên cây cầu phía trước. Em biết cây cầu cũ kẽo kẹt em phải băng qua để lên con đường chính chứ?"

"Cây cầu bắc qua nhánh sông nhỏ đấy à?"

"Đúng vậy. Chà, giờ đây nhánh sông không còn nhỏ nữa đâu. Do cơn bão, nó đã thành một dòng sông lớn cuồn cuộn. Và hình như cây cầu đã bị yếu đi bởi dòng nước, và khi chiếc xe của Waring cố đi qua, nó đã đổ sập."

Daisy đông cứng lại trong hoang mang. Cây cầu đổ sập. Nàng lặp đi lặp lại từ đó với chính mình, nhưng dường như chúng được nói bằng thứ ngôn ngữ cổ đại đã bị tuyệt chủng. Với một sự nỗ lực, nàng trấn tĩnh trở lại. "Tất cả mọi người được cứu sống chứ?" Nàng nghe thấy mình đang hỏi.

"Tất cả trừ Matthew." Giọng Lillian run run. "Cậu ấy bị mắc kẹt trong xe khi nó bị cuốn trôi theo dòng nước."

"Anh ấy không sao đâu," Daisy nói như cái máy, trái tim nàng bắt đầu đập như con thú hoang bị nhốt trong lồng. "Anh ấy có thể bơi, anh ấy có thể xuôi xuống hạ lưu trên một trong hai bờ sông – hẳn đã có người trông thấy anh ấy –"

"Họ đang tìm kiếm khắp mọi nơi," Lillian nói, "Westcliff đang tổ chức một đội tìm kiếm liên tục không ngừng nghỉ. Anh ấy dành cả đêm ở ngoài đó và chỉ ghé về nhà một lát lúc nãy. Chiếc xe đã bị vỡ tan thành nhiều mảnh khi nó bị cuốn đi. Không có dấu vết nào của Matthew. Nhưng Daisy à, một trong hai tay cảnh sát đã thừa nhận với Westcliff…" Cô dừng lại và đôi mắt nâu long lanh những giọt nước mắt giận dữ. "…thừa nhận là…" Cô cố gắng nói tiếp. "…rằng Matthew đã bị trói cả hai tay."

Chân Daisy động đậy bên dưới lớp chăn, đầu gối nàng co lên, khép chặt lại. Cơ thể nàng muốn chiếm càng ít không gian càng tốt, tránh xa cái tin tức mới mẻ này.

"Nhưng tại sao?" Nàng thì thầm. "Vì lí do gì chứ."

Quai hàm cương quyết của Lillian run lên khi cô cố lấy lại tự chủ những cảm xúc của mình. "Căn cứ vào quá khứ của Matthew, bọn họ nói rằng rất có nguy cơ cậu ấy lại tẩu thoát. Nhưng chị cho rằng chính lão Waring đã khăng khăng chuyện đó do mối hận thù cũ."

Nàng cảm thấy chóng mặt từ mạch đập ầm ầm như sấm của chính mình. Nàng hoảng sợ, và cùng lúc đó một phần trong nàng trở nên rã rời kì lạ. Trong một thoáng nàng hình dung ra hình ảnh của Matthew, vật lộn trong dòng nước đen tối, hai bàn tay bị trói đang giãy giụa-

"Không," nàng nói, ấn lòng bàn tay lên mạch đập dữ dội ở thái dương. Cảm giác như thể những móng tay đã bấm vào hộp sọ. Nàng không thể thở được. "Anh ấy không có cơ hội nào, phải không?"

Lillian lắc đầu và nhìn đi nơi khác. Những giọt nước mắt rơi lã chã từ gương mặt cô xuống khăn phủ giường.

Kì lạ làm sao, Daisy nghĩ, rằng nàng lại không thể khóc được. Áp lực nóng bỏng dâng lên đằng sau mắt, sâu bên trong đầu, khiến xương sọ đau nhức. Nhưng dường như những giọt nước mắt của nàng đang chờ đợi những ý nghĩ hay lời nói nào đó mới ào ạt tuôn ra.

Daisy vẫn giữ chặt thái dương đang đập thình thịch, gần như mù loà bởi cơn đau trong đầu khi nàng hỏi, "Chị đang khóc cho Matthew đấy ư?"

"Phải," Lillian rút khăn tay từ ống tay áo choàng và hỉ mũi ầm ĩ. "Nhưng hầu hết là cho em." Cô cúi xuống đủ gần để vòng hai cánh tay qua người Daisy, như thể cô có thể bảo vệ nàng khỏi mọi sự thương tổn. "Chị yêu em, Daisy."

"Em cũng yêu chị," Daisy nói bằng giọng nghẹn ngào, đau đớn và đôi mắt ráo hoảnh, nàng phải hớp không khí để thở.

Cuộc tìm kiếm tiếp tục trong cả ngày hôm đó và tối hôm sau, nhưng tất cả mọi thói quen thông thường, thời gian để ngủ và làm việc và ăn uống, đã mất hết ý nghĩa của chúng. Chỉ có một việc xảy ra đã xuyên thấu qua sức nặng tê cóng đã ép vào Daisy từ mọi hướng, và đó là khi Westcliff từ chối cho nàng tham gia cùng tìm kiếm.

"Em không giúp được bất cứ ai đâu," Westcliff đã nói với nàng, quá kiệt sức và rối bời để hành xử theo bản tính tế nhị thường ngày. "Ngoài đó rất nguy hiểm và khó khăn với mực nước quá cao. Khả quan nhất là em sẽ trở nên quẫn trí, và tồi tệ nhất, em sẽ bị thương."

Daisy biết là anh đúng, nhưng điều đó không ngăn được cơn giận dữ bùng lên. Cảm xúc, đang tích tụ từ áp lực của nó, đe doạ nghiền nát sự kiềm chế của nàng, và vì vậy nàng vội vã rút lui trở lại vỏ ốc của mình.

Xác của Matthew có thể sẽ không bao giờ được tìm thấy. Điều đó quá nghiệt ngã để mà chịu đựng, số mệnh đang bắt nàng phải cam chịu chuyện đó. Đôi khi sự mất tích còn tệ hơn cái chết – nó như thể anh chưa từng tồn tại trên cõi đời, chẳng để lại gì mà thương tiếc. Ngày trước nàng chưa bao giờ hiểu vì sao nhiều người cần phải nhìn thấy xác người thân yêu của mình sau khi họ chết. Giờ thì nàng cũng vậy. Nó là cách duy nhất để chấm dứt cơn ác mộng giữa ban ngày này và có lẽ sẽ tìm được sự giải thoát cho những giọt nước mắt cùng nỗi đau.

"Em vẫn cho rằng mình nên biết liệu anh ấy đã chết hay chưa," nàng nói với Lillian khi đang ngồi trên nền nhà gần lò sưởi trong phòng khách, một chiếc khăn choàng cũ quấn quanh mình, mang lại niềm an ủi trong sự mềm mại cũ sờn của nó. Bất chấp hơi nóng của ngọn lửa, những lớp quần áo, cốc trà pha brandi trong tay, Daisy dường như không thể ấm lên được. "Em phải cảm nhận được chứ. Nhưng em không thể cảm thấy gì hết, nó như thể em đã bị đóng băng vậy. Em muốn trốn đến một nơi nào đó. Em không muốn chịu đựng điều này. Em không muốn mạnh mẽ nữa."

"Em không được làm thế," Lillian lẳng lặng nói.

"Có em có thể. Bởi vì chỉ còn một lựa chọn khác là để chính em vỡ ra thành triệu mảnh."

"Chị sẽ gắn em lại, từng mảnh một."

Một nụ cười mong manh chạm vào khoé môi Daisy khi nàng nhìn khuôn mặt lo lắng của chị gái. "Lillian," nàng thì thầm. "Em sẽ làm được gì nếu như không có chị đây?"

"Em sẽ không bao giờ biết được đâu."

Chỉ có sự ép buộc của mẹ và chị gái mới thuyết phục được Daisy ăn vài miếng trong bữa tối. Nàng uống một cốc rượu đầy, hi vọng nó sẽ làm nàng sao lãng khỏi những vòng quay vô tận trong tâm trí.

"Westcliff và cha nên về sớm," Lillian căng thẳng nói. "Họ đã không nghỉ ngơi và gần như chẳng có gì vào bụng."

"Chúng ta hãy sang phòng khách," Mercedes gợi ý. "Chúng ta có thể làm mình phân tâm với những lá bài, hay có lẽ con có thể đọc to một trong những cuốn sách yêu thích của Daisy."

Daisy trao cho bà một ánh mắt hối lỗi. "Con rất tiếc, con không thể. Nếu mẹ không phiền, con muốn được ở trên lầu một mình."

Sau khi tắm xong và thay áo ngủ, Daisy liếc nhìn chiếc giường. Mặc dù nàng đã ngà ngà say và mệt lử. Tâm trí nàng vẫn chối bỏ ý niệm về giấc ngủ.

Ngôi nhà yên ắng khi Daisy đi xuống phòng khách nhà Marsden, bàn chân trần của nàng chạm vào những bóng đen đổ dài trên thảm trải sàn như những dây leo đen sẫm. Một ngọn đèn đơn độc toả ánh vàng qua phòng khách, ánh sáng hắt qua những đường nét bằng pha lê treo từ chiếc chao đèn và tạo thành những chấm trắng rải rác trên những bức tường dán giấy in hoa. Một chồng giấy tờ lặt vặt đã bị bỏ lại trên đi văng: tạp chí, tiểu thuyết, một tập thơ hài hước mỏng nàng từng đọc cho Matthew nghe, ngắm nhìn những nụ cười khó nắm bắt trên gương mặt anh.

Làm thế nào mà mọi thứ lại thay đổi nhanh chóng đến thế? Sao cuộc đời có thể đột ngột nhấc người ta lên và đặt xuống con đường mòn dữ tợn không mong muốn?

Daisy ngồi xuống thảm bên cạnh chồng sách báo và bắt đầu phân loại chúng một cách chậm chạp…chồng này sẽ mang vào thư viện, chồng sách kia sẽ mang cho người dân trong làng vào chuyến thăm tới. Nhưng có lẽ không phải sáng suốt để làm việc này sau khi uống quá nhiều rượu. Thay vì xếp thành hai cột gọn ghẽ, thì đống sách báo lại kết thúc với việc nằm rải rác quanh nàng giống như những giấc mơ bị ruồng bỏ.

Duỗi dài đôi chân, Daisy ngả người ra thành đi văng và dựa đầu lên tay ghế bọc đệm. Những ngón tay nàng đụng phải lớp vải bọc trên một trong những quyển sách. Nàng liếc nhìn nó bằng đôi mắt nhắm hờ. Mỗi quyển sách luôn là một cánh cửa dẫn vào một thế giới khác…một thế giới thú vị và kì diệu hơn rất nhiều so với hiện thực. Nhưng cuối cùng nàng đã khám phá ra rằng cuộc đời thậm chí còn tuyệt vời hơn cả tưởng tượng.

Và rằng tình yêu có thể lấp đầy thế giới thực tại bằng phép màu.

Matthew là tất cả những gì nàng từng mong ước. Và nàng đã có quá ít thời gian được ở bên anh.

Đồng hồ trên mặt lò sưởi điểm những tiếng tích tắc nhỏ đều đều với sự chậm chạp đến hà tiện. Khi Daisy ngả người trên đi văng lơ mơ ngủ, nàng nghe thấy cánh cửa kêu cọt kẹt.

Ánh mắt lờ đờ của nàng hướng theo âm thanh đó.

Một người đàn ông vừa bước vào phòng.

Anh ta dừng lại ngay ngưỡng cửa, nhìn hình ảnh của nàng trên sàn nhà với tất cả những quyển sách vứt bừa bãi xung quanh.

Cặp mắt Daisy lướt lên gương mặt anh. Nàng đông cứng lại với khao khát và sợ hãi và niềm mong mỏi khủng khiếp.

Đó là Matthew, trong bộ quần áo vải thô không quen thuộc, sự hiện diện đầy sức sống của anh dường như lấp đầy căn phòng.

Lo sợ ảo ảnh sẽ biến mất, Daisy sững sờ chết lặng. Mắt nàng cay xè và sũng nước nhưng nàng vẫn giữ chúng mở to, muốn giữ anh lại.

Anh lại gần nàng một cách vô cùng cẩn trọng, ngồi xổm xuống trước mặt nàng, anh ngắm nhìn nàng với sự quan tâm và âu yếm không tả xiết. Một bàn tay to lớn của anh cử động, gạt những quyển sách sang một bên cho đến khi không gian giữa hai người hoàn toàn trống trải. "Là anh đây, em yêu," anh nói dịu dàng. "Mọi chuyện ổn cả rồi."

Daisy gắng sức để thì thầm qua đôi môi khô nẻ. "Nếu anh là một bóng ma…em hi vọng anh sẽ săn đuổi em mãi mãi."

Matthew ngồi xuống sàn nhà và với lấy hai bàn tay lạnh giá của nàng. "Liệu một bóng ma có mở được cửa không?" anh nhẹ nhàng hỏi, áp những ngón tay nàng lên gương mặt xây xát và thương tích của anh.

Sự tiếp xúc của da anh với lòng bàn tay nàng gây ra một cảm giác đau đớn nhảy múa xuyên suốt người nàng. Với sự nhẹ nhõm, Daisy cuối cùng cũng cảm thấy tình trạng tê cóng đã tan băng, những cảm xúc của nàng đã được giải thoát, và nàng cố đưa tay che mắt. Lồng ngực dường như vỡ tung ra trong những tiếng nức nở, những âm thanh thô ráp và không thể ngăn lại.

Matthew nhấc tay nàng ra và kéo nàng sát vào người mình, thì thầm khe khẽ. Khi Daisy vẫn không ngừng khóc anh liền siết nàng chặt hơn, dường như hiểu rằng nàng cần sức ép cứng rắn, gần như đau đớn của cơ thể anh.

"Làm ơn hãy là thật," nàng thổn thức. "Xin đừng là giấc mơ."

"Là anh thật mà," Matthew khàn khàn nói. "Đừng khóc dữ như thế, không có gì – ôi, Daisy, em yêu" Anh giữ đầu nàng trong hai bàn tay và đặt những lời an ủi lên môi nàng trong khi nàng vật lộn để áp sát vào anh hơn nữa. Anh ngả nàng xuống sàn, dùng sức nặng vững chãi của cơ thể mình để làm nàng lắng dịu.

Bàn tay anh siết lấy tay nàng, những ngón tay đan vào nhau. Thở hổn hển, Daisy xoay đầu nhìn chằm chằm cổ tay anh vừa lộ ra, nơi da thịt đỏ tấy và hằn lên. "Tay anh đã bị trói," nàng nói bằng giọng khàn khàn nghe chẳng giống giọng nàng chút nào.

"Sao mà anh cởi trói được?"

Matthew cúi xuống hôn đôi má hoen nước mắt của nàng. "Con dao bỏ túi," anh nói ngắn gọn.

Mắt Daisy mở to khi nàng tiếp tục nhìn chằm chằm cổ tay anh. "Anh đã xoay sở để lấy con dao trong túi và cắt dây thừng lúc bị dìm xuống lòng sông trong cỗ xe đang chìm ư¿'Đó là việc dễ dàng hơn rất nhiều so với cuộc chiến đấu với con ngỗng, để anh kể em nghe."

Một tiếng cười ướt sũng buột ra từ miệng nàng, nhưng nó nhanh chóng trở thành tiếng nức nở vỡ òa khác. Matthew dập tắt âm thanh đó bằng miệng mình, môi anh vuốt ve môi nàng.

"Anh bắt đầu cắt dây ngay lúc rắc rối vừa xảy ra," anh nói tiếp. "Và anh đã có được vài phút trước khi cỗ xe lộn nhào xuống nước."

”Tại sao những người khác không giúp anh?” Daisy giận dữ hỏi, chùi ống tay áo ngủ lên gương mặt lem nước mắt.

“Họ còn bận cứu tính mạng của chính mình. Cho dù,” Matthew rầu rĩ nói thêm, “Anh đã nghĩ rằng mình xứng đáng có vị trí quan trọng hơn mấy con ngựa một chút. Nhưng đến lúc cỗ xe bắt đầu chìm xuống, thì tay anh đã tự do. Chiếc xe bị va đập thành từng mảnh vụn. Anh nhảy xuống nước và dùng một trong những mảnh vỡ đó để bơi vào bờ. Nhưng trong quá trình đó anh hơi bị bầm dập chút đỉnh. Anh được một ông lão tìm thấy khi ông ấy ra ngoài tìm con chó của mình – ông lão đưa anh về nhà, và vợ chồng ông đã chăm sóc cho anh. Anh mất hết ý thức và đến một ngày rưỡi sau mới tỉnh dậy. Lúc đó họ đã nghe tin về cuộc tìm kiếm của Westcliff, họ đã đến tìm anh ấy và cho anh ấy biết nơi anh ở.”

”Em nghĩ anh đã đi rồi,” Daisy nói, giọng vỡ ra, “Em nghĩ mình sẽ không bao giờ được gặp anh nữa.”

“Không, không…” Matthew vuốt tóc nàng và hôn lên má nàng, mắt nàng, làn môi run rẩy của nàng. “Anh luôn luôn trở về với em. Anh là người đáng tin cậy mà, nhớ không?”

“Vâng, ngoại trừ - “ Daisy phải hít một hơi thở sâu khi cảm thấy miệng anh lần xuống cổ nàng. “ – hai mươi năm của cuộc đời anh trước khi em gặp anh. Em sẽ nói rằng anh rất đáng tin cậy, anh hầu như –“ Lưỡi anh đã chìm vào mạch đập rộn ràng ở hõm cổ nàng. “- có thể đoán trước.”

“Có thể em sẽ có vài lời than phiền về rắc rối nhỏ với danh tính giả mạo và tội ăn cắp rất nặng của anh.” Những nụ hôn khám phá của anh lướt lên đường quai hàm thanh tú của nàng, lau hết những giọt nước mắt lang thang.

“Ôi không,” Daisy nói hụt hơi. “Em đã th – tha thứ cho anh ngay cả khi chưa biết chuyện đó là gì.”

“Người yêu ngọt ngào của anh,” Matthew thì thầm, dụi vào một bên mặt nàng, vuốt ve nàng bằng miệng và hai bàn tay anh. Nàng níu chặt lấy anh một cách mù quáng, không thể nào cảm thấy đủ gần. Anh ngả đầu ra sau và nhìn xuống nàng bằng ánh mắt nghiên cứu. “Giờ thì cả vụ việc đã nhô cái đầu xấu xí của nó lên, Anh sẽ phải làm trong sạch cái tên của mình. Em sẽ đợi anh chứ, Daisy?”

“Không.”

Vẫn còn sụt sịt, nàng tập trung vào việc cởi những chiếc cúc bằng gỗ trên bộ quần áo đi mượn của anh.

“Không,” Matthew hơi mỉm cười và nhìn xuống nàng một cách giễu cợt. “Em cho rằng anh chưa có đủ rắc rối hay sao?”

“Em cho rằng cuộc đời quá ngắn ngủi-“ Daisy cằn nhằn khi nàng giật lớp vải thô của áo anh. “- để mà lãng phí dù chỉ một ngày. Những cái cúc quỷ quái kia-“

Anh đặt tay lên tay nàng, ngưng lại cử động háo hức của nó. “Anh không nghĩ rằng gia đình em sẽ hăng hái để cho em cưới một kẻ chạy trốn pháp luật đâu.”

”Cha em sẽ tha thứ cho anh mọi chuyện. Hơn nữa, anh sẽ không phải là kẻ chạy trốn mãi mãi. Trường hợp của anh sẽ bị đảo ngược một khi sự thật được khám phá.” Nàng giật tay ra và níu chặt lấy anh. “Đưa em đến Gretna Green đi,” nàng khẩn nài. “Trong đêm nay. Đó là cách chị em đã kết hôn. Và Evie cũng thế. Lấy chồng lén lút gần như đã trở thành truyền thống của một bông – hoa – bên – lề. Hãy đưa em –“

“Suỵt…” Matthew vòng tay qua người nàng, nâng niu nàng sát vào khung người cứng cáp của anh. “Không chạy trốn thêm nữa,” anh thì thầm. “Cuối cùng thì anh phải đối mặt với quá khứ của mình. Mặc dù vấn đề của anh sẽ được giải quyết một cách dễ dàng kinh khủng nếu tên khốn Hary Waring kia không chết.”

“Vẫn còn nhiều người biết sự thật chuyện đã xảy ra mà,” Daisy lo lắng nói. “Bạn bè anh, và người hầu mà anh đã đề cập. Và –“

“Phải, anh biết. Lúc này đừng nhắc đến những chuyện đó nữa. Chúa biết rằng chúng ta sẽ có thời gian dồi dào trong những ngày sắp tới.”

“Em muốn kết hôn với anh,” Daisy bướng bỉnh. “Không chậm hơn được. Ngay bây giờ cơ. Sau chuyện chúng ta vừa trải qua…nghĩ rằng anh sẽ ra đi mãi mãi…thì chẳng còn gì là quan trọng nữa.” Một tiếng nấc khẽ phá ngang câu nói cuối cùng của nàng.

Matthew vuốt tóc nàng và làm nhòe một dòng nước mắt đang khô bằng ngón tay cái của mình. "Được rồi, được rồi. Anh sẽ nói chuyện với cha em. Đừng khóc nữa, Daisy, đừng."

Nhưng nàng không thể ngăn những giọt nước mắt trong veo của sự nhẹ nhõm cứ chảy ra từ hai khóe mắt. Một đợt run rẩy mới đến từ trong xương tủy nàng. Nàng càng cưỡng lại nó, thì nó càng trở nên tệ hơn.

"Chuyện gì vậy em?" Anh lướt hai bàn tay dọc theo người nàng.

"Em sợ lắm."

Anh bật ra một âm thanh trầm trầm không cố ý và ôm nàng chặt hơn, môi anh lướt trên hai má nàng với áp lực say mê. "Sao vậy, tình yêu của anh?"

"Em sợ đây chỉ là giấc mơ. Em sợ mình sẽ tỉnh dậy và –" lại một tiếng nấc khác. " –và em lại cô đơn lần nữa và em sẽ thấy rằng anh chưa bao giờ ở đây và-"

"Không, anh ở đây. Anh sẽ không đi đâu cả." Anh lần xuống cổ họng nàng, đẩy hai mép áo ngủ của nàng tách ra với một sự chậm rãi thong thả. "Để anh làm cho em cảm thấy khá hơn, em yêu, hãy để anh…" Bàn tay anh thật dịu dàng trên người nàng, vuốt ve và làm sao lãng. Khi lòng bàn tay anh trượt lên chân nàng, sự tiếp xúc của anh bắn những mũi tên nóng rực qua cơ thể, và một tiếng rên nhỏ buột ra từ miệng nàng.

Nghe thấy âm thanh ấy, Matthew hít vào một hơi rời rạc và tìm lại sự tự chủ. Anh chẳng tìm được gì cả. Chỉ có duy nhất một nhu cầu. Lạc trong sự khao khát muốn lấp đầy nàng bằng khoái cảm, anh cởi áo nàng ra ngay trên sàn nhà, hai bàn tay anh vuốt ve làn da ớn lạnh của nàng cho đến khi bề mặt của nó chìm trong một màu hồng mãnh liệt.

Run rẩy dữ dội, Daisy nhìn ánh đèn tỏa sáng lung linh phía trên mái tóc đen của anh khi anh cúi xuống người nàng, gieo rắc những nụ hôn theo những con đường không hề vội vã…hai chân nàng, làn da trần của bụng nàng, bầu vú run rẩy của nàng.

Tất cả những chỗ anh hôn vào, sự lãnh lẽo rùng mình tan ra trong hơi ấm. Nàng thở dài và thư giãn trong nhịp điệu an ủi của hai bàn tay và miệng anh. Khi nàng dò dẫm cởi áo anh ra, anh với xuống để giúp nàng. Lớp vải dệt thô rơi xuống để lộ làn da đàn ông như sa tanh bóng. Cách nào đó đã khiến Daisy cảm thấy vững dạ khi nàng nhìn thấy những vết bầm đen trên người anh, nó chứng tỏ rằng đây không thể là giấc mơ được. Nàng áp miệng vào một trong những vết bầm ấy, chạm vào nó với lưỡi mình.

Matthew thận trọng áp nàng sát vào anh, tay anh lướt trên đường cong nơi eo và hông nàng với một nhục cảm khiến hai đùi nàng nổi gai ốc. Daisy quằn quại trong sung sướng và lo âu trộn lẫn khi mặt thảm len làm xước làn da quá nhạy cảm của nàng, gây ra những vết đau trên cặp mông trần trụi.

Hiểu được vấn đề, Matthew khẽ cười và nhấc nàng lên trên người, đặt vào lòng anh. Toát mồ hôi và miệng thì khô lại, Daisy áp hai bầu ngực vào ngực anh. "Đừng dừng lại," nàng thì thầm.

Tay anh khum lấy cặp mông nhức nhối của nàng. "Em sẽ bị cọ xát vào thảm đó."

"Em chẳng quan tâm, em chỉ muốn…em muốn…"

"Điều này ư?" Anh điều chỉnh lại vị trí của nàng cho đến khi nàng ngồi giạng chân lên người anh, lớp vải quần cứng lên dưới hai đùi nàng.

Xấu hổ và thích thú, Daisy nhắm mắt lại khi cảm thấy sự mơn trớn của anh ở những nếp gấp phức tạp của cơ thể nàng, nhẹ nhàng tạo ra sự ẩm ướt và cảm xúc trên phần da thịt nóng bừng.

Hai cánh tay Daisy cảm thấy yếu lả đi khi nàng trượt chúng qua cổ anh và nắm những ngón tay của bàn tay này vào cổ tay kia. Nếu không có sự nâng đỡ của cánh tay anh sau lưng, nàng sẽ không thể nào ngồi thẳng lên được. Tất cả mọi nhận thức dồn vào nơi anh tiếp xúc với nàng, cú trượt của đốt ngón tay anh vòng quanh nụ hoa nhỏ mượt mà ướt át… "Đừng dừng lại," nàng nghe thấy chính mình thì thầm lần nữa.

Nàng mở bừng mắt khi Matthew đút hai ngón tay vào bên trong nàng, và rồi ba ngón, trong khi khao khát quặn lên trong nàng như những ngọn lửa bùng lên trên mật nóng.

"Vẫn sợ rằng chỉ là giấc mơ sao?" Matthew thì thầm.

Nàng nuốt xuống dữ dội và lắc đầu. "Em…em chưa từng có những giấc mơ như vậy bao giờ."

Khóe mắt anh nheo lại với vẻ thích thú, và anh rút tay ra, để lại nàng run bắn lên trong sự trống rỗng. Nàng khóc thút thít và gục đầu lên bờ vai vồng lên của anh, và anh ôm nàng vững chắc vào bộ ngực trần của mình.

Daisy níu lấy anh, tầm nhìn của nàng bị che mờ cho đến khi căn phòng khảm trong ánh sáng vàng và bóng tối. Nàng thấy mình được nâng lên, xoay lại, hai đầu gối ấn xuống thảm khi anh giúp nàng quỳ xuống trước đi văng, một bên mặt nàng áp vào lớp vải bọc mềm mại, trong khi đó môi nàng hé ra để cung cấp dưỡng khí cho những nhịp thở khó nhọc. Anh bao phủ lên nàng, cơ thể to lớn, cứng rắn của anh áp sát vào phía sau và bao quanh nàng, và rồi anh đẩy vào trong, và sự vừa khớp giữa cơ thể họ thật chặt khít đến khó tin và tuyệt diệu.

Daisy cứng người lại trong kinh ngạc, nhưng hai bàn tay anh đã đặt lên hai bên hông nàng, vuốt ve cho nàng yên lòng, khích lệ nàng tin vào anh. Nàng vẫn bất động, hai mắt nhắm nghiền trong lúc khoái cảm tăng dần lên với mỗi cú thúc chậm rãi anh tạo ra. Một bàn tay anh trượt xuống phía trước nàng, và những đầu ngón tay tìm thấy phần nữ tính đầy đặn nhô lên của nàng và ve vuốt nó cho đến khi nàng đạt tới đỉnh cao đến chói lòa, vượt lên với những cơn rùng mình của sự giải thoát dữ dội.

Rất lâu sau đó, Matthew mặc lại áo ngủ cho Daisy và bế nàng đi qua hành lang tối cho đến phòng nàng. Khi anh đặt nàng xuống giường, nàng thì thầm bảo anh ở lại với mình.

"Không được đâu cưng." Anh cúi xuống thân hình nằm úp sấp của nàng trong bóng tối. "Dù anh muốn thế tới mức nào, chúng ta cũng không thể đi quá xa khuôn phép được."

"Em không muốn ngủ mà không có anh." Daisy nhìn lên gương mặt anh khuất trong bóng tối phía trên gương mặt nàng. "Và em không muốn thức dậy mà không có anh."

"Một ngày nào đó," anh cúi xuống đặt một nụ hôn say đắm lên miệng nàng. "Một ngày nào đó anh có thể đến với em bất cứ lúc nào, ngày cũng như đêm, và ôm em lâu đến chừng nào em muốn." Giọng anh lắng xuống vì những xúc cảm khi anh nói thêm, "em có thể tin vào điều đó."

Ở dưới lầu, vị bá tước kiệt sức Westcliff nằm trên sô pha, gối đầu lên lòng vợ. Sau hai ngày tìm kiếm không ngừng nghỉ và chỉ có vài phút quý giá để ngủ, Marcus đã thấm mệt đến tận xương. Tuy nhiên, anh vui mừng vì bi kịch này đã được tránh khỏi và hôn phu của Daisy đã trở về an toàn.

Marcus hơi ngạc nhiên trước cách vợ anh quá chú ý đến mình. Khi anh vừa về đến dinh thự, Lillian đã tiếp tế cho anh hàng chồng bánh sandwich và rượu brandy nóng, lau những vết bẩn trên mặt anh bằng khăn ướt, bôi thuốc mỡ lên những vết trầy xước và băng bó vài ngón tay bị đứt của anh, và thậm chí còn tháo đôi ủng lấm bùn ra cho anh nữa.

"Trông anh còn tệ hơn cả Mr. Swiff," Lillian đáp trả khi anh phản đối rằng mình vẫn ổn. "Từng những gì em hiểu thì cậu ấy đã nằm trên giường trong một ngôi nhà tranh hai ngày vừa qua, trong khi đó thì anh lùng sục khắp khu rừng dưới trời mưa và bùn lầy."

"Chính xác thì cậu ấy đâu có nằm ườn," Marcus chỉ ra. "Cậu ấy bị thương mà."

"Điều đó không thay đổi được thực tế là anh đã không nghỉ ngơi và hầu như không ăn tí gì trong lúc tìm kiếm cậu ấy."

Westcliff phục tùng những sự chăm sóc của vợ, âm thầm vui sướng trước cái cách cô ấp ủ anh. Khi cô đã toại nguyện vì anh đã ăn uống và băng bó cẩn thận, cô ngả đầu anh đặt lên lòng mình, Marcus thở dài khoan khoái, ngắm nhìn ánh lửa rừng rực trong lò sưởi.

Những ngón tay mảnh dẻ của Lillian lơ đãng đùa nghịch trong tóc anh khi cô nhận xét, "đã một lúc lâu rồi kể từ khi Mr. Swiss đi tìm Daisy. Và xung quanh yên ắng quá. Anh không đi lên đó và xem họ thế nào sao?"

"Không, vì tất cả cây gai dầu ở Trung Hoa đi nữa," Marcus nói, nhắc lại một trong những cụm từ ưa thích nhất gần đây của Daisy. "Có Chúa mới biết anh có thể cắt ngang chuyện gì."

"Chúa ơi," giọng Lillian có vẻ thất kinh. "Anh không nghĩ họ đang…"

“Anh không ngạc nhiên đâu.” Marcus dừng lại một cách cố ý trước khi thêm vào, “Còn nhớ chúng ta thường như thế nào không.”

Đúng như anh đoán, câu nhận xét làm cô chệch hướng ngay lập tức.

“Chúng ta vẫn như thế mà,” Lillian phản đối.

“Chúng ta đã không làm tình kể từ khi con sinh ra.” Marcus ngồi lên, lấp đầy ánh mắt anh với hình ảnh mái tóc đen của người vợ trẻ trước ánh lửa. Cô đã, và luôn luôn là người phụ nữ hấp dẫn nhất anh từng biết. Sự đam mê không mệt mỏi dậy sóng trong giọng anh khi anh hỏi, “anh còn phải đợi bao lâu nữa?”

Chống khuỷu tay lên lưng ghế, Lillian ngả đầu lên cánh tay và mỉm cười hối lỗi. “Bác sĩ bảo ít nhất là hai tuần nữa. Em xin lỗi.” Cô phá lên cười khi nhìn vẻ mặt anh. “Vô cùng xin lỗi. Chúng ta đi lên gác nào.”

“Nếu chúng ta không vào giường cùng nhau, thì anh chẳng thấy nó có gì hấp dẫn.”

Marcus càu nhàu.

“Em sẽ giúp anh tắm rửa. Thậm chí còn kì lưng cho anh nữa.”

Anh bị kích thích một cách thích đáng trước đề nghị đó để hỏi, “chỉ có lưng thôi sao?”

“Em rất rộng rãi trong đàm phán,” Lillian trêu chọc, “như mọi khi.”

Marcus với tay ra để kéo vợ vào ngực và thở dài. “Về điểm này thì anh sẽ tận dụng tất cả những gì có được.”

“Anh đúng là người đàn ông đáng thương.” Vẫn mỉm cười, Lillian xoay mặt lại và hôn lên môi anh. “Hãy nhớ rằng…có những thứ rất đáng giá để chờ đợi.”

Epilogue

Nhưng hoá ra Matthew và Daisy vẫn chưa kết hôn cho đến tận mùa thu. Hampshire được phủ lên mình màu đỏ thắm và da cam rực rỡ, những cuộc đi săn được tổ chức bốn buổi sáng trong một tuần, và những giỏ trái cây cuối cùng đã được thu hoạch từ những thân cây nặng trĩu. Giờ đây cỏ khô đã được cắt, những con gà nước giọng khàn đã rời khỏi cánh đồng, sự huyên náo của chúng được thay thế bằng những nốt nhạc du dương của loài chim hét và tiếng hót ríu rít của những con sẻ đất màu vàng.

Trong suốt mùa hè và phần lớn mùa thu, Daisy phải chịu đựng rất nhiều ngày xa cách với Matthew, bao gồm những chuyến đi liên tục của anh tới London để giải quyết vụ án của mình. Với sự giúp đỡ của Westcliff, những yêu cầu dẫn độ từ chính quyền Mĩ đã kiên quyết bị chặn đứng, cho phép Matthew được ở lại nước Anh. Sau khi sắp xếp hai luật sư tài giỏi và biết được những chi tiết trong trường hợp của mình từ họ, Matthew đã phái họ tới Boston để đệ trình yêu cầu kháng cáo cho toà án.

Trong thời gian chờ đợi Matthew đi lại và làm việc không ngơi nghỉ, giám sát việc xây dựng nhà máy ở Bristol, thuê nhân công và thiết lập các kênh phân phối trên cả nước. Đối với Daisy dường như Matthew đã có phần thay đổi kể từ khi những bí mật trong quá khứ của anh bị lộ ra…cách nào đó anh đã tự do hơn, thậm chí tự tin và quyền lực hơn.

Chứng kiến nguồn năng lượng vô hạn của Matthew và danh sách những thành quả ngày một tăng lên của anh. Simon Hunt đã thông báo cho anh biết một cách dứt khoát rằng bất cứ lúc nào anh thấy mệt mỏi vì làm việc cho Bowman, thì anh luôn được hoan nghênh tới Consolidated Locomotive. Điều đó đã thúc đẩy Bowman vội vã đề nghị với Matthew mức phần trăm cao hơn của lợi nhuận trong tương lai của hãng.

“Đến ba mươi tuổi anh sẽ thành triệu phú,” Matthew hài hước bảo Daisy, “nếu anh chỉ cần xoay sở sao cho tránh được nhà tù.”

Điều gây ngạc nhiên và chấn động với Daisy là mọi người trong gia đình nàng, thậm chí cả mẹ nàng, đều hăng hái bào chữa cho Matthew. Bất kể là vì lợi ích của Daisy hay thanh danh nhà Bowman. Thomas Bowman, người luôn tỏ ra rất khắt khe với người khác, đột nhiên tha thứ hết thảy cho Matthew vì đã lừa gạt ông. Thực ra, Bowman còn có vẻ quan tâm đến anh hơn cả lúc trước cứ như một đứa con không chính thức của mình.

"Một khi người ta ngờ vực," Lillian nói với Daisy, "là nếu Matthew đúng là phạm tội giết người, thì cha chúng ta sẽ nói ngay lập tức, "Ồ, thằng bé hẳn phải có lí do cực kì chính đáng."

Nhận thấy giữ cho mình bận rộn sẽ giúp thời gian trôi qua nhanh hơn, Daisy lấp đầy khoảng trống của mình với việc tìm một ngôi nhà ở Bristol. Nàng đã quyết định chọn một ngôi nhà rộng có đầu hồi nằm bên bờ biển từng thuộc về một chủ xưởng đóng tàu và gia đình ông ta. Được hộ tống bởi mẹ và chị gái, cả hai người đều thích mua sắm hơn nàng rất nhiều, Daisy đã mua một lượng đồ gỗ phong phú và những tấm vải rực rỡ làm rèm treo cửa sổ. Và dĩ nhiên nàng đã chắc chắn về những chiếc bàn và giá để sách được đặt trong càng nhiều phòng càng tốt.

Một điều an ủi là Matthew lao về với nàng ngay lập tức mỗi khi anh dành được một vài ngày quý giá dứt khỏi công việc. Giờ thì không còn sự dè dặt nào giữa họ, không còn những bí mật hay nỗi lo sợ. Khi họ chia sẻ những cuộc chuyện trò dài và đi dạo qua những khung cảnh êm đềm của mùa hè, họ tìm thấy niềm vui bất tận được ở bên nhau. Và trong màn đêm buông xuống Matthew đến với Daisy trong bóng tối và làm tình với nàng, lấp đầy các giác quan của nàng với khoái cảm không bờ bến và trái tim nàng với niềm hạnh phúc.

"Anh đã phải cố gắng hết sức để rời khỏi em," anh thì thầm với nàng vào một đêm nọ, vuốt ve nàng trong khi ánh trăng tạo thành những vệt vắt ngang bề mặt lồi lõm sáng tối trên những tấm ga trải giường.

"Vì sao?" Daisy thì thầm hỏi lại, trườn lên người anh cho đến khi nàng nằm cheo leo trên bề mặt rắn chắc của ngực anh.

Anh đùa nghịch mái tóc như một thác nước đen huyền của nàng. "Bởi vì anh không nên đến với em như thế này đến khi chúng ta kết hôn. Đó là một sự liều lĩnh-"

Daisy làm anh im lặng bằng miệng mình, không dừng lại cho đến khi nhịp thở của anh trở thành gấp gáp và làn da trần nóng như chiếc vỉ lò bên dưới nàng. Nàng ngẩng đầu lên và mỉm cười với đôi mắt sáng rực của anh. "Tất cả hoặc không gì hết," nàng thì thầm. "Đó là cách em muốn anh."

Cuối cùng đã có tin tức từ những luật sư của Matthew, ban hội thẩm gồm ba thẩm phán ở Boston đã kiểm tra lại các hồ sơ xét xử, lật đổ lời buộc tội và bãi bỏ vụ án. Họ cũng ra phán quyết rằng nó sẽ không thể được lật lại nữa, vì thế đã dập tắt bất cứ hi vọng nào của gia đình Waring về việc kéo dài sự thử thách.

Matthew tiếp nhận các tin tức với thái độ điềm tĩnh đáng kinh ngạc, đón nhận lời chúc mừng của mọi người và chân thành cám ơn gia đình Bowman và Westcliff vì những giúp đỡ của họ. Chỉ đến khi còn một mình với Daisy sự bình tĩnh của Matthew mới bị phá vỡ, sự nhẹ nhõm của anh là quá lớn để chịu đựng được một cách khắc kỷ. Nàng dâng cho anh tất cả sự an ủi mình có thể, trong một sự trao nhận nguyên sơ và mật thiết đến mức nó sẽ đọng lại mãi mãi chỉ giữa hai người.

Và bây giờ là ngày cưới của họ.

Nghi lễ trong nhà thờ ở Stony Cross dài lê thê đến phát sợ. Với vị cha sở quyết tâm gây ấn tượng với đám đông khách khứa toàn những người giàu có và tai to mặt lớn, một trong số đó đến từ London và số khác từ New York. Chương trình bao gồm một bài thuyết giáo tràng giang đại hải, một số lượng lớn những bài thánh ca chưa ai từng nghe và ba bài kinh thánh đọc muốn tê cứng cả ghế ngồi.

Daisy kiên nhẫn chờ đợi trong chiếc váy lụa màu rượu sâm banh nặng nề, bàn chân nàng nhoi nhói không thoải mái trong đôi giày cao gót đính hạt. Nàng hoa mắt bởi chiếc mạng che mặt bằng viền đăng ten cầu kì đính đầy ngọc trai. Đám cưới đã trở thành một bài tập luyện khả năng chịu đựng. Nàng đã cố hết sức để trông mình nghiêm trang, nhưng khi nàng lén liếc nhìn Matthew, cao lớn và đẹp trai trong chiếc áo đuôi tôm màu đen cứng nhắc và cà vạt trắng hồ bột… và nàng thấy tim mình nảy lên với một niềm hạnh phúc đột ngột trào dâng.

Đến lúc kết thúc những lời thề nguyện, bất chấp những lời cảnh cáo nghiêm khắc của Mercedes trước đó về việc chú rể không được phép hôn cô dâu, khi mà phong tục chẳng bao giờ được làm theo bởi con người trong xã hội hiện đại…Matthew đã kéo mạnh Daisy vào người anh và đặt một nụ hôn mãnh liệt lên môi nàng trước sự chứng kiến đầy đủ của quan khách. Có một hoặc hai tiếng thở hổn hển, và một tiếng cười rì rầm thân thiện lan ra khắp đám đông.

Daisy ngước nhìn đôi mắt lấp lánh của chồng nàng. "Anh đang gây ra một vụ tai tiếng đấy, Mr. Swiff." Nàng thì thầm.

"Thế này đã là gì," Matthew trả lời bằng một giọng thấp, nét mặt anh dịu dàng hẳn lại vì tình yêu. "Anh sẽ để dành hành vi tồi tệ nhất cho đêm nay."

Khách khứa bắt đầu đi về dinh thự. Sau khi chào hỏi dường như đến cả ngàn người, và mỉm cười cho đến khi đau hết cả má, Daisy buột ra một hơi thở dài. Tiếp theo sẽ là bữa tiệc sáng có thể làm cho một nửa nước Anh no căng bụng, và rồi là hàng giờ đồng hồ của nâng cốc chúc mừng và chào tạm biệt lưu luyến. Và tất cả những gì nàng mong muốn là được ở một mình với chồng.

"Ôi, đừng có phàn nàn," giọng nói thích thú của chị gái nàng vang lên gần đó. "Một trong bọn ta phải có một đám cưới đúng quy cách. Chắc hẳn đó là em rồi."

Daisy quay lại và trông thấy Lillian và Annabelle và Evie đang đứng sau lưng nàng. "Em đâu có ý định than phiền," nàng nói. "Em chỉ đang nghĩ nếu bỏ trốn đến Gretna Green sẽ dễ dàng làm sao."

"Việc đó nghe không sáng tạo lắm đâu, cưng, khi xét đến việc Evie và chị đều đã làm thế trước em rồi."

"Thật là một nghi lễ đáng yêu," Annabelle nói ấm áp.

"Và dài dằng dặc," là lời đáp rầu rĩ của Daisy. "Em có cảm tưởng mình đã đứng và nói luôn mồm mấy tiếng đồng hồ."

"Em hãy đi với bọn chị," Evie nói với nàng. "Chúng ta sẽ tổ chức một buổi họp mặt của những bông – hoa – bên – lề."

"Bây giờ ư?" Daisy vui thích hỏi, nhìn vẻ mặt hào hứng của bạn bè nàng. "Chúng ta không thể. Họ đang đợi chúng ta tại bữa tiệc."

"Ồ, cứ để họ đợi," Lillian nói phấn khởi. Cô nắm lấy cánh tay Daisy và kéo nàng ra khỏi sảnh chính.

Khi bốn người phụ nữ bắt đầu đi vào hành lang dẫn đến căn phòng buổi sáng, họ đụng phải Lord St. Vincent, đang tản bộ theo hướng ngược lại. Thanh lịch và sáng chói trong bộ trang phục sang trọng, anh dừng lại và quan sát Evie với một nụ cười âu yếm.

"Có vẻ em đang chạy trốn khỏi chuyện gì đó," anh nhận xét.

"Cả bốn chúng em," Evie nói với chồng.

St. Vincent vòng tay qua eo Evie và hỏi bằng giọng thì thầm bí ẩn. "Em đang đi đâu thế?"

Evie suy nghĩ mất một lúc. "Nơi nào đó để dặm lại phấn cho mũi Daisy."

Tử tước liếc nhìn Daisy hồ nghi. "Việc ấy cần đến cả bốn người bọn em sao? Nhưng nó chỉ là một cái mũi tí tẹo."

"Bọn em chỉ có một vài phút thôi, thưa ngài," Evie nói. "Anh thứ lỗi cho chúng em chứ?"

St. Vincent cười nhỏ. "Anh thì có thời gian vô tận, tình yêu của anh," anh đảm bảo với cô. Trước khi thả vợ ra, anh xoay cô lại với mình và hôn lên trán cô. Trong vài khoảnh khắc chớp nhoáng, bàn tay khéo léo của anh chạm vào dưới bụng cô. Cử chỉ dịu nhẹ đó thoát khỏi tầm mắt của những người khác.

Nhưng Daisy trông thấy, và nàng biết ngay nó có ý nghĩa gì. Evie có một bí mật, nàng nghĩ và mỉm cười.

Họ dẫn Daisy ra vườn cam, nơi ánh nắng ấm mùa thu chiếu qua những ô cửa sổ, và hương thơm của những quả cam và nguyệt quế lơ lửng nồng nàn trong không khí. Tháo mạng che mặt và vòng hoa cam trên đầu Daisy ra, Lillian đặt chúng xuống ghế bên cạnh.

Có một chiếc khay bạc đặt trên bàn gần đó, bị chất kín bởi một chai sâm banh ướp lạnh và bốn chiếc li pha lê chân cao.

"Đây là buổi nâng cốc đặc biệt dành cho em, em thân yêu," Lillian nói, trong lúc Annabelle rót thứ chất lỏng sóng sánh và đưa li ra. "Cho kết cục hạnh phúc của em. Vì em đã phải chờ đợi nó lâu hơn tất cả bọn

chị, chị dám nói là em xứng đáng với cả chai rượu này." Cô cười rạng rỡ. "Nhưng bọn chị vẫn cứ san sẻ nó với em dù thế nào đi nữa."

Daisy ôm những ngón tay vòng quanh chân li. "Đây sẽ là sự nâng cốc cho tất cả chúng ta," nàng nói. "Sau tất cả, ba năm trước đây chúng ta đã có những viễn cảnh hôn nhân tồi tệ nhất có thể tưởng tượng. Thậm chí chúng ta không thể nhận được bất kì lời mời khiêu vũ nào. Và hãy nhìn xem thế sự lại biến đổi ra sao."

"Nó đã cần đến cả những mánh lới ranh ma và một vài vụ tai tiếng ở đây đó," Evie nói với một nụ cười.

"Và tình bạn," Annabelle thêm vào.

"Vì tình bạn," Lillian nói, giọng cô đột nhiên khàn đi.

Và bốn chiếc li của họ chạm vào nhau trong một khoảnh khắc hoàn hảo.

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/uoc-nguyen-mua-xuan-scandal-in-spring